

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JUST ONE BITE

S. L. COKELEY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SADECE TEK BITE

S. L. COKF.LEY

Sadece Bir Isırık

Telif hakkı © 2025 S.L.Cokeley

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez; ancak, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasası tarafından izin verilen diğer bazı ticari olmayan kullanımlar istisnadır.

İzin talebinde bulunmak için yayıncıyla iletişime geçin contactslcokeleybooks@yahoo.com

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Başlık sayfası illüstrasyonları ve iç illüstrasyonlar (Sayfa sonları) Tinailustra

Kapak illüstratörü @adduani

Harita illüstrasyonları: Shepengul

Satır ve Metin Düzenleme/Düzeltilme: Dee Houpt, Dee's Notes:Editing Services ISBN

979-8-9906188-7-9 (Ciltli)

İlk ciltsiz baskı Eylül 2025.

Slcokeleybooks.com

Oceanside

CONTENTS

[Adanma Uyarılar](#)

[Çalma Listesi](#)

[Harita](#)

[Önsöz](#)

[1. Birinci Bölüm](#)

[2. İkinci Bölüm](#)

[3. Üçüncü Bölüm](#)

[4. Dördüncü Bölüm](#)

[5. Beşinci Bölüm](#)

[6. Altıncı Bölüm](#)

[7. Yedinci Bölüm](#)

[8. Sekizinci Bölüm](#)

[9. Dokuzuncu Bölüm](#)

[10. Onuncu Bölüm](#)

[11. On Birinci Bölüm](#)

- [12. Onikinci Bölüm](#)
- [13. On Üçüncü Bölüm](#)
- [14. On Dördüncü Bölüm](#)
- [15. On Beşinci Bölüm](#)
- [16. On altıncı bölüm](#)
- [17. On Yedinci Bölüm](#)
- [18. On sekizinci bölüm](#)
- [19. On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [20. Yirminci Bölüm](#)
- [21. Yirmi Birinci Bölüm](#)
- [22. Yirmi İkinci Bölüm](#)
- [23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
- [24. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
- [25. Yirmi Beşinci Bölüm](#)
- [26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)
- [27. Yirmi Yedinci Bölüm](#)
- [28. Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
- [29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
- [30. Otuzuncu Bölüm](#)
- [31. Otuz Birinci Bölüm](#)
- [32. Otuz İkinci Bölüm](#)
- [33. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
- [34. Otuz Dördüncü Bölüm](#)
- [35. Otuz Beşinci Bölüm](#)
- [36. Otuz Altıncı Bölüm](#)
- [37. Otuz Yedinci Bölüm](#)
- [38. Otuz Sekizinci Bölüm](#)
- [39. Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)

[40. Kırkınıc Bolum](#)
[41. Kırk Birinci Bolum](#)
[42. Kırk İkinci Bolum](#)
[43. Kırk Üçüncü Bolum](#)
[44. Kırk Dördüncü Bolum](#)
[45. Bolum Kırk Beş](#)
[46. Kırk Altıncı Bolum](#)
[47. Kırk Yedinci Bolum](#)
[48. Kırk Sekizinci Bolum](#)
[49. Kırk Dokuzuncu Bolum](#)
[50. Ellinci Bolum](#)
[51. Elli Birinci Bolum](#)
[52. Elli İkinci Bolum](#)
[53. Elli Üçüncü Bolum](#)
[54. Elli Dördüncü Bolum](#)
[55. Elli Beşinci Bolum](#)
[Epilog](#)
[Teşekkürler](#)
[S.L.Cokeley'nin](#) .
[Diğer Eserleri Yazar](#)
[Hakkında](#)
[Beni](#)

*Bana sürekli çocuk kitabı yazmamı söyleyen büyükanneme. Bu kitap o değil.
Bu sadece başka bir vampir romanı, ama en azından bu sefer kurtadamlar da
ekledim.
ekledim.*

豊猿

ア”ノ宣フ乙〔 Mara/5135 com 541 fiwap/ ク坑 benim }逐S驂髪乙

”(Vere / Ann/e a: 乙レ乙 ”f/afefl/£521.

\$ゐク苓呂Z鼻ン5夕醜苓董_Cク畑 Niki

Playlist

Wallows'un Falling After Me şarkısı

I Was Made For Lovin' You, MGBLULi

Endgame, Taylor Swift

New perspective, Panic! At the Disco

Call It What You Want, Taylor Swift

Mystical Magical, Benson Boone delicate,

Taylor Swift

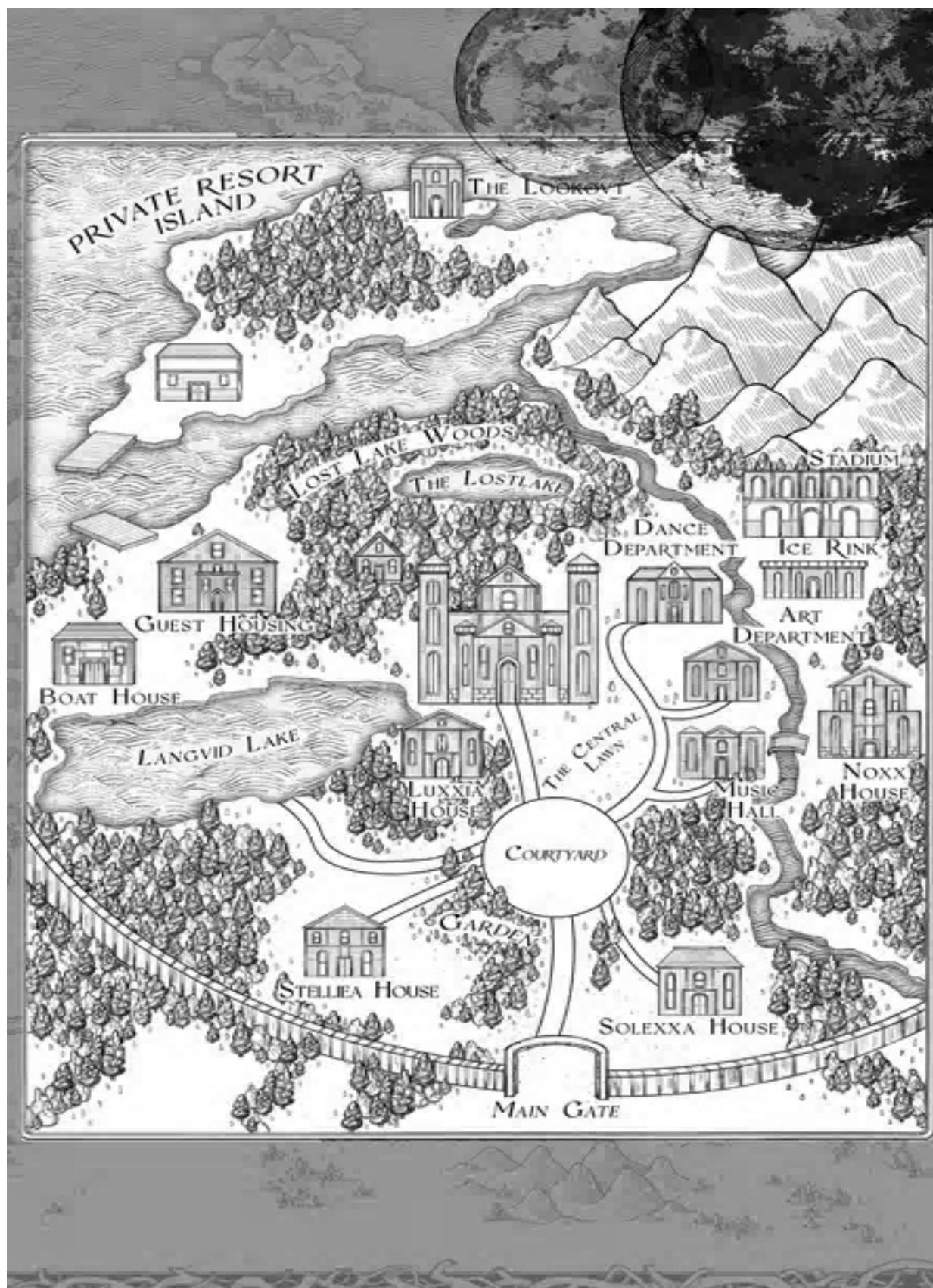
I Love You, I'm Sorry, Gracie Abrams

back to friends, sombr

Scan for more!

*All song recommendations are solely for
inspiring readers' imaginations when reading
and sharing the love of music.*

PROLOGUE

OLIVIA

Bir açıklaması olmalı.

Yoksa neden maskeli bir yabancıнын bana dokunmasına izin vereyim ki? Koridorda bana şakacı bir şekilde el salladığı anı zihnimde tekrar tekrar canlanmasaydı, maske muhtemelen korkutucu gelirdi. Gece gökyüzü yüzlerce yıldızla kaplı ve ben gidecek hiçbir yerim olmadan bir ağaca sırtımı dayamış durumdayım.

Daha önce bir erkeğin bana dokunduğu olmuştu, ama hiçbiri böyle hissettirmemişti. Gözleri ürkütücü maskenin altında gizli, ama dokunuşu çok hassas.

Dudakları kulağımı okşuyor ve uzun, derin bir nefes alıyor, ben de buna karşılık göğsümün inip kalkmasıyla yanıt veriyorum. Parmaklarının yavaş okşamaları süveterimin altına ve göbek deliğimin altına kayıyor.

Beni burada tutan, yıldızlar düşecekmiş gibi ona yapışık kalmamı sağlayan bu içgüdüsel dürtü nedir?

O insan değil, bunu anlayabiliyorum. İnsanlar diğer insanlara bu şekilde, vahşice ve zorunluymuş gibi bakmazlar — sanki dişlerini benim etime batırmak üzereymiş gibi.

Arzu iç çekişimde kalır ve aramızda yayılır, gözlerim kapanmak üzereyken, bu duygunun tanımına ulaşırım.

Ev. Onun dokunuşu, uzun zaman önce umudunu kaybettiğim şeyi hatırlatıyor bana. Güvenlik. Bütünlük. Rahatlık. Bu yüzden ona sarılmak ve yüzümü göğsüne gömmek istiyorum.

Kız kardeşimin çığlığı havada yankılanırken bu farkındalığın korkusu beni vuruyor ve sersemliğimden sıyrılıp iki elimi göğsüne bastırıp onu itiyorum.

Kaçıyorum, ağaçların arasından sıyrılıyorum, arkama bakıp beni takip edip etmediğini kontrol etmiyorum bile.

Her adımda onu beynimden silmeye çalışıyorum. Bir daha onu görmek zorunda kalmamayı umarak.

CHAPTER ONE

OLIVIA

Birkaç saat önce

"Çabuk, isimlerimizi bul," diye kalabalığın üstüne bağıyorum.

Küçük kardeşim, diğer öğrencilerin kalabalığı içinde ilan panosuna doğru dalar. Onun sarı saçlarının pastel pembe uçlarını takip etmeye çalışıyorum, ama birkaç saniye içinde gözden kaybolur.

Tüm sistem verimsiz. Neredeyse dört yüz yıllık bir okul, yurt atamalarını duyurmak için avludaki bir tahtaya asılan bir kağıt parçasından daha iyi bir yol bulamamış. Saniye saniye, kalabalık beni geri itiyor, ben ise uzaktaki kaleyi inceliyorum. Bu, gördüğüm en yüksek bina, bu yüzden gökyüzüne uzanan kulelere bakıp her bir kulenin ucundaki sembolü anlamaya çalışmamak zor. Sanırım bir yıldız. Sonra başka biri beni itiyor, ben de destek almak için diğer kız kardeşime tutunuyorum.

Evangeline — ona hep Eva derim — solgun ve yanağını ısıyor. Kolumu onun koluna doluyorum ve o utangaç bir gülümsemeyle karşılık veriyor. En büyük kız kardeşimiz olabilir ama sorumluluk almak hiç ona göre bir şey değil. Küçük kız kardeşimle benim liderlik etmemizi tercih ediyor. Sporla ilgili bir şey olmadığı sürece, hiç karışmak istemiyor.

Onu suçlamıyorum. Zor bir öğleden sonraydı. Babam bizi geç bıraktı ve araba yolculuğu gözyaşları ve tartışmalarla sona erdi. Eva plan yapmak için zaman bulamadı ve saçları bundan zarar gördü. Saçlarını açık ve kıvrıcık bırakmak istiyordu, ama şimdi sarı saçları kıvrılmış ve topuz yapılmış durumda ve topuzun biraz eğri olduğunu iddia ediyor, ama öyle değil.

"Bu bir felaket."

Katılıyorum ama bunun yerine "Sorun yok" diyorum.

Eva, kendini iyi hissetmediğinde doğal olarak benden daha iyi bir sosyalleşici.

"Hayır. Hiçbir şey yemedim. Çok gerginim. Muhtemelen ayrılacağız."

Ve aç. Eva'nın panik atak belirtilerini gördüğümde anlarım, ama hazırlıklı geldim. Ayaklarımın dibinde duran valizimi karıştırıyorum, bale ayakkabılarımı ve ipek pijamalarımı geçiyorum.

"Çantamda kraker var. İster misin?" diye soruyorum.

Ben sakladığım krakerleri çıkarır çıkarmaz, o hızla başını sallar ve krakerleri benden kapar. Benim gibi o da plan yapmayı ve düzenli olmayı sever. Tek fark, ben bunları *severim*, o ise bunlara *ihtiyaç duyar*. Krakerleri yerken üniformasına kırıntılar saçılır, ama sallanmayı ve omzuma çarpıp durmayı bırakır. Bir kriz önlendi.

Arkasında, oda atamalarını almak için yanımızdan geçen neredeyse tüm yeni öğrencilerin dikkatini üzerimize çektiğimizi fark ettim. Uzun süreli bakışlar ve bazıları durup hayretle bakıyor. Eva fark ederse, hiperventilasyona başlayacaktır.

"Emma, acele et!" diye sesleniyorum.

Üniformamın eteğini düzeltip çoraplarımı çekiyorum. Daha uzun etek seçeneğini tercih etmeliydim. Oryantasyon için izin verilen tek renk siyah ve bu, kazaklar ve gömlekler için de geçerli. Emma ve Eva, genellikle giydikleri kıyafetlerin daha açık renklerde olması nedeniyle pek heyecanlanmadılar.

Doxlothia Akademisi'nin oryantasyonu gün batımında *başlıyor*. Vviveren'de iki ay var. Evimdeyken onları seyretmeyi çok severdim, ama ağaçların arasından tam olarak göremezdim. Şimdi ise, pembe dolunayın yanında kontrast oluşturan mavi bir hilal asılı dururken, deniz salyangozu rengi gökyüzünü tam ve sınırsız bir şekilde görebiliyorum. Kampüs, yüksek tuğla ve taş binalar ve zarif demir sokak lambalarıyla doludur. Hepsi, yatakhane atamalarıyla doğrudan bağlantılı olan farklı ev renklerinde peri ışıkları ve fenerlerle süslenmiş. Yeni öğrencileri renklerinin olmamasıyla kolayca ayırt etmek mümkün. Eski öğrenciler, kravatlarında, pantolonlarında, aksesuarlarında, eteklerinde veya blazerlerinde dört ev renginden birini (mor, pembe, mavi veya yeşil) taşıyorlar.

"Buldum!" Emma, omuzlarına kadar uzanan bob kesim saçları boynunda kıvrılırken, telefonuyla ortaya çıkar. Bir resim açar ve yolumuzdan çekilmeye aldırmayan diğer öğrencileri atlatırız.

Heyecanla parlayan gözlerle listeyi yakınlaştırır:

Emma Osborne – Luxxia Evi

Evangeline Osborne – Stelliea Evi

"Sana söylemiştim." Eva'nın tırnakları ön koluma batıyor.

"Belki Olivia senin evindedir," diyor Emma, çenesini bana doğru uzatarak.

Bu, "cesaret ver" anlamına gelen pek de ince olmayan bir kız kardeş kodu. Ben de öyle yapıyorum, ama Eva'yı rahatlatmak için ona yalan söylemeyeceğim.

Doxlothia'ya gitmeden önce bir sınava girmemiz gerekiyordu. Bizi kampüse getirip kampüsü gezdirdikten sonra iki saat boyunca bir odaya kilitlediler. Sınav, "*ne yapardınız*" türünden sorularla doluydu. Öğrenciler uyumlulukları ve "birlikte çalışma becerileri"ne göre sınıflandırılıyor. Bu, öğrencilerin benzer düşüncelere sahip olmalarından çok, farklılıklarını birleştirerek bir bütün oluşturmalarını sağlamakla ilgili. Doxlothia, Vviveren'in türler arası bağlantı konusunda önde gelen üniversitesi olduğu için, sınıflandırma sistemi pek de sürpriz olmadı.

Kız kardeşlerimi seviyorum, ama artık biraz mesafe koymamızın zamanı geldi. Yirmi bir yıl aynı odayı paylaşmak benim için yeterli.

Bu sözleri düşünür düşünmez, birkaç satır aşağıda adımları görüyorum.

Olivia Osborne – Noxx Evi

Kalbim durdu. *Annemin Evi*.

Evler hakkındaki bilgim sınırlı, ama annemin eski evi hakkında en çok şey biliyorum. Dolabında asılı duran, üniforma olarak giydiği eski mor eteklerini hatırlıyorum. Noxx Evi, Vviveren kabinesini oluşturan en prestijli mezunlara sahiptir; ülkeyi yönetenlere. Stratejik düşünürleri, mükemmeliyetçileri ve şehirdeki ünlü sporculardan CEO'lara kadar çok saygın liderleriyle tanınır.

"Eva. Nefes al. Her şey yoluna girecek," diyor Emma, şimdi Eva'yı diğer taraftan destekliyor.

"Tamam, evlerimize yerleşelim, sonra avluda tekrar buluşuruz. Önemli bir şey değil."

"Ya bulamazsam?" diyor Eva ve ikisi de bana bakıyor.

"Haritan var, unuttun mu?"

Onlar endişeli sorularını sürdürürken, ben valizimi tekrar karıştırıyorum ve haritamı feda edeceğimi anlıyorum.

Çevremizdekiler evlerini kutlarken, biz de tezahüratlar ve çılgınlıklarla çevriliyiz. Kendi evlerinin renklerini giymiş öğrenci orduları bayraklarını ve posterlerini sallıyor. Dairesel avluda sıraya girip bekliyorlar,

yüzümüze doğru bağırarak evlerinin gururunu gösteriyorlar. Eva'nın gözleri, sanki ona yanlış bir şey yaptığı için bağırıyorlarmış gibi iri iri açılmış durumda.

Babam bana Doxlothia'daki evlerin çok önemli olduğunu öğretmişti. Her biri mirasçı öğrenciler yetiştirir, kendi gelenekleri ve tarihleri vardır. Ama etrafımdaki genç yetişkinlerin bağırıp koşarak kız kardeşlerimi korkuttuğunu izlerken, babamın bana yalan söylediğini düşünmeden edemiyorum. Zaman gösterecek.

Gömleğimin yakasını düzelterip omuzlarımı dikleştiriyorum. Hâlâ bize bakıyorlar. Belki de bu ilgiye alışkın değilim. Tenha bir bölgede büyüdük ve gençlik yıllarımızın iki yılı hariç hep evde eğitim gördük, o zaman bile okulda çoğunlukla insanlar vardı.

Kız kardeşlerimle aynı yıl üniversiteye başlayacağımı hiç düşünmemiştim. Şikayet etmiyorum, birlikte başlamamız bu değişimi kolaylaştırıyor, ama babam bizi birkaç saatten fazla gözünün önünden ayırmayı reddettiği için başka seçeneğimiz yoktu.

Anneniz gibi, siz ve kız kardeşleriniz de özel bir kana sahipsiniz. Sizi korumak zorundayım. Beni sevmenize gerek yok. Sadece sizi güvende tutmam gerekiyor.

Babamın sözleri kafamda yankılanıyor. İnsanlar, kurtadamlar ve vampirler barış içinde birlikte yaşıyor, türler arası savaşlar yüzyıllar önce sona erdi ve Doxlothia kısa süre sonra kuruldu. Kampüsü ilk kez görmek bunu kanıtıyor; insanlar, bağışçılar, vampirler ve kurtadamlar için ayrı stantlar var. Çoğu devlet okulu birleştirilmiş ve gördüğüm kadarıyla pek bir sorun yok. Bağışçı Programı, yirmi yaşın altındaki kimsenin katılmasını izin vermiyor ve üniversite çoğu kişi için yirmi bir yaşında başlıyor.

Ancak Doxlothia, benim kız kardeşlerim ve benim gibi bağışçı olmayı seçmeyen insanlar da dahil olmak üzere herkes için güvenli bir sığınak olarak bilinir. Avluya girildiğinde, demir bir kapıda taşa derin bir şekilde oyulmuş "dünyalar arası köprü" yazan bir levha vardır.

"Haritaya göre evlerimiz nehrin sol tarafında," diyor Emma, Eva'ya, sonra bana bakıyor. "Seninki kampüsün en doğu tarafında."

Omzumun üzerinden, ağaçların arasına uzanan loş ışıklı yolu izliyorum. "Doğru. Öyleyse yerleşelim, birkaç saat sonra kalenin önünde oryantasyon var."

"Bolca vaktimiz var," diyor Emma.

Eva'nın gözleri kızarıklık nedeniyle donuklaşmış.

"Jared'i ara. Yolda ona kampüsten bahset," diyorum. Aynı eve yerleştirilmediğim için neredeyse suçluluk duyuyorum. Belki de onu daha iyi hazırlamalıyım.

Jared, Evangeline'in erkek arkadaşı. O, memleketimiz Groveshire'daki çiçekçide tanıştığı bir insan. Güvenli bir eş, ama o bunu asla kabul etmez. Sorulduğunda "*O iyi biri*" der. Bir keresinde akşam yemeğine geldi, Emma ve ben onu o kadar sert sorguya çektik ki bir daha gelmedi.

"İyi fikir." Eva bir kraker daha alıp çiğniyor.

"Birazdan seninle buluşurum."

Çantamı omzuma asıp, öğrencilerle dolu açık yola doğru yöneldim. Zemin renkli parke taşlarıyla kaplıydı. Birçoğu, çeşitli salonlara ve evlere yönlendiren oklar ve harflerle, takımyıldızları andıran çeşitli tuhaf duvar resimleriyle boyanmıştı. Güneş gökyüzünden kaybolurken kampüsün tamamını görmek zordu, ama haritayı ezberlemiştim. Tüm dersler ve akademik kulüpler kalede yer alıyor. Diğer binalar sanat ve diğer ders dışı etkinlikler için ayrılmış. Dans stüdyosunu bulmak için yolumu uzatmayı düşünüyorum ama kız kardeşlerimi ne kadar bekleteceğimi düşününce vazgeçiyorum.

Noxx House'a giden parke taşlı köprü mavi ışıklarla aydınlatılmış. Nehir ağaçların arasına kıvrılırken, kenarları ışıklarla süslenmiş akan suyu hayranlıkla izlemek için duruyorum. Noxx House, yıpranmış taşları, üçgen çatısı ve sağ ucunda bir kulesi ile açıklığın üzerinde yükseliyor. Ön girişin yanındaki pencereler mor renkte boyanmış ve çatının yan tarafında, geceleri parlayan bir çiçek türü olan ay kuşu dalları uzanıyor. Bunu sadece Eva ve onun pek de ince olmayan çiçek takıntısı sayesinde biliyorum. Bina, kale kadar büyük ve nefes kesici değil, ama yine de en az üç katlı eski okulum kadar büyük. Noxx House'u çevreleyen çim alan, görebildiğimden çok daha uzağa uzanıyor ve görüş alanımın dışında başka bir yol daha var. Her yönden kutlama sesleri yankılanıyor, uzaktan bir sürü uluma da dahil.

Verandada, Noxx House'un mor rengini giyen çeşitli yaşlı öğrenci grupları toplanmış durumda. Morun tonları koyu mavimsi erik renginden açık lavanta rengine kadar değişiyor. Ben geçerken konuşmalarını kesip bir anlığına bana bakıyorlar. *Elimde değil*. Ayaklarım verandanın sert ahşap zeminine değdiği anda omuzlarım düşüyor.

Kapıyı açıyorum ve giriş holü kaos içinde. Bazı adamlar birbirleriyle tartışıp duruyorlar, sonra sağdaki ortak salona girip kayboluyorlar. Sol tarafta büyük bir kemerli açıklık var...

Duruyorum, yüksek tavanlara ve vitray ışıklara bakarken neredeyse birine çarpıyordum.

"Merhaba, Noxx Hall'a hoş geldiniz. Benim adım Cherry," diyor saf erik rengi gözleri olan bir kadın. Saçları üstte kuzgun siyahı, aşağıya doğru uzayan mavi bukleler. Biraz kıskanıyorum. Bale toplulukları nötr renkleri tercih eder, bu yüzden hayatım boyunca koyu kahverengi saçlarım oldu. Emma her yıl doğum günümde saçımın alt kısmını biraz boyamamı neredeyse ikna ediyor, ama ben çok riskli olduğu için reddediyorum. Eski okulumdaki bir balerin, on yaşından önce doğal mavi saçlarını siyaha boyamak zorunda kalmıştı.

"Sen Olivia olmalısın."

"Nasıl bildin?"

"Bu dönem Noxx House'a atanan tüm öğrencileri tanımak benim işim, kimlikleri de dahil."

Beni tanımak zor değil. Heterochromia nadir görülen bir şey değil, ama benimki gibi altın ve menekşe rengi kombinasyonuna sahip birini daha önce hiç görmedim. Ayrıca, bu genellikle Weres'lerde görülür. Annem, sanki onun sevgisinin en iyi yanlarını almışım gibi derdi. Babamın altın rengi gözleri ve annesinin mor gözleri. "*Bu saf sihir*," derdi. Sihir ve iksirlerin bilinmeyen yönlerini severdi.

"İşte yurt atamanın numarası ve ihtiyacın olabilecek diğer şeyler."

Kalın parşömeni parmaklarımla okşuyorum. Programların arasında gizlenmiş başka bir harita, kampüsteki binaların ayrıntılı bir listesi ve Bağışçı Programı broşürü var.

Bana konuşma yapmadığına şaşırarak alaycı bir şekilde güldüm. Konuşmaya başlamadan önce bile, insanları ve kurtadamları programa katılmaya ikna etmek için reklamlar, sunumlar ve özenle hazırlanmış kampanyalar vardı. Zaten rozetlerini boyunlarına asmış birkaç insanla karşılaşmıştım. Çoğu kişi için Donör Programı'na katılmak bir gurur kaynağıdır. Programın avantajları vardır. Daha iyi iş fırsatları, kredilere daha kolay erişim ve şehirdeki konutlarda öncelik hakkı. Ancak herkes donör olmak istemez veya olamaz. Tıbbi nedenlerle donör olamayanlar muafiyet başvurusunda bulunabilir ve yine de avantajlardan yararlanabilir, ancak daha değerli kan sahibi olmak herhangi bir muafiyet kapsamına girmez.

"Gözüne çarpan bir şey var mı?" "Dans bölümü."

"Ah, evet, seçmelere seçildiğini hatırlıyorum. Program direktörüyle görüşmek istersen, oryantasyon sırasında standını bulabilirsin. Seni uyarmalıyım, birinci sınıflardan pek çoğu şirkete kabul edilmiyor, ama yine de başvurmanı tavsiye ederiz."

"Kabul edileceğim." Broşürü çantama koyup, onu kırmış olabileceğimi fark edince başımı kaldırdım. Bazen insanlar benim özgüvenimi kabalık olarak algılarlar.

Ama o öyle yapmaz. Bunun yerine, gözleri heyecanla parlar. "Noxx House'da görmek istediğimiz ruh budur."

Açacak çok fazla şey yok, bu yüzden bırakmaya karar veriyorum. Annem ve kız kardeşlerimin birkaç eski fotoğrafı ve evden getirdiğim birkaç battaniye dışında, valizimin en az yüzde sekseni balerin kıyafetleriyle dolu. Oda o kadar büyük değil, ama tavanlar yüksek, bu da odayı daha ferah gösteriyor. Bütün odayı temizlemek istiyorum — taş duvarların çatlaklarını, küçük bir ocağa giden yıldız desenli karo zeminleri, kemerli pencereleri — ama bunu muhtemelen uyuyamayacağım bu geceye saklayacağım.

Yatağımın sıcak ahşap çerçevesini parmaklarımla okşuyorum. Ahşap detaylar, odanın daha az soğuk hissettirmesini sağlıyor. Kız kardeşlerim ve ben, Doxlothia Akademisi'ne taşınmak için bütün yaz boyunca hazırlandık, ama okulda sürekli basın var olmasına rağmen, tarih ve geleneklerin çoğu halktan gizli tutuluyor. Eskiden burada profesör olan babam, annem öldükten sonra aşırı koruyucu oldu ve kız kardeşlerim ve ben, o da bizimle gelmedikçe Groveshire'dan ayrılmamıza izin verilmiyordu. Kabul mektuplarımız geldiğinde her şey değişti.

"İyi misin?"

Emma o kadar yüksek sesle bağırdı ki yatak odamıza koştum.

Gözlerinden yaşlar akıyordu ve titreyerek bir zarf tutuyordu.

"Bak."

Kelimeler siyah kalemle karalanmıştı. *Acil: Doxlothia Akademisi.*

"Peki, ne yazıyor?" diye sordum.

"Kabul edildim. Kabul

edildim." "Ne zaman

başvurdun?"

"Dalga mı geçiyorsun? Başvurmadım ki! Ama bak, sen ve Eva'nın bir tane var."

Zarfı aldım ve hiç vakit kaybetmeden açtım. En üstte yazan şey, birkaç saniye içinde en büyük isteğimi doğruladı.

"Ben de kabul edildim." Başka bir şey söylemeden Eva'nın mektubunu açtım. O isteydi ve bana bağıırırdı, ama bilmem gerekiyordu.

"Hepimiz kabul edildik."

"Neden?"

Bunu yapabilecek gücü olan tek bir kişi tanıyordum. Ama neden?

Babam fikrini değiştirmişti ve bir anda hayalimdeki okul parmaklarımın ucuna gelmişti. Ama onun neden böyle bir karar verdiği gizemi, kampüste her yere ilk yardım çantamı götürmem gerektiği yönündeki uyarısını hatırladıkça aklımdan çıkmıyor. Benimkini yatağın ayak ucuna bırakıyorum. Babamın isteklerini yerine getirmek, uzun zaman önce bıraktığım bir alışkanlık.

Elimi safır kapı koluna koyarak kapıyı açtım ve koridorun kaosuna adım attım. Elinde bir kutu olan adamın koşarak geçmesini beklerken, başka bir adam onu anlayamadığım bir hızla kovalıyordu.

Beynim bunu algılamadan vücudum durur, sonra kapımın tam karşısındaki kapıdan gelen adama bakarım.

Aynı anda kapılarımızı kapatıyoruz. Kapılar tıklayarak kapanıyor ve biz duruyoruz.

Geniş omuzlu uzun boylu bir adam, birkaç metre ötede, maske takmış halde, korku filmlerinde görebileceğiniz türden bir şekilde, üzerimde yükseliyor. Gömleği yok ve gözlerim göğsündeki pürüzlü yara izlerine takılıyor.

Kalbim kulaklarımda atıyor. Garip. Sırtımda bir sıcaklık hissediyorum ve konuşmak için ağzımı açtığımda boğazım kuruyor. Ne söyleyeyim? Herhangi bir şey. Her şey. Hiçbir şey söylememekten iyidir. Sanki daha önce gömleksiz bir erkek görmemişim gibi.

Bana rahat bir şekilde el sallayarak parmaklarını çeviriyor ve ben de kendime geliyorum. Elim göğsüme koyup koridorda yavaşça yürüyorum, kalbim göğüs kafesime sertçe çarpıyor. Tüm bu değişiklikler yüzünden gerginim.

Verandaya çıkarken telefonum çalıyor.

Em: Oryantasyon öncesi hayaletli labirent!!!

İç çektim. Broşürde bundan bahsedilmişti. Kaleye giden yolu labirente çeviriyorlar. *Doxlochia* ve gelenekleri.

CHAPTER TWO

PARKER

"Göğsüm biraz yanıyor." Burritoyu yiyip bitirirken göğüs kemiğimi ovuşturuyorum. Ekstra acı biber eklemiş olmalılar.

"Bu burritolar beni öldürüyor," diyor yanımdaki Zant, ellerini silerek. O çoktan kendininkini bitirmiş.

Oturduğumuz ağaç dalı ikimizin ağırlığı altında sallanıyor. Kısa, dağınık saçları, kafasına yarı takılı yarı takılı duran maske tarafından eziliyor.

"Buna değer," diyorum, yemek kulübünün yaptığı her burritonun mide ekşimesine değdiğine karar vererek.

Altımızda, yeni öğrencilerden oluşan bir kalabalık, başlangıcından beri Doxlothia'nın bir geleneği olan perili labirentten geçiyor. Bu yıl, labirentte tek başına yürüyen değil, korkutan kişi ben oldum. Labirent, ormanlık bir alandan geçip kaleye uzanan bir yol. Her yıl yapay sis ve etrafta göremeyeceğiniz engellerle donatıyorlar. İlk yılımda korkmamıştım, ama tam olarak eğlenceli bir deneyim de değildi. Diğer herkesin yürümek için arkadaşları, grupları, hatta kardeşleri vardı. Zant benden bir yaş büyük ve labirentte beni buldu. Geçen yıl beni korkutmaya çalışırken onu neredeyse öldürüyordu.

Zant ve ben, şehirdeki okul yıllarımızdan beri en iyi arkadaşız. Uzun lafın kıtası, babalarımız çocuklarını özel okula göndermek isteyen iş adamları. Ancak benim babam bunu beni daha az görmek istediği için yaptı ve

Zant'ın babası ise onu gerçekten sevdiği ve geleceğini düşündüğü için özel okula gönderdi. Ben ona babasının oğlu diyorum, o da bana siktir git diyor, ama bunu söylerken gülümsüyor.

Noxx House'a kabul edildiğimde ve Zant'la Solexxa'da bir araya gelemediğimde, yıllarca birlikte özel yatılı okula gittiğimiz ve aynı odayı paylaştığımız için çok üzülmüştüm. Ama o, orada sıkılacağımı söyledi ve muhtemelen haklıydı. Solexxa, kampüsteki en zeki insanları barındırır ve ülkenin en parlak bilim adamlarını, avukatlarını ve Vviveren'in ünlü botanikçilerinin birçoğunu yetiştirir. Zant bunların hiçbirisiyle ilgilenmez, ama zekidir. Noxx House'un Solexxa'nın daha enerjik ve daha iyi partiler veren ağabeyi olduğunu söyler.

Burritomu bitirirken, bir tane daha istiyorum. Tam o sırada, Zant çantasından bir tane çıkarıp bana uzatıyor.

"Senin için hiçbir şey yapmadığımı söyleme."

"Neden sakladın?" Gülümserim ve ondan alırım.

"Onu bulup bir nefeste yiyip bitireceğini biliyordum. Miden patlar diye endişelendim."

Kalabalığa odaklanıp burritomu yiyorum ve Zant, onu dört ısırıkta yiyip bitirmemi tiksinti ve dehşetle izliyor. Tam azar işiteceğim sırada, omurgam dikleşiyor. Bir fener gibi, adımları beni çağırıyor. Bunun gerçek bir nedeni yok - tüm kızlar aynı ayakkabıları giymeye izinli, ama yine de onu buluyorum.

Koridorun karşısındaki kız. O kadar aptal bir pisliktim ki, ona tek kelime bile etmedim. Onu korkutmaktan korkuyordum. Birkaç arkadaşım çalılardan atladı, ama o hiç irkilmedi, bir kızı tutarken, diğeri sırtına yapıştı. Yorgun ve biraz sinirli görünüyordu, çünkü her beş saniyede bir onları susturuyordu. Tahminimce, muhtemelen kız kardeşleriydi. Bu tür bir sinirlilik sadece kardeşler arasında olur.

Koyu saçları yüzünü çerçeveleyiyor ve gözleri karanlıkta bile göze çarpıyor. Biri altın rengi, diğeri menekşe rengi. Gözleri büyüdüğünde onları koridorda fark ettim ve onu görünce kalbim hızla çarpmaya başladı.

"O kim?" diye soruyorum.

Zant konseyde, yani herkes hakkında her şeyi biliyor, ve bu sadece yeni gelen öğrencilerin tam listesini aldıkları için değil.

"Duymadın mı? Mighty Alpha bugün sana brifing vermedi mi?" diye alay ediyor Zant. Vampirler sürü dinamiklerini anlamazlar. Tıpkı dolunayda dönüşüm hissini asla anlayamayacakları gibi. Hiçbir şey yok.

onlarla karşılaştırmak için. Eğer bir sürüye ait değilsen, yalnız bir kurtsun ve bu da seçkin birkaç kişi için geçerli. Yalnız bir kurt olmak, olmak istediğim en son şey. Yalnız bir hayattır ve sürüm yoksa, alfa olarak kendimi saklamak neredeyse imkansız hale gelir. Tanıdığım tüm yalnız kurtlar ya başından beri aileleri yoktu ya da başka nedenlerle sürülerinden uzaklaşmışlardı. Hepsi de çok iç karartıcı.

"Bütün gün antrenmandaydım," diyorum, hala ona bakarak.

"Uh-huh, bu yüzden mi benimle burada saklanıyorsun, değerli sürü arkadaşlarınla değil?"

Saklanmıyorum. Sürü liderim Gavin de konseyde, bu da onun ve konseydeki diğer öğrencilerin dekanla birlikte oryantasyonu yönettikleri anlamına geliyor.

"Sen mi konuşuyorsun, şu anda oryantasyona gitmen gerekmiyor mu?"

"Zaman öldürüyorum. Birinin sana eşlik etmesi lazım. Hiçbirinin seni onlarla birlikte korkutmaya davet etmediğine inanmıyorum."

Bunu beklememiştim. Gavin'in sürüsünde başıboş bir alfa olmak, sürünün geri kalanından bana karşı sıcak duygular beslemelerini sağlamıyor. Yine de, diğer seçeneklerden daha iyi. Ama bu yıl bir eş seçmezsem bunların hiçbirinin önemi kalmaz. Göğsümdeki tanıdık gerginlik hissine iç çekiyorum.

Cevap vermediğimde, Zant, "Bütün kampüs onlar hakkında konuşuyor. Kokla bir." der.

Çiçek parfümü, baharat ve fırınlanmış ürünlerin karışımı gibi kokuyorlar, ama bu anormal bir şey değil. "İnsan gibi kokuyorlar."

"Buna odaklanmalısın. Saf vampir içgüdü. Onlardan birine odaklan. Onun kanını ve dilinde hissettiğin ıslaklığını düşün. Kalp atışlarını. Damarından direkt içtiğinde kanın damarlarında dolaşmasını."

Melez olmanın avantajları olduğu kadar dezavantajları da var. Her şeyi çok zorlaştırıyor. Kurt adam içgüdüüne odaklanmak vampir içgüdüüne odaklanmaktan farklı ve ikisini de yapmak için çok konsantre olmam gerekiyor.

Onu neşelendirmek için, zaten gözlerimi alamadığım siyah saçlı kıza odaklanıyorum. Onun önünde durduğumu hayal ediyorum, saçlarını köprücük kemiğinden çekip boynunun sıcaklığına dudaklarımı değdirdiğimde gözleri büyüdüğünü hayal ediyorum. Dişlerimi boynundaki atan damara batırdığımda, porselen teninin altında kanının attığını hayal ediyorum. Kanının ağzıma akarken verdiği coşku ve uyumlu çarpıntısını hayal ediyorum.

Bir kez daha derin nefes alıyorum ve kolumdaki tüyler, kafamı dolduran kokuyla birlikte diken diken oluyor ve bu heyecan, kafatasımdan ayak parmaklarıma kadar bir sıcaklık dalgası yayıyor. *Çok tatlı.*

Neredeyse hiç kan hakkında düşünmem, ama şimdi onun kanını ve ona nasıl ulaşacağımı çok düşünüyorum.

"Kahretsin. Bu farklı," diyorum. Göğsümdeki yanma daha şiddetli ve şimdi boğazıma da sızıyor.

"Onlarda özel bir şey var. Konsey dahil, herkes o üç kız kardeşi konuşuyor."

Konseyden bahsedilmesi beni sersemliğimden

çıkartır. "Bu yıl da tutumun değişmedi mi?"

"Konsey koltuğu istemiyorum."

Beni dürttü. "Senin gibi daha fazla insana ihtiyacımız var. Çok fazla pislik var ve büyük Parker Owens gibi altın çocuklarımız yetersiz."

Zant, Doxlothia'ya gitmeden önce de konseye katılmamı istiyordu. Konseye girdiği ilk yıl beni aradı ve "*Dostum, bunu yapmalısın*" dedi.

O, tüm bu politikayı, gücü ve daha da önemlisi dedikoduları seviyor. "Bana öyle deme lan." Onu daldan çekmeye çalışıyorum ve ağacın kabuğu çatlar ve ağırlığımızla kırılmak üzere olur.

"Anında oy alırsın. Bütün kızlar adını haykırır ve posterlerini tutar. '*Oh, Parker. Beni işaretle. Lütfen!*'"

Onu tekrar yakalıyorum ve ağaç çatlayıp birkaç santim aşağı sarkana kadar kavga ediyoruz.

"Ateşkes," diye aynı anda söyleriz.

Noxx House, konseyde diğer evlerden daha fazla kişi barındırmıştır. Zant bunun bir işaret olduğunu söylüyor. O her şeyin bir işaret olduğunu düşünüyor. Annesi çok sezgiseldir ve bu tür şeylere meraklıdır.

"Sadece bu yılki tüm sorunlarınızı çözebileceğini söylüyorum."

Hava her türlü kokuyla doludur, ama karanlıkta görme yetim gelişir ve koridordaki kızı tekrar kolayca bulabilirim. Yaklaşıyor, sadece birkaç metre uzakta. İçimdeki kurt ve vampir, onu ağaç tepesinin gölgesinden yukarıdan izlemeyi seviyor.

"Bu çok fazla baskı," diyorum, dikkatim tamamen başka bir yere kaymadan önce.

"Yüzbaşı Owens baskıya dayanamıyor mu?"

"Bu farklı. Ben sporda iyiyim. Bu bana doğal geliyor."

En son ihtiyacım olan şey, kendime daha fazla dikkat çekmek ve Gavin'e sorun çıkarmak. Nerede olursam olayım, pislikler peşimden geliyor gibi. Gavin'in sürüsüne katılmamın bir nedeni de dikkat çekmemek ve beladan uzak durmaktır. Diğer alfalara göre başka bir alfanın sürüsüne katılmak aşağılayıcı olabilir, ama ben buna tatil diyorum. Kimse beni rahatsız etmiyor ya da geleceğim hakkında soru sormuyor. Neden her zaman bir şeyler *yapmam* ve bir şeyler olmam gerekiyor?

Bu sayede iyi bir kaptan olmak ve profesyonel bir takıma girmek için odaklanabiliyorum. Daha neye ihtiyacım var ki?

"Sen *doğuştan* bir lidersin." Bana dokunuyor. "Bu senin kanında var, duydum." "Hatırlatma."

Zant, kanımda olan her şeyden ve bana inandığından bahsetmeye devam ediyor. Blah, blah, blah, ama her zamanki gibi onun şefkatli sözlerini duymazdan geliyorum ve koridordaki kızı tekrar arıyorum. Pek ilerleme kaydetmemişler. Çoğunlukla, kız kardeşleri onun birkaç santimden fazla hareket etmesine izin vermiyorlar, sonra da çığlık atıp onu insan kalkanı olarak kullanıyorlar.

Onun adını öğrenmem lazım.

"Dinliyor musun sen?" Zant omzuma vurur, sonra benim bakışlarımın izlediği kızlara bakar. "Peki, seni kapalı kafalı piç."

"Gözünde bir sorun var," diyorum.

"Cane gibi." Söylemek istemediğim cümlemin sonunu tamamladı.

Farklı renkli gözler genellikle eski kurtadam soylarıyla ilişkilendirilir. Ama o insan gibi kokuyor, yani uzak bir akrabalık olmalı.

"Adını biliyor musun?" diye soruyorum.

"Hayır, listeye göz attım. Gidip merhaba diyelim. Adını öğrenebilir miyiz bakalım. On dolara bahse girerim, önce o bana söyleyecek.

Gülümserim ve maskemizi yüzümüze çekeriz. "Anlaştık."

Ağaçlardan atlayıp önlerini keserken kızlar çığlık atıyor ve etrafımızda toz bulutları yükseliyor.

Ancak koridordaki kız öyle yapmaz. Gözleri anında bana kayar ve ben kendimi ona yaklaşımdan alıkoymak zorunda kalırım. Kafamı eğip onu izlerken kalbi hızla çarpar. Yolu çevreleyen vızıldayan ışıkların altında, onun tüm görüntüsünü içime çekerim. Omuzlarından aşağıya dökülen koyu kahverengi saçları ve parlak gözleri, eşsiz bir güzelliğe sahiptir, ama benim dikkatimi çeken dudaklarıdır — yumuşak ve soluk pembe.

"Merhaba bayanlar." Zant onlara doğru yavaşça yürüdü. "Doxlothia'ya hoş geldiniz. Eğleniyor muyuz?"

Maske takmış ve siyah saçları kulaklarının yanında kıvrılmış halde onun önünde duruyor. Midemde garip bir his oluşuyor ve omurgamdan yukarı doğru yayılıyor. Onun ona yaklaşmasını istemiyorum. Zant kadınlarla doğal bir şekilde iletişim kuruyor. Sanırım ben de öyle, ama ondan birini uzak tutmak hiç istememiştim. *Garip bir tepki, ama olsun.*

"Hayır. Anlamıyorum," pembe uçlu saçlı küçük sarışın kız diyor.

"Perili labirent, bu okulun kuruluşundan beri süregelen değerli bir gelenektir. Kurucuları ve dağlarda Doxlothia için bu yeri bulma yolculuklarını sembolize eder. Şimdi ise sadece yeni gelenleri korkutuyoruz."

"Acımasızca görünüyor," diyor diğerlerinin arkasından uzun boylu sarışın.

Geçen yıl da aynı şeyi söylemiştim. Eğer konseye girersem, bu değiştirmem gereken ilk şeylerden biri olacak.

Zant yaklaşır, ama koridordaki kız gözlerini benden ayırmaz. Bu, cildimi kaşındırır — iyi anlamda. İçimdeki kurt öne atılır ve aramızda sadece bir iki adım kalana kadar ona doğru yürürüm. *Daha yakın.*

Dudakları hareket etmiyor, ama sanki bir ses duyabiliyorum. Muhtemelen bu ses, onun teninin nasıl bir his olduğunu bilmek için giderek artan arzumdan geliyor.

Bir melez olarak, başkalarının duygularını okumak benim için daha fazla çaba gerektirir. En azından benim için öyle. Gavin beni, alfa bile olmayan ama her şeyde gerçekten çok iyi olan bir melez üst sınıf öğrencisiyle tanıştırdı. Koku. Kan içme. Biraz kıskanmışım, ama onun babası ona yardım ediyordu. Benimki ise profesyonel bir pislik, bu yüzden bu her zaman söz konusu olamazdı.

"İkinci sınıfa geçtiğinde, labirenti geçmek için gizli kodu alırsın ya da korkutucu olabilirsin. Ayrıca, burada sana hiçbir zarar gelmez. Adım Zant. Konsey üyesiyim ve iyi olanlardan biriyim."

Pembe saçlı, kısa boylu sarışın gözlerini devirdi.

"Sana adımı söyledim. Sen de bana adını söyler misin?" Zant, ona yaklaşarak saçının bir tutamını çevirir.

"Benim adım Emma. Evangeline en büyüğümüz..." Kızım onu durdurduğunda, yanındaki daha uzun boylu sarışını işaret ediyor.

"Ona söylemene gerek yok, Em."

Onun sesini duyunca yutkunuyorum. *Neyim var benim?*

Zant sırtlıyor ve onun bakışlarını hissediyorum ama ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Onun yanında ne kadar uzun durursam, o kadar çok hissediyorum. Havayı endişe ve korkuyla dolduran diğer ikisinin aksine, koridordaki kız korkmuyor. Ben bir adım öne çıktığımda bile, kokusunda bir şey değişiyor.

farklı. Yeni. Daha önce tanımadığım bir his. Bu benim için alışılmadık bir şey değil, ama bu bir arzu.

Beni kendine yaklaştırmak istiyor. Derimin altında uğultu var, onu memnun etmem için beni teşvik ediyor.

Kalbim göğsümü o kadar sert vuruyor ki, ellerimi yumruk yapıyorum. "Sen istersen ben de isterim." *Aman Tanrım, sesi.*

Bana konuşuyor. Gerçekten bana konuşuyor. Bekle, soru neydi? Ah, isim. Doğru, onun ismini öğrenmem lazım.

"Önce sen." Ses tonumu sabit tutmaya çalışıyorum.

Konuştuğumda kalbi hızla atıyor ve cildinin altında pembe bir kızarıklık yayılıyor. Bir adım geri atıyor ve gözleri benimle alay ediyor. *Yaklaş. Daha yaklaş.*

Şimdi ona tekrar dokunmayı hayal ediyorum. Sadece eline dokunmak yeterli, ya da belki yanağına. Cildinin benimkine değdiğinde nasıl bir his vereceğini bilmek istemem, dudaklarımı yalamama neden oluyor.

"Konsey nedir?" Evangeline kaşlarını çatarak sorar.

"Oh, göreceksin. Konsey, bu okulun nasıl yönetildiğini belirler. Burada üç yönetim faktörü vardır: yönetim kurulu, dekan ve tamamen öğrenciler tarafından yönetilen konsey. Dekan üniversiteyi denetler ve herkesin kurallara uyduğundan emin olur, ancak hangi programların en fazla fon, etkinlik ve kural alacağına karar veren konseydir."

"Yani konseydeysen, bizi labirentten çıkarmaya yardım edeceksin." Evangeline neşelenir. "Değil mi?"

"Size kaçmak için on saniye veriyorum ve sizi varış noktanıza ulaşana kadar kovalayacağıma söz veriyorum."

Zant'ın en iyi yaptığı şeyi, yani konuşmayı yaptığına sevindim. Bir kez olsun, bu yararlı oldu. "Geliyor musun?" Zant omuz silkiyor ve kızımın yanına dönüyor.

"Bir dakika," diyorum.

Emma önce koşar ve Zant, hala kız kardeşinin arkasında saklanan Evangeline'e gözlerini diker.

"Kaçmalısın," diyorum, onun menekşe ve altın rengi gözlerine bakarak.

O hiç irkilmiyor ve ben de onun da benimle aynı şeyi bekleyip beklemediğini merak ediyorum.

Kısa bir dokunuş. Tek istediğim bu.

"Hadi!" Evangeline kolunu tutuyor, ama benim kızım hareketsiz kalıyor.

Zant, eğlenceli bir kahkaha ve ağaçlarda yankılanan bir ilahi ile Evangeline'in peşinden koşar.

Sonra sessiz kaosun içinde sadece ben ve koridordaki kız kalırız. Çığlıklar ve kahkahalar havada yankılanır.

"Adın ne?" Sırtı ağaca dayanana kadar ona yaklaşıyorum.

Yalnız kaldığımızda kokusu sakinleşir ve ben artık dayanamam. Parmaklarımla koluna hafifçe dokunarak tepkisini test ederim. İkimiz de geriliriz ama bir sonraki nefeste eririz.

Bu ne? Daha önce hiç böyle bir özlem hissetmemiştim. Bunun için bir kelime yok.

Daha yakın. Lütfen. Yemin ederim ki sesi beni çağırıyor, ama onu duyamıyorum. Göz bebekleri büyür ve kollarındaki tüyler diken diken olur. Bir ağaca sıkışmış durumda ve ben hala bu saçma maskeyi takıyorum.

"Korkmuyor musun?" diye soruyorum.

Kalbi, tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir ritimle atıyor. Onu daha önce hiç görmediğimi bilmeme rağmen, onun her şeyi bana tanıdık geliyor.

Yanağını avuçlarım, o gerilir, sonra bana hafifçe yaslanır. Cildinin sıcaklığı midemde heyecan dalgaları yaratıyor.

"Hayır," diye cevap veriyor.

"O zaman bana adını söyle."

"Adımı rastgele maskeli adamlara vermem."

"Ama sana dokunmalarına izin mi veriyorsun?"

Yabancı değilmişiz gibi birbirimize yaslanıyoruz. Sanki şu anda, burada dudaklarımızı birbirine değdirmek delilik değilmiş gibi. Derisinin altında akan kanı çok tatlı, ama göğsümde başka bir koku daha var. Güvenliğin verdiği sıcak rahatlık. Saçının bir tutamını oynuyorum ve parmaklarımı aşağıya doğru kaydırıyorum, süveterinin kenarından derisine zar zor değiyorum. Nefesi kesiliyor.

Uzun nefeslerim onunkilere benziyor, bu yüzden kalçalarımız birbirine değene kadar kalan mesafeyi kapatıyorum ve ellerim süveterinin altına giriyor. Ve o da bana izin veriyor, sanki dünyada sadece ikimiz varmışız gibi. Gözleri kapanırken, rahatsız edici bir sonuca varıyorum: Onu işaretlemek istiyorum.

Daha önce hiç böyle bir dürtü hissetmemiştim, ama şimdi dişlerimi ona geçirme ihtiyacı dayanılmaz hale geliyor.

Bu kız benim olmalı.

Havada bir çığlık yankılanıyor. Kız kardeşlerinden biri olmalı, çünkü birden kendine geliyor ve beni itiyor.

O gözden kaybolurken ben sersemlemiş durumdayım.

Kahretsin.

CHAPTER THREE

OLIVIA

Aydınlık yol boyunca ağaçların arasından geçip, birkaç öğrenci grubunu geçip, hiç kimse kalmayana kadar koşuyorum, ay ışığı kaldırım taşlarına parıldıyor.

"Eva! Emma!"

Cevap yok.

Topuklu ayakkabılarım ayak bileklerimi sıyrıncaya ve nefes nefese kalıncaya kadar koşuyorum. Ağaçların arasındaki loş bir açıklıkta durup, gerçekliği kabulleniyorum.

Yalnızım. Bir zamanlar yakınımdaki çınlayan kahkahalar ve tezahüratlar dağıldı. Ağaçların hemen ötesinde müzik var, ama ağaçlardan atlayan yeni korkutucularla ya da oyalanmış birinci sınıflarla karşılaşmadım. Midem ekşiyor, eteğimi silkeliyorum, kendimi toparlamak ve nefesimi düzenlemek için.

Yoğun ormanda bir dal kırılıyor.

Doxlothia güvende. Korkacak bir şey yok.

İlerideki yola döndüğümde, gölgeli bir figür içeri giriyor. İnce yapılı ve blazer giymiş, elleri cebinde.

Doxlothia güvende değilse, bu ne yazık ki babamın haklı olduğu anlamına gelir ve ben bu sonuca o kadar kolay varmayacağım. Bu yüzden ayaklarımın üzerinde sağlam duruyorum.

"Merhaba." Gümüş saçlı, erik rengi blazer ve pantolon giymiş bir adam ortaya çıkar ve önüme gelip ayakkabılarını silkeler. Hayalet gibi solgundur.

"İgh, pis iş. Kutlamalardan önce seni burada yakalamayı umuyordum."

Beni bekliyordu. Beynim bir eylem planı oluşturmak için yeterince hızlı çalışmıyor, ama vücudum kendiliğinden birkaç adım geri çekiliyor.

Havayı kokladı. "Owens ile tanışmışsın. Tatlı çocuk."

"Peki siz ...?"

"Darien. Özür dilerim. Ama korkarım ki, buraya hoş bir şey için gelmedim."

Bir adım daha geri çekiliyorum, ama kaçacak yer yok. Yola bir bakış attığımda, yalnız olduğumu anlıyorum. Maskeli adam beni takip etmemiş. Neden onun yardımcı olacağını düşündüğümü bilmiyorum. Onu tanıdığımdan değil, ama Darien ile aramızda sessizlik yayılırken, o hissi tekrar yaşamak istiyorum — onun dokunuşunun bana verdiği güven ve sükuneti.

Gözlerimi kırpyorum, sonra Darien önümde beliriyor ve ben hareket edemeden bileğimi yakalayıp elini ağızıma kapatıyor. Kolumu çekmek biraz hareket alanı sağlıyor.

"Biliyorum. Biliyorum. Ama bana güven. Bu geceki seçeneklerin arasında bu en iyisi. Ayrıca..." Boynuma eğildi ve ben donakaldım. "Bütün eğlence bana kalacak."

İnleyerek onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, ama parmakları derime o kadar sertçe batıyor ki kan akacak sandım.

"Kalbin korkmuş bir tavşan gibi çarpıyor. Buna alışkın değilsin, değil mi? Donör Programı'na katılmış olsaydın, bu kolay bir teslimiyet olurdu. Annen sana öğretmedi mi?"

Ateş damarlarımdan geçiyor ve ben onun parmaklarından birini ısıırıyorum, o da beni tutuşunu biraz gevşetiyor.

"Siktir git," diyorum.

Sonra, anlayamadığım kadar hızlı bir şekilde kendimi yerde buluyorum. Vampirlerle tanışmıştım, ama hiçbirisi böyle değildi. Annemin bağışçıları iyiydi. Yıllardır bağış yaptığı biri, balet topluluğundaki en iyi arkadaşıydı. Bana kurabiye getirirdi.

Bu durumun onunla hiçbir ilgisi yok. Darien çok az çaba sarf ederek dizleriyle kalçalarımı sabitlerken, ben yerde çırpınıyorum.

"İçki içerken bu tür bir heyecanı yaşamayalı uzun zaman oldu. Bitmesi ne yazık."

Eğildi ve dişlerini boynuma geçirdi. Çığlıklarım onun kavramasının arkasında boğuk bir sesle çıktı. Yakıcı bir acı içimi kapladı, vücudumda kalan

adrenalin uyandırıyor ve ben acıyla mücadele ediyorum.

Her saniye kaslarım zayıflıyor, ama durmuyorum. Durayamam. Dizimi kasıklarına sokacak kadar yer açıyorum ve nereye gittiğimi bile fark etmeden hızla ayağa kalkıyorum.

Başka bir yere. Güvenli bir yere.

CHAPTER FOUR

PARKER

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve kaslarım onu kovalama ihtiyacıyla geriliyor. İçimdeki kurt, o patikadan kaybolurken onu takip etmem için bana yalvarıyor. Koşmaya hazır olarak boynumu uzatıyorum, ama tiz bir inilti beni durduruyor. Birkaç saniye sonra, yardım çağrısı duyuyorum.

Beynim hareketi algılamadan önce sesi takip ediyorum ve çalılıklara adım atıyorum. Birkaç saniye sonra, saçında ve yüzünde kir ve kan lekeli bir adam bana çarpıyor. Tamamen siyah giyinmiş, bu yüzden yeni bir öğrenci olmalı. Kokusu o kadar ağır ki, onu bir kurt adam olarak hemen tanıyorum. Kurt adamların kokusu daha güçlü ve daha yoğundur.

"Ne oluyor?" "Biri var. O..."

"Merhaba Parker." Cane labirentten çıkar. Yeşil ve sarı gözleri, ağaca yaslanırken parlar. Takımı tertemizdir. Görünmeyen yerlerden izleyen diğerlerinin merakını koklayabiliyorum. "Sadece selam veriyordum..."

"Finn," diyor Finn, yanağını silerek.

"Birinci sınıfların nasıl olduğunu bilirsin. Sadece benim sürümle ilgilenenleri görmek için. Finn, yalnız kurt hayatının kendisine uygun olduğunu söylüyor. Yazık. Bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğini biliyorum."

Dişlerimden bir hırıltı çıkar ve Cane, üniformasının blazerini düzeltirken ifadesiz bir yüzle bakar. Bu pisliği ve çocukluğumuzdan beri yaptığı aptal kısa saç kesimini ne kadar zamandır tanıdığımı saymayı bıraktım.

Tanıştığım ve onun da bir pislik olduğunu teyit edebileceğim babasına tıpatıp benziyor. Cane'in tüm ailesi beyaz saçları ve yeşil ve sarı göz rengiyle tanınıyor.

Dikkatini elimde tutuyor ve burun delikleri genişliyor.

Onun kokusunu alabiliyor.

Bu düşünce, kaskatı kesilmiş kaslarımı harekete geçirir. Onu bulmam lazım. Hemen.

"Onu arıyordun," diyorum. Çenesi geriliyor, ama ağzı sıkıca kapalı kalıyor.

Elbette. Cane'in kampüste bağlantıları var. Onun geleceğini biliyordu. Kızın içinde bulunduğu tehlikenin farkında olması imkansız. O gözlerle, kurtadamlar muhtemelen onun için planlar yapmışlardır ve onu rahat bırakmayacaklardır. Bu benim sorunum olmamalı, ama öyle. Çünkü yardıma ihtiyacı olursa, burada ona yardım edecek pek kimse yok.

Cane'e hiçbir şey söylemeden ayrılıyorum. Artık tehditlerimi biliyor. Anlaşıyor ve o kavgacı biri değil.

"Sen iyisin Finn. Cane'i siktir et."

"Okul ne olacak?" diye soruyor, patıkaya doğru yürürken. "Eğer bir şey yaparsa, bana söyle, ben hallederim."

"Buradaki herkes böyle mi?"

"Hayır, herkes değil."

Işığa çıktığımızda, maskemizi çıkardığımızda gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen Parker Owens'sın."

Gülümsüyorum. "Evet."

Ağzını açar ve bir dizi nezaket sözü ve iltifat söyleyeceğini tahmin ederim, ama vaktim yok.

Sırtını okşuyorum. "Görüşürüz."

Onun kokusunu takip etmek için hareket ederken, parmaklarımda kalan tatlı kokusunu kokluyorum ve kafam sevinçle dolana kadar bu kokuyu içime çekiyorum. Böyle kokan kimse için güvenli bir yer yoktur, ama özellikle Doxlothia gibi, en prestijli ailelerin vampir ve kurtadam oğullarını ve kızlarını gönderdikleri bir yerde. Böyle kan çok değerlidir. Ve burada değerli olan her şey sömürülebilir. Tarih boyunca, daha tatlı kan vampirler ve kurtadamlar tarafından aranmıştır. Günümüzde ise, Donör Programına girene kadar dikkatli olmak gerekir.

Elbette, o ve kız kardeşleri Donör Programı'ndadır ve ben boşuna endişeleniyorum. Yine de kontrol etmem gerekiyor — kurtadamlar insanların doğal koruyucularıdır. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, kan kokusunu aldığımında midem bulanıyor.

Neden bu kadar endişeleniyorum? Doxlothia'da cinayet işlenme ihtimali yok. Burada kan kokusu normaldir. Ona bir şey olmaz. Ama birinin ona dokunduğu düşüncesi bile, dönüşecekmişim gibi tüylerimi diken diken etmeye yetiyor. *Bu daha hızlı olurdu.* O formdayken iz sürme becerim daha iyidir, ama okul etkinliği sırasında kıyafetlerimi kaybetmem sorun olabilir.

Kan kokusu giderek güçleniyor. *Taze.*

Onu açıklıkta buluyorum, sendeleyerek ilerliyor ve ona doğru koşuyorum. Bacakları tutunamayınca başını göğsüme gömüyor. Tek kolumla onu tutuyorum.

"Sorun yok. Ben buradayım. Güvendesin. Sana zarar vermeyeceğim."

Nedense bana inanıyor ve bana o kadar uzun süre yaslanıyor ki, kokumu kokluyor sanıyorum.

"Sana bir bakayım."

Yüzündeki saçları çekip alırken birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. Ona dokunmak elektrik çarpması gibi. Boynunda kan lekeli bir ısırık izi var. Vampirler insanları ısırmaya o kadar alışkındırlar ki genellikle kan izi bırakmazlar. Koşmuş olmalı.

"Kız kardeşlerim..."

Gitmeliyim..." Onun bu kadar soğuk olması hoşuma gitmiyor.

"Merak etme. Seni iyileştireceğim." Onu omzuma kaldırıp labirentin girişine doğru yöneldim. Koşarsam çok uzak değil.

Merkez Çim Alanı hareketlilik ve öğrencilerle doludur, ama onu çimlere oturtmak için hareket ederken kimse bize dikkat etmez. Çim fenerlerinin ışığı, gözlerindeki altın ve leylak rengini vurgular. Çok güzel.

Onu tekrar incelerken, bunu kimin yaptığını anlayabilmek için kokusunu alıyorum. Bir tahminim var, ama bu bekleyebilir.

"Kız kardeşlerim," diyor, bu sefer daha güçlü bir sesle.

"Onları görmedim ve daha fazla kan kokusu almıyorum, bu yüzden kurtulduklarını düşünüyorum." Zant onları kovduysa, bir şeyleri yoktur. Muhtemelen onlara etrafı gezdiriyordur. Aptal olabilir, ama onlara asla zarar vermez. "Zant'la güvendeler."

Onu dik tutarken o homurdanıyor.

"Bunu sevmeyeceksin." Çenesini kaldırıyorum ve dudaklarımı boynuna götürüp ısırık izini temizlemek için yaladığımda hiç çekinmiyor. Nefesimi tutarak içimdeki kurda odaklanıyorum. Onu iyileştirmeye çalışırken, kanını ve tadının ne kadar güzel olduğunu düşünmek en son yapmam gereken şey.

Yine inliyor ve benden uzaklaşıyor, ama parmakları hala ön kolumu sarıyor.

"İğrenç olduğunu biliyorum. Ama bu kurtadamların özelliği. Yaralarını kapatır. Biri senden çok kan aldı, ama sen iyi olacaksın." Onu ısıtmam gerektiğinden, onu kendime çekerim ve parmakları ön koluma kıvrılırken boğazından hafif bir inilti çıkar. "Sana Quik-Recover getireceğim."

Saldırıya uğramış olması, onun donör olmadığına dair bir kanıt. Donör Programı kuralları katıdır ve programdaki kimseye zarar verme konusunda yasalar vardır. Ben programda değilim çünkü melez kan en az aranan kandır. Ama 1,80'den uzun bir erkek olarak, insanların çalıların arasından atlayıp beni ısırmamasından endişelenmeme gerek yok.

Çantamı dolaptan alıyorum ve bir dakikadan az bir sürede tekrar yanına geliyorum. Pipeti delmeden önce küçük kartonu yüzünün önünde sallıyorum. Tek eliyle kartonu alıyor, diğer eliyle bana uzanıyor. Onun desteği olmaktan mutluyum, dik durmak için çok fazla çaba sarf etmesine gerek kalmasın diye yanına yaklaşıyorum. Quik-Recover, birisi sizin hayatınızı emdiğinde acil yardım için kullanılır. Yine de muhtemelen kan nakli gerekecektir.

"Güvenlidir. Yardımı dokunacaktır." Pipeti dudaklarına götürüyorum. İçerken, yanakları renkleniyor ve cildimi kaşındıran tüm o endişeli enerji yok oluyor.

"Neden bu kadar üşüyorum?" diye sorar.

"Daha önce hiç ısırılmadın mı? Hiç bağış yapmadın mı?"

O başını sallar. *Bu birçok şeyi açıklıyor.*

"Bu normal. Gel." Kolumu onun omzuna attım.

Gecenin soğuğu da yardımcı olmuyor. Ellerini karnıma yaklaştırıyorum ki ıslınsınlar, parmakları karın kaslarımdan geçip göğsüme doğru ilerliyor. Cildi soğuk olsa da, dokunduğu her yerim yanıyor. Garip bir şekilde heyecan verici. *Oyuna odaklan, Parker.*

"Hala başın dönüyor mu?"

Kafasını sallar ve bana yaslanır, ben de onun bana yaslanmasına izin veririm. "Etkisi birkaç dakika sürer."

Başını dik tutmakta zorlanıyor, ben de yüzünü tutuyorum ve başparmağım ile yanağını okşuyorum. Onu kollarımda tutmak çok doğal geliyor. Ona bakarken etrafımızdaki dünya kayboluyor. Bakışlar ya da oryantasyonun başladığı gerçeği umurumda değil, sadece onun varlığının tadını çıkarıyorum.

"Her şey yoluna girecek. Merak etme. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Bu sözler içimden birdenbire dökülüyor. Doğru, elbette, ama bunu tanımadığım bir kıza *yüksek sesle* söylemem gerek mi? Kendimi kontrol etmeliyim. Çimlerde bir adamın kucağında hareketsiz yatarken bunu ürkütücü bulabilir.

Onu bırakmak üzereyim, ama o uzun bir nefes alır ve bir kolunu gövdem etrafına dolayarak bana yaslanır. Bir zamanlar hızlı atan kalbi yavaşlamaktadır. Onu yakınımda tutmam için ihtiyacım olan tek ipucu budur. Başını göğsüme yaslar ve ben dudaklarımda kalan kanının tatlılığını yalarım. Onu ısırmış olan pisliği düşünmeden edemiyorum ve bu düşünce beynimi kavga çıkarmaya yönlendiriyor. Kötü fikir.

"Burada birkaç dakika oturalım, sonra hemşire odasına gidelim."

"Adın ne ...?"

"Parker Owens. Özür dilerim, biraz kendimi kaptırdım."

"Ben Olivia Osborne." Sesi yumuşaktı, ama kaşları sanki beni inceliyormuş gibi çatılmıştı. Kendine geldikçe, beni tutan eli gevşedi. *Olivia*.

"Kız kardeşlerimi bulmam gerek."

"Labirentten çıkmayı başardılar. Eminim ki... Ah!"

Arkadan kafama sert bir şey çarptı ve görüşüm bulanıklaştı.

"Kız kardeşime yaklaşma!"

Yüzümden birkaç santim uzaklıkta duran büyük dalı havadan yakaladım.

"Ah?" diyorum, küçük sarışın bir insanın kafama bu kadar sert vurmasına nasıl izin verdiğimi hala anlamadan.

"Eva. O iyi." Olivia, Quik-Recover'ın sihrini gösterdiği için sonunda benden uzaklaşır. Gerçekten sihirli özellikleri var. Okulun ilk yıllarında bu konuda aldığım dersi kısaca hatırlıyorum, kan hücrelerinin üretimini geçici olarak hızlandırmakla ilgili bir şeydi.

"Lütfen suç duyurusunda bulunma." Evangeline'in gözleri büyüdü.

Dalgayı atıyorum, başımın arkasını ovuşturuyorum ve dalga boş bir sesle yere düşüyor.

"Sorun yok."

"Ah!" Sonra kısa boylu sarışın da beyzbol sopası gibi büyük bir dal tutarak ağaçlardan atlar.

"Emma, o iyi! O yardım etti," diyor Evangeline. Labirentteki kısa etkileşimimiz hatırlanmaya başlıyor. Olivia dışında kimseye pek dikkat etmiyordum.

"Emin misin? Şüpheli görünüyor." Emma silahını bırakır ve Olivia'yı elimden çeker. "İyi misin?"

Evangeline dehşetle göğsünü tutar, nefesi hızlanır. "İyiyim," der Olivia.

"Kana ihtiyacı var. Onu hemşire odasına götürecektim."

Üçü, ben ayağa kalkıp pantolonumdaki kiri silkelirken bana bakıyorlar. Ne yazık ki, hala gömleksizim, bu yüzden pislik gibi görünüyorum. Korku dolu bakışları dikkatli bir gözlemciliğe dönüşüyor. Kesinlikle bana inanmıyorlar.

"Onu biz götürebiliriz," diyor Evangeline, ceketinden çıkardığı bir bezle kız kardeşini temizliyor.

Bu fikir hoşuma gitmiyor. Üç çaresiz insan, tatlı kokularını -ki şu anda açıkta ve Olivia'nın süveterinin kumaşına kuruyor- kampüsün her yerine yayıyor.

"Neden hep birlikte gitmiyoruz? Onu taşıyabilirim. Böylece daha hızlı varırız."

"Sanırım tam olarak nerede olduğunu bilmiyoruz. Buraya yeni geldik," diyor Emma.

Sanki henüz okulun renklerini giymiyor olmaları, bunu açıkça belli etmiyor gibi konuşuyor.

"Anlıyorum. Nerelisiniz?" "Ormandan."

"Genel olarak orman mı?"

"Groveshire," diyor Olivia.

"Annem biz doğduktan sonra oraya taşındı," diye araya giriyor Emma ve Olivia başını sallıyor.

"Oh, hiç duymadım."

"Çoğu insan duymamıştır," diyor Evangeline. Beni en yakından izliyor ve en azından bir parça da olsa kendini koruma içgüdüleri olduklarına seviniyorum. Olivia'yı yerden kaldırmak için eğiliyorum ve onu bir kez daha inceliyorum. Açık yara yok.

"Sen sağlık görevlisi falan mısın?" diyor Evangeline.

"Hayır, bu standart bir şey, özellikle sürü üyeleri için yanlarında tıbbi malzeme bulundurmak."

"Yani sen bir kurt adamsın," diyor Emma.

"Ben bir melezim. Vampir ve kurt adam. Bunun mümkün olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" "Tabii ki biliyoruz."

Şimdi hepsi bana bir çeşit sert bakış atıyor. Emma gözlerini deviriyor, Evangeline sanki onu aşağılamışım gibi gözlerini kısıyor ve Olivia bana sevimli bir "*defol git*" ifadesi atıyor.

"Doxlothia genellikle tehlikeli değildir. Donör Programı'na katılmak kesinlikle daha güvenlidir. Yine de dikkatli olmazsan seni ısırıp parçalayacak insanlar var burada."

Olivia'yı omzuma kaldırmak için kolumu onun omzuna doluyorum ama Darien bizim çemberimize girince duruyorum.

"Oh, görüyorum ki benim artıkları yakalamışsın. Ama oh, iki yeni küçük tavşan oyuna girmiş."

Boğazımdan bir hırıltı çıkar. Onun olduğunu biliyordum. Darien para kokuyor. Sadece pahalı kolonya kullanıyor ve Zant ile birlikte konseyde olduğu için maalesef kokusunu ezberledim. Onun ve saç jölesinin kokusunu. Onlar mercek altındalar ve her zaman en iyi şekilde görünmek zorundalar. Zant bundan nefret ettiğini söylüyor ama bence bu saçmalık.

Darien birkaç metre ötede durur — beni kızdırmamanın daha iyi olduğunu bilir.

"Siktir git. Onları talep edemezsin. Onlar Donör Programı'nın bir parçası değiller."

"Biliyorum. İşte bu yüzden eğlenceli. Serbest oyun."

Dışlerimi sıkıyorum. "Sana serbest oyun gibi mi görünüyorlar?"

Kızlar Olivia'nın etrafında toplanır, ben de önlerinde durarak Darien'in onlara yaklaşmasını engellerim. Görüşüm bulanıklaşır ve ellerim titrer. İçimdeki kurtun yüzeye çıkmak üzere olduğunu hissetmeyi seviyorum ve onu serbest bırakmak istiyorum.

Ama aynı zamanda, konsey üyesiyle yumruk yumruğa kavga etmemenin daha iyi olduğunu da biliyorum.

Darien'in gülümsemesi, ben yaklaşıncaya kaybolur. Başkalarını korumak, gri bir alandır.

"Parker Owens'tan başka bir şey beklemiyordum. Duyduğuma göre bu yıl konseydeki boş koltuğa aday olacaksın," der Darien alaycı bir gülümsemeye.

"Bunu sana kim söyledi?"

Bunu söylerken, Zant içeri girer ve Darien ile benim aramıza girer.

"Gerçekten mi?"

"Hadi ama beyler. Yeni öğrencilerin önünde yapmayın. Kötü görünürüz," diyor Zant.

"Onlardan uzak dur," diyorum Darien'e.

"Bu üçünü korumaya kararlıysan, çoğunluk konseyinin yardımını olmadan zor bir dönem geçireceksin."

"Kendi işine bak," diyorum dişlerimi sıkarak.

Darien kendi kendine gülümser ve oryantasyon için toplanan kalabalığın içinde kaybolur.

"Kusura bakmayın." Kızlara dönüyorum. "Onu takmayın. Gelin, sizi hemşire odasına götüreyim."

Olivia'yı omzuma kaldırmak için eğiliyorum.

"Bekle!" Evangeline hırkasını çıkarır ve Olivia'nın beline bağlar.

Zant'a beni takip etmesini işaret ediyorum, böylece konseye benim hakkımda yalanlar söylediği için ona bir ders verebilirim. Olivia'nın göğüsleri omzuma bastırılıyor ve kanının tatlı kokusu duyularımı kaplıyor.

Oh, lanet olsun. Başım belada.

CHAPTER FIVE

OLIVIA

Parker'ın omzunda sallanırken oda dönüyor. Baş aşağı olmak da yardımcı olmuyor ve bir erkeğin elinin kıcımda olmasından bıktım.

"Artık beni indirebilirsin."

O bunu yaptığında başım dönüyor, ama ben onun karnını kaplayan yara izlerine bakmaktan kendimi alamıyorum. Göğsünün açık ten rengi, kollarına kadar uzanan uzun, pürüzlü çizgiler halinde belirginleşiyor ve ön kollarında daha küçük çizikler var. Çikolata kahvesi rengindeki saçları yanları kısa kesilmiş ve üst kısmı alınına düşüyor.

Onun beni fark ettiğini fark ediyorum ve endişeli ifadesi, köpek dişlerini gösteren bir gülümsemeye dönüşüyor.

Kalenin ana girişindeyiz ve çift kapı, gece esintisini içeri almak için açık bırakılmış. Dışarıdaki su çeşmelerinin damlama sesi bizi karşılıyor. Duvarlara dizilmiş mumların ışığı her esintiyle titriyor ve etkinlik çoğunlukla Merkez Çim Alan'da gerçekleşiyor, ancak ana girişte dolaşan birkaç öğrenci grubu var. Taş duvarlar üzerimizde yükseliyor ve çift merdiven odanın ortasını kaplıyor. Hiç bu kadar büyük bir bina görmemiştım ve bu yaz kaleyi gezmiş olmama rağmen, hala hayranlık uyandırıyor.

"Buraya. Bu taraftan." Parker yanımda duruyor ve elini sırtıma koyarak beni yönlendiriyor.

Bizi sola, pencereli bir bölmeden geçerek bir koridora götürüyor. Küçük bir lobinin kapısını açarken hiç tereddüt etmiyor. Burası da kalenin geri kalanı ile aynı ambiyansa sahip, ancak hepimiz desenli bir halının üzerinde toplanırken şömine yanıyor. Kale, yarıklarında aytaşı gibi parıldayan, özenle yerleştirilmiş fayanslarla dolu. Broşürde her birinin ayrı ayrı boyandığı yazıyordu.

"Parker, burada ne yapıyorsun? Sakın bana kavga ettiğini söyleme." Masasının arkasında yaşlı bir kadın belirir.

"Hayır. Olivia'nın yardıma ihtiyacı var." Adımı söyledikten sonra yutkunur. "Ona Quik-Recover verdim. Labirentte biri onu ısırmış."

"Ah canım, buraya gel."

Odun ve antiseptik kokan kadın beni açık bir koridora doğru götürdü. "Geri kalanlarınız oryantasyona dönmelisiniz."

"Kalabilir miyiz?" diye sorar Eva. "Biz onun kardeşleriyiz."

"Kız kardeşiniz burada iyi olacak. Birinci sınıf öğrencisi olarak hiçbir şeyi kaçırmamanız en iyisi."

"Ben kalabilirim," diyor Parker. "Teknik olarak zaten buradayım. Zant, Emma ve Evangeline'e eşlik edebilir. Konseyin önemli bir üyesi olarak, iyi bir rehber olacaktır."

Zant kız kardeşlerimin yanında duruyor, elleri cebinde, onları gölgede bırakıyor. Vücudu ince ama kaslı. Parker ve Zant hala gömleksiz ve ikisinin de göğüslerinde ve kollarında yara izleri var. Sadece Zant'ınki daha açık ve daha az belirgin.

Aralarında bir bakışma oluyor ama Zant, "Onur duyarım," diyor.

"Evet, evet. Bu çok güzel olur. Teşekkürler, Zant." Kız kardeşim, Zant'ın sesindeki alaycı tonu açıkça fark etmiyor.

"Sonra sizinle buluşurum," Zant'ın eşlik ettiği kız kardeşlerime söylüyorum.

Oryantasyon kalabalık olduğu için kız kardeşlerimin saldırıya uğrayacağına dair endişelerim yok oluyor. Zant'a güvenmiyor olabilirim, ama istese beni labirentte bırakabilecek olan Parker'a güvenmekten başka seçeneğim yok. Beni bir yatağa yönlendirirken, onun oyununun ne olabileceğini tekrar belirlemeye çalışıyorum. Belki de kanımı tamamen kendine saklamak istediğine karar verdi, bu yüzden güvenimi kazanıp daha sonra beni kurutmak istiyor. Ya da belki beni konsey için bir anlaşmada kullanacak. Gerçi, onun savunması olarak, Darien'e karşı pek dostça davranmıyordu.

Düşünmeye devam edecek kadar yorgunum, bu yüzden duruyorum.

Revir, her iki tarafında yüksek pencereler bulunan geniş bir oda. Neredeyse evimizdeki seraya benziyor, ama taş işçiliği pahalı görünüyor. Arkadaki yataklardan birine götürülüyorum ve kadın bana kolumu uzatmamı söylüyor, sonra elindeki bipleyen tarayıcıyı bileğimin üzerinde gezdiriyor.

"Quik-Recover harika çalışıyor. Ama sana kan nakli yapalım ki yoluna devam edebilesin. Yorgun olacaksın, ama hiçbir şeyi kaçırmamı istemeyiz."

Daha önce hiç hastaneye gitmedim. En fazla kötü bir soğuk algınlığı geçirdim, ama ailem eve getirdiği ilaçlar onu çabucak geçirdi. Benim geldiğim yerde ilaçlar çoğunlukla insan icadıdır, ama Doxlothia'da işleri yapmanın daha gelişmiş bir yolu olduğu açık.

Topuklu ayakkabılar pürüzsüz, krem rengi taş zeminde tıklıyor ve etrafımızda yankılanıyor. Tozlu mavi saçlı uzun boylu bir kadın odadaki tüm dikkatleri üzerine çekiyor. Diğer personel gibi o da okul logolu uzun, yapılı bir etek ve blazer ceket giyiyor.

"Merhaba, Bayan Abrams." Parker onun huzurunda dik duruyor. Bana döndüğünde mavi gözleri parlıyor. "Bu, Doxlothia Akademisi'nin dekanı."

"Biliyorum." Ona gülümsüyorum. "Elini sıkmak isterdim, ama biraz başım dönüyor." "Oh, gerek yok. Tam dışarı çıkıp konuşmaya başlayacaktım ki kızlardan birinin revirde olduğunu duydum. Çok kötü. Ön büroya uğrayıp bir rapor doldurun. Soruşturma yapacağız. Sizi temin ederim ki burada bu tür davranışlara izin vermiyoruz."

"Aslında, biliyorum..."

Parker hızla başını sallar.

"Parker..."

"Ona raporu nasıl dolduracağını seve seve gösteririm." Ona dişlerini gösteren bir gülümseme atar. Bakışları ağırlaşır, ben de şimdilik konuyu kapatmaya karar veririm.

"Harika. Ona kampüsü gösterdiğin için çok mutluyum. Bundan daha iyisi olamazdı." Bana döner. "Bütün yaz boyunca gelişini bekledim. Baban konaklama hakkında konuşmak için beni birkaç kez aradı. Katılacağını duyduğuma çok sevindim..."

Daha fazla şey söylemek istermiş gibi kaşlarını çatıyor, sonra beynim noktaları birleştirip olası kategoriye dolduruyor.

"Bağışçı Programına katılmayı düşündün mü?"

Üniversitenin güvenliğini sağlayabileceği tek yol bu. Donör Programı katılımcıları federal yasalarla sıkı bir şekilde korunuyor. Bunu biliyorum. Annem de bunu yaptı ve bu sayede Doxlothia'ya huzur içinde devam edebildi. Babam da dahil olmak üzere, hiçbirimizin buradaki ilk gecede ısırlacağını tahmin etmediğini sanıyorum. Dekan muhtemelen babama söyleyeceğimden endişeleniyor, ama o beni eve götürmek için bir neden arıyor. Ona bunu söylemem mümkün değil.

"Şirketin seçmelerine seçildiğini biliyorum. Dans kariyerinde başarılar dilerim. Biliyorsun, burada çalışanlar olarak babanı çok özledik."

Sözleri kalbimi bıçak gibi deldi. En azından birisi babamın şirketini özledik. Babam, Türlerarası İletişim profesörüydü. Annemin onun sunumlarını gösterdiği kasetleri hayal meyal hatırlıyorum. Annem onun en büyük hayranıydı. Babamın bağlantıları olmasaydı, okul ücretini asla ödeyemezdik. Onun yaptığını öğrendiğimde şok oldum. Beni daha çok şok edenin, yıllarca babamın bizi asla gözünün önünden ayırmayacağı gerçeğini kabullenmeye çalıştıktan sonra, hayatım boyunca hayalini kurduğum okula gidebilmem mi, yoksa onun fikrini değiştirmiş olması mı olduğunu bilemiyordum.

Hâlâ nedenini bilmiyorum. Emma ve Eva ona nedenini hiç sormuyorlar, ben sorduğumda ise kötü adam oluyorum, bu yüzden sormadım ve yaz başında eşyalarımı topladım ve fikrini değiştirirse diye ortalıkta görünmedim.

"Umarım kendine iyi bakıyordur."

"O iyi." Sesimdeki düzlüğü gizleyemiyorum.

Bunu hissetmiş olmalı ki konuyu değiştiriyor. "Görüyorum ki yıldız Rage kaptanımızla tanışmışsın."

"Rage mi?" Doğüstü spor takımları hakkındaki bulanık bilgilerimden bu sporun ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Groveshire'da haberleri veya televizyonu pek izlemiyordum. Özellikle spor programlarını ve insanların oynayamayacağı sporları hiç izlemiyordum.

"Buz üzerinde bir pakı birbirimize paslayıp kavga ettiğimiz bir spor." Parker gülümsüyor.

"Hokey gibi mi?"

"Evet, ama değil. Daha sert. İnsanlar bunu bizden öğrendi."

"Bu, birçok sürünün tüm enerjisini boşaltması ve anlaşmazlıkları nazikçe çözmesi için bir yol. Burada, Doxlothia'da, Vviveren'in ilk karma tür

takımını kurduk. Oyuncularımızla gurur duyuyoruz," diye ekliyor Bayan Abrams.

Parker'ın yaralı vücudunun görüntüsü akla geliyor.

"Parker bu yılın Rage kaptanı. Şimdiye kadar gördüğümüz en genç kaptan."

"Vay canına." Alaycı tavrımı gizlemeye çalışıyorum.

"Geçen yıl iyi bir kaptanım vardı," diyor.

Hemşire beni kan torbasına bağlamakla meşgul ve bu işlem hiç acıtmıyor.

Ağrı yönetiminde ne kadar ilerleme kaydettiklerini mırıldanarak anlatıyor.

Parker ziyaretim boyunca yanımda kalıyor ve hemşireyle yaptığı küçük sohbet için ona minnettarım. Bu, hastalığım yavaş yavaş vücudumdan çıkıp tekrar işlev görebilene kadar bana yardımcı oluyor.

Bir saat sürüyor ve hoş geldin konuşmasını kaçırıyorum, ama umurumda değil. "Neden beni daha önce durdurdun?" diye soruyorum, Parker ve ben çimlere çıkarken.

Çimlerin üzerine çıkarken soruyorum. Gece havası, oryantasyon sahnesinin ışıkları görünmeye başlayınca kaybolan parlayan böceklerle doludur.

"Burada işler farklı yürür. Dekan'a Darien'in sana saldırdığını söylersen, hayatını zorlaştırır."

"Zaten zorlaştırdığından daha mı zor?"

"Darien çoğunlukla zararsızdır, ama ailesi yönetim kurulunda ve ondan korkmalısın. O konseyde. Onların bu okula gitme imkanlarını bozacak bir şey yaparsan, seni buradan kovmanın bir yolunu bulurlar."

"Korkmuyorum."

Daha önce de zor insanlarla uğraştım. Bale, her türden insanla doludur. Bazıları katı ve otoriterdir ve zirveye ulaşmak için her şeyi yaparlar.

"Korkmakla alakası yok. Burada kavga etmektense zamanını daha iyi değerlendirebileceğin yollar var."

"Sen mi söylüyorsun bunu? Sen de sık sık revire düşüyorsun galiba."

"Evet." Omuzlarını düzelterip öne doğru eğildi. Sonra yine onun cildinin yaydığı sıcaklığı düşünmeye başladım. "Dinle Olivia, Doxlothia harika bir yer. Dans etmeyi sever misin?"

"Dans etmeyi *sevmekten* daha fazlası. Hayatım boyunca tek istediğim şey bu."

"O zaman bana güven, konsey ile kavga ederek zirveye çıkamazsın."

"Yani onların ne yapmasına izin vermem gerekiyor? Ne zaman isterlerse beni sömürmelerine mi?"

"Hayır. Bu konuda yardımcı olabilirim. Sürümle konuşup, en azından bu dönem boyunca sana koruma sağlamak için yapabileceğimiz bir şey var mı bakacağım."

"Kurtadamlar koruma gibi bir şey mi?"

"Hayır, daha çok statüyle ilgili. Kurtadamlar okulumuzda en prestijli ittifakları kurarlar ve çoğu bu ittifaklarla büyür ve onları hükümete veya işlerine taşır. Sürümün lideri burada çok saygı görür. Konsey bile bu saygıyı gösterir."

"Neden umursuyorsun?" Sert bir soru, ama bilmem gerekiyor. Doxlothia ittifakların kurulduğu ve konseyin hüküm sürdüğü bir yer ise, Parker bana yardım ederek ne yapmaya çalışıyor?

"Yalnız olmanın ve burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlamak için biraz yardıma ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Yabancı olarak birbirimize çok yakın duruyoruz. Birkaç santim daha yaklaşırsak, ormanda kaldığımız yerden devam edeceğiz. Kafamı çevirip ona bakıyorum.

"Tamam. Teşekkürler." Henüz güvenemediğim bir yabancıya söyleyebileceğim en iyi şey bu.

Parker'ın gülümsemesi geri dönmüş ve parlak bir coşkuyla dolup taşıyor. "Harika. Sanırım, Doxlothia'ya hoş geldin."

CHAPTER SIX

PARKER

"Buradayım," diye fısıldıyorum bacağına.

Dudaklarım sıcak tenine değiyor ve onun hafif inlemeleri kafamda bir şarkı gibi yankılanıyor. "Oh, Parker. Sana ihtiyacım var." diye inliyor.

"Olivia, buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Seni arıyordum."

Olivia aklımda uyanıyorum, ama nedenini bilmiyorum. Aniden, ona ve kız kardeşlerine yardım etmek yapılacaklar listemin en başında yer alıyor. Oryantasyonun sonuna yetiştik ve Olivia kan naklinden sonra çok yorgundu, dans bölümü standını ziyaret etmek dışında pek bir şey yapmak istemiyordu.

Odam karanlık, okul üniformamı giyip kapının yanındaki spor çantamı alıyorum. Kapıyı çarpmamaya dikkat ederek yavaşça koridorun loşluğuna doğru ilerliyorum. Sabahın erken saatleri ve pek öğrenci uyanık değil.

"Beni takip mi ediyorsun?" Olivia'nın keskin fısıltısı birkaç adım ötemde duyuluyor, ben de ona dönüp bakıyorum.

"Takip mi? Hayır. Sabah antrenmanım var. Asıl ben sana bunu sormalıyım. Her sabah bunu yapıyorum. Neden bu kadar erken kalktın?"

"Stüdyo açık ve formda kalmak için düzenli olarak dans etmem gerekiyor."

Leotard ve tayt giymiş, omzuna bir çanta asmış ve saçlarını topuz yapmıştı. Bu çok...

Siktir. Parker, kes şunu. Dün neredeyse öpüşmemişiz ve ellerim onun gömleğinin altında olmamış gibi davranıyoruz. Sanki bu, yabancılar için tamamen normal bir selamlaşma şekliymiş gibi.

"Bale, değil mi?"

Kafasını sallıyor ve koridora doğru yürümeye başlıyor, ben de doğal olarak onu takip ediyorum.

"Seni geçireyim. Ne olur ne olmaz. Karanlıkta kampüste dolaşman beni endişelendiriyor."

Onu koruma ihtiyacı hala çok güçlü ve o teklifimi kabul ettiğinde göğsümdeki gerginlik yok oluyor.

Başka bir şey söylemiyor, ama birkaç saniye arayla, tırnaklarını kurcalarken bana baktığını fark ediyorum. Stüdyoya vardığımızda, hareketleri duruyor ve konuşmak için ağzını açıyor. Oda anahtarı elinden düşüyor ve yere tıkırdamayla düşüyor, ikimiz de onu almak için uzanıyoruz. Yaklaştığımda, gözleri bana doğru fırlıyor.

Ona anahtarı verirken ellerimiz birbirine değiyor, sonra ben ona bakıyorum. Yine. Sessizlik içinde aramızda gergin bir hava oluşuyor.

"Sonra tekrar uğrarım mı?" Ona bir çıkış yolu sunup geri çekildim.

Kafasını sallar, sonra sanki ona sonsuz aşkımı itiraf etmişim gibi benden uzaklaşır ve ben de bunu unutmaya karar veririm. *Tuhaf kadın.*

"Gavin, hadi."

Buz pateni pisti bu konuşmayı yapmak için en kötü yerlerden biri çünkü çok gürültülü, ama önemli olduğu için antrenmandan sonra orada buluşmasını rica ediyorum. Ayrıca, duşa girmeden önce tüm kanı temizlemek ve havluyla silmek için iyi otuz dakika harcıyorum.

"Hayır. En azından toplum içinde bana Alfa diye hitap etmeye çalış." "Ciddi olamazsın," diyorum.

Gavin tahta direğe yaslanırken, ben oyuncu bankında ekipmanlarımı çıkarıyorum ve takımım buz pistinden çıkıyor. Sesi cildimi yakıyor, sanki kanım başka bir alfa'dan emir aldığıı biliyor gibi. Bu istem dışı bir şey. "*Bağın doğal bir reddi,*" demişti. Beni sürüsüne kabul ettiği için şanslıyım, ama istesem bile kalamayacağım acı bir şekilde ortada. Bunun hakkında düşünmemeye çalışıyorum.

"Kural kuraldır. Korumak istediğin herhangi bir kız için geleneği bozamam. Diğerlerinin yapmasına izin vermiyorum, sana da izin veremem."

Gavin, mirasçı sürü lideri olarak sürüsünde kuralları koyan kişi değildir. O sadece babası ve dedesi tarafından önceden belirlenmiş kurallara uyar. Bu durum sinir bozucu olsa da onu anlıyorum. Ama yine de...

"Onların yardıma ihtiyacı var. Bu yıl onların parçalanışını izlemem mi gerekiyor? İnsanları koruduğumuzu sanıyordum."

"Koruyoruz. Ama önce kendimize sadıkız. Sürümüzle hiçbir bağlantısı olmayan rastgele insanları koruyamayız."

Elimdeki sopa parçalanıp çatlar ve Gavin ciddiyetle yanıma oturur.

"Üzgünüm, Parker. Keşke yardım edebilseydim. Ama kimseyi kayırmam."

Bu Gavin'in suçu değil. Tanıştığımızdan beri, babasının onu azarlaması riskini göze alarak benim için elinden geleni yaptı. Alfaların diğer alfaların üyelerini kabul etmesi pek hoş karşılanmaz.

Gavin ve sürüsüyle Doxlothia'daki ilk günümde tanıştım. Oryantasyon sırasında yeni sürü üyeleri aramak için bir stant kurmuşlardı. Kampüsteki tüm sürüler bunu yapar, ama hiçbirini benimle ilgilenmek istemedi. Gavin beni gülümseyerek karşılayan tek kişiydi. Ben katılmak isteyip istemediğimi sormadım, o *bana* katılmak isteyip istemediğimi sordu. O zamanlar ne istediğim hakkında çok az şey biliyordum, ama artık yalnız bir kurt olmak istemediğimi biliyordum. Sürüm yoktu, bu yüzden o yakınlığı tekrar biraz olsun hissedebilmemin tek yolunun başka birinin sürüsüne katılmak ya da kendi sürümü oluşturmak olduğunu biliyordum.

Babasıyla telefonda konuşurken, tüm sürüsünü ve mirasını bir şaka gibi gösterdiğini söylediğini duymuştum. Benim için kendini tehlikeye atarak ailesinin adını lekelemişti.

"Belki başka bir şekilde onlara göz kulak olabilirsin? Bir yolunu bulacağımı biliyorum."

Gavin benim bunu yapmaya alışkın. Başkalarının işine burnumu sokmaya. Kimsenin ona zorluk çıkarmadığından emin olmak için daha önce Finn'i görmeye uğramam gerekti.

"Tamam," diye söylemeye başlıyorum, ama bu kelimeyi söylemek bana acı veriyor.

"Tamam, Alfa."

Gavin bana mükemmel beyaz dişlerini gösterir. Benim tereddüt ve reddetmemi hissedebildiği için, ona Alfa dememden neredeyse nefret eder. Samimi olmaya çalışıyorum, gerçekten.

"Ve bunun için uygun bir zaman olmadığını biliyorum, ama artık ikinci sınıfa geçtiğine göre... bir eş bulmak önceliklerin arasında ilk sırada olmalı."

"Biliyorum."

Tüm sürüler farklıdır; bazıları eski geleneklere sahiptir, bazıları ise hiçbir geleneği sürdürmez. Bu, sürüyü kuran aileye bağlıdır. Gavin'in ailesi, eş bulma konusunda katıdır ve sürülerindeki herkesin okul döneminin sonunda bir eş bulması zorunludur. Gavin, Doxlothia'ya giden atalarının izinden giden birçok kişiden biri ve hepsi üçüncü sınıfa geçmeden eş bulmuşlar. Gavin ise birinci sınıfta eşini bulmuş.

"Belki bu yıl Av'a katılırsın?" "Hayır," diyorum.

Av, kurtadamlara özel bir törendir. Kurtadamlar, gönüllüler arasından eşlerini seçmek için her yerden gelirler.

"Denemiyorsun bile."

"Antrenmanlar beni meşgul ediyor."

Tartışmıyor. Tartışmasına gerek yok. Gavin, ihtiyacım olduğu sürece sürüsünde kalabileceğimi kabul etti, ama bu, tüm kurallarına uymam gerektiği anlamına geliyordu.

"Stres yapacak yeterince sorunun var. Benim için endişelenme. Bir yolunu bulurum," diyorum.

Gavin çenesindeki sakalları ovuşturur. Okulda sakalını ve saçını kısa tutar, ama birlikte geçirdiğimiz yaz boyunca uzattı.

"Okuldaki tüm kızlar senin seçimin. Sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

Ben de anlamıyorum. "Hiçbiri doğru gelmiyor. Sanki hissetmem gereken şeyi hissetmiyorum."

Annem, babamla tanışmanın, hayatın boyunca gökyüzünün mavi olduğunu duyduktan sonra onun mor olduğunu keşfetmek gibi olduğunu söylerdi. Her zaman doğru olan ama daha önce fark edilmeyen bir gerçeği keşfetmek gibiydi ve bunu keşfettiğinde, bulduğu şeye hayranlıkla bakmaktan kendini alamıyordu.

Çocukken bana aşk hikayelerini defalarca anlatırdı. Başka biriyle evlenmesi gerektiğini. Babasının evliliğini ayarladığını. Bu, kurtadamlar için oldukça yaygın bir durumdur. Ama Doxlothia'da babamla tanıştığında, dünya durdu ve bir daha başka bir erkeği düşünmedi. Babası mutlu değildi, ama kendi sürüsünü kurdu ve babamla evlendi. İkisi de Kurtadam Konseyi'nde çalışmaya başladı. Vampir olarak kabul edilmesi kolay olmadı, ama onlar durdurulamaz bir güçtü. Annem böyle derdi, çok abartırdı.

Henüz hissetmedim.

"Anlıyorum. Mor gökyüzünü bulacaksın," diye şaka yapar ve kaburgalarım hafifçe vurur.

Gölümsüyorum. Bu hikayeyi anlattığım tek kişi o.

Dikkatimi tekrar buza vererek, neden burada olduğumu kendime hatırlatıyorum. Benim için hiçbir zaman kızlar önemli olmadı. Rage takımı, geleceğim için sahip olduğum tek şey. Ya bu ya da babamın beni Werewolf Council'da onunla çalışmaya zorlaması, ve bu benim son çarem. Odaklanmam gerekiyor.

Ama kafamın arkasında garip bir kaşıntı var ve Olivia'nın şu anda ne yaptığını merak ediyorum.

CHAPTER SEVEN

OLIVIA

"Parker." O ağızını karnıma indirirken, onun adı dudaklarımdan dökülüyor.

"Evet?"

"Sen çok... beni çok iyi hissettiriyorsun." Zevkten nefesim kesiliyor.

"Sana ne kadar iyi hissettirebileceğimi göstereyim, Olivia."

En son ne zaman bu kadar canlı bir rüya gördüğümü hatırlamıyorum. Kız kardeşlerimle kahvaltıda buluştuğumda her şey hala aklımda. Kulağıma üflediği sıcak nefes, parmak uçlarının uyluklarıma içine gömüldüğü hissi. Dudaklarının ıslaklığı cildimde iz bırakıyor. Her kasıtlı dokunuşla alt karnımdaki gerginlik artıyor.

"Ne düşünüyorsun?"

Emma'nın sesi beni dalgınlığımdan uyandırdı ve yemek salonunun gürültüsü, kalıntı yemeklerin yoğun kokusuyla birlikte beni karşıladı. Bardakların tıkırdaması ve kahkahalar kırılganlığa yankılanıyordu. Şatodaki her şey oyulmuş taştan yapılmıştı, tavan hariç, o da dev bir pencereydi. Kemerlerin tonozlarında renkli duvar resimleri vardı. Kenarlarda, duvarlardan sarkan büyük saksılarda çiçekler ve sarmaşıklar vardı.

"Hiçbir şey. Sadece gördüğüm bir rüya." Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Emma'nın hayatında hiç meraklı olmadığı bir gün olmamıştı.

"Ne gördün?" der ve yumurtalı kişini çatalla küçük parçalara böler. Yanımızda Eva'nın dikkati başka yerde. Telefonuyla uğraşıyor, muhtemelen erkek arkadaşına mesaj atıyor.

"İlginç bir şey yok."

Onu görmeden önce kahkahasını duydum. Zant ve birkaç arkadaşıyla yemek salonuna girerken kahverengi saçları dikkatimi çekti. Sanırım onlar ya onun grubunun ya da takımının üyeleri. Aralarındaki fark nedir acaba? Kaç tane arkadaşı var?

"Parker ile mi ilgiliydi?" Emma'nın gözleri büyüdü.

"Hayır." Onun bu kadar isabetli olması biraz korkutucu. Onu eğlendirmesem, konuyu kapatacaktır.

"Yalancı. Ne hakkında

konusuyordunuz?" "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey gibi gelmiyor."

"O kadar ilginç değildi," diyorum biraz fazla yüksek sesle. Parker odanın diğer ucundan başını kaldırıp bana göz kırpmaya başlıyor. Sonra yüzüm kızarıyor.

"Kızarıyorsun. Seks rüyası gördün."

Elini tutup sıkıyorum. "Sessiz ol. Herkes duyabilir."

"Ne oluyor?" Eva araya girer, telefonunu masaya bırakır ve bir bisküvi alır.

Emma ona fısıldamak için eğilir. Onlardan nefret ediyorum.

Başka bir masaya geçmeyi düşünüyorum, ama sabahları beni eğlendirecek başka kim var ki? Yemeğe odaklanıyorum. Dersler pazartesiye kadar başlamıyor ve evin yuvarlak masası başlamadan önce günün büyük bir kısmını dolaşıp ortama alışmak için kullanabiliriz. Hiçbir şey için bu kadar heyecanlı olmadığımı sanmıyorum.

Sosyal toplantılar benim için kız kardeşlerim için olduğu gibi bir enerji kaynağı değil. Neyse ki, dans stüdyosundaki kadınlar sabahları stüdyoyu ücretsiz kullanabileceğimi söylediler. Bu sabah gittim, ama gün içinde kaçıp dans edebileceğim başka bir yer arıyorum. Kampüsün tümünün hedefi olmakla üstüme yığılan stres dağını aşmamı sağlayan tek şey bu. Anladığımı kadarıyla, kalabalık yerlerde kaldığımız sürece şimdilik güvendesiz. En azından kendimizi savunmanın bir yolunu bulacak kadar güvendesiz.

Babamın uyarılarına inanmalıydım, ama henüz hatalı olduğumu kabul

etmeye hazır değilim. Kız kardeşlerimi güvende tutmanın bir yolunu

bulduğumda kabul edeceğim. "Önemli değil. Seni suçlamıyorum. Ellerini

üstüne koymuştu. Sana nasıl baktığını görmeliydin," diye bitiriyor Emma ve kişinden bir ısırmık alır. "En azından... iyi bitti mi?"

"O haklı. Garip değil. Ben de sürekli Jared'ı rüyamda görüyorum." Fazla bilgi verdi, ama Eva'nın sohbete katılmasına minnettarım. Belki de kız kardeşlerimi seviyorum. "Ama rüyalarımın sonunu hiç göremiyorum."

"O..."

Sana ne kadar iyi hissettirebileceğimi göstereyim, Olivia.

"İyiymi."

Emma ve Eva kendi aralarında kıkırdıyorlar. En büyük ve en küçük olmalarına rağmen, her zaman çok iyi anlaşmışlardır. Çoğu durumda bir araya gelirler. Artık buna alıştım. Dışarıda kalan, kriz anında ilk aranan ama heyecan verici bir şey olduğunda en son aranan ve bunu tesadüfen duymak zorunda kalan kişi olmak. Gençken bu beni rahatsız ederdi, ama şimdi kolektif kaostan uzaklaşmanın tadını çıkarıyorum. Benim kendi işlerim var, onların da kendi işleri var.

Yemek salonu kalenin merkezinde yer alıyor. Öğrencilerin sabahları burada toplanacağını sanmıyordum ama öyle görünüyor. Salonun tamamı evlerin renkleriyle dolu. Aramızda bir ayrım yok ama bazı kalıplar görebiliyorum. Benim salonumdaki kızlar salonun diğer tarafında mor bir grup halinde toplanmışlar ve benim gibi Noxx Evi'ndeki çoğumuz daha koyu renkleri tercih ediyor gibi görünüyor. Emma, ev arkadaşlarının çok konuşkan olduğunu, genellikle birlikte yemek yediklerini ve bazen Eva ve beni bırakıp onlarla yemek yiyebileceğini söylüyor. Benim için sorun değil. Bu sabah bizimle oturduğunda çok şaşırdım. Okulda, kendi arkadaşlarıyla takıldığı için bizimle hiç yemek yemiyordu.

Saçında büyük bir kurdeleyle Stelliea pembesi giyen Evangeline, içeceği eteğine dökülünce çılgılık atıyor, Emma da ona süveterinin koluyla dökülenleri silmesine yardım ederken, saçlarının uçlarını Luxxia renklerine uydurmak için maviye boyamaktan bahsediyor.

Yemek yerken, duvarlarda çerçeveli posterleri inceliyorum. Posterlerde, *konsey masasından* kırmızı mürekkeple imzalanmış öğrenci topluluğuna yazılmış mektuplar var. Çoğu kural, bazıları kampüsün genişletilmesi ve bakımı için önerilen planlar, bazıları da etkinlikler.

Bir grup öğrenci salondan geçer, oda onların varlığıyla sessizleşir ve birkaç kişi fotoğraf çeker. Kişileri sayarım ve Zant, Parker'ın masasından ayrılıp onlarla yemek yemeye başladığında, şüphem doğrulanır.

Konsey kendi masasına oturur ve Zant'ın gülümsemesi daha sakın, hesaplı bir sırıtışa dönüşür. Tek bir lider yok gibi görünüyor. On öğrenci sırayla konuşuyor ve bazıları not defteri ve kalem getirmiş.

"Günaydın!" Luxxia mavisli giysili bir kız önümüze oturur. "Üniversite gazetesi için sizlerle röportaj yapmak isterim."

"Neden?" diyorum.

Emma dirseğiyle bana dokunur. "Harika bir fikir! Ne yapmamız gerekiyor?"

"Sadece birkaç soruya cevap verin. Bütün okul bu konuyla çalkalanıyor." Referans olarak telefonunda bir şeyler arıyor.

"O ne?"

"Oh, bu bir sohbet forumu. Çoğunlukla dedikodu var. Üniversite gazetesi ile bağlantılı değil, ama insanların ilgisini çeken yeni içerikler bulmak için kullanıyoruz. Hepiniz orada görünüyorsunuz."

Telefonunu kaldırıp yorumları kaydırıyor.

Bunlar kim?

Dibs.

Çok güzel kokuyorlar. Parker

Owens neden orada?

O sürtük ondan uzak dursan iyi olur.

Oryantasyon programında Parker ve benim bir fotoğrafımız var. Ben dans bölümü standındaki kadınlarla konuşurken, o bana sakın ve düşünceli gözlerle bakıyor.

"Olamaz," diyorum.

"Neden insanlar bizi umursuyor?" diye soruyor Eva. "Kendi kokunu aldın mı?" diyor.

Kız kardeşlerim ve ben hep birlikte düşüncelere dalıyoruz ve tüm öğrencilerin bizim gelişimizi tartıştığı bir yer olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyoruz. Groveshire'da okul gazetesi yoktu. Çevrimiçi sohbet forumları da yoktu. Okulumuzun mezun olan sınıfında yirmi beş kişi vardı. Bu yeni bir durum.

"Üzgünüm, biraz aceleci davrandım. Ben Autumn. Ben bir vampirim, bu yüzden üçünüzü hemen kokladım."

Autumn'ın omuzlarına kadar uzanan sıkı bukleleri, açık kahverengi teni ve inci gibi tırnakları var. Telefonunda bir not açıp yazmaya başlarken tırnakları parlıyor.

"Olivia, değil mi?" Beni işaret ediyor ve ben başımı sallıyorum. Sonra sağa doğru geçiyor. "Emma ve sonra Evangeline. Eva mı diyorsunuz?"

"Sadece kız kardeşlerim bana öyle seslenir," diyor Eva. "Gerçekten röportaj yapmamız gerekiyor mu? Bu biraz..."

"Aşırı," diyorum.

"Groveshire'dan geldikten sonra, burası sana biraz fazla gelmiş olmalı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Babanız burada çalışıyordu. Basit bir arama ile memleketinizi buldum. Sanırım kanınızın kokusu, üçünüzün bu kadar inzivaya çekilmiş bir hayat sürmenizin sebebidir. Doğru mu?"

"Ben... Sanırım öyle," diyor Emma. "Babamız büyürken bizi çok korurdu."

"O zaman neden üçünüz Donör Programı'na katılmadınız? Eminim, size bu programın sağladığı korumayı sağlamak istemiştir."

"Babamız kararı bize bıraktı," diyorum.

"Bu dönem programa katılacak mısınız?" "Şey..." Eva, Emma'ya bakar. Emma bana bakar.

"Kanımızla ne yaptığımız ya da neden programa katılmadığımız kimseyi ilgilendirmez."

Ben söylerken o yazıyor.

"Daha güvenli olsa bile mi?" "Hayır.

Katılmıyoruz."

Yemekhanedeki öğrencilerin gürültüsüne rağmen, parmaklarının ekran üzerinde titreşimini duyuyorum.

"Autumn, çalışmanı takdir ediyorum. Ama babamızla ilgili başka soruya cevap vermeyeceğiz. Ya da kanımızla ne yaptığımızla ilgili."

Biri bunu söylemek zorundaydı ve Emma ona her şeyi anlatacak, Eva da kolayca etkilenir.

Gülümsüyor ve kırılmadığı için rahatlıyorum, böylece daha fazla ısrar etmem gerekmiyor.

"Dürüstlüğün için teşekkür ederim Olivia." Gözleri altın rengi ve benim samimiyet olarak gördüğüm bir ışıltıyla parlıyor. "Parker Owens hakkında herhangi bir soruya cevap vermek ister misin?"

İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama tam o sırada üzerimize bir gölge düştü.

Darien ve diğer ikisi - hepsi konsey üyesi ve ne yazık ki hepsi erkek - pencereden güneşi engelliyor ve sabahımı daha da ekşitiyor. *Görünüşe göre bu sabah mola yok.*

"Ne büyük bir zevk. Osborne kardeşler tek bir yerde toplanmış," diyor Darien. Gümüş rengi saçları düzgün ve Noxx House'un mor rengini giyiyor. *Ne güzel.* Saçlarımı elleriyle taradığı anı ve dişleri boynumu parçalarken hissettiğim umutsuzluk, tüylerimi diken diken ediyor.

Emma tabağını almak için hareket ettiğinde, kaçmasını engellemek için kolunu tuttum.

"Burada bize bir şey yapamazlar," diyorum, muffinimden bir ısırık alırken. Doymuşum ama kendimi toparlamak ve ne yapacağıma karar vermek için bir saniyeye ihtiyacım var.

Bu insanların kim olduklarını bilmiyorum ama sanki bilmem gerekiyormuş gibi bana bakıyorlar. Autumn telefonunu masanın ortasına itiyor ve ben

çiğnerken bir göz atıyorum:

*Gümüş saçlı – Darien – vampir/herkesle iyi
geçinir Uzun boylu ve huysuz – Barrett – Kurt
adam/Zengin Kızıl saçlı ve somurtkan – Aster –
Kurt adam/Çok zengin*

Minnettar bir şekilde başımı sallıyorum, ama bu hala neden kız kardeşlerimin ve benim önümde toplandıklarını açıklamıyor.

"Ne istediğinizi söyleyecek misiniz, yoksa bütün gün beni izleyerek beklememi mi istiyorsunuz?" Darien'e sert bir bakış atıp peçetemi tabağıma atıyorum. "Eğer buraya bunun için geldiyseniz, benden daha fazla kan alamayacaksınız."

"Sizi masamıza davet etmek istedik," diyor Aster. Sesi yumuşak ve soğuk, ve yemek salonunu görmemi engelliyorlar. Aster'ın saçları yanları düzgün kesilmiş, düz, parlak kırmızı saçları alnını süpürüyor.

"İlgilenmiyoruz." Ayağı kalkıyorum ve Eva ve Emma'ya tekrar engellenmeden önce beni takip etmelerini işaret ediyorum.

Doxlothia veya sosyal hiyerarşı hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim, ama bunun kötü bir şey olduğunu biliyorum. Onların ilgisini çekmek kötü bir şey. Onların isteğini reddetmek kötü bir şey. Ve tüm yemek salonunun bizim konuşmamızı izlemesi kötü bir şey.

"İsrar ediyoruz." Barrett, kolunu Eva'nın omzuna atıyor, ben de nazik yaklaşımımı bırakıp onu yanıma çekiyorum.

"Belki de biz..." Emma, köprücük kemiğinin üzerinde duran saçını çeker.

"Konsey seninle çok ilgileniyor. Sadece konuşmak istiyoruz," diyor Darien, sanki bu beni onlara daha çok güvenmemi sağlayacakmış gibi.

"Ne size ne de onlara ilgi duymuyorum. Şimdi yolumuzdan çekilin."

Sert yaklaşımından muhtemelen pişman olacağım. Elimde oynayabileceğim kart yok, ama yine de oynamak zorundayım.

"Belki karşılığında bir şey isterim," diyor Barrett. Konuşurken keskin köpek dişleri görünüyor.

"Ne istediğimizi birlikte tartışırız." Aster ona sert bir bakış atar ve ben kafam karışır.

"Benden ve kız kardeşlerimden ne istediğini bilmiyorum ama..."

"Hepiniz çok sevimlisiniz ama... biz sizden bir şey istiyoruz," diye düzeltir Aster.

İki kurt adam benden ne isteyebilir ki?

"İşte buradasın, güzelim." Parker'ın sesi, omuzlarıma dolanan iri kollarıyla birlikte gelir. "Üzgünüm, takıma bazı şeyler anlatmam gerekti."

"Parker Owens. Memnun oldum." Aster'ın somurtkanlığı değişmez.

Aralarında bir şey olur, sonra Aster ve Barrett ondan uzaklaşır. Sanki onunla yüzleşmek istercesine dönerler. Omurgaları düzelir ve dikkatleri tamamen Parker'a yönelir.

Yine o his var. Parker'ın verdiği güvenlik hissi, beni sakinleştiriyor.

"Öyle mi? Kız arkadaşına özellikle sorduğun bir şey var mı, çünkü gitmemiz gereken bir yer var."

"Kız arkadaş mı?" diye aynı anda soruyorlar. Darien geniş bir gülümsemeyle, "Şaka yapıyorsun," diyor Barrett.

"Olivia benim. Onu eşim olarak alacağım." Parker'ın gözleri bana kayar, sonra tekrar onlara döner. "Arkadaşlarına, onun ve kız kardeşlerinin Gavin'in sürüsü tarafından korunduğunu söyle. Uzak durun."

Ayrılmak üzereyken, Aster'ın sesi yemek salonunda yankılanır. "O zaman onun için meydan okumaya hazır mısınız?"

Ne demek istediğini anlamıyorum.

"Zaman ve yer belirle, ben oradayım." Parker, omuzları gergin ve çenesi sertleşmemiş tek kişidir. Sırtarak, "Babasının imparatorluğunu öğrenmekle meşgulken, dönüşüm pratiği yapmak için bu kadar zamanın olduğunu bilmiyordum," der.

Parker, onlar itiraz etmeden bizi oradan uzaklaştırır ve yemek salonu canlı sohbetler ve kadehlerin tıkırdamasıyla dolup taşar. Bizi Merkez Çim'e götürür ve mesafeyle birlikte on kilo hafıflemiş gibi hissederim.

"Ne yapıyorsun?"

"Güven bana, onların bizim çıktığımızı düşünmelerini istersin. Aster ve Barrett burada besin zincirinin en tepesindeler. Seninle gerçekten konuşmak istedikleri şey, senin onların eşi olman ve onlar basit bir 'hayır'ı kabul edecek tipler değiller."

"Eş mi? Neden? Ve neden ben?"

"Gözlerin. Heterochromia, kurtadam soyunu gösterir ve tarihteki en güçlü sürü liderleri arasında yaygındır. Sanırım Groveshire'da sana bunu öğretmemişler."

Babam tam olarak böyle açıklamamıştı. Parker, gülümsemediğimde devam ediyor.

"Hatta, bunu iyi şansın sembolü olarak görecektirler. Bu ve senin kanın onlar için büyük bir fayda sağlayacaktır. Sana söylemeye çalıştım. Sen ve kız kardeşlerin buradaki tüm pislikleri mıknaş gibi çekeceksiniz."

"Ama Olivia ile çıktığın için durum farklı mı?" diye sorar Emma.

"Biz çıkmıyoruz," diyorum.

"Ben Gavin'in sürüsündeyim ve onun sürüsü saygı görüyor. Seni eş olarak seçeceğimi düşünürlerse seni rahat bırakırlar."

"Öyle gelmedi."

"Aster bana meydan okuyabilir. Kazanamayacağını biliyor." Parker bunu söylerken sırtıyor ama bana yaklaşıyor. "Bir saniye düşün. Bir nedenden dolayı Donör Programı'na katılmıyorsun ve sen ve kız kardeşlerin buradaki en tatlı kanla dolaşıyorsunuz. Şu anda konseydeki herkesin gözü senin ve kız kardeşlerinin üzerinde. Korunmaya ihtiyacın var ve Gavin, sürünle bir şekilde bağlantının olmadığı sürece bunu sağlamayacak. Bu şekilde, evet demek zorunda kalacak."

"Bunun sana ne faydası var?"

"Güzel yüzünü daha sık görmekten başka mı? Bir eşe ihtiyacım var, yoksa Gavin'in sürüsünde kalamam. Bu konuda bana baskı yapıyor ve bu şekilde en azından kovulma endişesinden bir an olsun kurtulabilirim. Bu ikimizi de memnun eder."

"Bence Parker'ı dinlemeliyiz," diyor Eva. "Daha güvenli görünüyor." Eva fazla güveniyor.

"Katılıyorum. Ayrıca, bu eğlenceli gibi görünüyor. İkiniz erkek arkadaş ve kız arkadaş gibi davranarak ortalıkta dolaşacaksınız." Emma bana gülümsüyor. Rüyadan bahsettiğime pişman oldum. Aslında, bu sabah uyandığım için pişmanım.

Benim bir tür kurt adam gelini olmamın eğlenceli ve heyecan verici yeni bir gelişme olduğunu düşünecekti.

İç çekiyorum. "Parker..."

Parker'ın kulak uçları pembeleşir ve eğilir. "Evet?" Bana kirpiklerini kırıştırırken yüzüme sıcaklık yayılır.

"Yardım etmeye çalıştığın için teşekkür ederim, ama hayır. Şu anda ihtiyacım olan son şey, Rage takımının kaptanı ile çıkmak ve kendime daha fazla dikkat çekmek."

Tüm bunlar can sıkıcı bir dikkat dağınıklığı, ama bunu düzeltmek ve kız kardeşlerimi ve beni korumak için, başkasının eşi olarak görülmemi gerektirmeyen başka bir yol olmalı. Parker'la sahte bir ilişki yaşamak için nereden zaman bulacağım?

Üniversitedeki hayatımın böyle olacağını hayal etmemiştim. Kimsenin beni rahatsız etmediği balet stüdyosunda saatlerce vakit geçireceğimi hayal etmiştim. Gerçekten balete ve sadece balete adanmış bir yer.

"Bir çaresini buluruz." Yani *ben* bir çaresini bulurum.

Emma yine Eva'ya fısıldıyor ve nedense bunun o aptal rüya ile ilgili olduğunu biliyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, Parker'ın kaygısız gülümsemesi hiç bozulmuyor. "Eğer fikrini değiştirirsen, ben hazırım. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Numaralarımızı değiştiriyoruz ve o ayrıldığında yine boşlukta kalıyorum. Garip bir boşluk hissi, bunu hazımsızlığa bağlıyorum. Kendime ve kız kardeşlerime Parker'ın bir yabancı olduğunu ve ne kadar güvenli olursa olsun, ona bu kadar kolay güvenemeyeceğimi hatırlatıyorum.

"Onu kesinlikle seviyor." Emma yüksek sesle fısıldıyor.

Haberler orman yangını gibi yayılır. Kampüs saat kulesi öğlen saatini çaldığında ve biz evin yuvarlak masasına vardığımızda, Parker hakkında üç kez soru sorulmuşumdur. İki kez neredeyse sessiz olan kütüphanede.

İlki, kitap raflarını tararken, benden daha kısa boylu bir Stellia kızı beni durdurduğunda oldu.

"Parker Owens ile çıkıyorsun." Ağzı açık kalmıştı.

"Hayır. Çıkıyoruz. O..."

Onun yanından geçmeye çalıştığımda, omuzlarımı tuttu. "Söyle bana. Hangi kolonyayı kullanıyor? Lütfen."

Ondan kurtulup aradığım şeyi bulabildim: *Koruyucu Tılsımlar ve Kristaller İmparatorluk Endeksi*. Doxlothia el kitabına göre bu tür kristallerin yasak olduğu düşünülürse, bunları elde etmek zor olabilir diye düşünmüştüm. Meğer Noxx House'da yasak eşyalara ulaşmak zor değilmiş, ama Solexxa benim bir sonraki tahminim olacaktı. Koridorumdaki bir kız, bana satmak için can atan bir üçüncü sınıf öğrencisini gösterdi, çünkü benim Parker ile çıktığımı duymuştu ve görünüşe göre Parker neredeyse herkes tarafından seviliyordu.

"Donör Programına katılmamız gerekmeyeceğinden emin misin? Yani, her halükarda korkuyorum, ama geceleri tuvalete kalkarken ya da başka bir şey yaparken koridorda saldırıya uğramaktan ya da pusuya düşürülmekten daha çok korkuyorum," diyor Emma.

Eva tırnaklarını ısıırıyor. "İstemiyorum. Babam güvenli olmadığını söyledi. Ayrıca, çok hayal kırıklığına uğrayacaktır."

Annemin ölümü bir kazaydı. Kimsenin suçu yoktu, ama önceki hastalığı ve Donör Programına katılması nedeniyle kalbine sürekli baskı uygulandığı için oldu. Bunu fark edemediler. Tatlı kanı ve bir gün birinin onun kanını kendi çıkarları için ya da daha kötüsü için kullanabileceği korkusuyla, reşit olur olmaz programa katıldı. Bana bunun hayatında verdiği en iyi karar olduğunu söylemişti.

Babam, bizim gibi insanların programa katılmaması gerektiğini söylüyor, çünkü insanlar iyi kanın tadını aldıklarında açgözlü oluyorlar. Onun haklı olup olmadığını ya da onun yanılmasını isteyip istemediğimi bilemiyorum. Ama benim ya da kız kardeşlerimin ölümün eşiğine gelene kadar kanlarının alınması düşüncesi, hazırlıklı olmadığımız hiçbir şeye zorlanmak istemem için yeterli.

"Kimse istemediğimiz bir şeyi yapmak zorunda değil." Her birinin eline dikdörtgen şeklinde tozlu mavi bir kristal bırakıyorum. "Bu Veratala. Duyduğuma göre çok acı veriyor ve Weres'lerin en az beş dakika boyunca dönüşmesini engelliyor. Bu da Loxeth. Sadece acil durumlarda alınmalı. Kanınızın kokusunu iğrenç, tadını zehirli hale getiriyor. Ama aynı zamanda sizi hasta da ediyor."

Yumuşak, pembe, küçük bir taş. İkisi de bunları eteklerinin ceplerine koyduklarını iki kez kontrol ediyorum; Emma unutkanlığıyla ünlüdür.

"Bu işe yaramaz," diyor Emma.

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Evet, çimlerin karşısından sana bakan seksi melez."

Onun baktığı yöne göz attım ve Parker Owens'ın iri silüetini gördüm.

"Gönüllü mü oldun?"

"Eminim ki o sadece seninle ilgileniyor. Sana *bakıyor*. Yoğun bir şekilde."

İç çekiyorum. Başka bir yerde bale yapmak daha kolay olurdu. Daha sessiz. Daha az zahmetli. Yalnız kalmak ya da ailemden ayrılmak da umurumda olmazdı. Ama zirveye ulaşmanın tek yolu Doxlothia. Doxlothia şirketi, Uluslararası Mükemmellik Bale Şirketi ile doğrudan bağlantılı, üniversite tarafından finanse edilen ve yönetilen küçük bir şirkettir. Annem, babamla yerleşmek için ayrılmadan önce bu şirkette çalışıyordu. Babam Doxlothia'da profesör olarak kalmaya devam ettiğinde, annem IBCE'ye katıldı.

Doxlothia, dünyanın en çok rağbet gören bale şirketiyle bağlantılı olmasıyla benzersizdir. Doxlothia'daki şirkete kabul edilmek, hayatım boyunca hayalini kurduğum Uluslararası Mükemmellik Bale Şirketi'nde staj yapma garantisi anlamına geliyor. Annem de bunu yaptı. Ben de bunu yapacağım.

Sadece aklımı başımda tutmam gerekiyor. Özellikle Parker'ın yanında.

CHAPTER EIGHT

PARKER

Ev yuvarlak masa toplantısı, ev işbirliğinin en önemli noktasıdır. Temel olarak, herkes Central Lawn'da toplanıp oyunlar oynar. Diğer okullar ev yarışmaları düzenlerken, Doxlothia bizi her zaman diğer evlerle işbirliği yapmaya teşvik eder.

Geçen yıl sarhoş olarak geçirdim, ama bu yıl, işlerini yoluna koymuş bir adam gibi davranmam gerekiyor.

"Sorun çıkarmıyor musun?" diye soruyorum Olivia'ya, çimlere adım attığında dikkatimi çeken kişi.

Güneş tepede, bu yüzden vücudumu kullanarak doğrudan güneş ışınlarının gözlerine gelmesini engelliyorum. Kız kardeşleri aralarında fısıldaşıyorlar.

"Orta derecede," diyor. "Bunlar bende."

Onları bu kadar çabuk ve sorunsuz bir şekilde tamamen yasadışı bir kaynaktan bulmuş olmasına hayran kaldığımı saklıyorum.

"Harika." Mavi olanla oynuyorum. Adını unuttum ama şekline bakarak ne olduğunu anlıyorum. "Bunu, mümkün olduğunca kalbe yakın bir yere saplamaya çalış. Bu, sapladığın herkesi gerçekten incitecek. Küçük pembe olanı kullanırsan, kusmaya başlamadan önce on dakika kadar kullanabilirsin. Mavi olanla onları bıçakla, pembe olanı yut ve koş."

"Bunu nereden öğrendin?"

"On bir yaşındayken bunlardan birini yutmak zorunda kaldım. Kendini savunma dersinin bir parçasıydı. Groveshire'da böyle bir şey yok mu?"

Olivia bana sinirli bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Hiç tamamen insanlardan oluşan bir kasaba veya şehre gitmedim, ama genellikle bağışçı olmayanlar oraya akın eder ve bu da vampirlerin oraya gitmesi için bir neden bırakmaz. Tüm vampirler, reşit olduklarında kan almak için Bağışçı Programına kaydolmak zorundadır, ama bu, insanların bu kurala yasal olsun ya da olmasın istisnalar bulmadığı anlamına gelmez.

Bu yüzden Donör Programına katılmanın tüm toplum için iyi olduğu öğretiliyor. Bu, en güvenli seçenek çünkü sistemin kötüye kullanılmamasını sağlamak için sıkı hükümet yasaları ve düzenli doktor kontrolleri var.

Donör Programına katılmamalarının bir nedeni olmalı, ama Olivia yeterince rahatsız görünüyor, bu yüzden sormuyorum.

Bir adam çimlerden kapıya doğru götürülürken kameralar ve sohbetler bir anda hareketlenir. İç geçiririm.

"O kim?"

"Oh, Finn. O, şey... oryantasyon öncesinde Cane ile bir tartışma yaşadı. Bir profesörle bu konuyu konuştuğunu duydum. Bu sabah, okula yasadışı iksir getirdiği konusunda bir ihbar aldılar. Cane, konseydeki birçok Weres ile arkadaş, bu yüzden bunun olacağını tahmin etmiştim."

"Şaka yapmıyormuşsun. Çok hızlı çalışıyorlar," diyor Olivia.

"Bu arada, soruşturma raporu ne oldu?"

Kafasını sallar. "Bu konuda fazla bir şey duyacağımı sanmıyorum. Kontrol etmeye gittiğimde, raporu bulamadı. Sence dekan da bu işin içinde mi?"

"Bundan haberi olmaması imkansız." "Babam bilseydi, çılgına dönerdi."

"Ona söyleyecek misin?"

"Hayatta olmaz."

Onun da babasıyla sorunları var. *Not aldım.*

"Siz bayanlara etrafı gezdirmek ve işlerin nasıl yürüdüğünü göstermek benim için bir zevk. Evler arası yuvarlak masa, tüm evlerin birlikte çalışmasını sağlamak için tasarlanmıştır. Her birinize farklı bir evden bir partner atanacak ve tüm oyunları onlarla birlikte oynayacaksınız."

Onları, iki evin halat çekme yarışı için hazırlık yaptığı çimlere götürdüm.

"Her evin kendi tercih ettiği aktivitesi vardır. Stellia ve Noxx Evi geleneklere en çok önem veren evlerdir, bu yüzden okul kurulduğundan beri hepimiz aynı aktiviteyi yapıyoruz. Noxx Evi gün batımında bayrak kapmaca turnuvası düzenler

, Stelliea ise kroket turnuvası düzenliyor. Görünüşe göre Luxxia bu yıl halat çekme yarışmasına karar vermiş ve Solexxa da tam bir engelli parkurla tüm gücüyle mücadele ediyor."

"Partnerlerimizi kendimiz seçemiyor muyuz?" diye sorar Evangeline.

"Hayır, bu rastgele bir kura sistemi ve seni başka bir evden biriyle eşleştiriyor."

Sıraya giriyoruz ve kızların görevlerini almalarını izliyorum. Konsey, kale önündeki standını kurmuş, Aster ve Barrett gri taşların önünde göze çarpıyorlar. Aster mor, Barrett yeşil giyinmiş. Yaklaştığım anda kokumu almış olmalı ki, konuşmalarını kesip bana dik dik bakıyorlar. Keşke Gavin burada olsaydı, ama o bayrak kapmaca için hazırlanıyor.

"Operasyon: Tehlikede olan kız nasıl gidiyor?" Zant'ın sesi beni sakinleştirir. Gözlerimi Olivia ve kız kardeşlerinden ayırmam.

"Şu anda meşgulüm. Benimle dalga geçeceksen, arkamdan yap."

"Ne? O üç küçük insana bu kadar değer vermen çok hoş bence. Ve sürpriz, pislik, ben sana yardım ediyorum. Olivia aynı evde olduğu için seni onunla eşleştiremedim, ama onu kız kardeşlerinden biriyle eşleştirdim. Küçük olanla. Adı E ile başlıyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ve endişeleneceğini bildiğim için Olivia, Stelliea'da Chase ile eşleştirildi ve diğer kız kardeşi Solexxa'da Ryker ile eşleştirildi."

Gergin kaslarım gevşedi. Ryker ve Chase, tanıdık yüzler ve bu yıl Rage takımına yeni katılanlar.

Onu övmek üzereyken, Aster ve Barrett'ın tartıştığını fark ettim. İki Weres arasındaki gergin hava, kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Kalabalık, Olivia'ya doğru ilerleyen Barrett için yol açtı.

Kanım kaynıyor. Konsey üyeleri oyunlara katılmazlar. "Barrett neden Olivia'nın yanına gidiyor?"

Derim dönüşümün kaşınmasıyla yanıyor ve onun varlığıyla Olivia'nın gözleri büyüdü. "Siktir et. Bunu bilerek yaptı. Benim yaptığının aynısını yapmış olmalı

aynı fikri düşünmüş olmalı," diyor Zant.

Onun planı neydi? Onu yalnız yakalamak mı? Onu işaretlemek mi? Bir şeyler yapmalıyım. Kristaller onda, ama bu yeterli olmayabilir.

"Bunu durdurmalıyım."

Barrett, Olivia'yı kollarına alarak onu Solexxa engel parkuruna götürüyor. Kalabalıkta gözlerimiz buluşuyor ve onun bakışlarındaki panik, onu uzaklaştırırken içime işliyor.

içime işliyor.

"Sanırım onu öldüreceğim."

"Hadi. Onları takip edelim!" Emma bana koşarak gelir, beni yakalar ve engel parkuruna doğru sürükler. "Biraz rekabetçiyimdir. Önceden uyarayım."

"Ben de." Ancak Barrett, bacaklarının birbirine bağlanmasını beklerken Olivia'ya kolunu beline dolmasını söylediğinde, evin yuvarlak masası umurumda bile değil.

Zant'a dönüyorum. "Evangeline'e göz kulak olur musun? Aster'ın kötü bir planı olmadığından emin olur musun?"

"Tamamdır."

Emma ve ben Olivia ve Barrett'ın hemen arkasında olduğumuz için onu hala görebiliyorum. Aşılması gereken çeşitli engeller var ve bunları partnerinize bağlı olarak aşmanız gerekiyor. Çoğu çimlerin üzerinde ama ileride takımlar ağaçların arasında kayboluyor, gülüyor ve birbirlerine çarpışıyorlar. Birkaç dakika içinde takım olarak geçiyoruz ve parkur ağaçların arasında zikzaklar çizerek devam ediyor, neon bir ip bizi yol gösteriyor.

Emma benden çok daha kısa, bu yüzden engelli parkuru geçip ormana doğru ilerlerken dengesiziz. Balta atma var, ama Emma'yı gizlice geçiyorum, böylece bunu atlayabiliyoruz. Onu incitmek istemediğim için yavaş ilerliyoruz, ama Olivia'yı bulmam gerekiyor. Ağaçların arasına girdiğimizde onu gözden kaybediyorum ve adrenalin kaslarımı daha hızlı çalışmaya zorluyor. Barrett onu yalnız yakalamaya çalışıyor.

"Onu göremiyorum," diyor Emma.

Korkusunun kokusunu batıdan alıyorum ve bu koku cildimde aşırı bir kaşıntıya neden oluyor, bu yüzden ayak bileklerimizdeki ipi koparıyorum.

"Ne yapacaksın?" diye soruyor Emma.

Onu, Olivia acı içinde ağlarken dişlerini onun derisine geçirmiş halde bulursam ne yapacağımı kısa bir süre düşünürüm. Hayır. Böyle bir şey olmayacak. Dönüşme ihtiyacı topuklarımdan kafa derime kadar tüm vücudumu kaplar. *Henüz değil.*

"Ona meydan okuyacağım."

Çünkü sonuçta, Olivia'ya karşı hissettiğim kafa karıştırıcı duyguların hiçbir önemi yok. O her halükarda benim korumam altında ve ona zarar vermeye çalışırlarsa, onları mahvederim.

CHAPTER NINE

OLIVIA

Sanırım Doxlothia beni öldürmeye çalışıyor.

Barrett beni ormanın derinliklerine götürüyor, ağaç dalları cildimi çiziyor. Çizikler yanıyor ve o bizi o kadar hızlı götürüyor ki, bale yapmaktan ayaklarımdaki kabarcıklar acımasızca sürtünüyor. Birkaç dakikadır başka öğrenci görmedim ve onların kahkahaları her saniye daha da uzaklaşıyor. Barrett bizi ileriye doğru sürüklerken dallardan kaçınıyorum. Her adımda ayak bileğim ağrıyor. Onun beline tutunmaktan başka seçeneğim yok, yoksa kayma riski var.

"Owens ile yaptığın anlaşmayı biliyorum."

"Anlaşma falan yok."

"Sana soru sorduğumda konuş."

Demek böyle olacak. İpin cildime sürtünmesinden kaynaklanan acıdan yüzümü buruşturuyorum.

"Seninle Owens arasındaki anlaşmanın sahte olduğunu biliyorum. Yanılıyor muyum?"

Barrett şaka yapmıyor ve Parker'ın kullandığı kolonyanın türünü bilmek istediğini sanmıyorum. Gözleri blazerinin rengi gibi zümrüt yeşili ve sanki aklında bir hedef varmış gibi gözlerini ileriye dikmiş durumda.

"Yanılıyorsun."

"Yalan

söyleme."

"Bana aptalca sorular sorma."

Dişlerini sıkıyor. Hareket etmeyi bırakırsam bir yerimi inciteceğimden korkuyorum.

"Ne istiyorsun? Sana ne söz verdi? Ben sana daha fazlasını verebilirim. Bir araba. Para. İstedğin her şeyi veririm. IBCE'de bir yer, senin olsun."

Zaten sinirliyim, bu da boğazıma safra getiriyor.

"Sahip olduklarını bu şekilde mi elde ettin? Ailen mi verdi sana?"

Beni öne doğru çekiyor ve bacağımdaki baskıdan nefesim kesiliyor. Yaralanma riskini göze alamam. Seçmelerim birkaç gün sonra. Belki de çılgılık atmalıyım.

"Annenin şirkette çalıştığını duydum. Babam sanat yönetmeniyle arkadaş. Benim gelinim ol, istediğin her şeye sahip ol."

"Annemden bahsetme." Çılgılık atmak için ağzımı açtım ama o aniden durdu ve ben toprağa düştüm.

"Sabrım taşmak üzere."

"Şimdi böyle düşünüyorsan, evlendiğimizi bir düşün."

Beni tek koluyla kaldırır, ben de onu itip gözlerinin içine bakarım.

"Bu benimle ilgili değil, değil mi? Beni Parker'dan uzaklaştırmak için beni karın olarak almaya razı olmanın başka bir nedeni olmalı."

Parker'dan bahsettiğimde göz bebekleri büyüdü. Haklıyım. Bu sadece benimle ilgili değil. Parker'ın beni kendine saklamasıyla ilgili. Parker'ın ona ait olmayan her şeye sahip olmasıyla ilgili.

"Ondan tehdit hissediyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorsun, insan." Çok hızlı bir şekilde dönerek, yumruğunu kafamın yanındaki ağaca vurur. "Bunu senin için acısız hale getirmeye çalışıyorum."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Beni gelini olmak için rüşvet vermeye çalışan adamın sözleri. Bu Parker ile ilgili. Ondan korkuyorsun..."

Beni ağaca sıkıştırır, hareket edecek yer bırakmaz. Parker'ın farklı hissettiğine dair kanıtı ihtiyacım varsa ve bunu hayal etmediysem, Barrett'ın yüzüme üflediği nefes yeterlidir.

Ondan uzaklaşıyorum. Kalbim çaresiz, gergin bir ritimle çarpıyor. Vücudu benimkine bastırıyor, boğucu ve acı verici, bir dal da sırtıma batıyor.

"Korkabilirsin, ha?"

Boynuma eğilip kokumu alıyor. Ben kaskatıyım. Savunmasızım. Yutkunuyorum. Cebimde kristal var, ama onun farkına varmadan onu çıkarmak kolay olmayacak.

"Belki de seni tehdit etmek ilk yaklaşımım olmalıydı. Benimle evlen. Herkes kazanır. Aksi takdirde, senin hayatın zorlaşabilir, Parker'ınki de."

"Siktir git."

"Belki sana seçim şansı vermeyeceğim. Belki seni hemen damgalayacağım. Acıtacak, ama bunun benim için çok da sorun olacağını sanmıyorum."

Midem bulanıyor. Bu düşünce korkunç. İşaretleme hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama bunun başka bir acı verici ısırıkla ilgili olduğunu biliyorum. Kıpırdanıyorum, ama onu geçmemin imkanı yok.

"Gerçekten çok çekici bir adamsın." Darien'in sesi havayı keser ve yanımdaki ağaca yaslanır.

"Parker bu tarafa geliyor ve *kız arkadaşını* ağaca karşı işaretlemeye çalıştığını görürse anında dönüşecektir," diyor Darien, saçımdan ölü bir yaprak çekerek. Barrett'ın bileğimi o kadar sıkı tutuyor ki, moraracağını biliyorum.

Onu gördüğüm için rahatlamadım, ama artık Barrett'la yalnız kalmadığım için rahatladım.

"Sakin bana onların küçük tiradına inandığını söyleme."

Darien gözlerini benden ayırmadan omuz silkiyor. "Onlar arkadaştan öte. Bu kesin."

Tamam, Darien'e biraz minnettarım. Cebimden kristali çıkarıp Barrett'ın göğsüne tüm gücümle saplamak için bana yeterli zamanı kazandırdı. Barrett geriye doğru sendeledi ve acı içinde bağırdı.

Darien gülmesini zorlukla bastırırken, ben eteğimi silkeliyorum ve ayak bileklerimizden kravatu çıkarıyorum.

"Benden uzak dur."

"Olivia." Parker, küçük kız kardeşimle birlikte ağaçların arasından geçer ve anında içim rahatlar. Rahatlama. Güvenlik. Her şey tekrar ulaşabileceğim bir mesafede.

"Parker." Ona doğru yürüdüm ve Emma'yı kendime doğru çektim.

Barrett ve Darien'e baktığında gözleri sararır. "Ne oldu?"

"O... o beni işaretleyecekti."

Parker'ın gözlerindeki ışık kaybolur — mavi yok, sarı yok, sadece tüm alanı kaplayan genişlemiş göz bebekleri — ve Barrett'ı boğazından ağaca çiviler. Parmakları pençelere dönüşür ve Barrett'ın derisine batarken, eli ve ön kolu kahverengi kürkle kaplanır.

Çok hızlıydı. Çok kolaydı.

Emma çılgık atar ve ben onu sessiz tutmak için sıkıca sararım. "Bana meydan oku. Hemen şimdi yapalım."

Barrett yere tükürdü, hala göğsündeki yeri ovuşturarak eğilmiş duruyordu.

"Yapamazsın, değil mi?" Parker devam eder, direnmeye devam eder.

"Parker, hadi gidelim," diyorum. Aklının başında olup olmadığından emin değilim ve onu beladan uzak tutmak için garip bir dürtü duyuyorum.

"Hadi. Bunu büyük bir olay haline getirebiliriz. Baban ve arkadaşları izleyebilir. Hazırım, hemen şimdi." Parker titriyor ama gülümsüyor ve sesinde heyecan var.

"Bu ne anlama geliyor?" Emma bana fısıldıyor.

"Kurtadamlar, uygun bir şekilde ve uygun bir yerde yapıldığında Kurtadam Konseyi tarafından tanınan dövüş geleneklerine sahiptir." Darien yanımda, sol omzumun üzerinde karanlık bir peri gibi duruyor.

Barrett hala kristalin acısını çekiyor, ama gözleri ölümcül. Göz bebekleri büyüyor. Dönüşmek istiyor. Meydan okumayı kabul edecek mi?

"Utanmak istemiyorsan, ondan uzak durmanı öneririm." Parker onu ağaca itiyor. Barrett ondan daha iri ve daha uzun, ama Parker onu bez bebek gibi fırlatıyor.

"Parker. Hadi ama," diyorum.

"Tabii ki, bebeğim. Senin benim olduğunu ona iyice anlattıktan sonra." Parker'ın pençeleri boynunda kan izleri bırakıyor. "Ve benim olanı işaretlemeye çalışmak beni kötü bir ruh haline sokuyor."

Barrett sonunda kabul eder ve Parker onu yere bırakır.

"Yani söylentiler doğru mu?" der Darien.

"Onlardan uzak dur. Ya da durma ve meydan okumamı kabul et. İkisi de bana uyar," diyor Parker, beni ve Emma'yı herkesin harika vakit geçirdiği çimlere doğru götürmeden önce. Eva'yı zümrüt yeşili blazer giyen bir adamla sarmaş dolaş görüyorum. Baltayı atma yarışmasına geldiklerinde gözleri fal taşı gibi açılıyor ve adam ilk denemesinde tam ortasına isabet ediyor.

"Buraya gel." Parker, bizi kalabalıktan uzaklaştırırken koluma nazıkçe dokunur.

Bu, kafamdaki kalp atışlarını sakınleştirir. Sinirlerim anında yatışır. Göz bebekleri hala büyümüştür ve normalde mavi olan irisleri çamurlu bir yeşil tonundadır.

"Sana zarar verdi mi?" "Ben... hayır... pek sayılmaz."

"El." Avucunu açarak, arkamda sakladığım elimi bekliyor. Kristali Barrett'ın göğsüne, avucumun derisini yırtacak kadar sert bir şekilde

derimi yırtacak kadar sert bir şekilde batırmıştım.

Orada kan lekesi var ve Barrett bunu görünce çenesini sıkıyor. Elimi dudaklarına götürüp yalıyor. Yara anında iyileşiyor. Neredeyse hayır diyecektim, ama Emma için saklamaya çalıştığım tüm korkuyu onun dokunuşu yok ettiği için ağzımdan kelimeler çıkamadı.

O, kolumda başka kesik olup olmadığını kontrol etmeye devam edince yüzüm kızarıyor. Emma'nın ağzı açık kalıyor, ama çabucak kendini topluyor.

Nefesim kesilirken, Parker göğsüme yaslanıp başımın üstünü ve omzumu koklamaya devam ediyor.

"Şey, size biraz zaman ayırmam mı gerekiyor?" Emma cebinden dudak parlatıcısını çıkarır, dudaklarına sürerken gülümser.

"Sadece kokusunu kontrol ediyorum. Doğru olduğundan emin olmak için." "Bu sahte randevunun ne anlama geldiğini söyle bana."

Barrett'la bir daha karşılaşmayı hayal bile edemiyorum, diğerlerini saymıyorum bile. Kız kardeşlerimin güvenliğini garanti edebiliyorsam, bunu yapacağım.

Parker beni kokladı, hiçbir şey söylemedi.

"O kadar da zor olamaz, değil mi? Sadece birlikte görülmemiz gerekiyor... Pazar günü Noxx House partisinde olduğu gibi. Sürünün lideri Gavin'in bizi koruyacağını garanti edebilir misin?"

O başını sallar ve geçen her saniyeyle birlikte gözlerine serin mavi renk geri döner. "Evet, onu bizim bir çift olduğumuza ikna edebildiğimiz sürece."

"Bunun sorun olacağını sanmıyorum." Emma kulaklarından kulaklarına kadar gülümser. Bu onun uysal hali. Parker gider gitmez, kulağıma bu konuyu haykırarak anlatacak ve günün geri kalanında bir an bile huzur bulamayacağım.

"Bence yapmalıyız. Yani... hala istiyorsan," diyorum.

Parker beni delici bir bakışla süzüyor, beni incelemek için saçlarımı omuzlarımdan çekiyor.

"Parker, ne?"

"Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Seni ve kız kardeşlerini koruyacağım. Ciddiyim."

Yanağıma dokunmak ister gibi elini uzatıyor ama sonra elini indiriyor. Çenesi sertleşirken boynundaki tendonlar geriliyor.

Parker'a güvenmek için belki henüz çok erken, ama benim için savaşmaya hazır biri olduğunu defalarca gösterdi. Gözlerindeki öfke ve birkaç dakika önce akan kan, taklit edilmesi kolay şeyler değil ve ben zamanın uzunluğundan çok buna güveniyorum. Parker

konuşkan biri değil, ama eylemleri her şeyi anlatıyor. O böyle biri.
"Sana inanıyorum."

CHAPTER TEN

PARKER

Barrett'ın meydan okumamı kabul etmesini beklemiyordum, ama kabul etmemesi beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Barrett'ın bir meydan okumada statüsünü kaybetme riskini göze alması imkansız. Belki bu, Olivia'yı sonsuza kadar rahat bırakmaları için yeterli olur. Evdeki yuvarlak masa toplantısından sonra, hafta sonunun geri kalanını ona ve kız kardeşlerine kampüsü gezdirerek geçirdim. Sahte ilişki yeni başladığı için, onların güvende olduklarından emin olabilmemin tek yolu, gittikleri her yere fiziksel olarak benim de gitmem. Olivia ve ben onları odalarına kadar eşlik ettiğimizde Emma ve Eva çok utandılar.

Ama bu gece her şey değişecek. Değişmek zorunda, yoksa derslerin ilk haftasını kampüste koşturup onlara her yerde eşlik ederek geçireceğim. Koç bundan hoşlanmayacaktır.

"PDA'yı nasıl ele almak istersin?" Ortak salona girerken Olivia'nın kulağına fısıldamak için eğildim.

Noxx House hareketlilikle doludur. Bugün Bonding Night. Noxx House'da bu, içe dönük ve dışa dönük herkesin hoşuna gidecek bir aktivite üzerinde anlaşana kadar tartıştığımız anlamına gelir. Geçen yıl, içe dönükler çimlerde rugby oynarken dışa dönükleri kenardan izleyip yargılamaya karar verdiler. Garip bir şekilde benim için işe yaradı; sadece layık gördükleri galibiyetleri övdüler, diğer yarısını ise aşağıladılar. Oldukça harikaydı.

Olivia gözlerini Darien'den ayırmıyor ve dinlemiyor. Onu suçlamıyorum. Darien bir pislik, ama diğerlerine kıyasla küçük bir balık.

Zant ve Darien, konseydeki dört vampirin ikisi ve Zant bana onun bencil bir kaos sever olduğunu, ama diğerleri gibi doğuştan yozlaşmış olmadığını söylüyor.

Elimi omzuna koyarak onu kalçama çekip ondan ve arkadaşlarından uzaklaştırıyorum. Noxx House'daki tek sinir bozucu pislik o değil. Etrafta bolca var. Cane ve Aster de arkadaşlarıyla birlikte, uzak şöminenin yanındaki kanepede oturuyorlar. İçeri girdiğimizde, somurtkan bakışları mor ışıkların içinde kayboluyor. Ortak salonumuz, vitray pencereler nedeniyle çoğu zaman loş bir şekilde aydınlatılıyor.

"Benim yanımda güvendesin. Şimdi PDA konuşmasına geri dönelim." O iç çeker. "Bu gerekli mi?"

Evet. Muhtemelen benim sapık olduğumu düşünüyor.

"Eğer tanıdık gibi görünürsek, seni eşim olarak alacağıma kimse inanmaz. Öpüşmemize gerek yok, sadece dostça görünelim. Zaten zamanın aleyhimize işliyor."

Odayı incelerken gözleri parılıyor. Noxx House en büyük ortak salona sahip. Satranç için bir alan, iki şömine ve çimlere ve ağaçlara bakan büyük bir cam oda var. Evimizdeki ressamalar ve heykeltıraşlar için düzenlenmiş. Luxxia'nın ortak salonu, aklınıza gelebilecek her türlü yaratıcı faaliyet için bir alana sahip olduğu için bunun yanında sönük kalıyor.

"Öp beni. Sorun yok." Gözleri bana çevrilir.

"Vay canına, ne kadar heveslisin. Bu anı hayal mi ediyordun?"

Bu bir şaka, ama yüzü dehşetle düşüyor. "Emma sana söyledi mi? Onu öldüreceğim."

Bir an durup, bunun etkisini sindiriyorum. *Oh, kahretsin.*

"Hayır. Tamamen rastgele bir tahmin. Beni hayal ettin mi?"

Kalbi hızla atmaya başladı. "Hayır."

Kahretsin, görmüş. "Devam et. Ne gördüğünü anlat."

Yüzümdeki gülümsemeyi saklayamıyorum. Cevap vermek istemediği için başını sallıyor ve bunun tek bir anlama geldiğini düşünüyorum.

"Benimle ilgili seks rüyası mı gördün?" Şimdiden eğlenmeye başladım.

"Sadece susup beni öpebilir misin, böylece gecemize devam edebiliriz?"

"Şu anda mı?"

Kız başını sallar.

"Bilmiyorum, rüyayı daha fazla dinlemek istiyorum."

"Bebek gibi davranma, öp beni."

Kaşlarını çatıyor ve sanki yorucu olan benmişim gibi elini beline koyuyor.

"Tamam." Onun ön kolunu tutup, daha fazla kişinin göreceği ortak salonun ortasına götürdüm.

Eğilip kokusunu içime çekerim. Onun havasında kalıyorum ve o sendeliyor. Elini tutup onu bir adım yaklaştırıyorum, böylece göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyor. Çok gergin, bu çok sevimli. Daha önce kimseyi öptü mü acaba? Ben avucumla yanağını okşarken, bakışları dudaklarıma odaklanmış durumda. İlk başta irkiliyor, ama ben başparmağımı çenesine doğru kaydırıp gözlerine bakıyorum. *Rahatla.*

Odaya hızlıca bir bakış attığımda, herkesin kesinlikle bizi izlediğini anlıyorum.

Daha fazla zaman kaybetmeden, onu belinden kendime doğru çekiyorum ve çenesini kaldırarak dudaklarını dudaklarıma değdiriyorum. *Parti için hızlı bir öpücük.*

Dudaklarımız değdiğinde içimi saf elektrik kaplıyor. Sıcak. Ciltte elektrik teli gibi. Tereddüt ediyor, sonra başka bir öpücükle anı derinleştiriyor. Sonra bir tane daha. Onu sıkıca sarıyorum, bana yaslanmasına ihtiyacım var. Dilinin her dokunuşu beni gerçeklikten uzaklaştırıyor. Ona doyamıyorum. Dudaklarının yumuşaklığı. Kalp atışlarının hızlanması. Ona ihtiyacım var. *Başka kimse ona sahip olamaz.*

Aynı anda farkına varıyoruz ve gözlerimizi açıyoruz.

Onu ilk kez görüyorum. Olivia, çocukken hayalini kurduğunuz aktrislerde gördüğünüz türden bir güzellikte. Bunu tanıştığımız gün çok net görmüştüm, ama bir şey değişmiş.

O benimmiş gibi *geliyor.*

Tadı da benim gibi.

Bu, yeni tanıştığı bir erkek için biraz fazla. Bu gerçeği hemen içkiyle unutmam gerekecek.

İkimiz de şaşkın bir şekilde, hareketsizce bakıyoruz.

"Sen, şey, içecek bir şeyler getirmemi ister misin?" diyorum.

Dudakları benim tükürüğümle ıslak. Çok seksi. O sakın dış görünüşü, utangaçlığının pembe yanaklarından sızmasını görecektense kadar çatlamış.

"Evet, öyle yapalım."

"Hemen
getiriyorum."

Sağ tarafımda bir ışık parlaması gözlerimi kamaştırıyor.

"Ne sevimli bir çift. Parker Owens bir eş mi buldu?" Cherry, Noxx House'da okul gazetesi için çalışan tek kişidir. Onun burada olmasını umuyordum.

"Evet, buldum." Olivia'nın yanağına öpücük konduruyorum ve o bana ölümcül bir bakışla bakıyor.

"Gazete için bir röportaj verir misin?"

"Zorunda mıyım? Zaten röportaj verdim," diyor Olivia ve ben sessizce geri çekilip içeceklerimizi almak için onu orada bırakıyorum.

Biraz mesafe ve hava almak iyi geldi. Bir an için kendimi kaptırdım. Hepsi bu. Alfa kanı yine kafamı karıştırıyor. Bu yüzden mi Zant'ın yemekhanede olanları anlattığım gün sevgiyle söylediği gibi "kendi işime bakıp yemeğimi yiyemedim"?

Kulak misafiri olmuştum, biraz bakıyordum, ama Aster ve Barrett Olivia ve kız kardeşlerinin yanına yürüdüklerinde herkes fark etti. Yüzünde sakın bir ifade vardı, ama kalbi deli gibi atıyor, yardım istiyordu. Yanında birine ihtiyacı vardı ve nedenini anlamasam da, o kişi olmak istedim.

"Parker." Gavin, ben bir bardağa alkol dökerken yanıma geldi. *Oh, lanet olsun.*

"Merhaba, Alfa." İçkimi yudumlarken onun bakışlarıyla karşılaştım. "Oyununuzu biliyorum."

"Oyun falan yok."

"Hemen söyle. Bu bir emir."

Dişlerimi sıktım. "Olivia'yı eşim olarak alacağım."

"Sana inanmıyorum. Bunun hakkında az önce konuştuk..." "Durum değişti. Olivia ile olanlar gerçek."

"Bunun birkaç gün önce yemekhanede olanlarla bir ilgisi yok mu?" Bir yudum daha alırken kaşlarını çatıyor.

"Hayır."

Gavin'e yalan söylemekten hoşlanmıyorum. Teknik olarak bunu yapmamam gerekir. Bir sürüye bağlandığınızda, Alfa'ya karşı gelmek neredeyse imkansızdır. Gavin'e bağlandığım halde, sürüyle ilgili herhangi bir şey hissetmekte hala zorlanıyorum. Sürü arkadaşları için bu içgüdüselidir. Alfa bir şey hissettiğinde, hepsi de bir şekilde içsel olarak hissederler. Alfa kanı taşıdığım için, en fazla hafif bir mide ağrısı hissedebiliyorum.

"Umarım rahatsız etmiyorumdur." Cane'in kalın tabanlı ayakkabılarının sesi, onun sesine eşlik ediyor.

"Hayır," diyor Gavin.

"Aster seninle konuşmak istiyor, Gavin." "Ne hakkında acaba?"

Gavin'in ses tonunu fark etmemiş gibi davranıyorum.

"Zaten Bayan'a dönmem lazım. Sonra görüşürüz?"

Cane'in yönüne bakmıyorum. En son istediğim şey Gavin'e daha fazla sorun çıkarmak, ama başka seçeneğim yok. Aster ve Barrett Gavin'e saygı duyuyorlar, ya da en azından medeni davranmaya ve kavga ya da saçmalıklar olmadan anlaşmazlıkları çözmeye istekliydiler.

Hâlâ doğru olanın bu olduğunu düşünüyorum. Olivia'nın babasının onları korumasız bir şekilde buraya göndermesi, onları bir tür güvenli limana gönderdiğini düşünmesi adil değil. Onlar benim kampüste ortalığı karıştırmamdan daha çok bana ihtiyaç duyuyorlar. Aster ve Barrett zaten beni hiç sevmediler.

Olivia bir köşede saklanıyor, onu bulduğumda neredeyse perdelere karışmış durumda.

"Beni öyle öpmemelisin." Olivia bana kızdığında gerçekten çok sevimli görünüyor. O vitray pencereye yaslanırken, yağmur damlaları pencereye vuruyor.

"Dilini ağzıma sokan sensin," diyorum ve ona bir içki uzatıyorum.

"Hepsi benim suçum mu diyorsun?"

"Hayır. Ne olduğunu bilmiyorum."

Cevabım doğru olmasına rağmen onu tatmin etmiyor. Bu az önce oldu. Ve izin verirse, bunu tekrar yapmak isterim.

Kollarını göğsüne çekip homurdanıyor. "Yeni kural. Bana dokunma."

"Kimsenin buna inanmasını istiyorsan, burada gerçekten bir gösteri yapmamız gerekiyor." "Peki. Bundan sonra bana dokunma."

Bu konuda inatçı davranacak, ama bir insan olarak, benim ne kadar hissedebildiğimi bilmiyor ve o öpücük zorla değildi. Dilinin her hareketi kasıtlı ve arzulu idi. Ve... *Kahretsin, odaklanmam lazım.*

İçkimi yudumlarken alkolün yakıcı tadını çıkarırım. "Tamam, sen istemediğin sürece sana dokunmayacağım."

"İstemem."

Omuz silkiyorum. "İsteyebilirsin. Ve fikrini değiştirmende bir sakınca yok."

"Sadece Parker Owens'ın eşı olarak tanınmak istemiyorum. Buraya bu yüzden gelmedim."

"Buraya adını duyurmak için mi geldin?" diye soruyorum. "Evet... ve hayır. Sadece baletle tanınmak istiyorum." "Ve tanınacaksın."

"Kütüphanede bana pusu kurup kolonyanın adını soran kıza bunu söyle."

"Bu, sorunlarımıza daha iyi bir çözüm bulana kadar geçici bir durum."

"Bizim" kelimesini biraz fazla kolay kullanıyorum, ama Olivia umursamıyor gibi görünüyor. Omuzları kulaklarından aşağı iner ve yüzündeki somurtkan ifade yumuşar.

"Gel." Kolumu beline doluyorum ve onu odanın ortasındaki kanepeye çekiyorum. Yanıma oturmaya çalışıyor ama onu kucağıma oturtuyorum. "Buraya oturacaksın."

Elini dizime koyarak pozisyonunu düzeltir. Kalabalığı izlemeye bu kadar odaklanmamış olsaydım, ben de pozisyonumu düzeltmek zorunda kalırdım. Olivia çok güzel kokuyor, bu yüzden yüzümü saçlarına gömmek için kendimi zor tutuyorum. Bu düşünceyi aklımdan hemen silip bir yudum daha alıyorum. *Bugün neyim var bilmiyorum.*

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Sanki bir sınav için her giysiyi ezberlemesi ve o kişinin en olası hobilerini tahmin etmesi gerekiyormuş gibi insanları izliyor. Bu onu sakinleştiriyor gibi görünüyor, çünkü her geçen saniye bana daha fazla yaslanıyor ve ben ona içkisini yudumlamasını hatırlatmaya devam ediyorum.

"Eğleniyor musun?" diye soruyorum. Noxx House, bu geceki tercih ettiğimiz aktiviteyi hala belirleyemedi. Ben yağmurda dışarıda çamur sporları yapmayı önerdim. Kimse bu fikri beğenmedi.

"Hayır."

"Senin için daha eğlenceli hale getirecek ne olabilir?"

"Kıçımı bacağına dayamadan oturmak." Kalçalarını kaydırıyor. Tamamen kucağıma oturana kadar onu hareket ettiriyorum. "Böyle daha mı iyi?"

Dudaklarında bir gülümseme belirir. En azından beni eğlenceli buluyor. Gavin odanın diğer tarafına geçer ve telefonuna bir şeyler yazar. Bakışlarını hissediyorum ve birkaç saniye sonra telefonum titrer. *Kahretsin.*

Bu düzenleme işe yarayabilir, ama bir gösteri yapmam gerekiyor.

"Kız arkadaşına yeterince ilgi göstermiyorum." Olivia'nın omzundaki saçları kenara çekiyorum, böylece boynuna daha rahat ulaşabiliyorum. Bu bir vampir

. Kalp atışlarının duyulduğu boynun yumuşak, ince kısmından daha iyi bir yer yoktur. "Senin hakkında konuşalım."

Dudaklarımı ıslatıp nabzının üzerinden geçiriyorum, yüzümü saçlarına gömüyorum. Sırtı düzeliyor, kolunda tüyler diken diken oluyor, sonra aklıma onun kucağıma gömüldüğü gerçeği geliyor.

"Benim neyim var?"

"Sen bir balerinsin. Bana seçmelerden bahset. Eminim çok başarılı olacaksın."

"Diğerleri gibi, bu topluluğa girmenin ne kadar zor olduğunu bana söylemeyecek misin?"

"Bana çok yetenekli görünüyorsun. Buradaki kulüplere veya spor takımlarına girmek kolay değil. Sen seçmelere katılıyorsun. Bu, çoğu kişinin elde edemediği bir şey. Ayrıca, ben geldiğimde de bana öyle demişlerdi."

Başını eğdi, sonra bana dönüp baktı. "Teşekkürler. Seçmeler için çok heyecanlıyım. Küçükülüğümden beri bunu hayal ediyorum."

İkimiz de rekabetçi ve hırslıyız. Noxx House'daki çoğu insanın öyle olması şaşırtıcı değil.

"Hayatım boyunca, tek istediğim şey buydu." Şimdi içtenlikle gülümsüyor.

"Bir gün, ünlü olduğunda, herkese Olivia Osborne'un kucağına oturduğunu söyleyeceğim."

Dansı hakkında konuşuyoruz. Bana ne giydiklerini ve neden giydiklerini anlatıyor, sonra ayakkabılara geçiyor ve çoğu kişiden daha erken, dokuz yaşında pointe yapmaya başladığını söylüyor. Dansın bu kadar emek gerektirdiğini hiç bilmiyordum, ama o rahatladıkça, sözleri hızlanıyor ve ağzının yetişemeyeceği kadar hızlı bir şekilde dökülüyor.

"Peki ya sen? Senin antrenmanını izleyebilecek miyim?" diye soruyor. "Hiç oynandığını görmedim."

"Tabii ki. Sezon başladığında tüm maçlarıma gelmeni istiyorum. Şu anda, ben takımı forma sokmaya çalışırken hepimizin dayak yemesini izlemeye gelebilirsin."

Havada dolaşan tehlike karşısında kolumdaki tüyler diken diken oldu.

Cane daha yakındır ve Olivia'yı izliyor. İçgüdülerimiz neredeyse en iyi şeydir. Altıncı his gibi bir şey. Aster'a fısıldıyor ve onun hakkında konuştuklarını *biliyorum*. Dişlerimi sıkmamak için dilimle dişlerimi yalıyorum.

"Parker?"

"Evet, bebeğim," diye kulağına fısıldıyorum ve o da sırtını dikleştirerek otururken belini kaldırıyor.

Hoşuna gidiyor.

"Aklın biraz dağıldı mı?"

"Beni suçlayabilir misin? Odadaki en güzel kız kucağımda oturuyor." Bunu söylerken, Cane'in bakışlarını yakalıyorum. Yeşil ve sarı gözleri Olivia'yı tarıyor, ben de onu daha sıkı sarıyorum. *Ne pislik herif.* "Seni odama götürdüğümde ne yapacağımı düşünmeden duramıyorum."

Omzunu öpüyorum ve alt dudağımı kolunun yumuşak derisi üzerinde aşağı doğru kaydırıyorum, dişlerimi kullanmaya çok yakın. *Geri çekil lan.*

Cane sırtıyor. Gavin ve Aster dahil diğer tüm kurtadamlar bakıyor. İyi. Cane ve arkadaşları solumda ve sağımda dolaşıyor, Darien ve diğer vampirler de yaklaşıyor. Derim dönüşme isteğiyle yanarken kaşınma dürtüsüyle mücadele ediyorum.

"Ne oldu?"

Onu uyarmak için belinden tutuyorum ve onu imkansız bir şekilde kendime yaklaşıtıyorum. Ona çok yakınlar ve benim kokumu yeterince almıyor. Onu bir yere götürüp benim kokumu almasını *sağlamalıyım*. Çok kaşınıyorum.

Onu omzuma atıp yatağıma götürebilirim. O zaman *gerçekten* benim gibi kokar. Ona kokumu bulaştırmalıyım, içine, her yerine. Çünkü o benim ve kimse ona dokunamaz.

Kolunu tekrar öpüyorum ve dişlerimi yalıyorum. Bu sefer, bu düşünceyle ağzım sulandığı için. Onu işaretleme dürtüsü büyüyor ve eğer daha fazla yaklaşırlarsa, bunu yapacağım. *Evet, çok mantıklı, Parker.*

"Söyle bana." Elimi sıkıyor. "Çok kurt gibi görünüyorsun." "Ne demek istiyorsun?"

"Gözlerin."

"Herkes sana bakıyor. Bundan hoşlanmıyorum. Seni odama götürüp koklamak istiyorum. Böylece herkes durumu açıkça anlasın." Açıkça mantıklı düşünemiyorum.

Yoksa neden ona bunu söyleyim ki? Ne yapıyorum ben? Olivia sahte kız arkadaşım olabilir, ama onu işaretlemeyi düşünmüyorum. Daha önce hiçbir kızı işaretlemek istemedim, çıktığım kızları bile. Ama bu da öncekiyle aynı dürtü, beni onun teninin kokusuna çekiyor.

Her saniye çok uzun geliyor ve onu istediğim gibi işaretleyemediğimi düşündüğümde içim acıyor. Başkasının dişlerinin ona değmesini istemiyorum,

onun ellerini. Başka bir şey düşünmem lazım. Patlamadan önce başka bir şey. Bu yüzden aklıma gelen ilk şeye yöneliyorum.

"Bu gece ne yapmak istersin? Senin o maske fetişini keşfedebiliriz diye düşünüyordum." Nabzına daha yakın olmak için boynuna yaklaşıyorum. "Rüyan bununla mı ilgiliydi?"

Dizimi sıkıyor ve tırnakları acıtıyor. *Kahretsin.*

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Beni bir ağaca doğru çekmeme izin verecek çok fazla kız tanımıyorum."

Bu onu güldürür ve bir anlığına sahiplenici ayrışmamdan çıkar.

"Bir sürü tanıyorsun."

"Hoşuna gitmişti." Onun tepkisine, olan biten her şeyden daha fazla ilgi duyarak ısrar ediyorum. "Anlayabilirdim. O zaman tamamen yalnız olsaydık, bana ne yapmama izin verirdin?"

Onun taze uyarılma kokusu duyularımı doldurur. Hafiftir. Hızlı ve beklenmedik ama tatlı ve baştan çıkarıcıdır. *Eh, işte kendimi kontrol etme yeteneğim de gitti.*

"Sanırım seni soymama izin verirdin..."

"Hayır." Nefes aldı ve içini çekerek nefes verdi. Durmam lazım. Düşünmek bile sikimi sertleştiriyor. Ama hepsi varsayım. Yani, sahte erkek arkadaş dünyasında her şey mümkün. Eğer o benim kız arkadaşım olsaydı, ona dokunmamı düşünmesini isterdim.

"Haklısın. Ben seni kovalamadan yapmazdın. Bunun hayalini kurmana gerek yok, bebeğim. Ne zaman istersen gerçekleştirebilirim. Sadece söyle."

"Parker," diye uyarıyor, ama tatlı koku giderek güçleniyor ve kendimi tutamıyorum.

"Bunu düşündün. Ormanda peşinden koştuğumu, seni bulduğumu ... eteğini çıkarıp ayak bileklerinde bırakman..."

Hiçbir uyarıda bulunmadan geriye yaslanıp ensemdeki saçları sıkıyor.

"*Canım*, halka açık bir yerdeyiz, unuttun mu?" Gözlerimin içine bakıyor. Bana acı çektirmesi ve sesindeki sertlik hoşuma gidiyor. Yemin ederim, bana fısıldadığını duyuyorum, ama ağzı kapalı. *Kendine gel.*

"Haklısın. Üzgünüm, ben... ben... bilmiyorum." Kafamı sallıyorum. "Ne dediğimi bilmiyorum."

"Cane senin için kim?" diye soruyor, kolunu boynuma dolayarak. Bu çok samimi bir hareket, ama şikayet etmeyeceğim.

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Daha önce diğerlerinden daha fazla ona dik dik bakıyordun. Cherry'ye sordum."

"Cane tanıdığım en büyük pislik. Birlikte büyüdü. Ben, Zant, Cane ve burada konuşmadığım birkaç kişi şehirdeki aynı okula gittik. Babalarımızın hepsi Kurtadam Konseyi için çalışıyor."

"Neden sana öyle bakıyor?"

"Bilmiyorum. Benden nefret ediyor. Babası kafasına ne dolduruyor bilmiyorum ama babam onun babasının bir egomanyak olduğunu söyledi. Babam onun ikinci komutanı ve sürekli emir alıyor, ve nedense Cane bunu benden nefret etmek için bir bahane olarak görüyor."

Bir yudum daha alırım.

"Babanla sorunların var gibi bir izlenim ediniyorum."

"Evet, sanırım seninle aynı, ve ben de benimkinden bahsetmek istemiyorum."

"Peki. Cane ile başka ne gibi bir geçmişin var? Daha fazlası olmalı." "Çok şey var. Bir gecede anlatabileceğimden daha fazlası, ama sana son zamanlarda olanlardan bir ipucu verebilirim. ipucu verebilirim. Onu kız arkadaşım ile yatakta yakaladım. Şurada bizi ve onu izleyen kızı görüyor musun?"

Mia'yı işaret ediyorum. Bizi izliyor ve parmakları arasında kırmızı bir saç teliyle oynuyor.

Olivia'nın gözleri büyüdü. "Evet..."

"O, onun eşlerinden biri. Farklı sürüler kendi kurallarına sahiptir ve Cane sık sık birden fazla eş alır. Zaten iki eşi vardı ve kız arkadaşımı bir ganimet olarak seçmeye karar verdi."

"Bu çok kötü olmalı."

"Evet, onları yatakta birlikte bulmak kötü bir gündü. Ama onu çabucak unuttum." Ben berbat bir erkek arkadaşım. Ona en çok söylediğim sözlerin "*Üzgünüm, antrenmanım var*" olduğundan eminim.

"Mutlu görünmüyor."

Sırıttım. "Evet, onun eşleriyle bağ kurduktan sonra onlarla pek ilgisi kaldığını sanmıyorum. Bir keresinde benden onu becermemi istedi. Sabahın birinde kapıma geldi."

Olivia'nın yüzü düştü, ama o kadar çabuk toparlandı ki, neredeyse fark etmedim.

"Ona gitmesini söyledim." Kulağına eğildim. "Merak edersen diye söylüyorum. O zamandan beri benden kaçıyor."

Beni eğlenceli mi yoksa sinir bozucu mu bulduğunu anlayamıyorum. Muhtemelen ikisi de, ama kucağımdan kalkmıyor, bu yüzden vücudunun sıcaklığını ve sırtımın alt kısmında çizdiği daireleri zevkle hissediyorum.

ve sırtının alt kısmına daireler çiziyorum.

Aniden, benden ayrıldığında bunun bir kayıp olacağını anlıyorum ve o, "Tuvalete gitmem lazım," diyor.

"Seni götüreyim."

"Beni takip etmen mi gerekiyor?"

"Buradaki pisliklerin sayısına bakılırsa, evet."

Onu kapıda bırakıp içki masasına geri dönüp içkimi yenilemek için masaya yöneldim.

"Söylemeliyim ki, yalan söylediğini sandım," diyor Gavin, masadan bir bardak alıp kendine içki doldururken.

"Biliyorum." Omuz silkiyorum.

"Yani, o konuşmayı yaptık ve birdenbire Olivia'nın senin eşin olduğunu söyledin, ama bu gece ikinizi gördükten sonra... bu çok açık."

"Bariz, değil mi?" *Evet, tabii ki.* Onları çok iyi yakaladık.

"Evet, bu dönem boyunca senin için endişelenmeme gerek kalmadığına sevindim."

İlginç bir dönem olacak, orası kesin. Olivia'ya ne kadar ikna edici olduğumuzu anlatmak için sabırsızlanıyorum.

"Senin daha önce böyle davrandığını hiç görmemiştim." "Ne demek istediğini anlamadım."

İçkimi yudumladım.

"Yani, Olivia'yı ortak salonda işaretlemeyi düşünmüyordun?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Dersim var."

Birini herkesin önünde işaretlemek, onunla seks yapmakla eşdeğerdir ve ben o tür insanlardan biri olmak istemiyorum. Ama aynı zamanda herkesin kız arkadaşımın uzak durmasını da istiyorum. Garip bir şekilde işaretlemek istediğim bir kız arkadaşım. Zaten bu gece bu kadar çok düşünmeme gerek yok.

"Uh-huh." Tuvaletin kapısına bakarak, Cane ve Aster'ın arkadaşlarının yakınlarda dolaşıp dolaşmadığını kontrol ediyorum.

"Endişelenmene gerek yok. O ve kız kardeşleri bizim korumamız altında. Aster ve Barrett ile her şeyi hallettim bile."

"Harika."

CHAPTER ELEVEN

OLIVIA

"Şah mat." Gülümsemeyi bastırarak satranç tahtasına bakıyorum.

Darien'ın sırtışı tahtanın diğer tarafında titriyor. Kolları sıyrılmış ve saçları dağınık, son bir saat içinde birkaç kez elini saçlarına geçirmiş.

Tüm ortak salon alkışlarla çınladı.

Bir saat daha sürdü, ama Noxx Evi sonunda bir grup etkinliği üzerinde anlaştı. Darien'le satrançta mücadele etmek. O odaya bu öneriyi sunduğunda, ben hemen kabul ettim. Alkol bu aceleci kararı etkilemiş olabilir, ama Parker'ın cesaretlendirmesi ihtiyacım olan tek korumaydı.

Parker omzumu sıkıyor ve dudakları kulağıma değiyor. "Sen harikasın."

"Hadi tekrar oynayalım," diyor

Darien. "O seni yendi. Kaybını kabul et."

Parker bana haylaz bir gülümseme attı ve bu beni beklemediğim bir şekilde heyecanlandırdı. İkimiz de sporcuyuz, bu yüzden rekabetçi bir çekiciliği paylaşmalıyız. Ona birden fazla kez yenebileceğimi göstermek için neredeyse tekrar oynamak istiyorum, ama gecenin geç saatleri ağrıyan kaslarıma ve yorgun gözlerime sızıyor.

"Cherry, bunu gazeteye yazmayı unutma." Parker'ın maçtan önce bana tanıttığı Gavin, kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor.

"Tiyatroya gerek yok." Darien sandalyesine yaslanarak yüzünü ekşitir. "Bir içkiye ihtiyacım var."

"Bence tiyatroya gerek var. Aylardır kimse sana meydan okumadı."

"Satranç takımına katılmalısın." Bir kız kolumu çekiyor.

Satranç oynamak ve bale yapmak için vaktim olmadığını ona söylemeye gönlüm el vermiyor. Beynimde sadece bir hobiyi mükemmelleştirmek için yer var. Parker beni içki masasına götürürken, evin geri kalanı bir sonraki maça hazırlanıyor.

"Böyle oynamayı nerede öğrendin?" diye soruyor

Parker. "Babam olduğunu söylersem beni çarmıha mı gerersin?" "Kavga etmeden önce."

"Evet. Ondan önce." *Annem ölmeden önce.* Aklımda dolaşan kelimeleri söylemiyorum. Bunu kendime saklamayı tercih ederim. Onun hakkında konuşmak sorular doğurur. İnsanlar mecbur oldukları için sorarlar, ben de cevap veririm çünkü cevap vermezsem, bununla başa çıkamıyormuşum gibi görünürüm ve insanlar endişelenir. Onun hakkında konuşmayı, istediğimde ya da biri gerçekten duymak istediğinde severim.

"Bana iki dakika ver! Sonra tamamen seninim." Parker, sürüsünden biri onu çağırdığında ortak salona kaybolur. Onlardan birkaçıyla tanıştım. Çoğunlukla Parker'ın sonunda bir eş bulduğunu alay ettiler ve Parker hepsini gülümseyerek karşıladı. Onlar etrafta olduğunda rahatlar ve ben de öyle.

Gürültüden uzaklaşıp rahatlamak için salonun konforuna geçiyorum ve Eva ile Emma'ya ev partilerinin nasıl gittiğini sormak için mesaj atıyorum. Emma, Luxxia'nın slayt gösterisi gecesi hakkında bir mesaj gönderdi; orada herkes birbirini en sevdiği filmleri izlemeye ikna ediyor. Eva ise Stelliea'daki resim gecesi için bir dizi şövale ve tuvalin fotoğrafını gönderdi. O bir buket çiçek çizmiş.

Saat geç oluyor ve vücudum uykuya hasret.

"Özür dilerim, sadece bunun ne kadar etkileyici olduğunu söylemek istedim." Gavin'in yankılanan gür bir sesi var, ama sakinleştirici bir havası da var.

"Teşekkür ederim." Aramızda bir sessizlik olur. "Parker'ın sürü lideriyle nihayet tanışabildiğim için mutluyum. Sürü dinamikleri hakkında pek bir şey bilmediğim için üzgünüm. Onunla olan bu şey... beklenmedik bir şey. Aramızda anlamadığım bir bağ var."

Umarım bu, zamanlamayı açıklamak için yeterlidir. Gavin o kadar stoik ki, yalanımı anlayacaktır, bu yüzden belirsiz konuşmak en iyisi.

"Sana ne kadarını anlattı?"

"Sadece senin sürünle bütünleştiğini ve orada mutlu olduğunu söyledi." Gavin sırttı. "O berbat bir yalancı. Ama tatlı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Parker mutlu değil. Benim emrimde olamaz. O da biliyor, ben de biliyorum. Çok uğraşıyor ama bence zaman kazanmaya çalışıyor."

"Neden mutlu olamıyor?"

Kaşları çatılır, muhtemelen Parker'ın neden bundan bahsetmediğini merak eder. "Parker doğuştan bir alfa. Alfalar diğer alfalar tarafından yönetilemez. Dahası, o hakimiyet sahibidir. Kampüsteki en büyük liderlerle bile rekabet edebilir." Yüzümdeki boş bakışı görmüş olmalı. "Hakimiyet, diğer kurtadamların hissedebildiği, doğuştan gelen bir özelliktir. Bunu destekleyemezsen hiçbir anlamı yoktur, ama Parker düzenli olarak dönüşebildiği ve savaşabildiği için en üst düzey sürülerle rekabet edebilir. Rage oynarken bunu görüyorlar. Ayrıca o doğuştan bir lider, çok şefkatli. Samimiyeti ve özgüveni insanları korkutuyor. Sonunda kanını kabul edip kendi sürüsünü kurduğunda onlar için iyi bir eş olacak."

"Sen bile mi?"

Gavin, gördüğüm en iri erkeklerden biri. Uzun ve geniş, ön kolları benim kafam kadar büyük.

"Ha, evet, ama ona bunu itiraf ederek tatmin olmasını izin vermeyeceğim."

"Öyleyse onu ilk gördüğünde neden ondan nefret etmedin? Onun ... hakimiyetini hissettiysen."

Gavin gülümser. "Parker'ı ilk gördüğümde Doxlothia'daki ilk günüydü. Sürü standımızı işletiyorduk. Bu, birçok sürünün yeni üyelerini tanımak için yaptığı bir şeydir. Aniden herkes donakaldı. Onun yakınlarda olduğunu hissettim. Aster ya da Barrett olduğunu sandım. Sürüm hırladı ve saniyeler sonra Parker elinde kocaman bir mısır köpeği ile yürüyerek geldi ve *"Merhaba, ben Parker"* dedi.

Gavin'in kahkahası bulaşıcıdır. Bu hikayeyi birçok kez anlattığını anlayabiliyorum. "Eğer biraz daha yaklaşırsa, tüm sürümün ona saldırmaya hazır olduğunu bilmiyordu. İlk başta kafam karıştı çünkü ondan yayılan enerji çok... safdı. Çok saf. Güçlü. Ama sonra sürüsü olmadığını, annesinin alfa olarak doğduğunu ama babasının onu yetiştirdiğini anlattı. Açıkça kaybolmuştu ve kurt adamların görgü kurallarına dair hiçbir fikri yoktu, nasıl hisseceğini bilmiyordu."

"Ona karşı zaafın var."

Gavin, Parker'a diğerleri gibi bakmıyor. Onların etkileşimleri bana daha çok kendimi ve kız kardeşlerimi hatırlatıyor. Sinir, sevgi ve tam kabulün bir karışımı.

"Parker iyi bir çocuk. Alfa kanını kabul edecek. Sadece kendi yoluna çıkmayı bırakması gerekiyor."

"Annesinin alfa olduğunu söyledin." Dikkatim bu noktaya takıldı. Annesi o küçükken onu terk mi etmişti, bu yüzden babası tarafından mı büyütülmüştü?

"Öyleydi. O çocukken öldü."

"Oh." Neden şok olduğumu bilmiyorum. Birçok ortak noktamız var. Ve ölen anne kulübü sadece bana ve benim acıma özel değil. Ama *bu* konuda ortak noktamız olduğunu düşünmemiştim.

"Kahretsin. Çok fazla içmişim. Bunu söylememeliydim. Parker annesi hakkında pek konuşmaz, lütfen hazır olduğunda sana kendisi anlatsın."

Zorla gülümsüyorum. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Her şey için teşekkürler. Kız kardeşlerimi korumak kolay bir iş olmayacak."

"Benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?" Parker içeri girer. Gömleğini açmıştır, göğsünün üst kısmı açıktır ve kravatu boynunda gelişigüzel asılıdır.

"Sadece Alfa'nı daha çok dinlemelisin." Gavin bana sırtıyıcıyor.

"Eğer dinleseydim, durdurulamaz olurum. En iyi öğrenci ve babamın bile sevebileceği örnek bir vatandaş." Parker kolunu omzuma atar. "Çok mu iç karartıcı?"

"Sizi baş başa bırakayım." Gavin bana gülümser ve Parker'ın sırtına bir şaplak atarak ayrılır.

"Olivia." Parker beni koridorda ilerlerken kulağıma fısıldıyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Her halükarda soracağını düşünüyorum, o yüzden bir an önce bitir gitsin."

Başka bir öğrenci geçene kadar bekledikten sonra öne eğilip, elini başımın üzerine koyarak beni duvara yapıştırdı.

"Şimdi sana dokunabilir miyim?" diye alçak, şehvetli bir sesle sorar.

Göğsüm aniden ağırlaşır. Parker'ın flörtü benim üzerimde işe yaramamalı, ama gözleri beni boyun eğdirir ve ben omuzlarım duvar kağıdına yaslanmış, rahatça hareketsiz kalırım.

"Bana dokunmak mı... nasıl?"

Dudakları boynuma değdiğinde neredeyse nefesim kesildi. "Böyle."

"Ben..." Yanağımdan birkaç santim uzaklıktaki vücudunun ısısı yüzünden düşünemiyorum. "Neden?"

Kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için kıpırdanıyorum. İçtiğimiz içkinin kokusu var üzerinde ve benden daha fazla içmiş.

"Bir neden varsa evet mi demek oluyor?"

Cildi bana dokunduğunda yanıyorum. O kadar yumuşak ki neredeyse acıtıyor. Neredeyse yok gibi, ama dudaklarını nereye götürmek istediğini *biliyormuş* gibi hareket ediyor. Her yerde, sanki giysilerimin kumaşından sızıyormuş gibi, ve bu neredeyse ihtiyacım olan şey gibi...

Geri çekildiğinde, kendimi boş ve boşlukta hissediyorum. Anlamadığım ve sevmediğim bir kayıp var.

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum. "Evet, eğer bir neden varsa. İyi bir neden." "Oh, iyi bir neden var."

Dudakları benimkini okşadı, sonra çeneme doğru kaydı. Sanki labirentte kaldığımız yerden devam ediyorduk, diğer her şeyi uygun bir şekilde unutmuş gibiydik. *Bu, gizli kimliğimiz için iyi bir şeydi.* Bu yüzden devam etmesine izin verdim.

Bunun, onun soğuk tenimin üzerinde ne kadar sıcak olduğu ya da o yanımdayken, sürekli fazla mesai yapan beynimin bir kısmının birdenbire kapanmasıyla hiçbir ilgisi yok.

Özlem derimin altında kaynıyor ve karnımı oyuyor, Parker'ın nefesi bunu daha da güçlendiriyor. O her şeyi anlıyor ve benim kaybettiğim her nefesi kendi nefesi ile dolduruyor, saç çizgimde ve kulağımda beni alay ediyor.

Öpücüğü çeneme değiyor, sonra boynuma ulaşmak için çenemi kaldırıyor. Tepkimi test ediyor. Önce bir öpücük. Sonra dilini kullanıyor.

Boğuk bir fısıltıyla nefes veriyorum. Ama bu bir hayır değil. Bir itiraz değil.

Sıcak ve ıslak dili kulağıma doğru okşuyor, nefesim hızlanıyor ve tırnaklarım koluna batıyor.

"Rahatla," diye fısıldadı. "Her zaman çok gerginsin."

Omuzlarım kulaklarımdan düşer ve onun yönlendirmesine izin veririm. O açgözlülükle inleyince, kalbimin çarpıntısı uyluklarıma kadar iner.

Onun nedenini merak ediyorum. Kendi nedenimi merak ediyorum. Bu mantıklı değil. Belki de bunun nedeni rüyadır. Parker hakkında bir seks rüyası görüyorum, sonra o bana biraz ilgi gösteriyor ve ben pes ediyorum. Utanç verici olsa da bu açıklamanın basitliğini seviyorum.

Parker dudaklarımı öper ve zihnim boşalır. Dili ağzıma girer ve dişlerimi yalar. Gömleğini tutarım, aniden ona biraz daha vermek için çaresizce.

Etrafta kimse yokken onu öpmemeliyim. Çünkü onu gizli kalmak için öpmüyorsam, bu sadece onu öptüğüm anlamına gelir. Yine de, bu anın tadını çıkararak, dilinin her dokunuşunu ve bana yaslandığında saçlarının kokusunu içime çekiyorum.

Başımı duvara yasladığımda, aramızdaki baş döndürücü havada süzülüyorum.

"Bu gece benim odamda kal." Alnını alnıma dayadı ve gözleri koridorun loş, titrek ışığında sarı renkte parlıyordu.

"Ciddi misin?"

"Evet. Beni yalvartma. Benim kokumu yeterince almıyorsun. Bu beni delirtiyor."

"Düşüneceğim." Bu berbat bir fikir. Kendime güvenemiyorum ve bu benim için fazlasıyla yeterli bir kanıt. Onun yatağında olmayı düşünmeme izin vermiyorum. Gerçekten uykuya ihtiyacım var. Çok uzun bir gün oldu ve...

"Atıştırmalıklarım var. Sıcak yatak. Temiz çarşaflar. Artık gidebilir miyiz? Lütfen?" "Bana yalvarıyor musun?" diye alay ediyorum.

"Bu fikir hoşuna gitti, değil mi? Senin için dizlerimin üzerine çökmem."

Geriye yaslanıp bana bakar. Karnımda bir sıcaklık hissederim ve yutarım. Kararım çökmeden gitmem lazım.

"Erken kalkmam lazım," diyorum, koridora bakarak. Umursamıyor; dudakları yine boğazımda. Ona durmasını söylemeliyim, ama dudakları kulağıma doğru hareket ettiğinde hissettiğim duyguyu o kadar seviyorum ki, başımı geriye yaslıyorum. Kokusunu, parmaklarının kalçalarımaya gömülmesini seviyorum. Cevap vermediğinde, köprücük kemiğime doğru iniyor ve ben ona izin veriyorum. Nedenini bilmiyorum, ama onun yatağında, ona sürtünerek olmamam gerektiğini biliyorum. Her dokunduğunda devreye giren, benim fark etmediğim bir değişken var. Her şeyi değiştiriyor.

Dili köprücük kemiğime ulaştığında ve öpücüğü hafif bir emişe dönüştüğünde vücudum sarsıldı. Bu çok iyi. Çok iyi.

"Lütfen, Olivia." Boynumun çukuruna burnunu sokuyor. Sesindeki özlem kalbimi çarptırıyor. "Bütün gece benim yatağında kalırsan, benim kokumu alırsın. En kolay yol bu."

İç çekiyorum, onu kendimden uzaklaştırıyorum ve sonunda aklımı geri kazanıyorum. Diğer yolları bilmeme gerek yok. Kendi yatağıma gitmem gerek.

"Bunu düşündüm. Hayır."

Geri çekilir ve yenilgiyi kabul ederek güler. "Peki, ama sana kampüste giymen için blazerlerimden birini vereceğim."

"Beni yutacak."

"Çok seksi olacak. Lütfen."

Yanaklarım kızarır ve iç geçiririm. "Tamam."

Blazerini çıkarır, omuzlarıma koyar ve beni odama kadar geçirir. O gittikten çok sonra bile, hala onun varlığını hissediyorum.

CHAPTER TWELVE

OLIVIA

Ciğerlerim suyla yanarken elim yüzeye uzanıyor. Boğuluyorum.

Yardım edin.

Lütfen biri beni kurtarsın.

Nefes alamıyorum, ama uzanıyorum. Umutla. Yalvararak.

Gök gürültüsü beni uyandırıyor ve yataktan fırlıyorum. Yıldırım çakıyor ve pencereye koşarak perdeleri çekiyorum. Karanlıkta yatağımın kenarında otururken bir başka gök gürültüsü daha içimi titriyor.

Fırtına olmaması gerekiyordu, sadece yağmur yağacaktı. Yemin ederim öyle değildi. Aksi takdirde hazırlık yapardım.

Titrek parmaklarla telefonumu alıp hava durumuna bakıyorum. Önümüzdeki iki saat için fırtına uyarısı var. Dolabımda kulaklıklarımı arıyorum, ama balerin kıyafetlerimi dolaba bıraktığımda stüdyoda unutmuş olmalıyım. Sorun değil.

Önce Eva'nın numarasını çeviriyorum, bacağı titriyor. Cevap yok. Sonra Emma'yı deniyorum.

O teselli etmekte pek iyi değildir, ama hiç yoktan iyidir.

Cevap vermiyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Gök gürültüsü tekrar çakıyor, ben de ellerimi kulaklarıma kapatıyorum.

Hayır, bu da sorun değil. Yardıma ihtiyacım yok. Bunu daha önce de başardım, yine başarabilirim. Fırtına sırasında yalnız kalmayalı çok uzun zaman oldu. Kız kardeşlerimle hep aynı odayı paylaşırdık ve onların orada olması fark yaratırdı.

Hoşuma gitmeyen şey, içindeki boşluk. Sakinliğin olmaması. Bu yüzden her zaman kulaklığım yanımda. Kulaklığımı nasıl unutabilirim ki? Bütün gece bale baladları dinlerim ve zihnim varyasyona geri döner. Orada bir kesinlik vardır, kendimi müzik eşliğinde tek başıma dans ederken hayal ederim.

Müzik olmadan, yalnızım.

Beynim yarı uykulu, benim yetişemeyeceğim kadar hızlı düşünce döngüleri üretiyor. Gürültü odayı sallıyor, ben de elimi kalbimin üzerine koyup dört kez nefes alıp beş kez nefes veriyorum. Kendimi ısıtmak için şöminenin önüne geçiyorum ama parmaklarım ısınmıyor.

O asla geri dönmeyecek.

Her zaman böyledir. Gök gürültüsü ve o unutulmaz gerçeğin hatırası birleşir. Bunu daha iyi hale getirebilecek tek kişi o. Gece ne kadar panik ya da korkmuş olursam olayım, o her zaman ne yapacağını ve ne söyleyeceğini bilirdi. *Burada olmalıydı.*

Sallanarak ve başım dönerek salona çıkıyorum ve bir başka gök gürültüsü pathıyor, şimşek karanlık koridoru aydınlatıyor. *O telefona cevap verirdi.*

Hareket etmek her zaman yardımcı olur. Yatağında yalnız kalmaktan her şey daha iyidir. İlk aklıma gelen ortak salon olur, ama kendimi Parker'ın kapısına bakarken buluyorum. Benimkine benziyor. Aynı safir kapı kolu ve değerli taşlarla süslenmiş ahşap tasarım ve filigran işçiliği. Ama gördüğüm anda aklımda bir kelime kalıyor

Ev. Benimle kalmamı istediğini söylemişti. Onu uyandırsam sorun olur mu?

Hâlâ yarı uykulu durumdayım, net düşünemiyorum, ama onun dokunuşunun verdiği hissi ve içindeki güven duygusunu hatırlıyorum. Yapmamalıyım. Ondan ne yapmasını bekliyorum ki?

Karanlık koridorda titreyerek, gök gürültüsü yine zemini salladığında kaskatı kesiliyorum, sonra kapısını yumrukluyorum. En kötü ihtimalle beni geri çevirir, o zaman da utanç içinde ortak salona gidip oturacağım. Onun önünde ilk kez utanç duyduğumdan değil.

Kapı açılır ve karşımda gömleksiz, pijama pantolonu kalça kemiklerinin altına kadar inmiş Parker durur. Uykulu bir şekilde gözlerinden saçlarını çeker. "Olivia?"

"Senin odanda kalabilir miyim?"

Kaşlarını kaldırır. "Fikrini mi değiştirdin?"

Yıldırım binayı tekrar sallarken parmaklarım kapı çerçevesine kenetlenir. "Lütfen."

Sadece sessiz bir yere gitmem lazım. Güvenli bir yere.

Gözleri yumuşar. "Ah. Anladım. Evet, gel."

Yatağına oturmaya çalışana kadar titriyorum. Yere otursam mı? Muhtemelen sinirlenmiştir. Sinirlenmesi normal. Gök gürültüsü tekrar çakmadan önce geri dönmeyi düşünüyorum. Aslında pek bir şeyden korkmam. Karanlıktan korkmuyorum. Çocukken bir keresinde boğulmak üzereydim, ama sudan ya da yüzmekten bile korkmuyorum. Yılanlar ya da örümcekler beni rahatsız etmiyor, ama gök gürültülü fırtınalar çocukluğumdaki en kötü kabuslarımda hep yer aldı ve annemin yokluğunda bu daha da arttı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Su?"

"Hayır... Sadece böyle uyuyamıyorum." Açık ve dürüstüm. Bu beni felç ediyor. "Gök gürültüsünden korkuyorsun." Sesi nazik.

Başımı sallıyorum. Gök gürültüsünden ve fırtınadan korkmak utanç verici. Bu, ailemin benim büyüdükçe geçeceğine inandıkları bir çocuk korkusu... annem ölene kadar.

"Ama sen güvendesin. Al." Çekmecede bir şeyler arıyor ve kulaklarımı kapatmam için bir kulaklık çıkarıyor.

"Teşekkür ederim." Kulaklıklarımı sıkıca takıyorum. Sessiz ses hoşuma gidiyor. Gök gürültüsünün acısını dindiriyor. Parker'ın odasında pencere yok, bu yüzden yıldırımdan da güvendeyim. Oturmaya devam ediyorum, onun yatağında oturmaktan memnunum, o da beni belimden tutup kendine doğru çekiyor.

Sırtım onun sıcak vücuduna yaslanmış, kolu karnımı sarmış, kaşık pozisyonundayız. Daha önce kimse beni böyle kucaklamamıştı. Beni boğuyor, ama bu boğucu değil.

Aklım çocukluğumla ilgili düşüncelerle dolup taşıyor. Fırtına çıktığında annem yatağıma uzanır ya da benimle birlikte uyanık kalırdı. Kucağına oturur, güneş doğana ve gök gürültüsü dinene kadar bulmaca oynardık. Annem öldükten sonra, fırtına sırasında babamın odasına girerdim, ama o bana odama dönmemi söylerdi.

Keşke burada olsaydı. Keşke onu arayabilseydim.

"Daha iyi misin?" Onun boğuk sesini zar zor duyabiliyorum.

"Evet," diyorum, kalçalarımı ona doğru bırakarak ve tek bir gözyaşı yanağıma düşüyor. Tehdit ortadan kalktıkça gözlerimden rahatlama akıyor, ama aynı zamanda tanıdık bir keder acısı da.

"Özür dilerim." Boğuk sesimle birdenbire bu sözler ağzımdan dökülüyor.

Üzgünüm, bu çok fazla.

*Utanç verici olduğum için
üzgünüm. Bir yük olduğum
için.*

Rahatsızlık veriyorum.

Yoluna çıkıyorum. Kulaklıklarımı unutmamalıydım. Hava durumunu kontrol etmeliydim ve bunu başkalarının sorunu haline getirmemeliydi. Gök gürültüsünden korkan yetişkin bir kadınla aynı yatağı paylaşmak zorunda kalmamalıydı.

"Yapma." Kolumu okşadı. "Sorun değil."

Ben hıçkırınca, beni daha sıkı sarar ve çenesini başıma dayar.

Beni yük olarak görmüyor.

Kızgın değil.

Korkumu bırakıyorum ve nefeslerimiz her nefes verişimizde senkronize oluyor. Umduğum kadar güzel. Her şeyi kaplayan bir rahatlık. Çok sıcak.

"Güvendesin." Kaslarımın kasılmaları durana ve gözyaşlarım yastığını ıslatmayı bırakana kadar bunu tekrarlar. Eli ön kolumdan omzuma doğru kayar ve gözlerim kapalıyken gök gürültüsü azalır.

Sadece o var. Çarşaf lar taze keten ve şampuanının kokusunu taşıyor. Her nefes, beni uykuya daldırmak için nazik bir ninni gibi.

Bacaklarımı daha fazla açmam için bacağımı çeker, böylece bacağı benim bacaklarımın arasına girebilir. Ona izin veriyorum. Çünkü güvenli. Dokunuşunda bunu hissediyorum. Bütün bunlar doğal. Her şey olması gerektiği gibi. Bütün yapboz parçaları birbirine uyuyor. *Biz* birbirimize uyuyoruz.

Parker, hayatım boyunca tanıdığım biri gibi geliyor. Bu imkansız. Çok yorgunum. Uyku beni ele geçiriyor. *Ama onu tanıyorum.*

Yemin ederim ki tanıyorum.

CHAPTER THIRTEEN

PARKER

*Suda, gökyüzüne uzanan bir el var. Dizlerimin üzerine
çöküp, onu tutuyorum ve tüm gücümle çekiyorum.
Yaşamalısın.
Devam etmelisin. Lütfen beni burada yalnız bırakma.*

Olivia göğsümün üzerinde yatarken uyanıyorum. Bacağım onun uyluklarının arasında, onun bacaklarından biri ise benim alt tarafıma dolanmış. Kokusu beni karşılıyor ve hareket etmek istemiyorum. Ona verdiğim kulaklıklar düşmüş olmasına rağmen çok huzurlu görünüyor.

Gözlerimi kapatıp tekrar uykuya dalmak istiyorum ama rüyamın kalıntıları zihnimde dolaşıyor. Rüyalarımı hatırlamıyorum. Bu hariç. Hep aynı rüya. Çocukluğumdan beri gördüğüm rüya: önümde donmuş bir göl, buzda bir çatlak, gökyüzüne uzanmış bir el ve buz gibi suyun altında birinin gölgeli silueti. Dizlerimin üzerine çöküp, derinliklere batan eli tutuyorum, yardım için çığlık atarken onu kurtarmak için çaresizce çekiyorum.

Onlar asla yüzeye çıkmazlar. Sonunu hiç görmem, her zaman panik içinde uyanırım.

Ama bugün, göğsümde yatan güzel kız varken öyle olmadı. Koridorda yankılanan öğrencilerin kahkahaları ve hareketleri onu ürküttü.

Ayağa fırladı. "Geç kalacağım."

Lambamı yakıp komodinin üzerindeki saati kontrol ediyorum. "Sakin ol, saat daha altı buçuk."

Odamda pencere yok, bu yüzden ışık yanmadığında burası adeta bir zindan gibi oluyor.

"Geç kaldım. Dans etmek için kalkmalıydım. Hala yapmam gereken..."

Onu tekrar göğsüme çekiyorum. "Kaos başlamadan önce birkaç dakika daha uyuyalım, tamam mı? Önce uyanmam için biraz zamana ihtiyacım var."

Elini kalbimin üzerine koyarak bana yerleşir ve ben onu ışığa çıkarırım. Onu incelemek ve kollarımda tutmak için biraz daha zaman istiyorum. Ve şimdi o rahatlamış, odamın güvenliği içinde tamamen açılmış durumda. O somurtkan bakışıyla her erkeği korkutmadığında farklı biri oluyor. Her şey daha yumuşak: gözleri, cildi. Ayrılmamız gerekirken, bunun yerine bağlantıyı seçiyoruz.

"İyi uyudun mu?" diye soruyorum.

"Evet. Hiç uyanmadım. Normalde kulaklık taksam bile uyanırım." "Bu senin için oldukça normal bir durum mu?"

Dün gece kapımın önünde otururken onu görünce şok oldum. Gök gürültüsüne atladığında, her şey açıldı.

"Bir erkeğin kapısını çalmak ve onun yatağında uyumak istemek mi demek istiyorsun? Hayır. Genelde daha hazırlıklı olurum ya da kız kardeşlerim bana yardım eder. Küçükken, onların yataklarında uyumama izin verirlerdi, şimdi ise kulaklık kullanıyorum. Zaten hepimiz aynı odada uyuyorduk. Dün gece onları aradım ama cevap vermediler. Muhtemelen telefonumu bombardımana tutuyorlardır."

Kalkmak için hiçbir hareket yapmıyor, ben de ellerimi saçlarında gezdiriyorum. Sanki bir balonun içindeyiz. Sadece arkadaş olarak birbirimizin teninin tadını çıkaran türden bir balon. Olivia bana tanıdık geliyor. Tenini. Kokusunu. Saçlarını. Onu okşayıp yanıma çekince, sanki bunu yüzlerce kez yapmışım gibi hissediyorum.

Benim için hiç böyle olmamıştı ve o kapı bir kez açıldığında her şeyin biteceğini biliyorum. Dün gece beni seçti ve bu beni beklediğimden daha mutlu etti.

"Her zaman gök gürültüsünden korkar mıydın?" "Evet... hatırlayabildiğim kadarıyla. Utanç verici." "Hayır, değil."

"Çoğu insanın büyüdüğü kaybetmiş bir çocuk korkusu. Bazen hazırlıksız yakalanırsam panik atak geçiriyorum. Cevap vermezsen ortak salona gidecektim."

"Yani, yıldırımları görebileceğin ve yağmurun çimlere düşüşünü gök gürültüsüyle birlikte duyabileceğin büyük pencereleri olan yere mi?"

"Gidecek başka yerim yoktu."

"Sorun değil." Kolunu okşadım. "Ne zaman istersen benim yatağıma uzanabilirsin, ben de sana sarılırım."

Sessiz kalır ve bakışlarını göğsüme çevirir. Muhtemelen çok ileri gittim, ama söylediğim için pişman değilim. Kollarımda yatarken gözyaşları içinde titrediği anı hala hafızamda taze.

"Kimseye söylemezsin, değil mi?"

"Bu bizim sırrımız. Soru sormayacağım."

Gülümsüyor ve oturup saçlarını elleriyle tarıyor. Saçları karışık ve dağınık, ama bundan bahsetmiyorum. "Bu kokuyu gidermeye yardımcı olur mu?"

"Sana küçük bir itirafta bulunacağım. Dün gece koridorda kokunu almaya başladım. Sana söylemeliydim, ama sarhoştum ve kampüste tek başına başka bir yere gitmeden önce kokunu almam gerekiyordu. Ama koklamak... sadece boynunu değil, başka yerlerini de yalayabilirsem daha etkili oluyor."

Gözlerini siler. "Bana... beni yalayabilir misin diye mi soruyorsun?"

Telefonum çalıyor ve ne kadar görmezden gelmek istesem de, Gavin'den mi diye bakmam gerekiyor.

Değil. Rage takımının grup sohbetine bir resim gönderilmiş:

Bu sen misin, Kaptan?

Forumdan alınmış bir ekran görüntüsü, Olivia ve benim Noxx House koridorunda, onun başı duvara yaslanmış, benim dudaklarım onun köprücük kemiğinde. Onun ne kadar hoşlandığını görünce cildim kaşınıyor. Başlık şöyle: *Ateşli Koridor Randevusu*. Henüz otuz dakika önce yayınlanmış olmasına rağmen, şimdiden dört yüz beğeni ve yüz yorum var.

"Bu mükemmel," diyorum. "Bu insanların bizim koridorda ateşli aşıklar olduğumuza inanmasını istiyoruz."

"Birinin bu fotoğrafı çekeceğini biliyordun."

"Şey, hayır, pek sayılmaz. Sadece seni benim gibi kokutmak istediğim için kendimi kaptırdım, ama bu yeterli değil... Seni tekrar koklayabilir miyim? Şu anda mesela?"

"Beni yalamak istiyorsun."

"Kulağa geldiği kadar iğrenç değil. Kampüste başka Weres'lerle karşılaşırsan, özellikle Aster ve Barrett'la, benim olduğun belli olsun istiyorum."

Benim kullanmadığım şömineye - kurtadamlar yeterince sıcaktır - ve yerde duran Rage ekipmanlarıma bakıyor. Bu yıl daha küçük odalardan birine yerleştirildim, ama pencereden gelen ışığı özlemiyorum. Zaten odamda pek bulunmuyorum.

Olivia, yatağın ayak ucundaki örgü battaniyeyi parmaklarıyla okşuyor — annemin bana yaptığı bebek battaniyesi. Bunu kimseye söylemiyorum, ama sorarsa ona anlatırım.

"Bilmiyorum," diye
sonuçlandırıyor. "Bana
güveniyor musun?"

"Daha yeni tanıştık." Diye homurdanıyor. "Bana yardım edecek kadar iyi bir insan olduğuna inanıyorum... üç kez, ama bu yardımlar beni yalamamı gerektirmiyordu."

"Teknik olarak, ikisinde yaladım. Ama haklısın. Güven kazanılır. Sana göstereceğim. İstemediğin hiçbir şey olmayacak. Kontrol sende."

"Seninle seks yapmak istemiyorum."

Onun bunu söyleme şekline gülümsemeden edemiyorum. Sanki bizi bunu yaparken tesadüfen yakalamış gibi. "Bunun söz konusu olduğunu düşünmemiştim, ama not aldım. Seks yok. Sadece ara sıra yalamak var. Hepsini amaç uğruna."

Yanağının kenarını ısıırıyor. "Tamam."

"Uzan."

"Neden uzanmam gerekiyor?"

"Daha kolay olur. Sana ulaşmam lazım. Giysilerinin altına."

O iç çeker ama itaat eder. Onun uyarılmasının kokusu odamıza yayılır. Sınava girmek üzereyim. Onun ne kadar iyi dinlediğine dair ukala bir yorum yapmak istiyorum, ama dudaklarım onun vücudundayken onunla flört etmeyi bırakmam gerekiyor. Ne kadar az konuşursak o kadar iyi. Hızlı ve

—
"N-ne yapıyorsun?" diye sorar, ben gömleğinin eteğini yukarı çekip karnını ortaya çıkarırken.

"En zor kısmı önce halletmeye çalışıyorum. Sadece boynun olamaz. Her yerinden kokunu almam lazım."

"Acele et."

Üzerine eğilip daha aşağı inerek gömleğini daha yukarı kaldırıyorum. "Evet, hanımefendi."

Kalçalarının yanındaki bir deri parçasını denerken, dudaklarım ona değiyor ve o ırkılıyor.

Karnındaki deri sıcaktı. Bunun, benim üstümde yatmasından kaynaklandığını bilmek, kısa süreli, acı veren bir tatmin duygusu yaratır.

"Sorun yok. Rahatla."

Karnını öperken ve dilimle kalçasını okşarken kalbi hızla atıyor, sonra kemiğe ulaştığımda emiyorum ve dilimle kasıtlı olarak hafifçe dokunarak yukarı doğru kayıyorum. O kadar sıcak ki. Tadı çok tatlı. Gereğinden fazla oyalanıyorum, ama onu tattığımda daha fazlasını istiyorum.

Sadece biz varız. Kokularımız arşıflarında karışıyor. Derisini yalarken ıslak öpücüklerimin sesi ve sessiz nefesler.

Parmakları başımın yanındaki arşıfları kıvrırırken, nefesi göğsünde takılıyor. İkimiz için fazla yer yok. Yukarı çıktıkça, geniş vücudum onu yatağa daha fazla bastırıyor. Dudaklarım kaburgalarına değdiğinde nefesini tutuyor. Onu rahatsız ettiğimi düşünüyorum, ama dilimin karnında her geçişinde heyecanı artıyor.

"Bunu sevmen normal, biliyor musun? Bir erkeğin vücudunu öpmesi. Dilini üzerinde gezdirmesi. Burada kamera yok. Kimse izlemiyor. Sadece ben varım."

Onu tekrar öpüyorum. Sonra bir kez daha tadına bakıyorum. Çok güzel. "Ses çıkarabilirsin."

Onun daha önce söylediği sözleri hatırlıyorum. Onları kullanmasının belirli bir nedeni vardı. Umarım bir gün bana söyler, ama şu anda önemli olan güven.

"Kimseye söylemem."

Ben karnına doğru ilerlerken o konuşmuyor, ama elleri arşıftan kurtulup saçlarımı okşuyor. İlk nefesini karnına dokunan dudaklarımla birlikte veriyor ve sırtı kavisleniyor.

Çenemi kapalı tutmalıydım. Çünkü *ne halt yiyorum* ben?

Onu anlamadığım bir şekilde arzuluyorum.

Küçük bir hareketle, dilimle vücudunu haritalamak istiyorum. Sanki bir ömür boyu onun karnını öpmek ve tenini tatmak için beklemişim gibi, tüm kıvrımlarını keşfetmek istiyorum. Sanki onu özlemişim gibi - daha yeni tanıştığım birini. Onu kendime doğru çekerken elimle belini destekliyorum. Bunu daha hızlı yapabilirdim, ama kalbinin her hızlanan atışı beni kendine bağlıyor. Ona daha fazlasını vermek, onu mutlu etmek istiyorum.

Hızım yavaşlar, sonra göğsünün hemen altında durur ve yalarım. Parmakları saçlarımı sıkıca kavrar ve boğazımda memnuniyet dolu bir uğultu titrer. Bana erir, bacakları daha da açılır, nefesleri ciğerlerinden hızla çıkar. Bundan hoşlanıyor. Ben de hoşlanıyorum. Garip olmalı. Neredeyse yabancıyız, ama ona dokunmak doğal bir şey gibi geliyor.

Kanımın nereye aktığını görmezden gelmek imkansız. Penisimdeki acıyla mücadele ediyorum ve kalçalarımı yatağa doğru itiyorum. Kendi cinsel dürtülerim kabarıyor, ama onları bastırıyorum. Kan ve sahiplenme düşünüyorum. İşaretleme. Isırma. Seks.

Burnumun köprüsünü karnına doğru kaydırıyorum ve göbek deliğinin hemen altında duruyorum.

Bir an için, onu doğru şekilde koklamakla ilgili fantezilerle zihnimi serbest bıraktım. Duşta yıkayarak temizleyemeyeceği bir şekilde. Onu doldurma ihtiyacım dayanılmaz bir şekilde artıyor. Bu dürtü kanımda kaynıyor, o kadar çok istiyorum ki dişlerimi oradaki deriye geçiriyorum. Gittikçe aşağıya doğru. Hepsi benim. Başka birinin onu tatmasına asla izin vermeyeceğim.

"Parker."

Onun dudaklarından ilk kez böyle adımı duyuyorum. Ateşli ve arzulu. Ona istediği şeyi vermek istiyorum. Daha fazlasını. Daha azını. *Her şeyi.*

"Evet?" Çıplak karnını ve göğüslerinin altını en iyi açıdan görebiliyorum.

"Sen çok..." *Ne, Olivia?*

Pantolonunun kenarını çekiştiriyorum ve parmakları saçlarımı sıkıca kavıyor. Yanakları kızarmış, gözleri arzu ile dolu.

"Güven bana," diyorum ve onaylayıcı bir baş sallaması bekliyorum, sonra pijamalarını ayak bileklerinden aşağı çekiyorum. Bana izin verdiğine inanmıyorum. *Kahretsin.*

Onun uyarılmasının kokusu kararlılığımı bozuyor, bu yüzden onu korkutmamak için elimi uyluğunun üzerinde gezdiriyorum. Onu nerede dokunmak istediğimi biliyorum. Ama yapmıyorum. İçimdeki her içgüdü bunu yapmam için çılgılık atsa bile yapmayacağım.

Dudaklarım uyluklarına değdiğinde nefesini tutuyor.

"Duyduğum kadarıyla..." derim ve uyluklarını koklayarak, pürüzsüz teninde dilimi gezdirmeye başlarım.

Bir öpücük daha... ve o yine nefes nefese bir ses çıkarır. "Beni çok iyi hissettiriyorsun."

Sana ne kadar iyi hissettirebileceğimi göstereyim, Olivia. Sözler dilimin ucunda. Bu, sadece kendi acılı sikimi tatmin etmek ve sahiplenici cinsel arzumu gidermekten daha fazlası. Ona güzel şeyler göstermek ve cömertçe vermek istiyorum. Bunu yapabilecek tek kişi benim. Ona bu şekilde dokunmasına izin verilen tek kişi.

Kalçalarını hafifçe sallıyor, sürtünme için çaresizce ve ona bunu vermemek acı veriyor. Ona istediğim gibi dokunamayabilirim, ama bunu düşünüyorum. İç çamaşırını yana kaydırıp, onun arzuladığı şekilde onu doldurmak. Vücudu parmaklarımın etrafında titrerken çıkaracağı inlemeler. Kötü gecesi sadece korkunç bir anı olarak kalır.

Kendi akıl sağlığım için, dikkatimi tekrar onun teninin tadına veriyorum.

Her öpücük bir damga gibi. *Benim.* Bir öpücük daha. *Parker'ın.* Ve bir tane daha.

Sadece.

Herkesin bilmesini istiyorum. Onun bilmesini istiyorum.

"Baleye tayt giyiyorsun, değil mi?"

"Evet, neden?" Sözleri nefes nefese bir nefes gibi.

"İyi." Uyluk derisini emiyorum. Nefesini keserek tekrar saçımı tutuyor. Nefesini verişi hafif bir iniltiye dönüşüyor. "Sana bir iz bırakmam gerekiyordu, ama başının belaya girmesini istemiyorum."

Uyluk derisinin altında biriken taze kırmızı kan izi beni şimdilik ona dokunmayı bırakacak kadar tatmin ediyor.

Nefes alışsı sakinleşir ve ben uzaklaşıp giyinmesine yardım ederken aramızda garip bir huzur hissi kalır. Bu çok kolay. Garip bir şekilde beceriksizce hareket etmemiz gerekirdi, ama sanki vücutlarımız birbirini tanıyor gibi.

Aramızda ne olduğunu bilmiyorum, ama hoşuma gidiyor.

CHAPTER FOURTEEN

OLIVIA

Parker Owens sadece bir erkek. Ortak banyoyu paylaşırken, aynada birbirimize bakıp dişlerimizi fırçalarken bunu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor. Diş macununu lavaboya tükürüyor, sonra dişlerini fırçalamaya devam ediyor ve bana göz kırpmıyor. Bu iğrenç, bu yüzden çıplak göğsüne bakmıyorum ya da diş macunuyla kaplı dudaklarını ve birkaç dakika önce benim uyluklarımın altına bastırıldığını düşünmüyorum. Hayır, çünkü o sadece bir erkek. Daha fazlası değil.

Parker pek çok şey, ve onu oryantasyon sırasında bir tabak yemeği saniyeler içinde silip süpürürken gördüm, şimdi de dişlerini fırçalıyor, bu yüzden onun iğrenç olduğunu güvenle söyleyebilirim. Ama o nazik. Elleri emin, ve dilinin göğsümün altına bastırıldığında nasıl hissettirdiğini biliyorum. Diş macunumu lavaboya tükürdüm, lavabonun kenarını kavrayan ön kollarındaki ve ellerindeki damarları seyreterek, sırtıma batarkenki hassasiyetini hatırladım. Dokunuşunun ne kadar yumuşak, dikkatli ve kasıtlı olduğunu.

O rüya yüzünden sadece şehvet. Bundan başka bir şey değil. Ama sanırım beni yatağına çeken ve bütün gece beni mutlu bir şekilde kucaklayan şey şehvet değildi. Ve bana dokunmaya devam edebilirdi. Ondan bunu isteyebilirdim. Onun bunu yapmasını istedim. Daha da önemlisi, o da benden bunu isteyebilirdi ama istemedi.

Son diş macunumuzu tükürüp, aynı anda ağızımızı çalkalıyoruz. Saat çok erken, karma banyoda sadece ikimiz varız. Duşta olanlar hariç. Buhar havada asılı kalıyor ve kemerli tavana doğru yükseliyor

aynada ise yoğuşma olarak sıcaklık hissediliyor. Doxlothia'daki her şey gibi büyük ve özenle yapılmış, kenarları filigran kaplı gümüş kakmalı.

Parker gülümser ve parmaklarıyla saçlarını karıştırır. Fırçamı ıslatıp saçlarımı balo için topuz yaparım. Seçmeler için daha erken ısınmaya başlamalıydım, ama o bana dönüp baktığında ve göğüslerimiz neredeyse birbirine değdiğinde, bunu tamamen pişman olamıyorum.

"Vay canına." Beni baştan aşağı süzer. "Seksi."

"Çekil." Saçımı toplayıp taytımın üzerine ısınma giysilerimi giydim. "Anladığım kadarıyla pek balerin tanımıyorsun."

"Sen ilkisin." Dişleri mükemmel, mavi gözleri parıldıyor. Dikkatimi dağıtır.

Parker çok güzel. Bunu inkar etmek beni yalancı yapar. "Neden balerin olmak istedin?"

Duraklıyorum, nefes alıyorum ve aynaya odaklanıyorum. Bu soruya iki cevabım var. İkisi de doğru, ama sadece biri annemden bahsediyor. Onunla ilgili çok fazla garip sohbete girmiştim, bu yüzden herkesi rahat ettiren bir yol geliştirdim. Ama Gavin'in sözleri hala aklımda. Parker da annesini kaybetmiş. Gerçek cevabı kaldırabilir.

"Annem balerindi." "Öyleydi mi?"

"Öyleydi." Tek söylemek istediğim bu. İsteddiği varsayımı yapmasına izin vereceğim. "Şirketinde başrol oynuyordu. Neredeyse her gün onunla birlikte çalışırdım. Bana öğreten oydu."

Onu düşünmemeye çalışıyorum. Noxx House'da değil. Bir zamanlar dolaştığı yerde. Saçlarını bu aynanın önünde mi tutturmuştu? Bir erkeğin yatağında bütün gece yatarak geç kalmış mıydı? Kesinlikle hayır. Annem asla böyle bir şey yapmazdı.

Parker kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor. Bu o kadar dikkatimi dağıttı ki, hala banyoda durduğumuzu unuttum.

"Ne?"

"Az önce yüzün aydınlandı." Sırtını lavabonun tezgahına dayıyor.

"Konuşmaya devam et. Bana ondan daha fazla bahset."

"Adı Olive'di. Kız kardeşlerime babamın ailesinin E ile başlayan geleneksel isimlerini verirken, bana özellikle onun adını verdi. Bale onun hayatının her şeyiydi ve o bir mirastı. Noxx House da onun eviydi. Testi doldurduğumda aynı eve gireceğimi biliyordum. Sadece bir his."

"Yani onun minyatür versiyonu gibisin?"

Yanaklarım kızardı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu bir iltifat gibi geldi. "Evet... ben de öyle düşünmek istiyorum."

"Harika birine benziyor," diyor, dudaklarını sıkıca kapatarak, bana göre kusursuz görünen bir gülümsemeyle.

"Seçmelere geldim."

Dans stüdyosunun girişini engelleyen, mavi saçlı, pixie kesimli bir kız var. Keskin bakışları ve yüzümün yanındaki taşla tıklayan siyah tırnakları, huysuzluğumu birkaç kat artırıyor. Bunu sadece yüzümdeki ilgisizlik ve kapıdan onun yanından geçmeye çalışmamla belli ediyorum.

Bale rekabetçi bir sanattır, bu yüzden rekabetçi insanlarla başa çıkmayı öğrenerek büyüdüm. Bu noktada bu bir refleks haline geldi, ancak onların geri çekilmesini istiyorsanız bir miktar özgüven gerektiriyor. İnanmasanız bile, bunu göstermelisiniz; onlar korkuyu koklarlar.

"Yapamazsın."

"Burada kayıt yazıyor." Kapıya tutturulmuş kağıdı zarif bir hareketle işaret ettim.

"İnsanlar neredeyse hiç Doxlothia şirketine giremezler." Havayı kokluyor ve onun kurt adam mı yoksa vampir mi olduğunu bilmiyorum.

Belki de öğrenmem gereken ince işaretler vardır. Babamı tekrar gördüğümde ona nezaketle teşekkür etmem gereken bir şey daha.

"Sen Parker Owens'ın eşi, değil mi?"

Koklama işe yaramış galiba. Aklımda, Parker'ın beni buz pistine bırakmadan önce uzun uzun kokladığı an canlanıyor. Kulakları kızarmış ve yüzü gülümsemişti.

Sıkıldığımı vurgulamak için iç çekiyorum. "Çekilebilir misin? Seçmeler için ısınmam lazım."

"Anlamı yok. Sana zahmetten kurtarıyorum."

Bu kızın ne kadar sert yumruk attığını düşünürken, dışarıda ısınmaya başlamak üzereyken başka bir kız yanıma yaklaşır.

Düz, parlak tarçın rengi saçları ve krem rengi teninde çiller var. Baştan aşağı pastel pembe giyinmiş ve sanki arkadaşmışız gibi kolunu omzuma atıyor.

"Onu dinleme. Şirket yetenekli herkesi kabul ediyor. Güç ve dayanıklılık kazanmanın tek başına sana bir yer kazandıracağını düşünme. Teknik, sanat ve çalışkanlık dahil her şeyi dikkate alıyorlar."

"Kimsin sen?" diye soruyorum.

"Özür dilerim. Ben Octavia Vix." Beni kendine ve çiçek kokulu parfümüne doğru çekerek zaten hoş geldin dememiş gibi, selamlamak için elini uzatır. Tırnakları da pembe. Emma çığlık atardı herhalde. Sonra Emma'nın *gerçekten* çığlık attığını hatırlarım. Octavia, konseyin diğer üyeleriyle birlikte yemek salonuna girdiğinde.

"Sen konsey üyesisin." Nefes alıyorum. "Ben Olivia."

"Biliyorum. Son zamanlarda kahvaltıda adın sıkça geçiyor. Konseydeki diğer iki insandan biriyim, müdürün kızıyım ve tam olarak söylemek gerekirse ikinci sınıftayım." Dikkatini mavi saçlı kıza çevirir. "Fia, çekil."

Ve sonra beni içeri alırken hemen ona teşekkür eder.

"Sen Bayan Vix'in kızı mısın?" diye sorarım.

"Evet! Onu seveceksin. Stüdyoda takvimini düzenlemek ve odayı hazırlamak gibi işlerde ona yardım ediyorum. Videonu izlemiş olabilirim." Octavia, tepkimi ölçmek istercesine saçlarını kabartır. "Onun e-postalarını ben yönetiyorum. Fouetté'lerin çok temizdi. Ben asla yapamazdım."

"Bir ara birlikte çalışmaktan memnuniyet duyarım. Buraya sık sık gelirim." "Gerçekten mi?" Gözleri parlar ve kolumu tutar.

"Tabii ki."

Bu nedenle balerin okulunda olmayı özlüyorum, balenin değerini anlayan ve ona tutkuyla bağlı insanlarla bir arada olmayı özlüyorum. Birbirimizin zayıf noktalarını gidermek için yardımlaşmanın verdiği tatmini özlüyorum. Fouetté hareketlerini her zaman iyi yapamazdım, ta ki daha büyük bir kız derslerden sonra bana pratik yapmamda ve hareketleri geliştirmemde yardım edene kadar. Başkalarını izleyerek çok şey öğreniyorsunuz.

"Çok isterim. Burada buluşalım! Erken saatlerde çalıştığını duydum."

"Evet, evde bir rutinim vardı. Ona uymaya çalışıyorum."

Kız kardeşlerim, programıma gereksiz yere katı davrandığım için benimle dalga geçerler, ama annem bana böyle öğretmişti. Sabahın erken saatleri, düşüncelerimle ve balemle baş başa kalabileceğim zamandır.

Bale stüdyosu, ön ve arka duvarlara aynalar sabitlenmiş geniş bir odadır. Sadece biri masif taştan, diğeri ise Central Lawn'a bakan üç büyük pencereden oluşur. Kemerli tonozlu tavanı, tüm odayı geniş hissettirir. Audisyona katılanların sayısına bakılırsa, bu alana ihtiyaçları var.

Bacaklarını mükemmel bir dikey pozisyonda geren başka bir kızın yanındaki barreye geçiyorum. Göz göze geldiğimizde, hafifçe eğilmek için daha da geriniyor. Sırtlarını eğip bacaklarını açarak beni izleyen başkaları da var.

Kulaklıklarımı takıp çalışmaya başlıyorum. Mükemmel bir kahve hazırlamanın keyfini çıkaranlar gibi, ben de ısınma rutinimi mükemmelleştirmenin keyfini çıkarıyorum. Yan tarafta köpük rulolar var, ben de zamanımı bacaklarımı ve vücudumu yuvarlamak için kullanıyorum. Isınma botlarımı giyip bacaklarımı ve ayak bileklerimi esnetmeye başlıyorum, görevime odaklanmam için tam doğru aralıklarla çalan mükemmel şarkılardan oluşan çalma listemi dinliyorum. Daha zorlu esnemelerle bitirirken odayı inceliyorum.

Belki Parker'ın kokusu yüzünden, ama kimse bana dikkat etmiyor, bu yüzden rahat bir nefes alıp, seçmelere birlikte katılacağım tüm erkek ve kadınları inceliyorum. Octavia, odanın diğer tarafına yönetmen ve izlemeye gelecek diğer liderler için sandalyeler yerleştirmiş.

Aklım beklentilerimi kontrol etmemi söylüyor, ama kalbim bu fırsatı düşündükçe kulaklarımda atıyor. Annem öldüğünde, on yaşındayken bu hayali neredeyse vazgeçmiştim. Babam beni dört yıl boyunca baleden uzak tuttu, ta ki on dört yaşında ona tekrar düşünmesini yalvarana kadar. O yıllarda kendi başıma antrenman yapmaya devam etsem de, bunların beni geride tuttuğundan korkuyordum ve babamın beni Doxlothia'ya gitmeme ve şirketin seçmelerine katılmama izin vermeyeceğinden vazgeçmiştim. Oraya girebilmemin tek yolu mirasçı olarak kabul edilmemdi ve bunun için onun onayı gerekiyordu. Bu yüzden, fikrini değiştirdiğinde bu benim için daha da şok edici oldu.

Nedenini merak etmekten kendimi alamıyorum, ama ısınırken bu düşünceleri kafamdan atıyorum. Onun gerekçesi yıllar önce önemsiz hale geldi. Artık bununla kendimi rahatlatmak veya bilgi edinmek için kullanamam. Güvenebileceğim tek şey, hayatım boyunca çalıştığım ve yapabileceğimi bildiğim şeyi yapma yeteneğim.

Kırk beş dakika sonra, seçmelerin başlamasının zamanı geldi ve benim zaman dilim ilk sıralarda değil.

Uzun bir elbise giymiş bir kadın, ince vücudunu kollarını kavuşturarak yürür. Düşünürken kolları kabarır ve düşer. "Hepinize hoş geldiniz! Benim adım Charlotte Vix. Bu aşamaya geldiyseniz, seçmelere katılmaya hak kazandınız demektir. Bunun ne kadar büyük bir başarı olduğunu size söylememe gerek yok sanırım."

Onu ve odaya giren diğerlerini tanıyorum. Program ve sanat yönetmenleri IBCE'nin başındadır. Midem düğümlenir ve nefes almayı hatırlamam gerekir.

Dans programına kabul edilmek için fotoğraf ve video göndermem gerekiyordu. Şirket için seçilmeyenler, öğrenciler tarafından yönetilen sınıflara yerleştiriliyor ve yine de öğrenmeye devam edebiliyorlar. Doxlothia'dan mezun olup başka bir şirkette iş bulabilirler, ama ben bu seçenekle ilgilenmiyorum.

Diğer seçmeler ve yarışmalardan farklı olarak, bana bir numara verilmiyor.

"Olivia." Bayan Vix beni baştan aşağı süzer. "Fotoğrafların çok güzeldi. Annenin tıpatıp aynısıydın."

Boğazım kurur ve kendime ait olmayan neşeli bir ses tonuyla sözcükleri zorla çıkarırım. "Annemizi hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlıyorum. Yeteneği hatırlıyorum." Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar, gülümsemesiyle mavi göz farına karışıyor. "Seçmelerini sabırsızlıkla bekliyorum."

Sıramı beklerken diğer dansçılara odaklanmıyorum. Zihnim, annemin bu koridorlarda dolaşıp bu zeminlere dokunduğu zamanlara kayıyor. Sert zeminde pointe ayakkabılarının çıkardığı ses, onun ayakkabılarının sesi. Çalan müzik ve varyasyonlar da ona ait. Dans ettiğimde, sanki o da oradaymış gibi hissediyorum. Bir bakıma, benim yolum, annemin babam için her şeyi bırakmadan önce IBCE'de baş dansçı olma hayalinin devamı gibi görünüyor. Babam onun hayallerini asla korumadı. Annem solistlikten vazgeçti ve başka bir şirkette baş dansçı oldu, ama bana yerleşmeye karar vermeden önce birkaç yıl daha kalmak istediğini söylemişti. Hayali ulaşamazdı.

Sahneye çıkma zamanım geldiğinde, o kadar konsantre oluyorum ki her şey bulanıklaşıyor. Varyasyon ve müziğin içinde kayboluyorum. Fouetté yaparken ayaklarımın yere değdiğini veya baldırlarımın yandığını hissetmiyorum.

Sonrasında ne olacağını düşünmüyorum.

Bale dışında başka hiçbir şey düşünmüyorum. Akıcı kollar ve hafif ayaklar. Çizgiler. Mükemmellik.

Bale, mükemmelliğin tanımıdır. Her zaman iyileştirilecek bir şeyler vardır. Biraz daha fazla çalışıp kendimi zorlarsam daha iyi olabilirim. Bu yüzden sonucu ne olursa olsun baleden vazgeçemiyorum; ertesi gün ve sonraki gün de aynı şeyi yapmaya devam edeceğim. Dans etmek. Mükemmelleşmek. Kendimi daha zarif, daha dengeli biri haline getirmek.

Daha iyi bir şey.

Daha iyi biri.

Varyasyonumu bitirip onlara teşekkür ettiğimde, bir sonraki adım için talimatları aldığımda ve binadan çıktığımda tam olarak kendimde değilim. Öğrencilerin geçip gitme sesleri ve ağaçlarda yankılanan kahkahalar, cep telefonum çalmadan önce kulaklarıma ulaşmıyor.

Babam beni aramak için en kötü zamanları seçiyor. Zaten iki kez görmezden geldim. Birincisi ilk gecede, diğeri Noxx House partisi sırasında.

İç çekip telefonu kulağıma götürdüm. "Merhaba baba."

"Merhaba tatlım, tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim. Senden haber alamadım. Kız kardeşlerin bugün seçmelere katıldığını söylediler. Nasıl uyum sağladığını görmek istedim."

"Az önce bitti. İyi geçti."

Telefonun diğer ucunda bir hareketlenme oldu. "Yani... kendini iyi hissettin mi? Kabul edileceğini düşünüyor musun?"

Göğsüme bir rahatsızlık yerleşir. "Bilmiyorum. Umarım kabul edilirim."

Bunu ne kadar istediğimi zaten biliyor. Nedense bu sözleri yüksek sesle söylemek göğsümü sıkıştırıyor. Sanki iş gibi geliyor.

"Nasıl uyum sağlıyorsun? Yeni insanlar var mı?"

Aklıma gelen tek kişi Parker, ama onunla ilgili sorular sormak istemiyorum, bu yüzden "Evet... Noxx House'a girdim." diyorum.

Bir saniye duraksadı, sonra boğazını temizledi. "Bu harika, evlat."

Babam kötü bir insan değil. Sadece birdenbire iyi bir baba olmaya karar verdi. Ve bu onun için harika bir şey, bunu başarmak için ne kadar zorluk çekmiş olursa olsun. Onun için gerçekten mutluyum.

Ama annem on yıldan fazla bir süre önce öldü ve o yıllar boyunca babam bizden uzaklaştı ve bizi herkesten kopardı. Keder hayatını ele geçirdi ve sevdiği kariyerinden vazgeçti. İşinden ve çocuklarından kaçtı ve boş bir yalnızlığa çekildi. Fiziksel olarak oradaydı ama zihinsel olarak yoktu. Akşam yemeklerine ve gösterilere katılmıyordu ve sadece

"hayır, bu çok tehlikeli" ya da "oraya gidemeyiz" diyerek fikirlerini belirtirdi. Yıllarca yalnızdım. Kız kardeşlerimden başka desteğim yoktu ve onlar bana ihtiyaç duyarken ben de ona ihtiyaç duyuyordum, ama o hep odasına kapanmıştı.

Bu durum öylece geçmedi. Bizi oturup özür dilediğini ve Doxlothia'ya başvurularımızı yaptırdığını söylediğinde bile. Bu onun köprüsüydü, ama ben bir elimde benzin, diğer elimde çakmakla hazırdım.

"Gitmem gerek, ama... aradığın için teşekkürler baba. Sesini duymak güzeldi."

Kimse beni babam kadar hayal kırıklığına uğratmadı, ama ona acı çektirmek sadece midemde bir suçluluk duygusu bırakıyor. Onun benim için cesaret edemediği şeyi onun için yapıyorum. Empati gösteriyorum. Ve onu bunun için ne zaman affedebileceğimi, ya da affedip affedemeyeceğimi bilmiyorum.

CHAPTER FIFTEEN

PARKER

Yatağımda onu düşünmeden duramıyorum. Bana olan ilgisi, onu yere yatırıp dilimle koklamış olmamdan kaynaklanıyor. Aynı şeyi yapan herhangi bir erkek için de böyle düşünürdü. Bu iyi bir şey, değil mi? Benim istediğim de bu. Çünkü bir kız arkadaşım için vaktim yok. Onu yardım etmek için bu senaryoda onun sahte erkek arkadaşı olmayı kabul etmiş olsam da. Ama bu tamamen farklı bir şey. Tek yapmam gereken onu korumak ve koklamak bunun büyük bir parçası.

Sanırım bacaklarını yalamama gerek yoktu. Bacaklarının bu kadar yalanacak ve çekici olması benim suçum muydu? Ve bacağına o izi bırakmak... benim içindi. Tamam, lanet olsun, benim içindi, ama bunun bir anlamı olması gerekmez. Şu anda, biz arkadaşız ve herkes onun benim kız arkadaşım olduğunu düşünüyor, bu da başka hiçbir erkeğin uyluklarına iz bırakmasını engelliyor ve bu iyi bir şey. Sanırım. Şimdi başladığım yere geri döndüm: pratikte Olivia'nın benim yatağımda, nefes nefese ve benim adımları söyleyerek altında olduğunu düşünmek.

Takım arkadaşım yanımdan uçarak geçerken neredeyse buza düşüyordum. "Oyuna odaklan, Kaptan!"

Doğru. Sağımdaki Zant'ı geçip puck için manevra yapıyorum. Oyunun kuralları oldukça basit. Küçük yaşta oynamaya başlamıştım ve neyse ki —çünkü kazançlı olabileceği için—babam tüm maçlarım için ekipman masraflarını ödemekte hiç sorun yaşamadı. Hiçbirine kalmadı ama. Ama ben kolayca öğrendim. Birincisi, hokeyden farklı olarak, puck'a sadece sopanla dokunabilirsin

dokunabilirsin ve bu, puck buz üzerinde hareket edip zıplarken *gerçekten zor* olabilir. Puck'a vücudunun başka bir bölümüyle çarparsan puan düşürülür. Diğer kurallar oldukça standarttır. Buz üzerinde aynı anda sekiz kişi bulunur ve hokeydeki gibi standart hücum ve savunma pozisyonları yoktur. Kaleci hariç, bizde de bir tane var. Gol atmak için puck'ı ağdan geçirmelisiniz. Ancak, bu golleri nasıl attığınız eğlenceli kısımdır. Kayma, vurma ve kanama izinlidir.

Çok yönlü bir oyundur. Bazı takımlar, gerekli olmadıkça kavgadan kaçınmayı tercih eder. Rage şampiyonları, oyunun farklı şekillerde oynamalarıyla bilinir; bazıları harika dövüşçülerdir, diğerleri ise hızlı ve stratejiktir.

Takım kaptanı olarak, hepsini yapabilmeliyim.

Bu bir antrenman maçı, bu yüzden takımlara ayrıldık. Rakip takımdan bir oyuncuyu yere deviriyorum, ama benim odak noktam Zant. Bu günün son antrenmanı ve ben bir isyan oyunu başlatmaya çalışıyorum.

"Hadi bakalım, koca adam." Zant benimle alay ediyor.

Hırlıyorum ve bıçaklarımı buza saplıyorum. Buz can sıkıcı bir rahatsızlık ama oyun alanını eşitlemek için gerekli. Rage'in en güzel yanı, kurtadamlar ve vampirlerin birlikte oynayabilmesi. Bu türden ilk oyundu ve her şey Doxlothia'da başladı. Kısa süre sonra, diğer birçok spor da karma takımlarla aynı yolu izledi.

Chase'e puck'ı atıyorum, rakip takımda olmasına rağmen onu engellemesini umuyorum. O bizim yeni kalecimiz ve antrenmana ihtiyacı var.

Buzun üzerine atlar, topu tamamen kaçırır ama sorun değil, üzerinde çalışıyoruz.

"Chase, ne halt ediyorsun sen?"

"Üzgünüm, Kaptan!" El sallayarak ayağa kalkmaya çalışır.

Yine puck'ı kapmak için dalıyorum ve pas atacak birini arıyorum. Herhangi birini. Herhangi birini, ama bu pisliklerin tek istediği buz üzerinde birbirleriyle kavga etmek. Bu yıl kimse strateji dinlemek istemiyor. Hepsi kavga etmek istiyor ve onlara kızmak zor çünkü bu benim de en sevdiğim kısım.

Hayal kırıklığıyla mücadele ediyorum ve kendim almaya karar veriyorum, ama sonra Ryker'ın tamamen boş ve hazır olduğunu görüyorum. O yeni transfer olan bir öğrenci ve dinleyen tek kişiden biri.

Hızlı davranıyor ve iki takım arkadaşının arasından puck'ı vuruyor ve onları soldan geçerek doğrudan kaleye götürüyor.

Sonunda.

Onu almaya gidiyorum ama Zant beni engelliyor. "Bunu konuşmamış mıydık?" diyorum.

Yolumdan çekilmesi için ona bir saniye daha veriyorum. Bir adama dayakla tehdit etmek yeterli olmalı.

"Şu anda berabereyiz. Yapmam gerekeni yapmalıyım."

"Kötü hamle." Dişlerimi sıkıp ona hücum ediyorum, ta ki patenleri buzla temasını kaybedene ve biz sürünerek avantaj elde etmek için mücadele edene kadar.

Buz üzerinde rakibinizle karşılaşmak zordur. Biri sizi buza düşürdüğünde, kalkmak için yirmi saniyeniz vardır. Sizi yere düşüren kişi sizi yerde tutmayı başarır, şey...

Düdük çalar ve koç buzun ortasını gösterir. "Parker ve Zant, daireye girin."

Zant'a göz kırparak onu ayağa kaldırıyorum, onu yenmek üzere olduğumu bilerek. Skor berabere olduğunda ve rakibini yirmi saniyeden fazla yerde tutabilirsen, bu bir riot play'i tetikler. Oyunu erken bitirdiği için her zaman tetiklemeye çalıştığım bir oyun.

Meydan okuyan ve kazanan, beraberliği ve maçı sona erdirecektir.

Eldivenlerimi çıkarırım ve yaklaşan dönüşümle cildim kaşınır. Kurtadamlar, başka bir kurtadam rakibe karşı isyan oyunu olmadığı sürece, maçlar sırasında sadece yüzde elliye kadar dönüşüm yapabilirler. Bu, eşitliği sağlar. Ayrıca, kurtadamlar dönüşmüş hallerinde buz üzerinde kayma sorunu yaşarlar. Bir kez denedim ve videoda ne kadar komik görüldüğüne takım arkadaşlarımla birlikte güldük.

Zant iç geçirir. "Bugün tüm zamanımı iyileşmeye harcamak istemiyordum, ama işte yine başladık."

Çocukluğumuzdan beri bu dansı yapıyoruz. Zant, dönüşümümü gören ilk kişilerden biri. Her gün antrenmanda onu yenirken, onun da bana antrenmanımda yardım etmesi çok uygun.

Rage sayesinde dönüşmek nefes almak kadar doğal. Parmaklarım pençelere dönüşüyor ve kollarımı tüyler kaplıyor. Vücudumuz son bir isyan oyununda çarpışıyor ve her vuruş önemli.

Geçen yıl, önceki kaptanımız mezun olduğunda yıl sonunda kaptan seçildim. Zant çok sevinçliydi. O bunu bekliyordu, ama ben beklemiyordum. Üniformamda C harfi var, ama sanki kostüm giyiyormuşum gibi. Bu yılki takımımız dezavantajlı durumda. Birincisi, takımda hiçbir sürü bağlantısı yok. Doxlothia'da daha önce başarılı olan tüm takımlar, oyuncuların çoğunun aynı sürüye veya iki işbirliği yapan sürüye ait olduğu, güçlü takımlardı. Şimdi ise sadece ben, birkaç yalnız kurt ve Zant gibi birkaç vampir var.

Zant, Weres ile kavga etmekte kötü, bu yüzden onun pratik yapabilmesi için oyunu başlatmam gerekiyordu.

Solak olduğum için sağ tarafımı açık bırakıyorum, böylece onun için kolay bir kör nokta oluyor. Ama o çok yavaş. Yüzüne pençemi indirip onu buzun üzerine devirmek için hamle yapıyorum. Birkaç darbe alıp veriyoruz ve o da çeneme bir darbe indiriyor.

"Yeter. Parker'ın oyunu," diyor Koç Zepheus. "Dürüst olun çocuklar. O da neydi öyle? Sizi hiç bu kadar uyumsuz görmemiştim. Daha fazla iletişim kurmalısınız. Owens, bana gel."

Ayağa kalkıp Zant'a yardım etmek için kolumu uzatıyorum, ama o kendi kanında kayıyor. "Ah, dostum. Sana karşı nazik davrandım."

"Kapa çeneni, Owens." O yüzünü buruşturur. "Burada kaptan var, dostum."

Bana orta parmağını gösterir. Söylemeliyim ki, ona karşı tek ve tek otorite sahibi olduğum bu anı çok seviyorum.

Kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp koçun yanına kayıyorum çünkü ne diyeceğini zaten biliyorum. Antrenman berbat geçti. Koç Zepheus, iki yaşında bir kızı olan iri yarı bir kurt adam ve kızı neredeyse her gün onu ziyarete geliyor. Kız, şu anda neredeyse bizim maskotumuz sayılır. Keşke şu anda burada olsaydı, çünkü kızı onun bacağını çekiştirirken beni parçalamaya pek niyetli olmazdı.

"Ne haber, Koç?"

"Sen de benim gördüğümü gördün. Sen söyle."

"Bu yıl takımda birçok yeni oyuncu var. Hala birlikte çalışmayı öğreniyoruz."

"Haklısın, ve onları yönetmek sana düşüyor. Senden önceki kaptan, bunu yapabileceğine inanıyordu."

Öyle yapmıştı. En azından biri yapmıştı. Babam, takım kaptanı seçildiğimi söylediğinde ses tonunu neredeyse hiç değiştirmede.

"*Bunu yapmak istediğinden emin misin?*" Diğer hatta gürültü vardı ve onu zar zor duyabiliyordum.

"Evet. Bu çok önemli."

"Biliyorum. Demek istediğim, bunun üstesinden gelebileceğinden emin misin?" "Evet, çok çalışıyorum, her gün antrenman yapıyorum..."

"Takım kaptanı olmak için bundan daha fazlası gerekir. Burada gerçek liderlikten bahsediyoruz."

"Biliyorum. Yapabilirim."

"Öyleyse iyi, evlat. Tebrikler."

"Seninle gurur duyuyorum" kelimelerini ağzına alırsa, o anda kalp krizi geçirirdi.

"Bu yıl işler farklı olacak. Tamamen farklı bir oyun oynayacaksın. Lider olmak, iyi bir oyuncu olmaktan daha fazlasıdır."

"Evet, efendim. Biliyorum, Koç."

Geçen yıl, Doxlothia rekor bir yıl geçirdi. Takımımız baştan sona sağlandı. Bunu devam ettirmek zor olacak.

Kollarını açtı. "Biliyorum. Sen bunu yapabilecek kapasitedesin. Sadece bunu görmek için bekliyorum."

O da ben de. Tanıştığım herkesi kandırdığımı düşünmeye başlıyorum. Bir şekilde, en başarılı Rage takımına girdim, turnuvayı kazandık ve sonra takım kaptanı seçildim. O zamanlar bir rüya gibi gelmişti, şimdi de hala rüyadayım ama uyanamıyorum. Ve rüya giderek zorlaşıyor ve kabusu dönüşüyor. Turnuvadaki galibiyet serimizi sürdürmeyi bırakın, takımı sezona nasıl hazırlayacağım?

Ve eğer batırırsam, profesyonel olma şansım neredeyse sıfır.

"Yapabilirim, Koç." Gizli bir beceriksiz için boş sözler.

Gizlice başarısız biriyim ve henüz kimse bunu fark etmedi. Ama bunun tek nedeni, benim sefaletimin olgunlaşma zamanının henüz gelmemiş olması; evren, benim dünyaya kendimi göstermemi bekliyor. Annemle bir telefon görüşmesi yapıp ona her şeyi anlatabilmek için neler vermezdim. Onun moral verici konuşmaları her şeyin ilacıydı.

"Hazırsın Parker. Kendine biraz daha inanmalısın. Takımın sana ihtiyacı var. Bu sezon çok meşgul olduğunu biliyorum, ama her şeyi yoluna koyacağız."

Birkaç dakika daha nasihat dinledikten sonra, karnı ağrıyan ve yüzündeki kanı havluyla silen Zant'ı kontrol etmek için yanından ayrılıyorum.

Yanına oturmak için bankın yanına gittim.

"Biliyorsun... Sana temel çalışman gerektiğini söylemiştim."

Önce bana sert bir bakış attı, sonra omuzlarıma vurdu. "Bana biraz kan getirir misin, pislik?"

"Aldım bile," diyor Chase.

Chase bize doğru dönüp bir kan torbası atar. Yaralanma durumunda kullanabileceğimiz belirli bir miktar kan torbası veriliyor, bu yüzden bunları idareli kullanmamız gerekiyor. Onun forması

üzerinde kan olmayan tek forma. Bana kaleci olmak istemesinin sebebinin kavgadan kaçınmak olduğunu söylemişti.

"Teşekkürler, Chase. Zant dışında herkes, onları yiyip bitirelim. Hızlı ateş. Ani ölüm."

Çocuklar hep birlikte inler. Ani ölüm, kelimenin tam anlamıyla hareket edemeyecek hale gelene kadar puck'ı paslaşarak kaslarımızdaki kalan gücü tamamen yok etmektir. Kaptanım bana böyle öğretmişti.

Zant'ın bayılmaması için yanına oturuyorum. Her halükarda ani ölümü bitirmem gerekecek, o zaman ertelemeye devam edeyim.

"Benim için mi endişeleniyorsun?"

"Sadece ani ölüm maçına katıldığından emin olmak için." Kolumu onun omzuna atıyorum, ama o beni itiyor.

"Benim pratik yapmam gerektiğini söylüyorsun, ama buz üzerinde hayal kuran sensin." "Ben örnek bir liderim. Asla böyle bir şey yapmam."

"Tabii." Çenesinden kanı siler. "Bunun Noxx House'daki bir kızla bir ilgisi yok mu?"

"Hayır." Omuz silkiyorum. "Biz sıradan bir çiftiz. Sadece görünüşte."

"Tabii, eminim. Bu yüzden koridorda onun kokusunu alıyorsun." "Onun kokusunu almak da bunun bir parçası."

Zant beni tanır. Ben eğlence için kızlarla yatmam bile. "Bana yalan söylemeyi kes."

"Yalan söylemiyorum. O..." Sadece bir kadın mı? Bunu söyleyemem çünkü kadınları odama davet edip bütün gece yatıp sarılmıyorum. Olivia'nın odamda kaldığını ona söylemedim, oysa kokusunu hemen almıştı. "Benim korumam altında."

Yalan değil.

"Tamam Bay Noble. İyi ki öyle, çünkü ona ihtiyacı olacak. Konsey son zamanlarda çok gergin. Her şey yanıyor. Bugün fon kesintilerini açıklayacaklar. Bazı programlar tamamen kesilecek. Olivia şanslı ki Octavia konseyde bir koltuk sahibi ve annesi dans bölümünün yönetim kurulunda. Durum daha da kötüye gidecek. Weres, Cane'in adaylığını destekleyecek."

"Oh, hayatta olmaz."

O parazitten asla kurtulamayacağımı düşünmeye başlıyorum. Cane bana yakın olan her şeye yapışmaya devam edecek ve yavaş yavaş hayatımdaki mutluluğu emmenin yollarını bulacaktır.

"Evet, ve buradaki herkes onu seviyor, bu yüzden muhtemelen aday olacak. Keşke tanıdığımız iyi bir rakip olsaydı... Belki sevilen Rage kaptanı? Eğer kampanya yaparsan, sana yardım edebilirim."

"İstemediğimi biliyorsun. Konseye giremem. Bunlarla başım yeterince dolu. Antrenmanı gördün. Ben bile yapamıyorum..." İç çekip saçlarını elleriyle tarıyorum. "Ne yapabileceğimi düşündüğünü bilmiyorum."

"Bay Owens'ın sesini kafandan çıkarmalısın." Zant'ın gülümsemesi kayboldu ve takımın geri kalanının mücadele ettiği pistin dışına bakıyor. Chase ve Ryker, Chase'in dalga geçip kaleci gibi davranmak istemesi ve bunun Ryker'in şutlarını engellemesi nedeniyle tartışıyorlar.

"Bu ne demek oluyor?"

"Bu kadar uzun süredir senin arkadaşın olmanın en kötü yanı, onun kafanı ne kadar uzun süredir karıştırdığını bilmem. Yapamayacağını düşünseydim bu konuyu açmazdım. Bir gün, bununla mücadele etmeyi bırakacaksın."

Zant, çocukluğumuzdan beri alfa kanımı kabul etmem için beni cesaretlendirdi. Küçükken, muhtemelen Cane'i dövüp onu yerine oturtmamı istediği içindi, ama ergenlik çaığında, potansiyelimi boşa harcadığımı söylemeye başladı. Ama nasıl? Öfke benim işim. Hayatımda anlamlı olan ve bana gerçek bir amaç kazandıran tek şey bu. Neden birden fazla şeye sahip olmak zorundayım? Annem öldükten sonra beni reddettiğine göre neden kendi sürümü kurmam gerekiyor? Onların nedenleri vardı. Benim nedenlerim olamaz mı?

Eskiden bunu kabul edip annemin sürüsünü devralmak isterdim. Yetişkin olduğumda lider olacağımı hayal ederdim, ama annem öldüğünde tüm o özgüvenimi de beraberinde götürdü.

Cane konsey koltuğunu alırsa, Gavin ve ailesi başı belaya girecek. Cane'in sürüsü daha da güçlenecek. O zaman Aster ve Barrett, okuldaki kurtadam sürülerinin çoğunluğuyla kontrolsüz kalacaklar.

Siktir.

Parker Owens: Altın Çocuk tüm gazetelerde yer alıyor, ama ben Rage maçlarını kazanmayı bilen ortalama bir oyuncuyum, başkalarının gelip benim o kadar da özel olmadığımı göstermesini bekliyorum. Profesyonel malzeme değilim. Ben sadece Parker'ım. Kalbinde yalnız bir kurt.

CHAPTER SIXTEEN

PARKER

"Daha ne kadar sürecekt?" diye soruyor.

"Yakında," diye fısıldıyorum saç çizgisine. Acelem yok. Bunun için uzun zamandır bekledim.

Sınıfa gitmek için kaleye doğru yürürken güneş tepeme vuruyor. Doxlothia'nın akademik programı diğer üniversitelerden farklıdır ve spor yapanlar veya özel programlara katılanlar zamanlarının çoğunu bu yeteneklerini mükemmelleştirmek için harcarlar. Ancak, hepimizin almak zorunda olduğu birkaç ders vardır. Bana fark etmiyor. Bunlar, diğer okullarda bulunmayan ilginç konular, örneğin Türler Arası İşbirliği Tarihi ve İyileştirme Yöntemleri için İksirler ve İksirler gibi.

Gözüm dans salonunda takılıyor. Bu sabahtan beri Olivia ile konuşmadım ve çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor. Bütün haftayı birlikte geçirdik ve ben de günlük rutinimde ona alışmaya başladım. Ona mesaj atmak için telefonumu çıkarırken, yolun karşısında tanıdık bir sarışın bukle başını fark ettim ve tatlı kokusu onu kolayca bulmamı sağladı. Olivia'nın kardeşi Evangeline, başını ellerine gömmüş bir bankta oturmuş ağlıyordu.

Yavaşça ve sessizce yanına oturmak için acele ediyorum. "Selam." Küçük bir selamla başlıyorum.

Benim de küçük bir kız kardeşim var, ama o benden çok daha küçük. Evangeline muhtemelen benim yaşımda. Sakin olmayı ve kriz anında kız kardeşimin istediği her şeyi ona vermeyi öğrendim.

Kız kardeşim irkilir, ellerini yüzünden çeker ve kızarmış gözleri ile bulaşmış makyajı ortaya çıkar. Ona bunu söylemek için çantamdan kuru bir havlu uzatırım. Hiçbir şey söylemez ve tekrar ağlamaya başlar.

"Evangeline, değil mi?" Olivia, sadece kız kardeşlerinin ona Eva dediğini söylemişti. "Beni çok iyi tanımadığını biliyorum, ama... şey... ben bir erkek kardeşim

... yani, anlıyorum ... şey ... anlamıyorum. Ama anlayabilirim. Yani. Siktir. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Hafif bir koruma duygusu, onu fısıldayarak, sonra da telefonlarına yazarak geçen herkesten saklamak istememe neden oluyor. Her şey onu rahatsız ediyor olabilir. Ya kız meselesi ise? Oh, bu benim aklımın almayacağı bir şey. Muhtemelen Olivia'yı aramalıyım. Yoksa sadece sesini tekrar duymak mı istiyorum?

"Erkek arkadaşım benden nefret ediyor."

Tamam, şimdi üzerinde çalışabileceğimiz bir şey var. "Erkek arkadaşın, ha? Neden senden nefret ediyor?"

"Buraya geldiğim için benden nefret ediyor. Neden burada olduğumu bile bilmiyorum. Hiçbir şeyde iyi değilim. Olivia ve Emma'yı gördün. *Onlar* bir şeylerde iyiler. Olivia bale yapıyor, Emma yemek pişirip pasta yapabiliyor. Benim ise hiçbir şeyim yok. Burada olmam için hiçbir neden yok. Annem ve babamın mirasçıları olmam dışında beni neden kabul ettiklerini bile bilmiyorum."

"Herkes bu şekilde buraya giriyor. Endişelenme."

"Ama çoğunun yeteneği var! Sıkı çalışma ve pratik gerektiren bir şeyleri var."

Sanki sadece geçici bir sohbet yapmıyormuşuz gibi ruhunu döküyor. Ona doğru eğiliyorum.

"Kendini sahtekar gibi mi hissediyorsun?"

"Evet! Ben bir sahtekarım ve erkek arkadaşım da bunu biliyor. Herkes biliyor. Bu çok..."

"Korkunç."

"Korkunç." Gözlerini silerken öfke dolu konuşması sona eriyor.

"Biliyor musun... Ben hep böyle hissediyorum."

İtiraz etmek için ağzını açıyor.

"Dur. Bitirmeme izin ver. Emma, Olivia... ben gibi insanlar bile. Buraya ait olduğumuzu hissetmiyoruz. Ve herkes dünyayı buna inandırmaya çalışıyor. Ne olmuş yani? Erkek arkadaşın biraz *kötü* niyetli" —*Siktir et onu*— "ve sen henüz sevdiğin şeyi bulamadın, önemli değil. Onu bulmak için mükemmel bir yerdesin. Biraz zaman tanı." Omuz silkiyorum, yardımcı olduğumdan tam olarak emin değilim

ama o tekrar ağlamaya başlamadı. Sanki bunu ve herkesin bize baktığı bir bankta oturduğunu düşünüyormuş gibi başını salladı.

"Eğer istersen, seni evine kadar eşlik edeyim mi? Bilirsin, daha az insanın olduğu yere."

"Ugh, umurumda değil. Hayatım zaten berbat, başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda."

"İşte bu, Osborne'un cesareti, onu tanımaya ve sevmeye başladım."

Gülümüyor ve burnunu havluma siliyor, sonra temiz tarafla gözlerini siliyor.

"Onu saklayabilirsin," diyorum.

"Üzgünüm. Berbat durumdayım. Dokunduğum her şey küle dönüşüyor. Bazen kelimenin tam anlamıyla."

"Kardeşim gibi konuşuyorsun." "Kardeşin mi var?"

"Evet, üvey ağabeyim. Çok huysuz olduğu için pek iyi anlaşılamıyoruz."

Ve bir vampir. Ve bir pislik. Yine de onu seviyorum, sanırım. O gülüyor. Biraz yardımcı olabildiğim için mutluyum.

"Burada olmanın bir nedeni var. Zamanla anlayacaksın. Ve erkek arkadaşın... Onu dövmemi ister misin? Çünkü dövebilirim. Bu konuda yardımcı olabileceğim tek şey bu."

"Hayır. Hayır. Hallederiz. Sorun yok. Teşekkürler." Evangeline'in burnu kırmızı ve burnunu çekiyor, ama gülümsemesi biraz geri gelmiş.

"Eva!" Emma bize doğru koşarak geliyor. "Jared yine seni ağlatıyor mu? Kalk ayağa, kadın."

Onu bankın üzerinden kaldırır, eteğini siler ve kollarından kırmızı yaprakları koparır. Doxlothia'da kış hariç neredeyse tüm yıl boyunca çiçek açan çok sayıda ağaç vardır. Şu anda mor ve kırmızı renkler karışık olarak görülmektedir.

Sanki görünmez bir direk gibi aniden kafasına çarpmışım gibi, ivmesi durur. Ya da bir dal.

"Parker."

"Ben gidiyordum. İki dakika sonra İksir dersim var."

"Senin her yerin... kanlı." Zant'ın bu hafta başında bana intikam olarak sevgiyle açtığı alnımdaki kapalı yarayı görünce burnunu kırıstırır. Kuruyan kanı temizlemeye vaktim olmamıştı.

"Burada buna alışsın."

CHAPTER SEVENTEEN

OLIVIA

"Gitmeni istemiyorum. Seni özleyeceğim," diyor, başım onun çıplak göğsünde dinlenirken.

Parmaklarımla daireler çizerek, kalbinin her atışının tadını çıkarıyorum. Uyanmak istemiyorum.

"Oturma düzeni belirlenmiştir." Doxlothia personel üniforması giymiş biri kapıya doğru işaret ediyor. Öğretmen olmak için çok genç, profesör asistanı olmalı.

El ile çizilmiş gibi görünen çizelgeyi okudum ve bir kez daha okulun parasını neye harcadığını merak ettim. Koltuğuma oturduktan sonra masamdaki kitabı gözden geçirdim. *Meraklılar için Büyüler ve İksirler*. Groveshire'da böyle bir şey yok.

Groveshire öncelikle bir insan kasabası. Babam bu yüzden bizim burada kalmamızı istedi. İnsanlar bildiklerine bağlı kalma alışkanlığı vardır. Birçoğu hala büyü ve iksir kullanmamayı tercih ediyor. Tıpkı yüzde yüz etkili bir iksir olmasına rağmen hamileliği önlemek için hormonal doğum kontrol hapi kullanan birçok insan olması gibi. Hala programa katılmak istemeyen ve programa tamamen güvenmeyen insanlar var. Bu yüzden ıssız yerlere akın ediyorlar ve çoğunlukla insan kasabaları oluşuyor. Vampirler, donör havuzunun büyük olduğu şehirlere yakın kalıyorlar.

Parker, omzuna çantasını asmış ve alnında kan lekesi ile kapıdan içeri girmeden saniyeler önce kolumda tüylerim diken diken olur. Beni görünce yüzü aydınlanır. Hızlıca göz kırptıktan sonra çizelgeye bakar ve gülümsemesi genişler. Arkamda kaybolana kadar onu izlerim. Masasından sandalyeyi çekince sert zeminde gıcırda.

"Selam, bebeğim." Nefesi boynumda hissediliyor.

Aynı sınıfta tam yanıma oturma ihtimali ne kadar olabilir ki? Hiç takma adım olmadı. Kız kardeşlerimin bile adımın kısaltmasına izin vermiyorum.

"Hızlı bir öpücük?"

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Burada neredeyse kimse yok."

"Oh, haklısın." Parmakları saçlarımın uçlarıyla oynuyor.

"Dikkatimi dağıtamazsın. Bu konularda hiçbir şey bilmiyorum ve öğrenmek istiyorum."

"Benim yüzümden bu kadar kolay dikkatin dağılıyor mu?"

Diğerlerinin yerlerine oturmasını izleyerek iç çekerim. Sınıf, her birinde eski bir demir lavabo ve çakıl zeminde bir gider bulunan kalın ahşap masalarla bölünmüştür. Güneşte yayılan ve gelişen yeşil sarmaşıkların bulunduğu pencereci bir tavan vardır. Nefes kesici ve tarihle doludur. Taş duvarlar boyunca, yıllar öncesine ait profesörlerin resimleri asılıdır. Güneş, renkli taşlara vurur ve havaya yumuşak bir gökkuşağı oluşturur.

"Bugün bale nasıl gitti? İzlemeye uğramak istedim ama ay festivali için hazırlık yapıyoruz. Sezon dışı bir turnuva. Bir sürü okul oynamaya geliyor ve benim takımım hazır *değil*."

"Beni izlemek ister miydin?"

"Evet, tabii ki. Bu normal bir şey değil mi? Erkek arkadaşının orada olması seni utandırır mı?"

Parker yüzüme yaklaşıyor.

Yanaklarım kızardı. "Hayır. Sadece senin izlemek isteyeceğini düşünmedim."

Annem öldüğünden beri, büyük bir gösteri olmadığı sürece ailemden kimse dansımı izlemiyor. Onları suçlayamam. Anıları canlandırıyor.

"Eğer kabul edilsem, muhtemelen stüdyoda geç saatlere kadar kalacağım. O zaman gelebilirsin."

Kabul edilememek egomu büyük bir darbe almayacak ve beni mahvolmuş halde bırakmayacakmış gibi rahatça söylüyorum. Groveshire'da zamanımı dolduran tek şey baletti, ama orada her şey önemsizdi. Bale okulum prestijli değildi ve Doxlothia'dan önce, daha küçük, daha az tanınan bir topluluğun seçmelerine hazırlanmıştım.

"Kabul edileceksin," diyor Parker, kayıtsız bir şekilde.

Profesör sınıfa merhaba diyor ve ben Parker'ın nasırlı parmakları saçlarımda dolaşırken dikkatimi toplamaya çalışıyorum. Her defasında ensemin arkasındaki deriyi okşadığında, yeniden odaklanmam gerekiyor.

"Herkes masasına baksın. Adım adım inceleyeceğimiz malzemeler masalarınızda hazır. Masa arkadaşınız, bu dönem boyunca partneriniz olacak. Bir dakika kadar onlarla sohbet edin."

Parker omzumu hafifçe ısıyor.

"Merhaba, partnerim."

Parker'ın benim tipim olup olmadığından emin değilim. Tipimin ne olduğu konusunda pek düşünmedim, ama şimdiye kadar çıktığım tek kişi ciddi, hesaplı ve muhtemelen benden daha hırslıydı. Ve bu bir şey ifade ediyor.

Parker'ın da hırslı olduğunu düşünüyorum, ama farklı bir şekilde. Beceri ve azim olmadan en iyi Rage takımının kaptanı olamazsınız. Doxlothia'yı gözlemledikten sonra bunu anladım. Para önemli olsa da, mesele para değil. Buradaki herkes en iyinin en iyisi ya da en iyisi olmak istiyor. Mesele yetenek, güç ve statü.

"Bunu ciddiye alacak mısın?"

"Oh, ben ciddiyim. İksirler hakkında senden çok daha fazla şey biliyorum. Harika bir öğretmen olacağım. Bununla başa çıkabilir misin? Birinin sana ne yapman gerektiğini söylemesi?"

Yanaklarım kızardı. Gözleri yavaşça, kasıtlı olarak üzerimde dolaştı. *Bunların hepsi rolün bir parçası, Olivia. Kendine gel.* Flört eden bir erkeğin bu kadar kolay seni etkilemesine izin veremezsin. Bu utanç verici.

"Senden emir almayacağım."

"Emin misin?"

Dudaklarıma bakıyor, ben de dikkatimi onun ön kolundaki damarlara veriyorum. Yine.

"Şimdi, ilk ödeviniz ve yapacağımız iksir Nexum Adoratia."

Öğrenciler homurdanıyor ve ben bunu defterime karalıyorum. En yaygın iksirlerden birkaçını biliyorum, ama hepsi tıpla ilgili.

"Biliyorum, biliyorum, ama bu, bu dönem işleyeceğimiz diğer birçok iksirin temel seviye iksiri ve en çok sorulan iksir. Hızlıca bitirmek istiyorum. Mümkün olduğunca çok sayıda sosyal iksir ve iksir üzerinde çalışacağız, sonra tıbbi iksirlere geçeceğiz."

"Ne işe yarıyor?" diye soruyorum Parker'a.

"Temelde seni daha açık hale getirir. Alkol içtiğinde hissettiğin o duyguyu verir, duvarlar yıkılır ve birdenbire insanların senin hakkında ne düşündüğü umurunda olmaz

"Daha önce denedin mi?"

"Evet, on beş yaşımdayken arkadaşlarımla bir tane yapmıştım. Bazıları, bu iksirin etkisiyle birçok insanın aşık olduğu için ona aşk iksiri diyor."

Protesto sesleri anlaşılabilir.

"Denemek ister misin?" Parker bana kirpiklerini kırıştırıyor. "Biraz açılmak ister misin?"

İksirin etkisinin geçmesi haftalar sürmesine sevindim. "Umutlanma."

Profesör malzemeleri tek tek açıklıyor. Ve sonra sıra uygulamaya geliyor.

Kendi başımıza çalışabilir veya onu takip edebiliriz. "Tamam, wolfstone kazanını kullanıyoruz, nedenini biliyor musunuz?"

Parker diyor.

"Bana söyleyecek misin?"

Elini benimkinin üzerine koyar ve onu kazana doğru yönlendirir. İki parmağıyla benim parmağımı taşa bastırır. Sıvı ısı içimden geçip kulaklarıma kadar yükselir. Parmakları benimkine kıvrılır ve parmak uçlarım pürüzlü, serin yüzeyi okşar.

"Hissediyor musun?" diye sorar.

Başımı sallıyorum ve kızardığım belli olmasın diye kulağımın arkasından saçımı çekiyorum. "Daha kalın ve taştaki küçük çukurlar onu iyi bir ısı . Nexum Adoratia yapmak için çok yüksek ısı gerekir." "Ne kadar bilgilisin," diye şaka yapıyorum.

"Ben sadece yakışıklı değilim." Kıkırdar. "İksirler en sevdiğim şeydir. Koçum bu konuda uzmandır."

"Şimdi." Elimi çekip ters çevirir. Dilini alt dudağına sürer ve bir şaka yapıyormuş gibi gülümser. *Betwitched Milk Clay* adlı cam bir kabı açtıktan sonra, altın parçacıkları olan tozlu mavi bir macun damlasını kaşıkla alır. "Bu kil, cildindeki yağlarla reaksiyona girer."

O kalın başparmağıyla avucumun içine sürerken ben nefes alıyorum. Nabzımın üzerinden parmak uçlarıma kadar sürerken kil katlanıyor ve pürüzsüzleşiyor.

"Ben yapabilirim," diyorum.

"Haklısın, bunu avucumda yapman gerekirdi."

Kili kazanın içine sıyrıyoruz ve o, benden mantar tıpalı bir şişeyi açıp sıvıyı dökmemi istiyor. Sonra bir cımbızla ölü bir Lucaria Güvesinin kanatlarını çıkarıp içine atıyoruz.

"Karıştırmayı biliyor musun?" diye soruyor. "Profesörün bana söyleyeceğinden eminim."

Onun dersine geri dönüyorum, ama o hala birkaç adım geride ve başka bir gruba yardım ediyor.

Parker sırtarak sandalyesine yaslanıp beni izlemeye başladı. "Bana nazikçe sor." "Göster bana."

Bekliyor, bakışları dudaklarımdan alnıma kayıyor, onun oyalanmasından rahatsızlık duyduğum için kaşlarım çatılmış durumda.

"Lütfen, göster bana."

"Oh, bebeğim, ne görmek istersen gösteririm sana."

Gözlerimi devirip, o çubuğı alıp her şeyi karıştırır gibi karıştırırken bekliyorum.

"Gördün mü, çok basit."

O sandalyesine yaslanırken, ben omuzlarımı dikleştiriyorum. "Sen çok yorucusun."

"Oh, daha hiçbir şey görmedin."

CHAPTER EIGHTEEN

OLIVIA

"Çok güzelsin." Başparmağı dudaklarımı okşadı.

İçime giriyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"Sen benimsin." Sözleri beni birleştirir.

Acı veren bir zevk karnımı kaplar ve ben çığlık atarım.

"Buradayım," diye kulağıma fısıldayarak içime giriyor ve kalçalarım onun kalçalarına çarpıyor. "Güzel, aynen böyle."

Onun içimde olduğu hissine kapılıyorum. Mükemmel. Her acıyı ve arzuyu dolduruyor.

Tamamlanmış hissediyorum.

"İşte böyle. Bana bin, Olivia."

Yalnız başıma, çarşaflara dolanmış olarak uyanıyorum. Rüyamın hatırası, ayağa kalkıp ellerimi ocakta ısıtmam için yeterli. Rüyam tekrar tekrar canlanırken parmağımı dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum.

Bu rüyayı daha önce de görmüştüm. Birden fazla kez.

İlk seferi, unutmak istediğim bir gecenin ardından gelmişti. En son bir erkekle ilişkiye girdiğimde, ona istediğini verdim ama o, karşılığını vermeden gitti. Giysilerimi bile çıkarmadım. Bunun benim hatam olduğunu düşündüm ama o, dört yıldır dans partnerimdi ve hayatımda sürekli yanımdaydı, beni asla düşürmedi ve birbirimizi destekledik. Hayallerimi destekledi. Dans tutkulu bir şeydir ve biz de bu tutkuyu yetişkin olana kadar paylaştık ve o yakın performanslar ve varyasyonlar daha da fazlasına dönüştü.

O uzun dokunuşlar, soyunma odasında öpücükler, sonra bir randevu ve sonra bir tane daha oldu.

Sonra, ilk kez gerçekten samimi olduğumuz gece her şey bitti.

Ağlayarak uykuya daldım, ama rüyamda bir adam yatağıma giriyordu. Genelde kabuslarda görülen bir şeydi, ama bu adamı tanıyordum. Ona ve güvenliğine uzandım ve yatağıma girerken vücudumu okşayan ellerinin sıcaklığını ve dokunuşunu hoş karşıladım. Gözyaşlarımı silip, konuşamayacak hale gelene kadar beni doldurması bana rahatlık veriyordu. O rüyayı ne kadar iyi hatırlasam da, yüzünü göremiyorum, ama beni tatmin edene kadar beni sıkıca tutuşunu ve içimdeki baskı parçalanıp zevk vücuduma yayılana kadar yaşadığım coşkuyu hatırlıyorum.

Sesi.

Aynı olduğu inkar edilemez. Aynı kelimeler. Her şey aynı, ama bu sefer o elleri, o dudakları, o sesi tanıyorum — bu Parker.

Beni sıkıca tutan ve başımı okşayan Parker'ın sıcak elleriydi. Hep o muydu? Bu düşünceye yüksek sesle güldüm ve alnımı soğuk vitraya dayadım. Bu saçma. Bilinçaltım onu rastgele bir rüya sekansına eklemiş olmalı.

"İşte bu. Bana bin, Olivia."

Ağzım kurur ve yutarım. Adımın telaffuzu her zaman özel olmuştur. Sözlerinin dilinden dökülüştü ve adımları övgü dolu bir fısıltı gibi söylemesi. Olamaz. Yanlış hatırlıyorum.

Parker, son karşılaşmamız nedeniyle rüyaya eklendi. Bunu cinsel olarak mı değerlendiriyorduk? O muhtemelen değerlendirmiyordu, bu yüzden ben de değerlendirmemeliyim, çünkü bu sahte ilişkiyi yaşamaya karar verdik, yani teknik olarak hiçbir şey gerçek değil. Ama gerçek gibi geliyordu ve bacaklarımın arasındaki acı beni canlı canlı yiyip bitiriyordu. Tüm o öpücükler. Cildime değen onun sessiz, sıcak nefesi kafamda çılgın fanteziler yaratmıştı. Onun için hiçbir anlamı yoktu, ama belli ki bilinçaltım farklı bir seçim yapmıştı. Hepsi bu kadar.

Omuzlarım kulaklarımdan düşerken nefesimi bıraktım. Bu kararla, güne başlamak için şifonyerime doğru yola çıktım. Bir daha uyuyabileceğimi sanmıyorum.

Seçmelerin üzerinden tam bir hafta geçti. Sabah dersimi bitirdikten sonra, sonuçların öğleden sonra açıklanacağına dair bir bildirim aldım. Bu da, o zamana kadar tamamen işe yaramaz olacağım anlamına geliyor. Güneş doğdu, ama Parker'dan henüz haber almadım. Neredeyse her zaman aynı saatte evden çıkıyoruz. Çıkmazsak, kalkar kalkmaz bana mutlaka küçük bir gülen yüz ve flörtöz bir günaydın mesajı atıyor, ben de hızlıca merhaba diye cevap verip kız kardeşlerimle kahvaltı etmek için yemekhaneye gidiyorum.

Onun benimle yürüdüğüne çoktan alıştım ve o genellikle benimle birlikte yaptığı şeyleri, örneğin bana tabağı uzatırken yemekhane personeli ile sohbet etmek gibi, tek başıma yaparken garip bir boşluk hissediyorum. Yıkandıktan sonra tabaklar sıcak olduğu için önce birkaç saniye tutuyor, ben de peçeteleri topluyorum. Bugün tabakla elimi yaktım ve çok fazla insan olduğu için peçeteleri almadım.

Yumurta ve peynirli bagelimi yerken, telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Eva sağ omzumun üzerinden eğilip "Onu seviyorsun" diyene kadar hayal kırıklığımı iyi sakladığımı düşünüyorum.

Emma solumda kıkırdar. "Seviyor."

"Sevmiyorum."

"On beş dakika içinde en az üç kez telefonunu kontrol ettin." Eva haklı.

"Seçmelerle ilgili kontrol ediyorum."

"Tabii. Bu ilişkinin sahte olmayacağını biliyordum." Emma, çöreklerine tereyağı sürüp büyük bir ısırık aldıktan sonra burnunu kırıstırdı. "Bunları fazla karıştırmışlar. Çok kuru."

"Bunu sadece kafan bulutlarda olduğu için söylüyorsun."

Emma romantik biridir ve yakın zamana kadar onu, romantik komedilerini ve aşk romanlarını kaçınıyordum, ama yaşlandıkça ortak noktalarımız arttı. Şimdi beni, Eva ile birlikte aylık kitap kulübüne dahil etti. Ona, vampirlerin merkezinde yer aldığı aşk romanlarından bir süre uzaklaşmam gerektiğini söylemek zorunda kaldım. Bir başka Donör Programı aşk hikayesine daha dayanamazdım.

"Kafamın bulutlarda olmasını seviyorum ve burada seni çok net görebiliyorum." Bir ısırik daha alır ve görünüşe göre kuru olan çörekine biraz daha kaymak ekler. "Onu sevmen sorun değil, biliyorsun. Başka bir erkeğe güvenmeye karar verirsen ve..." Nefesini tutar. "Onu çekici bulursan dünya sona ermez."

"Onun adını bir erkek olarak görmüyorum," diyor Eva, ama onun adını biliyor. Artık sadece onu söylemiyoruz. Bu durumun benim için olduğundan çok onun için daha utanç verici olduğuna beni ikna edenler kız kardeşlerimdi. Ve o, tüm balerin arkadaşlarıma benim deneyimsiz olduğumu söyleyip benden ayrıldığında, başvurabileceğim tek kişiler onlardı. Asla anlayamadığım şey, bunun acımasızlığıydı. Bunu hak etmek için ne hata yaptım?

Çok utanmıştım. Hala da utanıyorum. Bunu düşündüğümde tüylerim diken diken oluyor.

"Dikkatimin dağılmasını istemiyorum." Parker ise dikkatin dağılmasının tanımıdır. "Sen nasıl istersen. Koridorda senin fotoğrafını gördüm." Emma kıkırdar. "Kız kardeşimi takip edebilmek için bloga üye olmak zorunda kaldım, görünüşe göre sahte erkek arkadaşı boynuna öpücükler konduruyor."

Saçlarının uçlarını Luxxia mavisine boyadığını fark ettim. Mavi ona yakışıyor. "Beni koklaması gerekiyor... bazı şeyler için."

"Bilgin olsun, bloga itiraz ediyorum." Eva tatlı bir gülümsemeyle. Şaşırtıcı değil, dramadan nefret eder.

"Sadece, *çok* hoşuna gitmiş gibi görünüyordun diyorum. İri yarı bir adamın boynunu öpmesi senin için korkunç bir şeydi eminim," Emma, çöreğini bitirip blogu kaydırarak sözlerini bitirir.

Hoş olmayan bir anı hatırlamaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Dikkatim Parker'ın yemek salonundaki her zamanki yerine dönüyor ama o takımının yanında görünmüyor, Gavin ve grubu da orada değil. Takımından birkaç kişi beni fark ediyor ve şakacı bir şekilde el sallıyor. *O iyi. Yemeğini ye, Olivia.*

Emma'nın nefesini kesmesi ve elinin masaya vurması yemek salonundaki gürültüde yankılanıyor.

"Ne?"

"Bu adil değil."

Masadaki bir deliğe bakıyor.

"Ne oldu?" Telefonunu alıp manşeti okuyorum: *Yeni Konsey Kuralı Gereği, Aşçılık ve Pastacılık Kulüpleri Bu Yıl Yeni Öğrenci Kabul Etmeyecek.*

"Dacre adında bir pislik, bu yıl aşçılık ve pastacılık kulüplerini kapatmaya karar vermiş. Bu çok saçma, yemin ederim. Ben zaten

Yemek yarışmasına kaydoldum."

Sadece birkaç saniye sonra elleri titremeye başlıyor ve gözyaşları yüzünden akıyor. Ona bir peçete uzatıyorum.

"Üzgünüm," diyorum, onun hayal kırıklığı karşısında bunun boş bir söz olduğunu bilerek. Emma ve benim ortak bir özelliğimiz var: hırs. Neredeyse onun benden biraz daha hırslı olduğunu söyleyebilirim, ama bence bunun nedenleri farklı. Emma harika olmak istiyor, ben de öyle, ama ben annemin hayalini gerçekleştirmek istiyorum, Emma ise adının parlamasını istiyor.

"Dersler ne olacak?" diye soruyor Eva.

"Dersler... biliyorsun, aynı şey değil. Kulüpler seni fark ettirir ve en iyi işleri almanı sağlar. Bu adil değil. Doxlothia'ya gelmek istememin tek nedeni bu!"

"Dacre bir pislik." Hiçbirimiz Zant'ın karşımıza oturduğunu görmedik. "Maalesef, konsey bu tür insanlarla dolup taşıyor. Bunu size söylememe gerek yok, değil mi?"

Normalde giydiğinden daha açık yeşil bir blazer giyiyor, bu da zeytin rengi tenine çok yakışıyor.

"Burada ne işin var?" Ses tonum istediğimden daha sert çıkıyor. Zant, Parker'ın en iyi arkadaşı olabilir, ama benim değil. Benim için hala bir bilinmez ve konseyle bağlantılı olması da bu durumu değiştirmiyor.

Gülümsemesi genişliyor. "Erkek arkadaşına son derece sadığım. Hepinizi gözetim altında tutmam söylendi ve ağladığınızı duydum. İyi olan şey, sanırım biraz yardımcı olabilirim."

Parker, Zant'a sadece bizim anlaşmamızı anlattı ve bu hoşuma gitmiyor, ama bu konuyu benimle ya da kız kardeşlerimle konuşmak yerine başka biriyle konuşmayı hak ediyor.

Zant'ın gözleri naziktir. "Aşçılık kulübünün ana salonuna erişimim var. Seni oraya götürebilirim. Bu seni neşelendirir mi?"

Emma burnunu çekiyor, ama gözleri parlıyor. "Şimdi gidebilir miyiz?"

"Evet, gidelim. İstersen Osborne klanının tamamı da gelebilir."

"Dersim var," derim, masadaki çöpleri tabağıma koyarak. "Ama Parker'dan haber aldın mı? Onu görmedim."

"Duymadığımı biliyorsun." Zant gülümsemeye devam ederek masadan bir elma alır. Parker'ın nerede olduğunu tam olarak biliyor. "Kesinlikle odasına gidip ona bakmalısın."

Kız kardeşlerim ve Zant gittiklerinde hala bir mesaj yoktu ve bir sonraki dersim İksir dersi idi. Parker laboratuvar partnerimdi, bu yüzden onun orada olması gerekiyordu. Bu yüzden onu kontrol etmek için Noxx House'a kadar yürüdüm.

Kesinlikle endişelendiğim için değil. Ve ona yemekhaneden bir tabak yemek hazırlamış olmam da sıradan bir nezaket göstergesidir.

CHAPTER NINETEEN

PARKER

"Korkuyorum," diyor. Çıplak ayakları, üzerinde bulunduğu tahta salıncak gıcırdarken toprakta dönüyor. Gizli yerimizdeyiz. Orman zemini ay kuşlarıyla kaplı ağaçların arasında bir yer. Onu aramama gerek yok çünkü nerede olduğunu biliyorum.

"Neden?" Onun yanına oturuyorum.

"Her şeyden korkuyorum."

Elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Seni koruyacağım."

Hafif bir vuruş beni uyandırıyor, ürperti ve şiddetli bir baş ağrısı ile saldırıyor. Göğsümde kalan boşluk hissi kadar kötü değil. Uyandığımda bir kayıp hissediyorum ve nedenini bilmiyorum. Sanki uyandığımda, olmak istediğim başka bir yerden beni çekip götürüyor gibi.

"Parker?" Kapı sertçe çalındı. "Ben Olivia."

"Girin." Oturmaya çalıştığımda oda dönmeye başlar, bu yüzden başımı yastığa geri yatırırım.

Onun kapımdan içeri girdiğini görmek beni neredeyse iyileştiriyor. Çünkü loş ışıktaki bile, saçlarının yarısını toplayıp kısa üniforma eteklerinden birini giydiğini görebiliyorum.

En nefes kesici sahte kız arkadaşım var. "İyi misin?"

İçten içe, endişeli ses tonu beni heyecanlandırıyor, ama dışarıdan bakıldığında, ölümün eşiğindeyim. Olivia'nın kendi çevresi dışındaki kimseyi pek önemseyemediğini sanmıyorum,

bu yüzden burada olması, benim aklımda olduğum anlamına geliyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Okul çantasını yere bırakıp ışık almak için şömineye doğru ilerlerken, yerde duran giysi yığınının takılıp neredeyse düşüyor. Ateşin ışığı bizi yumuşak sarı bir sisle kaplıyor ve o da yatak başındaki lambayı yakıyor.

Onu oturması için kolundan tutuyorum ve cildi benimkine göre soğuk. Onu yatağımda istiyorum.

"Hasta mısın?"

"Biraz. Bugün dolunay var." "O zaman kurtadamlar süper güç kazanmaz mı?"

"Evet. Ama kanı olmayan melezler zayıflar. Gavin genellikle derslerinden sonra revirden bana kan getirir, o zaman akşama kadar kendimi daha iyi hissederim."

Tüm melezlerin kana ihtiyacı olmadığı için Donör Programına kaydolmamız gerekmiyor, ama bu bazen kan ihtiyacımız olduğunda kan bulmamızı zorlaştırıyor. Gençken kan bulmak daha kolay çünkü Donör Programına girene kadar sadece kan torbalarından içmenize izin veriliyor, ama ben kan ihtiyacım çok sık olmadığı için buna değeceğini düşünmüyorum. Şimdi özel kaynaklara güvenmek zorundayım.

"Seni arıyordum. Kahvaltıda seni görmedim."

Alnındaki ciddi çukura gülerek, elimi uzatıp orayı dürttüm. "Üzgünüm. Sana söylemeliydim."

"Ne yapabilirim? Sana ilaç getireyim mi? Kan?"

"İlaçların faydası olmaz. Ve revirde sana kan vermezler. Kan vermezler, özellikle de insanlara. Gavin, babası sayesinde önceden onaylanmış."

"Yani bütün gün burada yatıp dersleri mi kaçırıyorsun?"

"Genelde. Ve kimse beni özlemiyor." Yastığımı göğsüme daha sıkı bastırıyorum.

"İksir dersine gidiyorum ve sana bir muffin getirmek istedim."

Yatağımanın başucundaki dağ gibi yüksek yemek tabağının kokusunu alıyorum. Bu bir mufinden daha fazlası.

Gülümsüyorum. "Muffin mi? Beni özlediğini mi söylüyorsun?"

Bu güzel kadın yemek salonundan bir tabak kaçırıp bana getirmiş ve daha da sevimli olanı, bu konuda yalan söylüyor.

"Birbirimizin karşısında oturuyoruz. Seni özleyecek vaktim yok. Ama... gerçekten derse gelmeyecek misin?"

Neden beni orada istiyor gibi hissediyorum... bana ihtiyacı var gibi? Bu durum kafamda kanın kaynamasına neden oluyor ve bu da kafatasımdaki ağrıyı omurgama yayıyor.

Gözleri şöminenin loş ışığında parıldıyor. Farklı renklerle karışıkça her birinde farklı görünüyor.

Yastığa yaslanıyorum. "İstiyorum, inan bana. Ama çok yorgunum. Başım çok ağrıyor."

"Melezler için kan bulmanın daha iyi bir yolu yok mu?"

"Melezlerin Donör Programına katılmaları gerekmiyor. O kadar sık kana ihtiyacım olmadığı için katılmamın bir anlamı yok. Sadece idare ediyorum."

"Benim kanımı alırsan nasıl olur?"

Birkaç kez gözlerimi kırıp başımı kaldırıyorum. "Az önce beni ısırmanın için teklif mi ettin?"

"Evet. Donör Programı'na katılan insanlar sürekli kan bağışı yapıyorlar. Ben gördüm." Tamamen oturup, dünya sallanmayı bırakana kadar saçlarımı elleriyle taradım. Daha önce kimse bana kanını bağışlamamıştı. Eski kız arkadaşlarım bile. Çoğu Donör Programı'na katılmıştı ve programda katı kurallar ve randevular vardı. Sık sık kan bağışı yaptıkları için kanlarını saklayamıyorlar. Ayrıca kan hücresi üretimini artırmak için özel takviyeler alıyorlar. Birinin kendi kaynağından içtiğini görmek normal bir şey. Banyoda öpüşen ve boyun damarından kan alan b i r çift olmadığı sürece, gerçekten müstehcen bir şey değil. Çoğunlukla, basit bir şey.

bilek ısırığı. Bazıları sadece kan torbaları aracılığıyla bağış yapmayı tercih ediyor. "Daha önce hiç insandan kan içmedim," diye itiraf ediyorum.

"Quik-Recover var mı sende? Hala pratik yapmak istediğim bazı varyasyonlar var ve otuz dakika sonra dersimiz başlayacak."

"Var, ama..." Gözlerine bakıyorum. "Öylece mi? Hiç korkmuyor musun?"

"Darien'e fazlasıyla kan verdim, hem de rızam olmadan. Sana gününü geçirebilmen için biraz vermek de bundan farklı değil."

"Evet, ama kurallar var. Yönetmelikler."

"Senin gibi birinin kurallara önem vereceğini düşünmemiştim."

"Umursamıyorum, ama hayatım boyunca kan torbalarından içtim. Ne bekleyeceğimi bilmiyorum."

"Hayır mı diyorsun?"

Kararını vermiş ve hiç de gergin görünmüyor. Şimdi de güzel sahte kız arkadaşım bana kanını mı teklif ediyor? O bir rüya mı? Sanki o...

benim için yaratılmıştı, sonra yatağıma girmişti. Kanının kokusu zihnime kazınmış durumda ve labirentte geçirdiğimiz zamanları hatırlamak, yüzeyin hemen altındaki kanının pompalanmasına odaklanmamı sağlıyor. Kalbi çarpıyor ve kokusu dişlerimi yalamama neden oluyor.

"Hayır. Ayakkabılarını çıkar,"
diyorum. Onu kendime doğru
çekiyorum.

"Ayakkabılarımı mı?"

"Evet, yatağımda ayakkabı olmasını sevmem."

"Yatağında yuvarlanacak değilim ya."

Gülüyorum. "Yuvarlanabilirsin."

Topuklu sandaletlerinin kayışlarını çözüyor ve ben eteği ile çorapları arasındaki bacaklarına bakıyorum. Yanıma oturunca, sakın bir şekilde bileğini kucağıma koyuyor.

"Fazla abartma."

Bana güveniyor. Yemin ederim, kafamdaki ağrı biraz azalıyor. Bileğini dudaklarıma götürüp nabzını hissediyorum. "Sana zarar vermeyeceğim. Çok fazla olursa durmamı söyle."

Kalbi hızla atıyor ve başını sallıyor. Havada elektrikli bir şey dolaşiyor. Beynimdeki küçük bir anahtar, vücudumdaki acıyı tamamen unutmamı sağlıyor.

Sadece Olivia ve onun tatlı kanı var, almam için hazır.

Dişlerim derisine girdiğinde damarlarımdan bir coşku dalgası geçiyor. Kanı dilimde sıcak ve boğazından yumuşak bir inilti çıkıyor. Ona zarar verdiğimi düşünerek neredeyse duruyorum, ta ki diğer elinin parmakları uyluğumu kavrayana ve onun uyarılmasının kokusu beni vurana kadar. *Siktir*.

Sıcaklık içime yayılıyor. Onun sıcaklığı. Onun kanı. Ve daha derin içiyorum. Tadı tarif edilemez. Taze kanın tadının hayal edebileceğim her şeyden daha iyi. Ve Olivia'nın kanı olduğu için daha da iyi.

Onu kucağıma aldığımı, o oraya gelene kadar fark etmiyorum. Ten tenime değişiyor. Kendini isteyerek bana veriyor. Bu düşünce boğazımdan bir inilti koparıyor

ve o bana yaslanıyor, nefesi yavaşlıyor.

Bu kan benim. Kimsenin onu bir daha bu şekilde tatmasına izin vermeyeceğim. Onun kasları gevşerken benimkiler güçleniyor. Kendini benim için boşaltıyor, ihtiyacım olan her şeyi almama izin veriyor. Onu korumalıyım.

Dilimle bileğindeki yarayı yalıyorum. Tadını çıkarıyorum. Tadına bakıyorum. Beni izlerken yanakları kızarıyor. Bu onu da benim gibi tahrik ediyor.

Ah, bu kız. *Benim* kızım.

Onu belinden tutup bacaklarını bacaklarımın üzerine oturtunca nefesini tutuyor. Kalçalarım onun kalçalarına değiyor ve gözleri büyüyor. Ne kadar sert olduğumu hissedebiliyor.

Parmaklarımı saçlarına geçirip boynunu dişlerime getiriyorum ve tekrar içine dalıyorum. Ben içerken boğuk bir inilti boğazından çıkıyor, beynimde tatmin duygusu yayılıyor. Bu hayatımın en güzel günü. Bu sadece tadı değil. Dilimde o var. Beni istiyor. Üzerimde Olivia var.

"Parker." Adım ağzından daha çok inilti gibi çıkıyor ve kalçaları bana doğru itiliyor.

Geriye yaslanıyorum. "Biliyorum, bebeğim. Ama biraz daha, tamam mı?"

Umutsuzca başını sallar ve ben geri çekilip boynunu yalamadan önce, sıcak kanı son bir kez ağzımı doldurur.

"İyi misin?"

Kalbi deli gibi atıyor, ama nefesi yavaş. Vücudumdaki tüm ağrı, sanki hiç var olmamış gibi kayboldu. Bunu yapmaya devam ediyoruz, bu doğal ritme geri dönüyoruz ve bu konuda bir şey çok iyi hissettiriyor.

"Kendimi... gerçekten iyi hissediyorum," diye fısıldadı. Bu, daha fazlasını kabul etmektir. Penisim zonkluyordu.

O parlak gözler bunu doğruluyor. Beni istiyor. "Bunu seviyorsun," diyorum.

Nefesi düzensiz, burnumuz neredeyse birbirine değiyor, ben onun kokusunu uzun uzun içime çekiyorum ve orada kalan dalgali arzudan neredeyse titriyorum.

"Beni ne kadar istediğini kokusundan anlayabiliyorum." Boynundaki saçları çekip, itiraz edip etmeyeceğini bekliyorum, ama kulağının hemen altındaki cildi öpüp yalarken, göğsünün ihtiyaçla kabardığından başka bir şey olmuyor. Daha fazla sürtünme elde etmek için kalçalarını ayarlıyor ve ben de yardım ediyorum, elimi belinin altına götürüp bastırıyorum. "Daha önce hiç böyle dokunuldu mu?"

Dudaklarım çenesine doğru kayıyor ve bunun ne kadar samimi olduğunu ve bunun sahte olması gerektiğini çok iyi biliyorum. Ama onu istememin sahte bir yanı yok.

"Daha önce sadece bir kez ısırıldım."

"Bunun demek istemediğimi biliyorsun... Beni ne kadar istediğini hissedebiliyorum. Sana dokunduğumda kalbinin nasıl hızlandığını hissediyorum."

Kalbi hoş bir titremeye yanıt veriyor ve ben saçlarını uzun uzun kokluyorum. "Bana ihtiyacın varmış gibi kokuyorsun."

Benim aletim onun bacaklarının arasında zonklarken, o nefesini keser ve ardından yumuşak bir inilti çıkar.

"Bunu daha önce yaptığımda böyle değildi... Her şey farklı."

Benim için de. Olivia üstümdeyken başka kızları düşünmek mümkün değil. Burada olanlarla kıyaslanabilecek hiçbir şey yaşamadım.

Hareket etmeyi bırakıp, kendimi onun kokusundan koparıyorum. "Durmamı ister misin?"

Onun güveni benim için en önemli şey. Beni ne kadar istediğini hissetsem de, belki henüz hazır değildir. Belki de bedeninin çılgılık attığı her şeyi ona veren kişinin ben olmamı istemiyordur. Ben olmak istiyorum. Umarım ben olurum.

"Hayır. Durma."

"Güzel. Senin için güzel bir şey yapayım." Gülümserim ve onu daha sıkı sararım. "Güzel bir şey mi?"

"Evet, sen bana yardım ettin. Ben de sana yardım edeceğim. Böylece ödemiş olacağız." Kalçalarımı ona doğru kaldırıyorum, böylece tam olarak neye yardım etmek istediğimi anlayacak.

"Ben... seks yapmak istemiyorum."

"Seks yok, iç çamaşırları kalacak." Onu orgazma ulaştırmak için çıplak olmasına gerek yok ve bu zorluk beni daha da heyecanlandırıyor.

"Tamam." O başını sallar ve ben beklerim. "Evet."

O kelimeyi söylediğinde, köprücük kemiğindeki derisini emmeye başlıyorum. Bana o kadar çok şey verdi ki, onu doldurma isteği dayanılmaz hale geliyor. Kalçalarımı sallayarak ona sürtünüyorum, sertliğimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum ve o rahat bir nefes alıyor.

Bana liderlik etmeme izin veriyor. O sözü tutacağıma güveniyor. Ellerim çıplak uyluklarından yukarı doğru, eteğinin altına doğru ilerliyor, ta ki ikisi de kışında olana kadar ve ona doğru sallanmaya başlıyorum.

"Bunu yapmamalıyız," diyor inlemeden hemen önce ve bu inilti çok tatmin edici bir şekilde yüksek.

Olivia, bunun her şeyi değiştirmeyeceğine dair bir garanti istiyor. Değiştirip değiştirmeyeceğini bilmiyorum, ama bana güvenebileceği gerçeği değiştirmeyecek. Onu ve vücudunu koruyacağım. Onu asla incitmeyeceğim.

"Seni mutlu edeyim."

Onu kendime doğru çekiyorum ve onun tahriki daha da yoğunlaşıyor. Derim, dönüşümün eşliğindeymiş gibi kaşınıyor. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum, ama onun baskısı, onu ısırma isteğimi daha da güçlendiriyor. Onu soyup, içini doldurup, arkadan alırken ısırma düşünüyorum. Fantezilerim, onu istediği gibi kullanabilmesi için onu bana daha sıkı sıkı sarılmamı sağlıyor.

"K-kimseye söyleyemezsin." Sesi titriyor.

"Çıkıyoruz, unuttun mu?"

Ona tekrar srtnyorum. Yaklaşıyor. Orgazmının tatlı kokusu güçleniyor ve onu ondan almak için her şeyi yaparım. Vücutlarımız çarşafların içinde birbirine karışıyor. Nefes nefese. Yumuşak bir sesle yalvarıyor...

Sonra kokusu değişiyor. Korku.

Bana sarılma gücü gevşiyor ve uzaklaşıyor.

Duruyorum, yanağını avuluyorum. "Ne oldu?"

Söylemek istemediği bir şey var. Onu bir şekilde korkuttum mu acaba? Belki onu çok sıkı sıktım. Belki kan kaybından başı dönüyor.

"Canını yaktım mı?"

Kafasını sallıyor, yzlerimiz hala birbirine yakın. Alnında yine o küçük çukur var.

"Neden korkuyorsun?"

"Her şeyden." Elini göğsüme koyar. "Bunu geçen sefer yaptığım da kötü bir fikirdi. Hatalarımı tekrarlamak istemiyorum."

zgn olduğunda gözlerini kaçırıyor. Annesi hakkında konuşurken de öyle yapmıştı. Babasından bahsederken de yle. Bahsettiği şey ne olursa olsun, onu incitmiş olmalı, çünkü gmleğimdeki tüyü izliyor ve parmağıyla üzerinde gezdiriyor.

"Seni asla incitmem." Kafasının arkasını okşuyorum. Belki de bu fazla geliyor. Bir sınırı aşıyoruz ve o henüz hazır değil, ama sorun değil. "Duralım. Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz."

Aramızdaki hava sakinleşiyor ve geriye sadece saçlarında duran elim ve yanağında duran başparmağım kalıyor. Bütün gün böyle kalabilirim. Nefesi sakinleşirken onu kucaklayıp gözlerine bakarak.

"Sen hep öyle dersin."

"Ne derim?"

"Sen 'Sana zarar vermeyeceğim' diyorsun. Bunu ilk söylediğinde, bunun sadece boş bir söz olduğunu düşündüm. Bütün erkeklerin söylediği bir şey. Ama sen bunu bir mantra gibi söylüyorsun. Bilerek tekrarlıyorsun."

Dişlerimi sıkıyorum. Bunu fark ederdi.

"Bu, ocuklukta yaşanan gerçekten berbat şeylerden biri. Ben... şey... bir keresinde, çocukken kontrolümü kaybettim. Bu, kurt çocukları için yaygın bir durumdur. Gerçekten değer verdiğim birine zarar verdim." Ona anlatmayı düşünüyorum, genellikle bu hikayeyi anlatmam. "Annem. Kendimi çok suçlu hissettim ve bir daha dönüşmek istemedim. Kontrolm kaybedip herkese zarar vereceğimden korkuyordum. O bana bu sözleri söylemeyi ve anlamlarını öğrenmeyi öğretti. Bu bir refleks. İçten gelmedikçe söylemem."

O anı hala aklımdan çıkmıyor. Annemin kanlı kolu. Babamın bağırp beni tehdit etmesi. Beni asla affetmedi. Affettiğini söylüyor ama biraz fazla içtiğinde hala bu konuyu açmayı seviyor. O gün, her buluşmamızda beni karşıladığı yüzünü ilk kez gördüm.

Olivia ile aramızda bir an geçer. Kalp atışları sakın bir ritme dönüştüğü için başının arkasını okşamaya devam ediyorum ve o da yanağını avucuma dayamış halde duruyor. Onu aceleye getirmeyeceğim. Kirpikleri titriyor ve dilini alt dudağına sürüyor. Kısa ve hafif bir nefes alıp veriyoruz, sonra uzaklaşıyorum ve...

Beni öper.

Bir öpücük, sonra dili ağzıma girer.

Bir santim geri çekildim, sonra öpücüğü derinleştirdim, elimi onun başının arkasına koyarak onu yönlendirdim.

Oh, lanet olsun.

Bana doğru hareketlerinde hiç tereddüt yok. Beni istiyor. Kan damarlarımdan akıyor. Dişlerini yalıyorum ve çenesini ısıyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum ve onu altıma yatırıyorum. Kolay bir hareket. Eteği yukarı kalkmış, bacakları birbirine yapışmış haliyle rüya gibi görünüyor. Bütün vücudum yine kaşınıyor.

Dudaklarını bir öpücükle kapattım. Ateşli ve aç bir öpücüktü. Onun daha az giyinik olmasını istiyorum. Süveterini çıkardığımda itiraz etmedi ve parmaklarımı karnında gezdirip, onun uyarılmasının tatlı kokusunu içime çektiğimde titredi.

Kokusu çok güçlü. Sanki bana yalvarıyor gibi. Çığlık atıyor gibi. *Bir koku bir şeyler söyleyebilir mi?*

Sanki o söylüyormuş gibi kelimeleri kafamda duyuyorum. *Parker, lütfen bana dokun.*

Eteğini kaldırıyorum. Aramızda ne kadar az şey olursa o kadar iyi. Ona tekrar dokunduğumda beni durduruyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var... Yapacak mısın?"

Bir şekilde ne demek istediğini anlıyorum. "Evet." Sonra pantolonumu çıkarıyorum.

Karışıklıkta, seçtiği iç çamaşırını görüyorum. Siyah dantelli bir tanga. Parmağımı kalça kemiğine doluyorum. "Beni düşünerek mi giydin bunu?"

Onu şifonyerinden seçerken izlemişim gibi biliyorum. Dokunmamı istediği yerlere dokunuyorum ve kalçaları sallanıyor.

"Evet."

İnleyerek burnumla karnını okşuyorum. *Biliyordum.*

"Parker." Sesi beni keser. Yalvarırcasına. Talepkar.

İç çamaşırını tutmaya devam ediyorum ve aşağı doğru kaydırıyorum. Bana karşı kıvranıyor, dudaklarım göbek deliğinin birkaç santim altında. Bacakları titriyor ve ben kalça kemiğini emiyorum.

"Böyle dokunmamı sen istedin."

"Evet."

Ona doyamıyorum. Arzu ediyorum. Tırmalıyorum.

O teklif ediyor, ben de yapıyorum. "Ben de sana dokunmak istedim. Çok istedim, Olivia."

Gözlerine bakıyorum ve bacaklarının arasına giriyorum, böylece benim onun için attığımı hissedebilsin. "Boşalmak ister misin?"

O başını sallar. Ben de alnını öperim. "Bana tutun."

Çok yakınız. Aramızda ince bir katman olsa da, o sıcak. Çok sıcak. Ve ben sertleşiyorum. Ona sürtündüğümde titriyor. Bu benim için de iyi, ama kendimi düşünmüyorum. Onun ritmine uyum sağlayana kadar ayarlamalar yapıyorum.

"Oh, Parker. Lütfen."

Dudaklarından çıkan yalvarış yeterli. Tek istediğim bu. "Buradayım."

Kendi kendine hareket ediyor. Beni kullanıyor. Bu iyi. *Hisset, bebeğim.*

"Güzel, aynen böyle."

Parmakları omzuma batıyor, ama sabit bir hızda devam ediyor. Çok yakın. Çok yakın.

"Ben... ben... " "İşte böyle.

Bana bin, Olivia."

O orgazm olurken onu öpüyorum, sonra kollarıma yığılıyor.

CHAPTER TWENTY

OLIVIA

Bunu kimseye anlatamam, özellikle de kız kardeşlerime.

Parker'ın rüyamdaki sözleri fısıldamasının bir açıklaması olmalı. Mutlaka olmalı. Tamamen mantıklı ve sihirli olmayan bir açıklama. Bu basit bir déjà vu vakası. Evet, derslerden birinde bundan bahsedilmişti. Evrende bazı şeyler aynı anda senkronize olur ve sanki o anı daha önce yaşamış gibi hissedersin.

Bu muhtemelen herkesin başına gelir ve ben boşuna endişeleniyorum.

"Benim gibi kokacaksın... Duş alabilirsin, ama ben bu kokuyu seviyorum. Ve bu bizim gizli kimliğimiz için iyi."

Ben zihinsel bir çöküntü yaşıyorum ve Parker benim kokumdan endişeleniyor.

Bana bir Quik-Recover kutusu uzattı. Tadı tatlı ve biraz limon gibi. Pipetten her yudum aldığımda odaya yeniden ışık geliyor. Bunu yaptığıma inanamıyorum.

"Bu *kötü* bir fikirdi," diyorum.

"Neden? Bunun bir anlamı olmak zorunda değil."

Zorunda mı? Yani olabilir mi? O bunu istiyor muydu? Ben istiyor muydum? Onunla yeni tanıştım. Çok erken. Çok fazla. İç çamaşırlarımla kalakaldım, Parker da öyle. Çılgınca süveterimi aramaya başladım, Parker da onu yerden alıp bana uzattı.

"Gözlerimin önünde zihinsel olarak çöküp yandığını görebiliyorum. Bu hiçbir şeyin şifresi değil. Biz arkadaşız. Hepsi bu. Sana... benim gibi yardıma ihtiyacın olduğunu söyleyebilirim. Yardım ettik. Kimin umurunda?"

"Ama sana tüm bunları az önce söyledim."

"İç çamaşırı seçerken beni düşündüğünü mü? Birbirimizden hoşlanıyoruz. Bu büyük bir mesele değil. Aslında bu durumu daha kolay hale getiriyor."

"Ama..."

Onun adını inledim. Ona yalvardım. Bunun bir anlamı olmamalı, ama...

Yatağı onun ağırlığıyla sallanıyor ve o da kulağımdaki saçları çekiyor.

"Neden korkuyorsun? Bu yeni öğrendiğim bilgiyle seni utandıracağımdan mı? Bir şekilde sana karşı kullanacağımdan mı?" Kirpiklerini kırıştırıyor, ama kaşlarını çatıyor. Ciddi olduğunda yumuşak bir tarafı var. Bakışları yoğun, ama dinlediğini bildiğim için umursamıyorum.

"Hayır, öyle değil. Sana güveniyorum, yoksa bunu yapmazdım."

Gerçekten güveniyorum ve belki de korkutucu olan da bu. Bu hiç bana göre değil. Üniversiteye gelip bu kadar çabuk bir erkekle yatmak, kendim için asla tahmin edemeyeceğim bir şeydi. Parker benim bingo kartımda yoktu.

"İyi. Sana dokunmayı seviyorum. Ve sen de bunu seviyorsun. Bu geçici bir şey." Haklı. Bu konuyu fazla kafama takıyorum.

Gündelik bir ilişkiyi kaldırabilirim. Bir erkekle bağlantılı rüyalar? Hayır. Bu söz konusu bile olamaz. Doxlothia'ya gidersem dikkatimi dağıtan şeylerden uzak duracağıma kendime söz verdim, ama şimdi buradayım ve tüm hayatım dikkatimi dağıtan şeylerden ibaret.

Parker boxer şortuyla ayakta duruyor ve onu yeni bir gözle görüyorum. Uylukları geniş ve kaslı, geniş omuzları ise dar beliyle tezat oluşturuyor. Gardırobunu karıştırırken kaslı sırtını kaplayan yara izlerini iyice inceliyorum.

"Bu... normal bir şey mi?" diye soruyorum.

"Olabilir. Eğer bir daha yardımımı istersen. Kesinlikle seni tekrar ısırma izin vermeni isteyeceğim."

Darien'in dişleri etimi parçaladığında olduğu gibi ısırığın acıtacağını düşünmüştüm, ama Parker'ın ısırığı dudakları cildime değdiği anda sıcaktı ve içmeye başladığında vücudumdaki yanıcı arzu dayanılmaz hale geldi ve tek düşünebildiğim, onun benden içmesinin asla bitmemesi idi. Sırıttıyor ve sanırım dudaklarıma bakıyor. Muhtemelen sadece emin olmak için içkimi bitirdiğimden

emin olmak için.

"Nasıl bir şeydi?"

"Sanki... herkes en lezzetli çikolatalı pastayı yiyormuş da ben hayatım boyunca havuç iğniyormuşum gibi. Çok lezzetli. Sıcak ve... boğazından aşığı kayarken hissettiğın bir duygu var..."

Sanki benim bir insan olduğumu ve benim kanımı içtiğini şimdi fark etmiş gibi durdu. "Güzel. Ve senin Donör Programı'nda olmamana çok sevindim çünkü başka kimsenin seni ısırmasını istemiyorum."

Oh, annem ne düşünürdü? Hayır. Sorun değil. Bu, gerçek programa katılmaktan çok da farklı değil. Bu düşünce kalbimin hızla atmasına neden oluyor. Farklı çünkü hayatımın geri kalanında sözleşme gereğı hiçbir şey yapmak zorunda değilim.

Sorun sözleşmeydi. Onu öldüren sözleşmeydi. "Bu koruyucu bir kurt adam özelliğı mi?"

"Hayır, bence bu daha çok vampir tarafının devreye girmesi. Vampirler iyi kanı olan birini bulduklarında çok sahiplenici olurlar. Ve seninki en üst kalitede. Sen ve kız kardeşlerinin neden Donör Programında olmadığınızı bana hiç söylemedin."

Okul üniformalarımızı giyerken aramızda bir sessizlik oluyor. Tüm etkileşim akıcı. Karşılıklı duruyoruz ve aynı anda giyinmeyi bitiriyoruz. Sormadan saçımı düzeltmeme yardım ediyor, ben de onun saçını düzeltmeye yardım ediyorum. Çok doğal. Sıkça kullanılan bir yol gibi, ama daha önce bu yoldan geçmedik.

"Babam bundan nefret ediyor. Annem programa katılmıştı ve o... öldü. Bir kazaydı. Uzun süredir devam eden bir hastalık nedeniyle zaten zayıftı ve kalbi çok fazla stres altındaydı."

"Üzgünüm."

Annemin öldüğünü söylediğimde duyulan acıma duygusundan nefret ediyorum, ama Parker'ın üzüntüsü acıma gibi gelmiyor.

O anlıyor.

Omuz silkiyorum. "Babam işini ve tüm araştırmalarını bıraktı, bu anti-Donör Programı destek gruplarına katılmaya başladı. Bunun tek yaptığı kız kardeşlerime korku aşılama oldu. Ben katılmadım, ama... onun kadar nefret etmiyorum. Onu, bu kadar işe yaramaz olduğu ve hikayeleriyle onları korkutmaktan başka bir şey yapmadığı için daha çok nefret ediyorum."

Anladığını gösteren bir şekilde başını salladı ve anladığını biliyorum.

"Annem hayal kırıklığına uğrardı herhalde. Babamın öfkesini anlardı, ama... O Donör Programına inanıyordu. Annem doğuştan kendinden daha büyük şeylere inanan biriydi."

Aklımda bir anı canlanıyor. Bir parıltı gibi.

Annem bana gülümsüyor ve Donör Programı rozetini yüzüme tutuyor.

"Bunu görüyor musun? Bu, Vviveren'deki insanlara yardım ettiğim anlamına geliyor."

"Bahsettiğin babanla olan sorunların ne oldu?" diye soruyorum.

"Üvey annem hariç herkese kötü davranıyor, üvey annem de annemden hiç bahsetmemi sevmiyor. Sanırım bunun nedeni, onların aşkının farklı olduğunu bilmesi. Annem öldükten sonra babam onunla tanıştı. Oğluyla birlikte bizimle yaşamaya başladı ve babam onunla bir kızı oldu. Babam ona prenses gibi davranıyor, bu iyi bir şey."

"Annen de... öldü mü?"

"Evet, adı Lucy'di." Sanki bunu söylediğine şaşırılmış gibi kaşları havaya kalktı, sonra yumuşadı. "Hastalandı. Babam vampir olmasına rağmen Donör Programı'na katılmamıştı. O, sürüsünün alfa'sıydı ve sürü liderlerinin donör olması genellikle hoş karşılanmaz. Annem öldükten sonra babam benimle ilgilenmek istemedi. Sanırım ona annemi çok hatırlatıyordum. Bu iyi bir şey. Annem yaşamaya layık."

Parker dudaklarıma bakıyor ve ben içkimi bitiriyorum. Alt dudağının altında küçük bir yara izi var ve üst dudağı sanki bir pençe tarafından çizilmiş gibi kesik. Kısa bir an için, o dudakların benim dudaklarımla dağınık bir öpücükle birleştiğini hayal ediyorum.

Boğazımı temizleyip geri çekiliyorum. "Eğer kendini daha iyi hissediyorsan. O zaman anlaşmamızın senin kısmını yerine getir ve derse hazırlan."

"Evet, hanımefendi."

Yemekhaneden kaçırduğım yemeği ağzına tıktırıyor.

"Az önce olanlar hakkında. Seni tekrar ısırma izin verir misin?" Yemek yerken soruyor. İğrenmem gerektiğini hatırlıyorum, ama iğrenmiyorum.

"Süveterime kan bulaştırdın."

"Haklısın, daha iyi kontrol etmeliydim."

Parker'ın beni tekrar ısırmasına hayır demem için milyonlarca neden var, ama garip bir şekilde, bugün seçmelerin sonuçları açıklanacak olmasına rağmen, midemde her zamanki gibi endişe verici bir mide bulantısı hissetmiyorum.

"Hayır demiyorum."

O sırtıyor. "Arkadaşlık artık fayda çok eğlenceli olacak."

"Ya sana bağlanırsam?" diye alay ediyorum. "Ya kapına gelip sana yalvarırsam?"

"Senin yerinde olsam kapıma seks için gelmezdim." "Neden?"

"Çünkü... seni içeri çekip kapıyı kilitler ve teklifini kabul ederdim."

"Şaka yapıyorsun." Kalbim hızla atmaya başlar. "Öyle mi?"

"Bilmiyorum."

"Sadece söylüyorum... sen farklı bir hikayesin. Ve eğer o kaşıntıyı hissedersen, kapım açık."

Yutkunuyorum, yüzümde yine sıcaklık hissediyorum.

"Artık gece yarısı kapına gelmeyi düşünmüyorum, o yüzden beni bekleme."

"Göreceğiz."

Çıkmadan önce saçımı düzeltmek için tuvalete gidiyorum. Eyelinerim zar zor duruyor ve Parker'ın yardımlarına rağmen saçımı yeniden tutturmam gerekiyor.

"Burada bir melez bulmayı bekliyordum. Tezgahın üzerinde eğilmiş makyajını düzelten güzel bir kadın gördüğümde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin."

Darien'in sözleri midemi bulandırdı, ama tek kelime etmeden göz kalemi silmeye ve yeniden sürmeye devam ettim.

"Hadi ama, beni bu kadar çabuk yazmaktan vazgeçtin mi?"

"Bana ne istediğini söyle ya da beni rahat bırak. Ya da beni tekrar ısırma çalış. Eminim Parker seni parçalamak için bu fırsatı kaçırmaz."

"Hiç şüphesiz. Ancak, o gün zaten bağış yapmış bir insandan kan içmek tavsiye edilmez."

Beni sinirlendirmek istiyor. Dudak kalemimi çıkarıp onu görmezden gelmeye devam ediyorum. Nereden biliyor? Kazakımdaki kan kokusundan olmalı.

"Kimse Parker Owens'ın *eşini* ısırma cesaret edemez."

Son kelimeyi uzatarak söyler ve gözlerimiz aynada buluşur. Parker beni eş olarak alacağını söylemişti. Ama bu sadece göstermelikti. Kurtadamlar için eş olmak ne anlama gelir bilmiyorum.

"İkinizin ne kadar çok ortak yönü olduğunu hiç düşündün mü? Erkek arkadaşının da seninle aynı rekabet sevgisini paylaşması ne büyük bir tesadüf. İkiniz de Noxx House'dasınız. Odalarınız birbirinin aynısı. Olağanüstü. Başka ortak yönleriniz var mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum." Üniformasının ceketinden tüyleri koparıyor.

"Benim hakkımda çok fazla düşünüyorsun."

"Doğru." Dişlerini göstererek gülümsedi ve ben de arkanı dönüp gitmek için döndüm. "Sadece bir düşün, Olivia."

Koridora doğru ilerlerken, sırf inat olsun diye bunu düşünmemeye yemin ederim. En azından bugün değil. Bugün seçmelerin sonuçları açıklanacak ve bu en önemli şey. Diğer her şey dikkatimi dağıtan şeyler. Parker, elimde antamla kapısını kapatır, gülümsemesi sıcak ve parlaktır.

Güzel bir dikkat dağınlığı.

CHAPTER TWENTY-ONE

PARKER

Kahretsin. Bu gerçek. Onu orgazma ulaştırmanın aramızdaki bağı düzelteceğini düşünmüştüm, ama durum daha da kötüleşti. Son bir saatimi sınıfta, onun saçını koklama dürtüsüyle mücadele ederek geçirdim.

Daha önce hiçbir kıza karşı bu kadar sahiplenici olmamıştım. Onu işaretlemem gerekecek. Henüz ona söylemedim, ama bir buçuk haftadır tanıdığın bir kıza sormak için biraz ağır bir soru. *"Evet, boynunda benim işaretimin olması kesinlikle gerekli, çünkü bu, herkese senin bana ait olduğunu görsel olarak hatırlatacak. Yirmi dört saat boyunca üzerimde kokum olacak ve bu, beynimdeki bu sahiplenme dürtüsünü giderir. Bunu gizleyemeyeceğini söylemiş miydim?"*

Bunu seveceğine eminim.

Olivia'yı Noxx House'a götürürken, Aster, Cane ve arkadaşlarının yanından geçerken Olivia'nın saçlarının üstüne öpücük kondururken glmsemiştim.

şu anda benim kokum gibi çok lezzetli kokuyor, bu yüzden başka bir şeye odaklanmak zor.

Ayrıca onu tekrar ısırma istiyorum. Kan açısından. Bu garip, çünkü daha önce kimseyi ısırma isteği duymamıştım. Sanırım soğuk kan torbalarından başka bir şey imediğinde, neyi kaçırdığını bilmiyorsun. şimdi onun kalp atışlarını, boğazımdaki sıcak, lezzetli kanını ve onu orgazmın eşiğine getirmeyi kaçırdığımı biliyorum ve bunu tekrar yapmak istiyorum. Hemen şimdi.

Olivia'dan kısa bir süre ayrıldım ve antrenmanın son birkaç dakikasını izlemek için yetiştım, tam da onların buzda son turlarını yaptıkları anı izlemek için.

"Kaptanımız ölümün eşiğinden döndü!" diye bağııyor Zant.

"Ani ölüm için tam zamanında." Chase kalecilik kıyafetiyle buz pistine işaret ediyor. Kaskının altından sarı saçları terden sırılsıklam.

O her zaman biraz pislikti.

"Bugün onu öldürmeyelim," diyor Ryker. "Belki yarın? Çift ani ölüm."

"Hepinizin bana karşı cinayet duyguları beslemenizi seviyorum," diyorum, buzun kenarında durup onları izlerken.

Diğerleri antrenmanı bitirirken bana bir dizi sevgi dolu hakaretler yağdırıyor, üçüzler de dahil, onlar da yurt odalarından birine astıkları resmime dart atıyorlar. Zant bana resmi gösterdi ve akşam yemeğinde gülmekten boğulmak üzereydi.

Yarınki ani ölüm cehennem gibi olacak, ama Olivia'nın seçmelerinin sonucunu öğrenmek için onunla gitmeyi kaçırمام. Bana gergin olduğunu söyledi, ben de hayır diyeceğini düşünerek teklif ettim, ama o hemen stüdyonun dışında belirli bir saatte buluşmamızı söyledi.

Zant, işleri bittiğinde beni soyunma odasının köşesine sürükledi. Tek izin günümde odayı temiz tutma konusunda berbat bir iş çıkarmışlar. Ceza yarın verilebilir.

Oturmak için birinin terli tişörtünü yere attım.

"Bekle, bir daha anlat. Baştan sona tüm olayı." Zant saçındaki suyu silkeler ve havluyla kuruladı.

"O beni kontrol etmek için gelir. Ben ona çok hasta olduğumu ve bütün gün yatakta kalacağımı söylerim, sonra o bana kanını sunar... ben de onu içerim ve... evet."

"Uh-huh. Hepsi bu mu?"

Ben başımı sallarım, o da havayı koklar. "Tabii, bu yüzden saçın kadınların saç spreyi gibi kokuyor. Bir zamanlar bir dansçıyla çıkmıştım. Kokuyu tanıyorum."

"Tek gecelik ilişkilerini flört olarak adlandıramazsın."

Bir keresinde, bir konsey toplantısından sonra çok sarhoş olduklarında Octavia ile yatmıştı. Octavia onu nazikçe reddetti ve o da umursamıyormuş gibi davrandı. Ama onun hakkında çok konuşuyor.

"Konuyla alakasız. Kanının tadı nasıldı? Merak ediyorum."

"Nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Her zaman durmak istemiyor ve sonsuza kadar içmeye devam etmek istiyor gibi hissediyor musun?"

"Bazen. Birçok şeye bağlı. Kaynağına aşık olmak kesinlikle deneyimi daha da zenginleştiriyor."

Daha önce kızlara ilgi duymuştum ama bu onunla kıyaslanamaz. "Yani şimdi o senin kaynağın mı?" Bu cümle bana çok yabancı geliyor. "Evet... Sanırım öyle."
"En azından artık antrenmanları kaçırmayacaksın."

Bale stüdyosuna vardığımızda, bir grup kadın ve erkek endişeyle sallanarak ayakta duruyorlar. Herkes leotard ve tayt giymiş, ben ise göze çarpıyorum ama kimse umursamıyor çünkü hepsi birbirlerine endişelerini fısıldıyorlar. Olivia'nın gözlerinde kararlı bir bakış var. Açık mavi bir leotard ve bacak ısıtıcıları giymiş, omuzlarını kapatan şeffaf bir kumaş var ve bence bu, onu gördüğüm en güzel kıyafet. *Tamam, siktir.*

Artık aktif olarak sınırları aşıyoruz, bu yüzden onu bu şekilde düşünmemem muhtemelen yardımcı olacaktır. Dürtülerimi kontrol altında tutmam gerekiyor. Ve bugün tamamen Olivia'ya adanmış bir gün.

Hayatının muhtemelen en stresli gününde ona orgazm yaşatmaktan mutlu olmamaya çalışıyorum. Ama mutluyum. Yardım etmeyi seviyorum.

Yönetmen Octavia'nın yanında dışarı çıkıyor ve ben Olivia'ya rahatlatıcı bir şekilde sarılıyorum. Zant saç spreyi kokusu konusunda haklıydı. Bütün oda bu kokuyla kaplı. Octavia hakkında bildiğim her şey Zant'ın bana anlattıkları, ama bugün yüzünün yanındaki küçük parçalara kadar yönetmenin topuzunu taklit ediyor.

"Tamam, millet. Liste burada. Lütfen unutmayın, şirkete kabul edilmezseniz, stüdyoyu kullanmaya ve haftalık açık derslerimize katılmaya devam edebilirsiniz."

Klipboardundaki listeyi okumaya başlar ve Olivia'nın kalbi düzensiz bir şekilde çarpmaya başlar. Zıplıyor, ben de onu sakinleştirmek için elimi kafasına koyuyorum.

Dakikalar geçiyor ve odada düşük sesli fısıltılar devam ediyor. Aynaların sayısını ve arka planda çalan hafif orkestra müziğini izlerken, onu duyuyorum.

"Olivia Osborne."

Nefes nefese bana uzanır. "Bu iyi, değil mi? Kabul edildin."

Gözleri kocaman ve parlak, başını sallıyor. Daha başka isimler de var ama o hala bana tutunuyor.

"Tamam. Şimdilik bu kadar. İlk performansımızı bu öğleden sonra oylama ile belirleyeceğiz."

Bütün oda sohbet ve heyecanla dolup taşar. Onlar itişip kakışırken Olivia'nın etrafında koruyucu bir alan oluşturuyorum.

"Başardım."

"Başardın!"

Kollarını bana doluyor, ben de onu sıkıca sarıyorum, sonra geri çekiliyor ve gözlerindeki yaşları silerken gözleri parıldıyor.

"Hey, Olivia." Uzun boylu, kabarık kahverengi saçlı bir adam ona yaklaşır ve el sallar. "Tebrikler."

"Sen de."

"Oh, merhaba Parker." Bana dönerek gülümser.

"Hey, tebrikler dostum." Elimi uzattım ve o da beceriksizce elimi sıktı.

"Teşekkürler..."

Kahretsin. Onun dünyasına uyum sağlayamıyorum. El sıkışmak havalı bir bir tebrik şekli değil mi? Rage'de bu biraz resmi ama yaygın olarak kabul görüyor ve bu benim sporumdan çok daha resmi.

"Octavia ile biraz konuşacağım, hemen dönerim," diyor Olivia.

Bu adamla aramızda bir sessizlik olur ve onun tedirginliği havada asılı kalır.

"Yani, uh, muhtemelen onun partnerlerinden biri olacağım..." "Oh, harika. Adın neydi?"

"Theo. Bilmeni isterim ki bu garip bir durum olmayacak. Kız arkadaşınla çıkmaya çalışmıyorum... ya da eşleşmeye."

"Oh." Bu konuyu gündeme getirecek kadar umursamasına şaşırdım. "İyi."

"En son ihtiyacım olan şey, Parker Owens'ın buraya gelip, onun beline dokunduğum için beni dövmesi."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Ben yapmam... ama sen onu düşürürsen yapabilirim." Yutkunuyor.

"Elinden geleni yap ve onu ünlü yap. Ben mutlu olurum."

Olivia'nın odanın diğerk tarafında Octavia ile konuşmasını izlemeye devam ediyorum. Kollarını birbirlerine dolamışlar, yeni tanışmış olmalarına rağmen şimdiden dostça görünüyorlar. Sanırım aynı şey Olivia ve benim için de geçerli. Oda ses ve hareketle çınılıyor, ama onu görmek kolay. Gözleri parlak ve yüzünde kocaman bir gülümseme var. Onun böyle gülümsemesini sağlamak için her şeyi yaparım.

CHAPTER TWENTY-TWO

PARKER

"Benden vazgeçeceksin," diyor.

Salıncak gıcırdıyor ve o bana bakmayı reddediyor.

"Asla."

"Sen bunu bilemezsin. Ben her şeyi

mahvederim." "Biliyorum.

Gitmeyeceğim."

Gavin'in sürüsünde olmanın bir parçası da toplantılara katılmaktır. Çoğu zaman, giyinip trenle şehre gidip, bana somurtan babasını selamlamamız ve Gavin kurt adam politikasıyla ilgili konuşmalar yaparken genel destek göstermemiz gerekir. Tek kötü yanı, orada babamı görmek zorunda olmam. O Gavin'i çok sever.

Neyse ki bugün şehre gitmemiz gerekmiyor, ama her öğrenci toplantısına katılmam gerekiyor. Mavi bir takım elbise giyiyorum. Lacivert, Gavin'in ailesinin rengi ve toplantılar, okul üniforması dışında evimizin rengini taşıyan kıyafetler giymemize izin verilen tek zamanlar. Kurtadam sürülerinde saygı ve gelenek çok önemlidir. Okul toplantılarından nefret etsem de, Gavin'i desteklemek önemlidir.

Languid Gölü'nün hemen önünde bulunan yüksek taş podyumun etrafında kalabalık bir şekilde duruyoruz. Siyah kuşlar ağaçların arasında uçuyor ve öğleden sonra güneşi tepemizde parlıyor. Bazı yapraklar, sömestr uzadıkça renk değiştirmeye başladı. Birkaç sarı yaprak düşüyor ve koyu turkuaz rengi suyun derinliklerinde kayboluyor.

Boynumda ter damlaları oluşurken yakamı çekiyorum.

"Kız kardeşlerine seçmelerden bahsettin mi?" Olivia'nın kulağına eğiliyorum. Neredeyse iki hafta oldu ve o zamanın çoğunu dans ederek ya da benimle geçiriyor. Bundan ş i k a y e t ç i değilim, ama kız kardeşlerinden kız kardeşlerinden hiç bahsetmedi.

"Hayır. Emma, aşçılık kulübüne giremediği için hâlâ üzgün. Kendini odasına kapattı. Eva ise..."

"Eva'nın erkek sorunları var."

Ona, Evangeline'i avluda ağlarken bulduğum günü anlattım. "Erkek arkadaşları her gün onu üzüyor. Ona ayrılmasını söylüyorum, ama o ayrılmıyor, sonra birdenbire kötü adam ben oluyorum. Şu anda Emma ile konuşmak konusunda hiç yardımcı olmuyor, bu yüzden her şey bana kalıyor. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum."

Bunu ne kadar sık yaptığının farkında değil galiba. Her sorunun bir şekilde çözülebileceğini düşünüyor ve çözülemediğinde, bunu kendi hatası olarak görmenin bir yolunu buluyor.

"Ama... sana nasıl gittiğini sormadılar mı?" Yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına koyuyorum, bu da dudaklarındaki somurtkanlığı değiştiriyor.

"Sadece dikkatleri dağınık. Onlara ben söylerim. Bugün gelmeleri için onları ikna ettim. Belki biraz temiz hava iyi gelir."

Birkaç dakika sonra, kalabalığın içinde onlarla buluşmak için izin isteyerek ayrılır.

Tüm gruplar konuşmalarını bitirdikten sonra Aria Hillard sahneye çıkarak son kural değişikliklerini okur. Aria, insan konsey üyelerinden biridir ve önemli etkinliklerde genellikle tüm konseyin sesi olarak görev yapar.

"Okul yılı için konsey üyesi adaylarımızı açıklamanın zamanı geldi. Bildiğiniz gibi, boş bir koltuğumuz var ve bu okula hizmet etmeye ve dünyalar arasında köprü olmaya devam edebilmek için bu koltuğu ciddiyle doldurmayı hedefliyoruz. Adayları açıklayacağız ve tüm öğrencilerin katılmasını teşvik ettiğimiz bir seçim düzenleyeceğiz."

Ayaklarımı kaydırıp ellerimi ceplerime sokuyorum. Aday listesi her zaman uzundur ve Cane'in listede olacağını bilmek, tüm süreci anlamsız kılıyor. Sürüler onun etrafında toplanacak ve o seçimi kazanacak. Birçok kişi aday gösteriliyor, ancak konsey üyelerinden birinin desteğini alan kişi seçilecek. Zant bana böyle açıklamıştı.

Zant, kalçalarını öne doğru kaydırmış ve yüzünde sıkılmış bir ifadeyle podyumun yanında oturuyor. Ona ince bir şekilde orta parmak gösteririm ve o da kollarını kavuşturur.

Bana gösterdiği orta parmağını saklıyor. Konseye yükselmesi kolay oldu. Vampirlerin politik dünyası, kurtadamlarinkinden farklıdır. Kurtadamlar sürü zihniyetlidir, vampirler ise sadece karizmatik ve hesaplı düşünürler olmalıdır. Zant her ikisinde de mükemmeldir.

"Cane Archibald," diye seslenir Aria ve sürü üyeleri hep birlikte ulurlar. Cane solumda bir yerde durmuş, el sallayıp selam veriyor. Tam bir sahtekar.

"Harika, Owens. Diğer yarın nerede?" Gavin yanıma gelip duruyor.

"Kız kardeşlerini getiriyor." Omzuna hafifçe vuruyorum. "Her zamanki gibi harika bir konuşmaydı."

"Evet, konuşma sırasında Olivia'nın kulağına fısıldadığını gördüm. Neredeyse kaçacağını sandım."

"Asla. Seni bu kadar açık bir saygısızlıkla utandırmazdım."

Sırıttıyor. "Anlıyorum. Arkadaşlar farklıdır. Ve sen ve Olivia... bu çok açık."

"Ne açık..."

"Parker Owens." Adım hoparlörlerden yankılanıyor.

Kalabalık bana bakmak için dönünce renkli bir titreşim oluyor.

"Uh, ne?" diyorum, ama kalabalık o kadar gürültülü ki beni duyan tek kişi Gavin.

Öğrenciler cesaret verici ve övgü dolu sözler fısıldıyorlar, ama benim dünyam bulanıklaşıyor.

Ne oluyor lan? Nasıl aday oldum?

Tüm resmi adaylıklar konseyden biri tarafından kaydedilmelidir.

Zant.

Onu öldüreceğim.

"Bu yıl aday olduğumu bilmiyordum?" Gavin'in sesi alçak. Kırgın. Bunu ona söylemeden planladığımı düşünüyor. Konuşmak için ağzımı açıyorum, ama *gıdıklanıyorum*. Neden biri bana bunu yapsın ki?

Podyuma doğru ilerlerken, Gavin elini göğsüme koyarak beni durdurur.

"Hey, iyi misin?"

"Hayır. Ben yapmadım. Biri beni aday gösterdi. Ve kim olduğunu biliyorum." "Pişman olacağın bir şey yapma. Burada kal."

"Zant'ı bulup kışını tekmelemeliyim."

"Hayır, burada kalıp sakinleşeceksin. Bu bir emir."

Dışlerimi o kadar sıkıyorum ki kırılacaklarını sanıyorum. Aramızdaki bağ beni itaat etmeye zorluyor, ama ben buna boyun eğmek yerine yere tükürüyorum. *Evet, Alfa* onun emrine karşı tek makul tepki bu, ama kendimi bunu söylemeye ikna edemiyorum. Bir parçam bunu istiyor, ama o parça yeterince güçlü değil.

"Yardım etmeye çalıştığını biliyorum." Başlıyorum ve duruyorum, yumruğumu sıkıp sakinleşmek için nefes alıyorum.

O sabırlı ve bekliyor. "Sorun değil, acele etme."

"Burada saygılı olmak istiyorum, ama saygıyla söylüyorum, en iyi arkadaşımı bulup onu ölümüne dövmem gerekiyor."

"Sanki yapabilirmişsin gibi." Zant kalabalığın arasından geçerken gülümsüyor.

Adayların açıklanması sona erdi ve öğrenciler topluluktan ayrılıyorlar.

İleri adım atıp omuzlarımı silkiyorum.

"Hey, hey, ne oluyor?" Zant teslim olarak ellerini kaldırır.

"Beni konseye aday mı gösterdin? Bunu binlerce kez konuştuk."

"Ne? Ben yapmadım. Neden bana söylemediğini sormaya gelmiştim."

"Saçmalık!" İleri doğru adım attım ve Gavin beni yakaladı. "Sen konsey üyesisin. Bir şey biliyorsun."

"Ben yapmadım! Beni tanıyorsun. Sana sormadan böyle bir şey yapmam." "Sen yapmadıysan, başka kim olabilir?"

"Bilmiyorum."

Telefonum çalışıyor ama ben onu görmezden geliyorum. Fısıltılar ve bağırışlar kafamdaki kanın uğultusu tarafından bastırılıyor.

"Hafta başında gördüğüm aday listesinde yoktun."

Biri seni sonradan eklemiş olmalı." Onu bu

kadar kolay bırakmayacağım. "Parker,

bunu okumak isteyeceksin." Gavin

telefonuyla bana dürtüyor.

"Şimdi olmaz."

"Bak."

Telefonunun parlamasını görmemek için gözlerimi kısıyorum ve en son blog forumundaki başlık şöyle yazıyor: *Osborne Kardeşler: Üç Küçük Yalancı*.

Altında dört satır yazıyor:

Bu kız kardeşlerin sırları var. Kime inanırsın ve kime güvenebilirsin? Sahte ilişki.

Küçük

hırsız.

Hileci.

"Siktir." Tüm öfkem bir anda yok oluyor.

Sürüde bir duygu dalgası yükseliyor. Gavin'in burun delikleri genişliyor ve ben de göğsümde hafif bir titreme hissediyorum. Bana yalan söyleyip söylemediğimi sormak istiyor. Şimdi bununla ilgilenemem. Onu bulmam gerek.

"İkinize de pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Gerçekten. Ama ben... Gitmem gerek. Olivia'nın bana ihtiyacı var. Tekrar toplanabilir miyiz?"

Onlar başlarını sallarlar, ama ben çoktan kalabalığın içine girmiş, evin renkleri arasında onu arıyorum. Etrafımdaki herkesin hareketleri ve yoğun duyguları içinde yüzüyorum.

Onun korkusu, kafamın içinde bir siren gibi, beni insan denizinin içinde ona doğru yönlendiriyor.

"Bu olamaz." Olivia'nın sesi ilk kez sakin, hesaplı yumuşaklığından uzaklaşıyor.

"Biliyorum. Sorun yok. Bunu çözeceğiz."

"Hayır, bu nasıl oldu? Nasıl anladılar? Biz..." O dönüyor ve ben onu kalabalığın içinde itilip kakılmasını önlemek için omuzlarından tutuyorum. Kalabalık dağılmaya başlamıştı, ama şimdi etrafımızda toplanıyorlar. "Emma kaçtı ve Eva onu takip etti. Ama ben seni bulmak zorundaydım. Ben... Ben..."

Elini tutup bana dönmesini sağladım. "Bunu çözeceğiz."

"Neler oluyor? Seni konseye kim aday gösterdi?"

Sözleri göğsümdeki ateşi söndürdü. Ona söylememe gerek yoktu. Zaten biliyordu.

"Bilmiyorum."

"Herkes bana kötü bakıyor."

Kalabalığa karşı durduğunda sakin görünüyor, ama gözlerine baktığımda parıldadıklarını görüyorum ve yanağına dokunuyorum. "Seni koruyacağım."

Kamera flaşları her iki taraftan da gözlerimizi kamaştırıyor.

Gazeteden Autumn telefonunu çıkarır, not almaya hazırdır. "Olivia, gazeteyle bir açıklama yapmak ister misin? Bu sahte ilişki mi?" Olivia bana bakar.

"Bu doğru değil," diyorum. "Bu sahte değil. Olivia benim kız arkadaşım." "Söylentiler hakkında daha fazla yorum yapmak ister misin?" diye soruyor Autumn.

Başparmağımı çenesine koyarak dudaklarımı Olivia'nın dudaklarına bastırıyorum ve o da dudaklarını açarak karşılık veriyor. Dilim ağzına giriyor ve ben yalıyorum.

geriye yaslandığımda alt dudağımdan onun tadı.

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Oh. Tamam. Anlaşıldı." Autumn gülümser ve telefonuna bir şeyler yazar.

Olivia'yı koluma alıp kalabalığın içinden geçiriyorum, ona çok yaklaşan erkeklere homurdanarak. Takım arkadaşlarım, adaylığımı tebrik etmek için yanıma geldiklerinde tek istisna oluyorlar. Bunun zararı, kız kardeşlerini bulana kadar bekleyebilir.

Kokularını takip ederek tekne evine varıyoruz. Kampüste bulunan eski bir bina, yosun kaplı taştan yapılmış ve çürümüş ahşap bir kapısı var. Parmaklarımı demir kapı kolunun üzerinde gezdirip kokuyu içime çekiyorum. İçeride iki kalp atışı ve hafif hıçkırıklar duyuluyor.

"Buradalar."

"Benim, Olivia. Ve... Parker da burada." Olivia kapıyı açar ve güneş ışığı odanın arkasında saklanan kızların üzerine düşer. Kızlar, kırık bir kürek teknesi ve birkaç kürekle birlikte tekne iskelesinin arasında saklanmaktadır.

Olivia onlara koşar ve onlar güverteye yığılırlar. Ben kapıda kalırım, tekne evini korumak en iyi yardım şekli olduğuna karar veririm.

Onlara mahremiyet sağlamak için dikkatimi tekrar göle çeviririm. Su parıldıyor ve kürekçiler dışarıda antrenman yapıyor ve homurdanıyorlar.

Evangeline teselli edilemez bir şekilde ağlıyor ve Emma'nın sesi bir fısıltı gibi. "Sadece salondan bir not defteri. Hepsi bu. Aldığım tek şey bu. Yemin ederim."

"Önemli değil."

"Bütün arkadaşlarım bana mesaj atıp soruyorlar. Ama ben sadece... Eve gitmek istiyorum."

Bir bakıyorum, ikisi de Olivia'nın omuzlarında ağlıyorlar. Olivia hiçbir şey söylemiyor, sadece ellerini saçlarında gezdirip bir anne gibi mırıldanıyor.

O zaman onu görüyorum. Ne kadar yorgun görüldüğünü. Ağlamayan tek kişinin o olduğunu. Bunun tek seferlik bir şey olmadığını biliyorum. Kaç gece uyanık kalıp onları teselli etti? Kız kardeşlerinin ona ihtiyacı var ve dünyası başlarına yıkılsa da, o da onlarla birlikte her şeyi ayakta tutuyor.

Bazen, istemediğimiz ama doğuştan sahip olduğumuz rollerimiz vardır. O da bunun kanıtı. Tek farkı, o buna karşı koymuyor.

Adaylığı ve bunun ne anlama geldiğini düşünüyorum: kampüsteki en güçlü iki liderle karşı karşıya gelmek. Aster ve Barrett, Cane'in o koltuğu alması için mücadele edecekler.

Ve istemememe rağmen, o koltuk güç anlamına geliyor.

Olivia ve kız kardeşleri gibi insanları savunacak biri olmalı. Onları korumak için öne çıkmam gerekiyorsa, bunu yapacağım. Konseye gireceğim. Onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım.

CHAPTER TWENTY-THREE

OLIVIA

Kahverengi saçlı bir çocuk, ay kuşlarının çevrelediği bir salıncakta oturuyor.

Burası tanıdık bir yer, ayaklarım çiçeklerin arasından geçen yıpranmış patikanın her izine uyuyor. Daha önce buraya gelmiştim. Bu patikayı ayaklarım oluşturdu.

Yüzünü göremiyorum, ama beni bekliyor. Bunu biliyorum. O her zaman beni bekliyor.

Beynimde çok fazla şey oluyor.

Ders kitabımdaki tamamen dönüşmüş bir kurt adamın şemasına bakıyorum. Daha önce de resimler görmüştüm, ama bu kitap o kadar ayrıntılı ki gözlerimi ondan ayıramıyorum. Arka ayakları üzerinde duran, sarı gözleri kağıdın içinden bakıyor. Kömür rengi kürkü, dev pençeleri ve dudaklarının arasından görünen büyük dişleri var. Parker'ın kurt adam halini hayal ediyorum ve rüyamdaki görüntüler zihnimde uçuşuyor. Kitap, henüz öğrenmediğim şeylerle dolu. Ayın farklı evrelerinin farklı etkilerini açıklıyor ve yıllar boyunca heterokromiye de değiniyor. Profesör bir sonraki ödevimizi açıklarken, ben sayfaları çevirip ilerliyorum.

Eşler. Bu kelime dikkatimi çekiyor ve duruyorum.

Sadece üç sayfa ve çoğunlukla tarih ve üremeye ilgili.

Bağlı Eşler: Doğumdan itibaren kurulan bir bağ.

Okudukça yüzüm kızarıyor: *Bağlantılı eş çiftleri yüzyıllar boyunca gözlemlenmiş ve bir katalizörün sonucu olarak kümeler halinde ortaya çıkmıştır. Bu nadir görülen fenomende, bir eş çifti birçok başka çifti doğurur.*

Çan çalar ve bakışlarım ders kitabımdan ayrılır. Çan, duvarlar boyunca uğuldar ve taş tavanda yankılanır. Malzemelerimi toplayarak, göğüs kafesimdeki ağırlıkla mücadele ederim. Darien'in sözleri, duvarlardaki yağ lambalarının alevleri gibi zihnimde parıldar. Üniformamın yakasını çekerek telefonumu çıkarırım.

Parker'ın mesajı en üstte:

Parker: *Merhaba güzelim.*

Antrenmandan sonra uğrayacağım. Bu gece eğlenceli bir şeyler yapalım.

Birkaç dakika sonra.

Parker: *Ya beni görmezden geliyorsun ya da derste çok dikkatli dinliyorsun. Seksi kızların beni görmezden gelmesini seviyorum.*

Ama bu gece öyle olmayacak ;)

Yaklaşık otuz dakika sonra bir mesaj daha gönderdi.

Parker: *Zant, Octavia'nın ondan bahsettiğini sorup sormadığımı bana sordu.*

Emma'nınki ondan sonra.

Em: *Buradan nefret ediyorum. Aşçılık kulübünden biri panna cotta'mı buzdolabından çıkarmış ve bütün gece tezgahın üzerinde bırakmış.*

Kız kardeşlerimle yaptığım konuşma hala aklımın bir köşesinde, ama felaket kapımda. Kelimenin tam anlamıyla, dans stüdyosundaki dolabımın üzerine biri "Yalancı" yazmış. Bu beni çok rahatsız etmiyor, en azından kız kardeşlerim arasında en az rahatsız eden şey bu, o yüzden şikayet etmemeye çalışıyorum. Bu konuda yapılabilecek bir şey yok, bu yüzden endişelenmenin bir anlamı yok. Onlar, sadece beklememiz gerektiğini anlamıyorlar ve bu konuyla ilgili herhangi bir şeyden bahsettiğimde gözlerini deviriyorlar.

Yazının yazıldığı gecenin ertesi gecesini en kötüsüydü. Emma, bacaklarını göğsüne sıkıca sararak titreyerek yatağımda otururken, ben onun karşısında oturuyordum. Odamdaki şömine bütün gece boyunca yanıp durdu.

"Eve gitmek istiyorum," demişti Emma.

"Bu insanların ne düşündüğü kimin umurunda?" "Benim!"

Emma, gönderi yayınlandığından beri neredeyse hiç konuşmayan Eva'ya döndü.

"Neden bir şey söylemiyorsun? İlk ayrılmak isteyen sen olacağını sanıyordum."

Eva başını salladı. "Groveshire'a dönmek istemiyorum. Neden hedef alındığınızı anlamıyorum. Yurdundaki herkes bana sırtını döndü."

. Ya hile yapan ya da hırsız olduğumu düşünüyorlar. Nedenini bile bilmediklerini sanıyorum. Önemli değil. Bu blog, onların tek dinledikleri şey."

"Blogun bir anlamı yok. Eve gidemeyiz. Onların kazanmasına izin veremeyiz," dedim, ama Emma'yı kalmaya ikna etmek bütün gece sürdü. Dizüstü bilgisayarı geri vermek zorundaydı, onu sadece Dacre'den intikam almak için aldığını söyledi - her sabah ayak parmağını çarpmayı hak eden konsey üyesi; bu onun sözleri, benim değil.

Emma eğilip küçük parmaklarımızı birbirine bağladı. "Söz veriyorum, sadece eski tarifleri görmek istedim. Evet, çalmak için arkadaşlarımdan baskısı altındaydım, ama benim için iyi bir niyetle yaptım."

Sanırım ikna etmeye çalıştığı kişi ben değildim.

Emma'nın defteri tarifler için çalmış olması, benim yakın çevremizin hedef tahtasında olduğu açıkken önemli değil. Son birkaç gündür, konseydeki Weres'lerin buz gibi bakışları, saf küçümsemeyle dolu bir cehenneme dönüştü.

Neyse ki, Gavin'in sürüsü koruma görevini yerine getiriyor ve Eva'nın arkasında bir Were ile bana doğru koşarken bunu hatırlıyorum. Adam uzun boylu ve birkaç saniye durup sonra gözden kayboluyor. Onlar korumalar falan değil, ama uzaktan birçoğunu fark ediyorum. Bizi koklayıp, Gavin'e olan görevlerini yerine getirdiklerinden emin olmak için yeterince uzun süre bekliyor olmalı. Hepimiz birkaç kez yemek salonunda akşam yemeği yedik ve bunun garip olduğunu söylemek bile az kalır. Parker'a bakışları hoşuma gitmiyor. Sanki o bir yabancı ajanmış ve onlar onun onlara sırtını dönmesini bekliyorlarmış gibi. Parker'ın bunu görmemesi veya hissetmemesi imkansız, ama onların yanındayken yüzündeki geniş gülümseme hiç kaybolmuyor.

"Seninle konuşmam lazım."

"Bekleyebilir mi? Parker'la konuşmam

lazım." "Hayır. Hadi gel."

Koridorları kaplayan mozaik taş döşemede adımlarımızın yankısı yankılanırken, o benim ön kolumu tutuyor ve ben de onun rehberliğinde gözlemesine ulaşana kadar kalede ilerliyorum. Tek kelime etmeden, dar koridordaki spiral merdivenleri tırmanıyoruz ve ben duvarları kaplayan boyalı duvar resimlerine göz gezdiriyorum. Güneş ışığını içeri alan, taşa oyulmuş yıldız şeklindeki pencereler var.

Sadece ağaçların tepeleri ve bebek mavisi gökyüzüyle baş başa kalana kadar durmuyoruz.

"Hile yapmadım."

Bunu yemin eder gibi söylüyor.

"Tamam mı? Aldattığını düşünmedim."

"Hile yapmadım ama... Birinin öyle düşündüğünü anlayabiliyorum." O anda Eva'nın pembe dudak parlatıcısını sürmediğini ve dağınık saçlarına fiyonk takmadığını fark ettim. "Ugh! Bunu söylemek istemedim ama kimseye söylememek beni içten içe yiyor. Jared ve ben ayrıldık."

"Oh."

Aldatmaktan bahsettiğinde, akademik konulardan bahsettiğini düşünmüştüm.

"Evet, ayrıldık ve sonra aynı gece biriyle yatmış olabilirim. Ama sana söylüyorum, biz ayrılmıştık, ama bu karalama kampanyasını başlatanlar bunu bilmiyorlar. Ya da biliyorlar ve beni kötü göstermeye çalışıyorlar."

Sözleri beynimde yapışkan bal gibi. "Bekle.

Kiminle yattın?"

Önemsizmiş gibi başını salladı. "Sadece koridorumdaki bir adam. Yemin ederim, sadece arkadaştık. Hala da öyleyiz... Sadece bir gecelikti."

"Jared'e ne oldu?" "Bana evlenme teklif etti."

"Sonra ondan ayrıldın mı?" "Beni yargılama."

"Yargılamıyorum, sadece... Evlenmek isteyeceğini düşünmüştüm."

"Ben de öyle düşünüyordum, sonra o bana teklif etti ve ben... hayır dedim. Kim daha çok şok oldu, ben mi o mu, emin değilim."

"Bu iyi bir şey mi, kötü bir şey mi?"

Ağlamıyor. Hatta burnunu bile çekmiyor. Daha fazla gözyaşı döktüren kaçırılmış öğle yemekleri ya da satışlar var. Belki şoktadır.

"Henüz bilmiyorum."

Onun itirafının ne anlama geldiğini düşünüyorum. O blog yazısını yazan kişi bunu biliyor muydu? Eva'nın biriyle yattığını nereden bilebilirlerdi ki? Bu okulda herhangi biri olabilir, ama benim kara listemin başında iki kurt adam konsey üyesi var. Ama bu onlar için bile çok bariz olabilir ve bu Parker'ın konsey adaylığını açıklamaz.

Parker'la konuşmam lazım, ama baleden sonraya kadar beklemem gerekecek. *Odaklan, Olivia.*

Bale için buradayım.

Önemli olan tek şey bale.

"Olivia – Giselle."

Bir hata olmalı.

En azından mutlu olabileceğim bir rol olarak Willis'i seçtim. Giselle'i bir olasılık olarak düşünmemiştim. Gerçekleşmesi olası olmadığını bildiğim için, bu hayali beynimden silmiştim, böylece onu alamamanın getireceği umutsuzluğu yaşamamış olacaktım.

Bale stüdyosunda memnuniyetsiz bir yankı var.

"Baleyi biliyor musun?" Erkek dansçılardan biri olan Theo yanımdan soruyor. Bugün Octavia dışında benimle konuşan tek kişi o.

Biliyor muyum? Pointe yapmaya başlamadan önce odamda tam olarak bu varyasyonu çalışmıştım. Varyasyonu biliyorum. Gözlerim kapalıyken bile yapabilirim. *Giselle* en sevdiğim baledir ve Giselle rolü başroldür.

"Evet," diyorum. Çılgılık atmak istiyorum. Sevinmek, birine anlatmak istiyorum. İlk olarak kız kardeşlerim aklıma geliyor, ama dünya yok olurken onlara anlatamam. Ama mutluluktan patlayacağım.

Karakterlerin geri kalanının dağıtımını dinliyorum. İki kadro var, biri üçüncü ve dördüncü sınıflar için, diğeri birinci ve ikinci sınıflar için. Fia, üst sınıf öğrencisi olarak başrolü aldığını duyurduklarında çılgılık atıyor.

Ayaklarımı bantlarken başım eğik ve Octavia odayı toplamak için koştururken neredeyse onu deviriyordum.

"Olivia, dolabını temizlettirdim, bilmeni istedim. Oradaki eşyaların hepsi yakında temizlenecek. Oradaki eşyaların yarısına bile inanmıyorum."

"Teşekkürler. Bütün bunlara alışkın değilim. Burada pek çok kişi beni tanıyor gibi görünüyor."

"Alışsan iyi olur. Dans dünyası performans haberleriyle şimdiden çalkalanıyor. Başrolü aldığın için tebrikler. Bu pozisyonu alan en genç birinci sınıf öğrencisi olabilirsin."

Bu, tüm Vviveren'in gazetelerde adımı göreceği ve öğreneceği anlamına geliyor.

Parker ıslak saçları ve okul üniformasına uygun olmayan eşofmanıyla kapıdan içeri girip eğilip

beni öpmek için eğilene kadar şokumdan kurtulamadım

Sahte öpücükler hızlı olmalı, ama ben de ona karşılık verirken saniyeler geçip gidiyor. İkimiz de bundan zevk alıyoruz. Ben biliyorum. O da biliyor. Sadece, ikimiz de bu konuda tek kelime etmedik. Sadece doğal bir ritimle gezegenler gibi birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz.

"Birisi mutlu."

"Giselle'i aldım. Başrol."

Beni kucaklayıp döndürüyor. "Ah, seninle gurur duyuyorum. Kim olduğunu bilmiyorum. Ama kutlayalım da bana anlatabilirsin. Kız kardeşlerine de anlatabiliriz..."

"Hayır. Şimdi olmaz. Önce konuşmamız lazım."

Herkes stüdyodan çıkana kadar beklerim ve Octavia göz kırparak kapıyı kapatırken ona nazıkçe el sallarım.

"Benden ayrılıyor musun?" Gülümser, bana yaklaşır ve ben omuzlarım aynaya çarpma kadar geriye doğru yürürüm. Onun çekiciliği beni yine etkiler ve odaklanmak için nefes almam gerekir.

"Temel kurallar belirlememiz gerekiyor."

"Mesela?"

"Mesela, burada öpüşmemeliyiz, tabii..."

"Bir neden olmadığı sürece mi? Seni öpmek çok güzel." Dudakları alnıma değene kadar öne eğildi. "Daha fazla neden istiyorsan, bende bolca var."

Onun bana karşı ritmini bozmak için çok uğraşmam gerekiyor. Neden yapmamamız gerektiğini biliyorum. Kafamdan atmaya çalıştığım rahatsız edici düşünceler tekrar ön plana çıkıyor.

"Eşler hakkında ne biliyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Kurtadam eşleri gibi mi?"

Başımı salladım.

"Kurtadamlar eşlerini ısırarak işaretlerler..." Başparmağı boynumu okşadı. "O kişi bağı kabul ettiğinde, eşleşmiş olurlar. Herkes eş olarak işaretlenebilir. Vampirler ve insanlar da dahil."

"Yani hepsi kendi tercihin mi? Başka bir şey yok mu?"

"Evet, gönüllü bir şey. Yani birbirine bağlı eşler var, ama..."

"O da ne?"

"Kurtadamlar birbirlerine bağlı olabilirler. Bunu kendileri seçmezler ve neredeyse her zaman birlikte olurlar."

Kalbim kulaklarımda atıyor. "Peki bu nasıl bir şey? Rüyalar falan oluyor mu?"

Sırıtarak köpek dişlerini gösteriyor. "Hâlâ benimle ilgili rüyalar görüyor musun?"

Onun sorusunu görmezden gelerek omurgamı düzeltiyorum. "Sen rüya görmüyor musun?" "Rüyalarımı hatırlamam çok nadirdir."

Mavi gözleri yüzümde dolaşp dudaklarıma sabitleniyor. Sanki birkaç saniye sonra kendini bırakıp dudaklarını boynuma koyacakmış gibi. "Bağlı eşler olduğumuzdan mı korkuyorsun? Kalbin bu yüzden mi bu kadar hızlı atıyor?"

"Bilmiyorum. Merak ettim."

"Endişelenmene gerek yok. Sen insansın, ben ise yarı vampirim. Bağlı eşlerin hepsi tam kanlı kurtadamlardır."

Rahat bir nefes aldım. Darien benimle dalga geçiyordu, sadece kafamı karıştırmaya çalışıyordu. Neden onun söylediklerine kulak verdiğimi bilmiyorum.

"Senin için çok fazla mı bağlanmak?" Parker'ın sesi şakacı.

"Ben iyi bir eş olabileceğimi sanmıyorum."

"Bunu söylemen komik, çünkü ben de sana bir şey sormak üzereydim." Parmakları yine boynumdaki o noktayı okşadı, eğilip beni öptü ve dişlerini tenimde gezdirdi.

"Sana iz bırakayım."

Sıcaklık birikir ve midemde bir taş gibi batar.

"Kimsenin sana dokunmayı düşünmesini istemiyorum. Senin tamamen bana ait olmanı istiyorum. Ve bu iz sadece gösteriş için. Kabul etmek zorunda değilsin. Zamanla kaybolurlar."

"Peki bu anlaşma bittiğinde ne olacak? O zaman ne olacak?" diyorum.

Geriye yaslanarak bir sonraki cümlesini söyler, gözleri benimkilere kilitlenmiştir. "O zamana kadar sana evlenme teklif edeceğim."

Bu sözler dudaklarımdan bir kahkaha koparır. Şaka yapıyor olmalı. "Ve evet diyeceğime emin misin? Evlenmeye niyetim yok."

"Oh, eminim. Senin bağıllık sorunların beni korkutmuyor."

Birkaç saniye sonra, bakışlarının ağırlığı üzerimden kalkıyor ve geri çekiliyor. Onu korkutmuyorum. Bu sözlerde bir rahatlama var. Ciddi mi konuşuyor, yoksa ben onun ciddi olmasını mı istiyorum, emin değilim.

Eva'dan öğrendiklerimi ona anlatmak için bekleyeceğim. Heyecanın elektriği hâlâ devam ediyor ve tek istediğim dans etmek.

"Burada kalıp varyasyonu çalışmak istiyorum. Sorun olur mu?"

"Evet, gidip bize yiyecek bir şeyler alıp geri gelip izleyeceğim. Olur mu?"

Bir an tereddüt ettim.

"Geceyi beni dans ederken izleyerek mi geçirmek istiyorsun? Daha önemli işlerin yok mu?"

"Bu benim önemli şeyler listesinin en başında." Kulaklarından kulaklarına kadar sırtıyor. "Sanırım kız arkadaşım ile randevumuz gecikti."

Kız arkadaş. Benim kalbim çarpıyor. Bu hiç burada burada
burada bu bu itirafı

Parker gittikten sonra, tüm kafa karıştırıcı düşüncelerimi de beraberinde götürür. Sonra sadece ben ve Giselle kalırız.

CHAPTER TWENTY-FOUR

PARKER

"Ne oldu?" Eli benim elime konuyor.

İkimiz de salıncakta değiliz. Birlikteyiz ama daha genciz, çiçeklerin arasında oturuyoruz.

Yüzümdeki yaşları siliyorum. "O gitti."

Kimin gittiğini söylemiyorum. O her zamanki gibi biliyor ve kollarını bana doluyor, ben de kucağında ağlıyorum.

Geçen hafta boyunca yatakta Olivia ile uyanmaya alıştım. Seks yok ama bu, sabahları sanki tek gecelik bir ilişkiymiş gibi gizlice çıkmaya çalışmasını engellemiyor. Doxlothia şirketinde işe başladığından beri eskisinden daha erken kalkıyor.

"En azından beni sonra arar mısın?" diye şaka yapıyorum, o da kapımın altından sızan loş ışıktaki eşyalarını çantasına koyuyor.

Gülümsüyor. "Görüşürüz."

Dirseklerimin üzerine oturup gözlerimdeki uykuyu siliyorum. "Daha fazla uyuman lazım."

"Bana mı söylüyorsun?"

"Evet, ben söylüyorum. Sabahın birinde kapıma gelip, sonra yine sabah beşe kadar uyuyamazsın. Erken geleceksin ve birlikte yatacağız, böylece bütün gece uyuyabileceksin."

Her gece saat gibi, sersemlemiş bir halde kapıma gelir ve uyuyamadığını söyler. Onu beklemeye başladım. Yatağım küçük ama

O yokken beni kenara itip battaniyeyi aldığı zaman onu zlüyorum.

"Tamam."

Bu kadar kolay olacağını hiç tahmin etmemiştim. "Güzel. O zaman sonra görüşürüz."

Sabah ayrıldıktan sonra uyuyamıyorum, bu yüzden antrenman yapmak için buz pistine gidiyorum. Yıldızlar da bunun gerekli olduğunu biliyor. Olivia hayatımdaki en iyi şey ve diğer her şey, takımı sezona hazırlamak da dahil olmak üzere, berbat olmaya devam ediyor.

En kötüsü de bu değil.

Hala konsey sorunu var. Adaylığımın üzerinden bir hafta geçti ve hala benim adımları kimin koyduğunu bilmiyoruz. Konseydeki kurtadamların hiçbirisi bu açıklamadan memnun değildi, Gavin hariç. O, bu konuyu konuştuğunda benim katılmamdan daha da heyecanlanıyordu. Neyse ki, Gavin'i Olivia'nın kız kardeşlerinin yürüttüğü karalama kampanyasının saçmalık olduğuna ikna etmek çok zor olmadı. Adam dedikoduları pek umursamıyor. Babasının işi nedeniyle buna alışık ve tüm bu politikayla sürünün sakın kalmasına büyük yardım etti. Haberciler sorarsa ne söyleyeceğimi bana söyledi.

Hayatım boyunca Cane'in kötü bakışlarından kaçınıyordum, ama şimdi adaylık ile işler başka bir boyuta taşındı. Kim yapmış olursa olsun, sonuçlarıyla yine de başa çıkmak zorundayım. Bu yüzden antrenmandan sonra takım elbisemi giyip, aynı anda benimle konuşmaya çalışan en az on kişinin arasında duruyorum. "Hiç temizlenmiyorsun," diyor Zant, ben de kravatımı düzeltiyorum. "Kameraya gülümse."

Kameraları olan insanlara işaret ediyor. Bazıları gazeteden, bazıları da şehirden gelen gazeteciler. Doxlothia haberleri, dünyanın en büyük liderlerinin çocuklarının okuduğu Vviveren'in haberleridir.

"Bay Owens, liderlik yolunda attığınız yeni adımla, bu yılki Av'a katılacak mısınız?"

"Hayır." Gavin'in sürüsünden ayrılmaya niyetim yok ve hala Olivia'yı beni işaretlemesine ikna etmeye çalışıyorum.

"Annen, konseye adaylığınız hakkında ne düşünür sence?" diye soruyor sarışın bir muhabir.

Onunla ilgili sorular bekliyordum, ama bu soru beni çok etkiledi. "Sanırım gurur duyardı." Ona çamurdan yaptığım pastaları getirdiğimde olduğu kadar gurur duyardı.

Hava çok güneşli, bu yüzden gözlerimi korumak zorundayım. Güneşli günler bana onu hatırlatıyor, çocukken bütün gün dışarıda otururduk, ama şimdi bunu düşünmek için uygun bir zaman değil.

"Liderlik yolunda planların neler? Kendi grubunu kurmak ya da annenin işini devam ettirmek gibi düşüncelerin var mı?" Üniversite gazetesinden Autumn, kayıt cihazını ağzıma tutuyor.

Flaş gözlerimi kamaştırıyor ve konuşmak için ağzımı açıyorum, ama boğazım kurumuş.

Annem bir Doxlothia mirasçısı ve eş savunucusuydu. Eşli çiftleri korumaya yönelik yasaların en az yüzde yirmisinin nedeni odur ve birçok vaka çalışması da yapmıştır. Çöpçatanlık. En sevdiği kısım buydu. Gerçek insanlarla çalışmak.

"Bugünlük bu kadar soru yeter. Pazartesi sabahına kadar tüm girişimlerin tam listesini sunacağız," diyor Zant, kolunu omzuma atarak beni Central Lawn'daki sakin bir yere götürüyor.

"Harika iş çıkardın," diyor.

Rahatlamam kısa sürüyor.

"Takım antrenmanına geç kalacağız."

Günlük işim bitti ama hala enerjim var. Omuzlarımı gevşetmek için omuzlarımı döndürüyorum. Antrenmana geç kalamam. Takımın bana yüzde yüz ihtiyacım var. Antrenmanlarımızda işler sadece biraz düzeldi ve benim yokluğum bizi geriye götürecektir.

"Yetişiriz. Stres yapma."

"Senin için söylemesi kolay. Şu anda kafamda bir sürü şey var ve bu konsey işi de yükümü artırıyor."

"Olivia'yı kastediyorsun."

"Evet, o da bunun bir parçası."

"Sen bittin." Zant kıkırdar.

"Sen benim cesaretlendiricim olman gerekirdi."

"Ben de sana, oyalanmayı bırakıp Olivia'ya, o kararını verip geceleri onu kucaklayacak başka birini aramaya başlamadan önce, gerçekten senin kız arkadaşın olmasını teklif etmeni destekliyorum."

Ona söylemedim, ben yaklaşır yaklaşmaz anladı. Olivia dün gece yine benim yatağımdaydı. Zant beni görür görmez sırtı ve kaşlarını kaldırdı. Onun kokusuydu. Aynı yatakta uyumak beni onun kokusuyla doyuruyor. Tek dezavantajı, kokusu çarşaflarımda kalıyor ve onu özlememe neden oluyor. Bu bizim için alışkanlık haline gelen bir şey.

"O benimle bile yatmak istemiyor, başka biriyle yatmak istemesini bekleyemezsin."

"Gerçekten mi? Dans partneriyle ya da buradaki diğer canavar siklerle sikişmek istemediğini mi düşünüyorsun? Onu koruyacak kadar güçlü olan tek kişi sen değilsin."

"Tamam, şimdi beni gerçekten kızdırıyorsun." Genişlemiş burun deliklerimden nefes alıp, o görüntüyü kafamdan atmaya çalışıyorum. Düşünmeden cildim kaşınmaya başlıyor.

"Mesele de bu. Senin için endişeleniyorum. Olivia planına karşı gelirse, bu noktada *gerçekten* birini öldürebileceğinden korkuyorum ve bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama babam hapishanede seni ziyaret etmeme izin vermez. Seni seviyor ama bu benim imajım için kötü."

"Teselli edici."

"Ciddiyim. Ondan hoşlanıyorsun. Başka kimsenin ona dokunmasını istemiyorsun. Ona gerçekten sormalısın."

Haklı. Haklı olduğu zamanlardan nefret ediyorum. Zant, bana bariz şeyleri yüksek sesle söyleyerek bana yardım ettiğini düşünmekten hoşlanıyor. Ona sormak istiyorum, ama içimden bir ses onun hayır diyebileceğini hatırlatıyor. Ve bu da bana, bir gün benim yatağında yatmak istemeyebileceğini hatırlatıyor. O zaman tüm bunlar boşa gidecek ve ben ne yapacağım? Gavin'in sürüsünde kalabilmek için başka bir eş mi bulacağım?

Bunun geçici bir ilişki olduğunu belirtmek zorunda kalan benim. "Onunla ciddiylim. Ona... lanet olasıca takıntılıyım."

"Bana bilmediğim bir şey söyle kardeşim."

Aster, bir sürü fotoğrafçıyı çimlere getirir. Somurtkan ve sıkılmış ifadesi ortadan kaybolmuştur. Sonunda, salondaki posterlerdeki gülümseyen yüzüne benzer bir ifade takınır, kızıl saçlarını kabartır, flört eder ve sorularını gülerek yanıtlar.

"Tam da görmek istediğim adam," diyorum.

Bu, doğru hissettiren ani bir karar. Vücudum kendiliğinden hareket ediyor. "Ne yapıyorsun?" diyor Zant yavaşça.

"Oyunu oynuyorum."

Zant'ın çığlığını duyduğumda çimlerin karşısına geçmiştim bile. "Bekle..."

"Merhaba!" Aster'ın geniş omuzlarına kolumu doladım.

Dilini ısırırken tehlike ve kan kokuyordu, ama gülümsedi. "Owens."

"Siz ikiniz arkadaş mısınız?" diye sordu bir muhabir.

"Kesinlikle," diyorum. "O, nezaketle benim adaylığımı desteklemeye karar verdi."

"Cane Archibald'ın adaylığını desteklediğini sanıyordum?" diye sordu bir başkası.

"O, benim katılmak istediğimi bilmeden önceydi. Bizim uzun bir geçmişimiz var. Değil mi?"

"Elbette. Doxlothia'nın Rage kaptanının başarıya ulaşma çabasını desteklemek ne büyük bir onur." Aster'ın sözleri dilinden hiç tereddüt etmeden dökülüyor. "Bize bir dakika müsaade eder misiniz?"

Aster, duyulmayacağımız bir mesafeye gelene kadar gülümsemesini sürdürdü ve kolumu kavrayarak parmaklarını pençeye çevirdi.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye dişlerini sıkarak tısladı. "Mesaj gönderiyorum. Olivia ve kız kardeşleriyle uğraştığını biliyorum. Artık benim imajım senin imajın."

"O blog yazısını benim yazdığımı mı sanıyorsun?"

"Sen değilsen, aklıma başka bir kişi geliyor."

Alaycı bir şekilde gülerek pantolonunu silkeler ve saçını düzeltir. "Ya da belki yanıyorsun. Belki de... seni aday gösteren kişi, Osborne kardeşlerin adını lekelen kişi ile aynı kişidir. Ya da belki de hak ettiklerini buldular."

"Dikkatli ol."

"Peki. Oyun oynamak istiyorsan, oynayalım. Dilediğine dikkat et." Yere tükürdükten sonra, gülümseyerek paparazzilerin arasına geri döndü.

Başımı salladım. Kanım bu meydan okumayla coştı. Onun içimdeki kurtla benim içimdeki kurt arasındaki doğal mücadele.

CHAPTER TWENTY-FIVE

OLIVIA

"Senin," diyor, hiç tereddüt etmeden. "Her zaman sendin, Olivia." Doymuşum. Sonsuzum. Güvendeyim. Evimdeyim.

Bu benim hatam değil. Bir gün, Parker'ın yanında olmadan uyumak imkansız hale geldi. Hiç mantıklı değil. Ama onun kokusu ve sıcaklığı duyularımı sakinleştiriyor ve beynimdeki her şey neredeyse anında kapanıyor. Yine de haklı, uykusuz bu şekilde çalışmaya devam edemem.

Isınmadan sonra kendimi halsiz hissediyorum, bu yüzden müziğimi açıyorum.

Sadece ben ve Giselle varız. Ve olması gereken de bu. Burada olmamın tek nedeni bu. Bir varyasyondan diğerine geçiyorum. Başlangıçta basit. Akıcı ve kolay. Sonra bir adımı unutuyorum ve toparlanırken tökezliyorum.

Vücudum yavaş, ama yeterince yiyorum. Varyasyonu biliyorum. Şimdiye kadar mükemmel olmalıydı. Ama tökezliyorum, hantalım. Bir adım gerideyim ve kollarım çok sert.

Aynada kendime baktığımda, hiçbir şey bilmiyormuşum gibi görünüyorum. Bir yerlerde daha yetenekli ve parlak bir gelecek vaat eden bir çocuk var ve o beni aptal gibi gösteriyor.

İyi ama harika değil.

Ayak bileğim kayıyor ve geriye doğru sendeleyerek ritmimi yeniden bulmaya çalışıyorum.

Ama formum dağınık.

Adımları biliyorum. Biliyorum. Hızlı ayak. Denge. Denge. Denge.

Sağ ayak başparmağım ayakkabımda sürtünüyor. Bu, varyasyonu sonuna kadar tamamlayamamam için bir mazeret değil.

Neden bu rol için seçildim ki?

Fırsatımı kaçıracağım.

Sonunda başarısız olarak boğulacağım.

Korku beynimi kaplıyor ve kayıyorum. Hayal kırıklığından bir gözyaşı yanağımdan akıyor, maskarayı akıtıyor ve gözlerimi yakıyor.

Baleye suya dayanıklı olmayan maskara sürmemem gerektiğini biliyorum. Ben bundan daha iyiyim. Belki de yeteneğim tükendi. Ya da belki de hiç olmadı. Varyasyonumu bırakıp, nefesimi düzenlemek için başımı dizlerime koyup yere oturuyorum.

Annem ne derdi? Ya da daha kötüsü, babam ya da kız kardeşlerim.

Herkes beni teselli etmeye çalışır ve kariyerimin sonuna kadar kabul edilebilir ölçüde taziyelerini sunardı. Midem bulanıyor. Benim için üzümlerdi. Bana acırlardı. Bu büyük bir olay olurdu. Onlar ve benim için dünyayı sarsan bir olay.

"Hey, bu gözyaşları da ne?" Parker'ın sesi stüdyoda yankılanır.

"Sürekli hata yapıyorum. Benim için bitti. Berbatım."

Yanımda oturur, yanağımdaki gözyaşını siler ve bir tabak yemek bırakır.

"Kendine çok sert davranıyorsun ve vücudunu çok zorluyorsun." "Ama ya yapamazsam? Ya... her şey mahvolursa? Ya başarısız olursam?

Ya düşündüğüm kadar iyi değilsem? Her şey bittiğinde herkesin ne diyeceğini şimdiden tahmin edebiliyorum: 'Sorun yok Olivia. Her şey yoluna girecek.' Ama bu durumu daha iyi hale getirmiyor. Herkes beni bir dansçı olarak tanıyor. Başaramazsam... tüm o acıma bakışlarıyla yüzleşmek zorunda kalacağım. Hayal kırıklığıyla. Herkes benim için endişelenecek. Basını düşünemiyorum bile."

"Tamam. Diyelim ki her şey mahvoldu... Hayatının performansına çıktın ve sahnede dağıldın. Seni alıp, giyinmeni bekleyeceğim. Bir şeyler yiyip... seni yalnız başına bir yere götüreceğim. İster odalarımıza gidelim, ister trenle şehre gidelim, bir sonraki adımı o zaman karar veririz. Basının tepkisini atlatırız ve sonra

... tekrar dans
edeceksin." "Hepsi
bu mu?"

"Hepsi bu. Dünya yok olmaz." "Beni
nasıl görürdün?"

"Berbat bir gece geçirdiğini ve bunun yeteneğini etkilemediğini düşünürdüm. Olivia, dans etmeni seviyorum. Dans etmenin seni mutlu etmesini seviyorum ve annenin tutkusunu sürdürmeni seviyorum... ama bale senin en az ilgi çekici yanın."

Bunu düşünürken, önce biraz kırıldım. Bale benim kimliğim. Benim bir uzantım. Tek uğraştığım şey. Tek istediğim şey. Bale olmasa ben kim olurum?

"Benim için dans etsen de etmesen de aynısın. Dünyanın en ünlü balerini olsan da olmasan da, sana olan hislerim değişmez. Sen benim için sadece Olivia'sın ve en sevdiğim insansın."

Olivia'nın kim olduğunu bilmiyorum. Parker'ın senaryosunu tekrar gözümün önüne getiriyorum. Sahnede kendimi rezil etmek ve sonra... saklanmak için kaçmak. Bu kadar kötü mü olur?

Elimi onun eline götürdüm ve o da parmak eklemlerimi ovuşturdu. Olivia'dan bahsederken kimden söz ediyor olabilir? Bale olmadan hayatım sadece yemek yemek, uyumak ve derslere gitmekten ibaret. Başka hobim yok. Hiç başka bir şey istemedim.

"O zaman neden en sevdiğin kişi benim?"

Komik olan Zant gibi biri olmamalı mı? Ya da eminim birçok ilginç şey yaşayan Gavin. Muhtemelen kanımdan ya da kokumdan dolayıdır

...

"Senin yanında uyanmak ve saçını taramanı izlemek, hava durumu hakkında yaptığın küçük yorumlar, sınıfta öğrendiklerini bana anlatman ya da seninle akşam yemeği yemek ilginç geliyor."

"Bunlar sıkıcı geliyor."

"Seninle değil. Ben sadece seni seviyorum. Beyninin çalışma şeklini ve bir şey hakkında açıkça konuştuğunda utandığın sevimli halini seviyorum. Saklamaya çalıştığın rekabetçiliğini, ama Darien'i satrançta yenmenin sana ne kadar iyi geldiğini biliyorum. Ve beni dinliyorsun... ve bu çok güzel çünkü... uzun zamandır pek kimse beni dinlemiyordu. Zant ve Gavin vardı, ama aynı şey değil. Senin beni aramanı seviyorum. Bana kesinlikle ihtiyacın yok ama beni gördüğünde heyecanlanıyorsun."

"Sen sadece beni seviyorsun," diye onun sözlerini tekrarlıyorum.

Bununla ilgili yapabileceğim bir şey yok. Sanki inkar edemeyeceğim bir gerçekmiş gibi söylüyor. Bundan kaçmamın ya da durumu iyileştirmemin imkanı yok. Varlığımın temelinde yeterince iyiyim.

Omuzlarım kulaklarımdan düşer, bunun getirdiği rahatlama hissine teslim olurum. Başımı omzuna yaslarım, sonra başımı eğip yanağına öperim.

Gülümser, burritodan kocaman bir ısırik alır ve kenara koyar. "Şimdi, bunu söyledikten sonra, kalk ve tekrar dene."

"Belki de bu gece için bırakmalıyım."

"Hayır, antrenmanı kötü bir notla bitirme. Yardım edebilir miyim?" Beni yerden kaldırır ve antrenman tutumu silkelememe yardım eder.

"İkinci perdede pratik yaparken belimi tutabilirsin." "Anladım. Ne yapmam gerektiğini söyle."

Ona her şeyi anlatırım. Beceriksizim, ama daha eminim. Bu baleyi biliyorum. Ve tüm o pratikler geri geliyor. Leotardımın içinden hissettiğim ellerinin sıcaklığı, kaldırışlarımıza eşlik ediyor. Beni kaldırmakta hiç zorlanmıyor, ama onun beceriksizliği bizi güldürüyor.

"Ayaklarım mahvoldu." İnleyerek, pointe ayakkabılarımı çıkarmak için hareket ediyorum.

"Hadi, seni buz küvetine götüreceğim." Birkaç saniye içinde kolları beni sarmış ve beni koridorda yürürken kucaklıyor. Ağır adımları ahşap zeminde yankılanıyor.

Beni, ortasında altıgen bir taş küvetin bulunduğu büyük bir odaya götürüyor. Küvetin etrafını kemerli pencereler çevreliyor ve dışarıdaki ağaçların tepeleri cama sürtünüyor.

Ben kenarda otururken o buz banyosunu başlatır, sonra ayaklarımın dibine diz çöker. "Bırak ben yapayım." Ayakkabılarımı işaret eder.

"Olmaz. Kimsenin ayaklarımı görmesine izin vermem."

"Ayaklardan korkmuyorum. Düzenli olarak eğlence için birbirlerinin vücutlarını parçalayan bir grup erkekle soyunma odasını paylaşıyorum. Kolay kolay iğrenmem."

Utanç içinde başımı sallıyorum. "Hayır, cidden, bunları saatlerdir giyiyorum ve ayak tırnağım morarmış."

Uyluklarıma hafifçe vurur. "Sorun değil. Hadi. Ayağını ver."

Baldırımı tutmasına izin verip lastikleri çıkarmasını izlerken içim burkular. Yüzüne bakamıyorum. Onun tiksindiğini düşünmek damarlarımda gerçek bir korku uyandırıyor.

"Oh. Vay canına,"

diyor. "Parker."

"Şaka yapıyorum. Söz veriyorum."

Ona gizlice bakıyorum. Ayaklarımı incelerken kaşları çatılmış, ama tiksinti duymuyor. Endişeli görünüyor.

"Bunu çıkarsam acır mı?"

Ayak parmaklarımdaki bandı, yok etmekten korktuğu bir çıkartma gibi çekiyor. "Hayır, acıya alıştım."

Sanırım balenin yıpratıcı etkisi bu açıdan onun sporuna benziyor: zamanla devam eden acı, sonunda duyularınızın görmezden gelmeye başladığı bir acı.

Her iki ayağımdaki bandı dikkatlice çıkarıyor. İğrenç. Korkunç. Utanç içindeyim ve ölmek istiyorum, ama o tepki vermiyor. Büyük eli topuğumu sıkıyor ve rahatlamadan inliyorum.

"Ayaklarını küvete sok," diye emrediyor ve ben itiraz etmiyorum. Şişmiş ayaklarımdaki buzlu su dudaklarımdan bir çığlık koparıyor, ama saniyeler geçtikçe kaslarım gevşiyor.

Birkaç dakika sonra, ayaklarımdaki havluyu siler. Sağ ayağımın bir tırnağı siyahlaşmış ve üstünde açık yaralar var. Küçük parmağımın tırnağı yakında düşebilir.

Başparmağı ayak tabanımın kemerine doğru hareket ettiğinde nefesim kesildi. "Canını yaktım mı?"

"Hayır, o... Bu çok iyi geliyor."

"Kabarcıklarınızı incitmemeye çalışacağım."

Ayaklarımı masaj yapmak için bir parça iyileştirici merhem kullanıyor. Üstesinden gelmem gereken bir şok var. Bir adam parçalanmış ayaklarımı masaj yapıyor ve bu biraz hoş.

Ve daha da iyisi... o bunu yapmak istedi. Ben sormama gerek kalmadı.

Sanırım ona çok fazla bakıyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarının derime dokunmasının hissini tadını çıkarıyorum. Daha fazla şifalı merhem alıyor ve baldırıma ve ayak tabanıma sürüyor. Omurgamdan bir sıcaklık akıyor. Nefes almam gerekiyor. Sağladığı rahatlamanın yoğunluğu göz kamaştırıcı.

Ayağımı doksan derece uzatıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum. Duruyor, baskıyı azaltıyor ve tekrar yavaşça devam ediyor.

"Harika gidiyorsun."

Onun övgüsü damarlarımda yanıyor ve o tekrar denerken ben nefes veriyorum. O da benimle birlikte nefes veriyor. Kalbim buna karşılık veriyor ve bunu her yerde hissediyorum. Kafamda. Göğsümde. Bacaklarımın arasında.

"Daha iyi hissediyor musun?"

Onun ellerini ve devam ederken damarlarının şişmesini izleyerek başımı sallıyorum. Konuyu değiştirmem lazım. Başka bir şeye odaklanmalıyım.

"Kaçmadığın için şaşırdım. Babam ayaklarımın erkek ayaklarına benzediğini söylerdi... Sanırım şaka yapıyordu."

"Hiç komik değil." Parker işine odaklanmış, garip bir şekilde kaslarımdaki ağrıyı gidermeyi çok ciddiye alıyor.

"Annem öldükten sonra babam ne yapacağını bilemedi. Kızlarına nasıl bakacağını bilmiyordu. Eva ve Emma onun elinden geleni yaptığını düşünüyor, ama... Bence o sadece çöktü. Hayatının işinden vazgeçti. Artık dışarı çıkmıyordu ve bizim de çıkmamıza izin vermiyordu. Şehirdeki bale dersleriyle sınırlıydım çünkü babam beni şehirdeki bale okullarına gitmeme izin vermiyordu. Sanki bizi koruyarak dünyadan kurtarabileceğini düşünüyordu, ama şimdi kız kardeşlerim ve benim bu kadar izole olmamamızın daha iyi olacağını düşünüyorum. Bir blog yazısı ve birdenbire dünya sona eriyor."

"Evet, ölüm... insanlara yaptığı şey çok garip. Annem öldükten sonra, babamın bana bakmaktan nefret ettiğini düşünüyorum. İş yerinde onu yeterince hatırlatacak şeyler vardı, sonra eve gelip dinlenmek istiyordu. Bu yüzden benim için ya Rage ya da hiçbir şey. Eve geri dönemem."

Bunu anlıyorum.

"Ooo." O başparmağını ayak tabanımın kemerine yoğunlaştırırken ben nefes veriyorum. "Derin nefes al."

"Annen... Nasıl biriydi?" Onu hayal etmek istiyorum. Parker ile aynı mavi gözleri var mıydı? Aynı saçları?

"Uzun boylu ve sıcakkanlıydı. Beni hep kucaklardı. Kurtadam Konseyi'nde çalışıyordu. Gerçekten çok neşeli biriydi. Düz, koyu renk saçları vardı, ama gözleri benimki gibi parlak maviydi. İnsanlar onu buradan tanırdı, çünkü dönüşmüş haliyle de gözleri mavi kalırdı."

"O öldükten sonra sürüsüne ne oldu?"

Üç parmağını baldırımın uzunluğu boyunca bastırıyor. Rahatlatıcı bir şekilde yanıyor. "Kurtadam Konseyi'ndeki tüm çalışmalarını korumak istediler ve bu işi bana devretmek yerine beni sürgüne gönderdiler. Vasiyetinde benim devralmamı istediğini belirtmemişti... Aniden hastalandı... ve böylece yeni bir Alfa atadılar, ve evet..."

"Bu yüzden mi alfa kanını kabul etmek ve kendi sürünü kurmak istemiyorsun?"

"Kendi grubumu oluşturmak, sadece takılmak için bir grup insan bulmak kadar basit değil. Birdenbire kendime şunu sormak zorunda kalıyorum: Dünya için ne yapmak istiyorum? Annem gibi bir yol izlemek mi istiyorum? Kendi yolumu mu çizmek istiyorum? O zaman

benim etrafımda hayatlarını şekillendiren tüm bu insanlardan sorumluyum ve bunun için kendimi yeterince iyi hissedip hissetmediğimi bilmiyorum."

Parker kendini yeterince iyi bulmuyor mu? Bu nasıl mümkün olabilir? Onunla ilgili her şey mükemmel ve bu bir rol değil. Bunu başkalarına davranışlarından ve buz pistinde gördüğümünden anlıyorum. Dokunuşunda ve bana kendimi önemli hissettirmesinde...

Bence her anne böyle bir adamla gurur duyardı.

"Annen ne derdi?"

Bana bakmak için durakladı. "Muhtemelen ne yapmaya karar verirsem vereyim, her şey yoluna girecek derdi. O çok... rahat biriydi. Asla paniğe kapılmayan, sakın bir liderdi. Annem benim kahramanımdı."

"Benim annem de benim kahramanımdı." Yanaklarım kızarır ve boğazımda yükselen duyguları bastırıyorum.

"Anneler böyledir." Gülümser ve ayaklarımı bırakır. Bunu söylemedeki rahatlığını seviyorum. Sanki hala buradaymışlar gibi.

Telefonumun zil sesi dikkatimi dağıtır. Emma bana bir blog yazısının bağlantısını göndermiştir.

Aster, Parker Owens'ı Konsey için sürpriz bir destekle destekliyor.

"Ne yaptın?" Telefonu kaldırıyorum. "Bu tamamen senin adınla yazılmış."

"Keşke bunun uzun bir hikaye olduğunu söyleyebilseydim, ama biraz dürtüsel bir karar verdim ve bu kararın bana geri tepip tepmeyeceği belli değil. Odamda anlatayım mı?"

"Hayır... senin değil. Bu sefer benimki." Dudaklarını yalayıp gülümser.

CHAPTER TWENTY-SIX

PARKER

"Bu, ayrı geçirdiğimiz son gece."

"Nereden biliyorsun?"

"Hissedebiliyorum. Bir şeyler değişiyor." Yanağına, sonra boynuna öpücük kondururum.

Diğer Rage takımları antrenman için kampüse geldi. Bu, okul sıralamasını etkilemeyen ama yine de benim ve takımım için çok önemli olan, ay festivali öncesindeki birçok turnuvadan biri. Kampüste her zamankinden çok daha fazla Weres var ve hepsi göl kenarındaki konuk evlerinde kalıyor ve konuk ortak salonunda büyük bir parti veriyorlar. Günün çoğunu kaptanlarla ve koçlarla görüşerek geçirdim.

Göl kenarındaki binaların içleri tamamen ahşaptan yapılmış ve oyulmuş, her oda Doxlothia'daki evlerden birine göre dekore edilmiş. Ana odada dört renk bir arada kullanılmış ama garip bir şekilde mide bulandırıcı değil. Dışarıdaki loş ışıktaki hareketsiz duran Languid Gölü gibi, sessiz ve bulanık.

Pantolonumun paçası hafifçe çekildi ve dizim ısırılmadan önce tek gördüğüm koyu renkli buklelerden oluşan bir kafa oldu.

"Bacağımı ısırma mı çalışıyorsun?"

Koçun kızı kıkırdarak babasının yanına koşar.

"Mia," Koç Zepheus kızını azarlar, "ısırmak yok."

Tuz ve biber saçlarını eliyle tarar ve iç geçirir. *"Isırma döneminden geçiyor."*

Weres için ısırma dönemleri en kötüsüdür. Duyduğuma göre vampir çocuklardan bile daha kötüdür.

"Tsk. Tsk. Gelecek yıl tamamen gri olacaksın, Koç."

"Bugün iyi iş çıkardın. Biraz eğlenecek misin?" Koç Zepheus kızını kucağına alır ve bana sempatik bir gülümsemeyle omzuma hafifçe vurur. Bu, göğsümdeki sürekli gerginliği hafifletmeye yardımcı olur.

Günün diplomatik kısmı bitti, bu da kampüsteki en çılgın partinin başlamak üzere olduğu anlamına geliyor. Bu, turnuvaya katılan diğer okulların sporcularına özel bir parti, ama birini getirebilirsin. Ve benimki neredeyse geldi.

"Deneyeceğim," diye fısıldarım.

Bu, takımımın ilk sınavı ve sezon dışında kaybedersek, bu gözden kaçmayacaktır. Manşetleri şimdiden görebiliyorum: *Owens Şampiyon Takımı Yıkıma Sürüklüyor*.

Babam buna alaycı bir şekilde gülerdi, hiç şüphe yok. Takımdan ayrılmamı ve hasar kontrolüyle ilgilenmemi, takım elbise giyip onunla birlikte Kurtadam Konseyi'ne katılmamı söylerdi. Her gün annemin yokluğunu hatırlatacak bir yere gitmektense, başka herhangi bir şey yapmayı tercih ederim.

Birkaç kişiye daha merhaba derim ve takımımın uslu durduğunu kontrol ederim. Her an gelebilir...

"Selam, Kaptan." Ryker bira yudumlarırken yaklaşır ve koçun az önce ayrıldığı yeri gergin bir şekilde süzer. "Seninle konuşabilir miyim?"

Başını eğmiş, gözlerime zar zor bakıyor. Evet, durum çok kötü.

"Evet. Ne oldu?"

"Ben... burası en uygun yer değil, biliyorum, ama bugün başıma bir şey geldi ve ben..."

Sanki son kısmı söylemek ona acı veriyormuş gibi, gerçekten kendini tutuyormuş gibi durur. "Sanırım takımdan ayrılmalıyım."

"Ne? Neden? Ne oldu?"

Çenesini gerer, kollarını içe doğru çeker. Bu, ön kollarının bronz teninde dövmelelerini gördüğüm nadir anlardan biridir. Dövmeleri her zaman formasıyla örtülüdür.

"Benim için iyi bir zaman değil."

"Saçmalık. Gerçek neden ne?"

"Sana sorun çıkarmak istemiyorum dostum."

Omzuna dokunuyorum. "Ben kendime sorun yaratırım. Benim itibarımı zedelemek için yapabileceğin pek bir şey yok ki, ben zaten yapmadım mı? Söyle bana."

"Doğrusu, sonunda takıma yük olacağımı düşünüyorum. Babam ve amcam bana ve birçok insana sorun çıkarıyor. Bence bunu bırakmam daha iyi."

Ryker hakkında pek bir şey bilmiyorum ama ailesini duydum. Buraya mirasçı olarak gelmeyen birkaç kişiden biri. Okula girişiyle ilgili birçok şüphe vardı, örneğin babasının hapisten yeni çıkmış olması ve dört yıllık okul ücretini nakit olarak ödemesi gibi.

"Seni bırakmayacağım. Sana ihtiyacımız var."

"Hayır, ihtiyacınız yok. Zaten bitmiş durumdayım. Bu hafta antrenmanlarda berbat oynadım." İçkisini bir dikişte içip, yakındaki masaya sertçe koyar. "Bensiz daha iyi olursunuz."

Takımımın geri kalanı odanın uzak köşesindeki içki masasının etrafında sıralanmış durumda. Bu açıdan bakıldığında, her şey yolunda gibi görünüyoruz. Neredeyse tam işlevsel takımlara sahip diğer takımlarla karşılaştırıldığında.

Benimkini bir arada tutmam lazım.

"Hadi buza çıkıp biraz antrenman yapalım. Enerjim var ve parmaklarım kanayana kadar devam edebilirim. Kafandan tüm o saçmalıkları çıkar ve sadece oyunun tadını çıkar."

Oynarken yüzünden, dişleri kırılrsa bile, bunu sevdiğini görebiliyorum. Böylesine acı verici bir sporu oynamaya istekli olan herkes sever.

"Zaten dikkatimi başka yere vermem lazım," diyorum. "Bu gece mi?"

"Evet, bana şunu ver..."

Olivia, Octavia ile birlikte içeri girer; parlak mor bir elbise giymektedir. Kısa. Bacakları geniş ağılı çoraplarla kaplıdır. Kalbim durur. Vviveren tarihinde daha güzel bir kadın olmamıştır.

"Belki... sonra. Tamam mı?" Ryker gülümser, bakışlarımı takip eder.

"Evet. Orada olacağım. Bana bir saat ver..." Octavia onu içki masasına doğru yönlendirirken, ben o elbisenin içindeki kışına odaklanıyorum. İkisi de davetli misafirler, ama Octavia'nın kiminle geldiğini bilmiyorum. "Belki iki saat."

Gözlerimiz birbirine kayıyor, sanki beni hissedebiliyormuş gibi, ve omurgamdan tatmin edici bir heyecan geçiyor.

"İyi eğlenceler. Ben Chase'i bulmaya gidiyorum... Kimseye bundan bahsetmeyeceksin, değil mi?"

"Neyi?"

Kendinden emin sırtışı geri dönmüştür. Vviveren'de her şey yolunda.

Bir kriz önleildi. Ryker'a gerçekten ihtiyacımız var. O, takımdaki en akli başında stratejistlerden biri. Dürüst olmak gerekirse, kaptan olmanın en iyi yanı liderlik etmek. Profesyonel bir takımda bunu özleyeceğim.

"Aster'dan haber aldın mı?"

O pisliğin adının ağzından çıkmasından nefret ediyorum. Olivia'nın dudakları alkolden ıslak, gözleri ağırlaşmış, sırtı duvara yaslanmış bana bakıyor.

Bacağını benim bacağıma sürüyor. Alaycı. Oynak.

"Bu sabah, okulda benim konseye ne kadar büyük bir katkı sağlayacağımı anlattığı konuşmasının ardından, ölmemi dilediğini söyledi."

"Sence işler değişiyor mu? Arkadaş olacaksınız ve tehdit ortadan kalkacak." Parmaklarımla oynuyor, her birinin ucunu izliyor. "O zaman bu iş bitecek."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve onun parmaklarının kolumda yukarı doğru hareketine odaklanmayı tercih ediyorum. Arkamda müzik çalmaya devam etse de, sanki sadece ikimiz varmışız gibi hissediyorum.

"İstedğin bu mu?"

Durur, dudağını ısırır. "Rol yapmayı sevmiyorum."

O benim kalbimi kıracak. *Kahretsin*. Biraz daha uzun süre sahip olamaz mıyım? "O zaman belki de beni işaretlemelisin."

Olivia'nın dudaklarından çıkan "*beni işaretle*" sözleri kanımı aşağıya doğru akıtıyor. Özellikle de bana öyle bakarken. Elleri blazerimin içine girmiş, gözleri yumuşak ve bekleyiş dolu. O bakışı sadece bana yapıyor. Sanırım. Onu diğer erkeklerle dikkatle izledim ve hiçbiri aynı değildi. Bu sadece gösteriş için, ama çok ikna edici. Bale için oyunculuk becerisi gerektiğini öğrendim, ama bu farklı. Yoksa ben öyle olmasını mı istiyorum? Alkolün etkisi olmalı.

"Uh, bir daha söyler misin?"

"Belki... beni işaretlemelisin. Buna itiraz edilemez. Bu gerçek."

"Artık kurtadamların çiftleşme ritüellerine inanıyor musun?" "Eğer ben seçersem, evet."

Yanağını avuçlarım ve başparmağımla dudaklarını okşarım. Gözleri büyür. Gerçekten düşündüğüm şeyi mi kastetti?

"Peki ya sonra? Bunun, cildinde benim izimi taşıyacağın anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi? Leotardın içinde bile."

"Makyajla kapatamayacak mıyım?"

Gülerek boynuna yaslanıp kokusunu içime çektim. Aklım bu düşünceyle doluydu. Dişlerimi derisine batırıp, benim olanı tamamen alırken.

"Olmaz. Coşkunu seviyorum, ama iz bırakmak... Birine iz bırakmak kolaydır, ama kabul edene kadar insanları farklı şekillerde etkiler. Acıtabilir, şehvetle çıldırtabilir, her türlü şeyi yapabilir. Neye bulaştığını anlamamı istiyorum."

"Nasıl kabul edebilirim?"

"Uh... seks. Bağlantıyı sağlamlaştırmanın tek yolu bu. Ve beni ısırman gerekiyor."

"Oh."

Düşünerek başını eğdi. Bana rüyasını anlatmadı, ama eminim ki benimle ilgili en az bir seks rüyası görmüştür. Keşke ben de rüyalarımı hatırlayıp aynı şeyi söyleyebilseydim.

"Kabul etmene gerek yok. Etkisi geçene kadar beklememiz yeterli."

"Buradan çıkana kadar senin işaretini taşıyacağım, öyle mi? Kolay." "Yıl sonu gibi mi?"

"Okul bittiğinde."

Heyecanımı gizlemek için yanağımı ısırıyorum.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun? Sarhoş değilsin, değil mi?"

Boş bardağını sallıyor. "Bu su. Octavia'nın bolca içki doldurduğunu duydum ve bu gece pratik yapmak istiyorum."

Bu, benimle gerçekten flört ettiği anlamına geliyor. Bileğini tutuyorum ve ben diğer elimi beline doladığımda başını eğiyor, böylece kalçalarımız birbirine değiyor.

"Tamam... o zaman yapalım. Bu hafta sonu yapalım. Ne kadar erken o kadar iyi."

Dudaklarına eğilirken gülümsemeden duramıyorum. Vücudum, bunun ne kadar kolay olduğunun memnuniyetiyle titriyor. Hiçbir zaman hızlı olmuyor, ihtiyacı dilinden ve kokusundan damlıyor. Bunu taklit edemez.

Ona gerçekten kız arkadaşım olmasını teklif etmeliyim. Ağzımı açarım ama dururum. Burası doğru yer ve zaman değil.

Ayrıca, ya yanlış yorumluyorsam? Belki de benden hoşlanmıyor, sadece ona dokunmamdan hoşlanıyor. Bu da olası bir şey. O zaman ona söylersem, korkup bir daha benimle konuşmayabilir.

Hayır. Parker, korkaklık yapma. Erkek gibi davranıp ona sormalıyım. Bu gece.

"Zaten bunun benimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bence bu seninle ilgili. Aster ve Barrett seni açıkça bir tehdit olarak görüyorlar." diyerek beni düşüncelerimden kopardı.

"Diğer kurtadamlar, alfa olmama rağmen beni her zaman bir tehdit olarak gördüler. Gavin bana... benim büyük bir şey olacağımı düşündüğünü ve dört yüz yıl önce yaşamış en büyük sürü liderlerinden birinin bir melez olduğunu söyledi. Bende ne gördüğünü bilmiyorum."

"İyi bir sürü lider olacağını düşünmüyor musun?"

"Annem öldükten sonra yalnız bir kurt olarak kalacağımı düşünmüştüm."

"Belki de... diğer tüm yalnız kurtlar da öyle düşünmüştür. Belki de hala alfa liderlerini bekliyorlardır. Seni."

Sadece yarım bir gülümseme yapabiliyorum. "Bunun için gereken özelliklere sahip olduğumdan emin değilim."

"Sen iyi bir lidersin. İnsanlar sana saygı duyuyor. Bunu gördüm... Gerçekten, sen tanıdığım en nazik, en cömert adamsın."

Onun iltifatı göğsümü ısıttı. O kadar güzeldi ki, şaka yaparak bozmadım bile.

"Hadi." Onu, kız arkadaşları ve eşleriyle birlikte diğer Weres'lerin bulunduğu kalabalığın içine götürüyorum. Ryker ile buzda buluşma vaktim yaklaşıyor, ama bir dansa karşı koyamıyorum.

Müziğin ritmini tadını çıkararak, kışını bana sürtünecek kadar ona yaklaşıyorum. Dudaklarımı boynuna yaklaştırmak için eğilmem gerekiyor.

"Rahat mısın?"

O başını sallar ve ben kalçalarını çekerim. Bana izin vermesini seviyorum. O sözleri söylediği için, beynim bu düşüncüyü kafamdan atamıyor. Olivia'yı işaretleme düşüncesi. Sonra onu ısırmayı hayal etmekten kendimi alamıyorum ve ona karşı duyduğum bu dürtü asla bitmeyecek gibi. Onu işaretlesem ve şanslıysam bir gün bu bağı kabul etse bile, onunla birlikte bölgemi tekrar tekrar sahiplenmek istiyorum. Ve bu sadece bir kısmı. Onun kanının tatlı kokusuna tekrar kulak veriyorum ve taze, ılık kanın dilime değdiği düşüncesiyle ağzım sulanıyor. Bir şeye ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

Aster ve Barrett sürüleriyle partiye girince hava değişir ve oda alkışlarla cınlar. O pislikler, Olivia ile geçirebileceğim tek boş anı bile mahvedecekler.

"Parker..."

Gözlerimi fark etmiş olmalı, çünkü onun deyimiyle, gözlerim kaşınıyor ve *kurt gibi bakıyorum*.

Onu kalabalığın içinden geçirip tuvalete giriyoruz. Tuvalet loş ışıklı, duvarları aynalarla kaplı ve taş lavabolar var. Sağlam.

"Ne yapıyorsun?"

Gülümsedim ve onu tezgahın üzerine oturttum. "Kapatmamız için iyi olur," dedim.

"Tabii, tabii."

"Sanırım kan içmek için canım çekmeye başladı." *Senin kanın.*

"Daha önce öyle değildi?"

Kafamı sallıyorum ve dudaklarımız birbirine değene kadar yaklaşıyorum. Taze kan içmek beni... kopuk hissettirir diye düşünmüştüm, ama öyle olmadı. Onun kanı damarlarımda dolaşırken, her zamankinden daha güçlüyüm.

"Beni buradan ısırmak mı istiyorsun?"

Onun bakışlarını yakalarken dizlerimin üzerine çöküyorum. Nefesi kesiliyor ve gözleri büyülüyor.

"Belki."

Elimi bacaklarındaki ağına üzerine koyuyorum ve nefes alış hızlanıyor.

"Parker, kapı."

Elbisesinin içine uzanıp taytının kenarını tutup ayak bileklerine kadar indiriyorum ve dudaklarım bacağına derisine değiyor.

"Seni bu kadar kolay soyuyorum." "N-ne yapıyorsun?"

"İçiyorum." Onun uyluklarını öptükten sonra dişlerimi onun sıcak tenine batırıyorum. Parmakları saçlarımı kıvırıyor ve kan dilime hücum ederken inliyorum.

Uzun süre içemem ama önemli değil. Onun bir parçası bile yeter. Hıçkırıkları beni onu hemen burada soyamak istemesine neden olsa bile.

Kapının dışında ayak sesleri duyuluyor.

Onu kaldırıp arkamızdaki kabine götürüyorum. Neyse ki kabinin kapısı yere kadar uzanıyor. Ağır banyo kapısı duvara çarpıyor ve tavanda yankılanıyor. Bir grup kız gülerek içeri giriyor.

Kabuk, onu tuvaletin solundaki duvara bastırmak için yeterince büyük. Onun tahrik kokusu beni delirtiyor.

"Sessiz olursan, durmayacağım," diyorum kulağının yanında. "Bunu ister misin?"

Parmakları gömleğimi çekiştirir ve başını sallar. Parmağımı dudaklarıma götürür ve yere diz çökerim. Eteğinin eteğinin altına kaybolduğumda, bir çığlık atar. Dilim bacağındaki damarı bulur, sonra dişlerimi geçiririm. Bu çok seksi. Taytları hala ayak bileklerinde. Tahrik olmuş ve yarasını kapatmak için uyluğunu yalarken cildinin tadını seviyorum.

Dudaklarından yumuşak, nefessiz bir ses çıkar ve ben iç uyluk kısmını hafifçe ısırırım. Sessiz olmasını hatırlatmak için. Tuvaletteki kızlar ellerini yıkarken sohbet ediyorlar. Dudaklarımda onun tadı varken dikkatimi onlara veremiyorum.

Olivia saçımı yumruklar ve beni kendine yaklaştıırken, parmaklarım bacaklarının arasındaki ıslaklığı bulur. Bacağına öperken kalçaları yukarı doğru kalkar. Gittikçe daha yukarı. Dokunmam için çok istekli. Onun hoşuna gidecek pek çok şey yapabilirim. İç çamaşırını çekerim, itiraz edip etmeyeceğini görmek için beklerim, ama o beni daha sıkı tutar, başımı bacaklarının arasına doğru iter.

Tabii ki söyleneni yapacağım. Onu tatmak için dilimi uzun bir yalamayla merkezine bastırıyorum. Islak, tatlı ve mükemmel.

Aç bir adamdım. Bir kez tattım, sonra onu duvara bastırdım. Yalıyorum. Emdiğim. Dilimi içine daldırdığımda bacakları titriyor.

Onu orgazma ulaştırmak niyetindeyim, ama sessiz kalmakta pek başarılı değil. Nefesi gittikçe hızlanıyor ve tırnakları omzuma batıyor. Yavaşlıyorum, dilimi klitorisine bastırıp biriken ıslaklığı tadını çıkarıyorum.

Kapı kapandığında ayağa kalkıp kalçalarımı ona bastırıyorum. Gözlerinde bir şey var. Vahşi bir arzu ve yalvarma. *Oh, bebeğim.*

Çenemi saçlarına dayayıp, bana ne kadar ihtiyacı olduğunu kokusundan anlıyorum. Parmaklarım bacaklarının arasındaki ıslaklıkla buluşuyor ve iniltiyi bastırıyorum. Sadece düzensiz nefeslerimiz ve altımda bastırıldığı sıcaklığı hissediyorum. Neyse ki, kan ve seks kokusu, kabini açana kadar gizli kalıyor.

"İstedğin bu mu?" Parmaklarımı tekrar ıslaklığına sürüyorum.

O başını sallar ve başını göğsüme gömer. Dudaklarım alnını okşar. Keşke bunu yakalayıp bir şişeye koyabilsem. Nefes nefese kalışını. Beni içinde istiyor.

Kapı tekrar açılır, başı geriye düşer ve gözleri çaresizlikle büyür.
Bir elimle ağzını kapatıyorum, diğer elimle parmağımı içine sokuyorum.
Onun içinde pompalarken, inlemeleri elimle bastırılır ve parmakları ön kolumu sarar.

Daha *fazla* mı? Dudaklarımla soruyorum ve o hızla başını sallıyor.

Parmaklarım onun içinde hareket ederken, zevkten gözyaşları gözlerinde birikir. Gözlerinden gözlerimi alamıyorum. O altın ve menekşe rengi gözler, zevkten gözyaşlarıyla doludur. Sessizce benden daha fazlasını istiyor. Vücudu bana sesleniyor, onu memnun etmem için yalvarıyor ve ben de bunu istiyorum. Yapacağım. Ne isterse, ne kadar sürerse sürsün.

Kapı tekrar kapandığında, ön kolumu tutmaya devam ediyor.

Gülümsüyorum. "Durmamı istemiyor musun?"

Kızaran yanaklarıyla başını sallar. *Kahretsin*. Hiçbir kızı bu kadar çok istememiştim.

"Her zaman bana ihtiyacın varmış gibi kokuyorsun Olivia. Sanki bana haykırıyormuşsun gibi."

Ona bastırduğımda penisim sertleşir; başparmağımla alt dudağını okşayıp ağzını hafifçe açtığımda titrer. Önümde diz çökmüş hali şimdi beynimin önündedir ve tüm vücudum karıncalanır. Benim onu memnun etmek istediğim kadar o da beni memnun etmek ister mi acaba?

Parmaklarımı çekiyorum ve o inliyor.

"Bana ihtiyacın var," diyorum, boynundaki deriyi yalarken. "Evet," diye nefes alıyor.

Parmaklarım tek tek onun içine giriyor. "*Parker*.

Lütfen."

"Söyle bana. Söyle, bebeğim."

"Sana ihtiyacım var." Sesi hıçkırık gibi.

"Bana ihtiyacın var... nerede?"

"İçimde."

"Parmaklarımdan daha fazlasını istiyorsun, değil mi?"

O başını sallar, zevkten gözyaşları dökülür ve yanaklarından aşağı akar. Bu kadar yakın kaldıkça kokusu daha da güçlenir. Kalbi çılgınca atıyor, ama korku ya da endişe belirtisi yok. Bu tam bir güven ve onun içindeki her muhteşem vuruşla, o biraz daha kendini bırakıyor.

"Çok güzelsin." İnleyerek eğilip boynuna sertçe nefes veriyorum, sonra yanağındaki gözyaşını yalıyorum. "Oraya varacağız."

Mesele "eğer" değil, "ne zaman" olduğu. Onun itirafı şok edici olmalı, ama değil.

İkimizin bedenleri de bu bağlantı için çılgılık atıyor. Onun içine girmek dini bir deneyim olacak ve ben hazırım, ama o hazır değil, bu yüzden bekleyebilirim.

Parmaklarımı çekiyorum.

"Ne zaman?" Yutkunuyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum. Bu onun için hala sıradan bir şey mi? Belki de asıl soru, bundan sonra ben sıradan davranabilir miyim? Onun başka bir erkeğe ilgi göstermesini izleyip onu öldürme isteği duymadan durabilir miyim?

Ona istediği her şeyi vereceğim. Sonrasında, o bittiğine karar verdiğinde, bu beni mahvetsede bile.

Şu anda o benim. Bu yeterli olmalı. Ama ona sormalıyım. Soru... bu gece.

"Sen istediğinde."

CHAPTER TWENTY-SEVEN

OLIVIA

Nasıl göründüğümü bilmek istemiyorum. Muhtemelen berbat. Sersemlemiş bir ifade. Açık. Savunmasız.

Göğsüm sıkışıyor, ama Parker kıyafetlerimi giymeme yardım ediyor ve alnıma bir öpücük konduruyor, bu da tüm belirsizliği ortadan kaldırıyor. Hala yakınız, banyo kabininde göğüs göğüse.

"Bana içki içmeme izin verdiğin için karşılığını ödeyeceğime söz veriyorum." "Ama..."

Dudaklarını kulağımın ucuna yaklaştırdı ve sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçaltarak konuştu. "Seninle vakit geçirmek ve rahatlamayı sağlamak istiyorum. Burada bunu garanti edemem."

Bana dönerek geri çekildiğinde, göz bebekleri büyümüş ve varlığı her şeyi kaplamıştı. Onun bakışları altında küçülerek ona hafifçe yaslandım. Göğsündeki gürleyen kalp atışları parmak uçlarımda düzenli bir şekilde titriyordu. "Sessiz kalacağına da güvenebilir miyim bilmiyorum. Başladığım işi bitireceğim."

Bu gece benim odamda mı?"

"Ben..." Sesimin tüm gücünü buluyorum. "Bu gece Octavia ile geç saatlere kadar çalışacaktım."

"Mükemmel. Sonrasında rahatlamana yardım edebilirim. İster misin?"

Parker'da ölümcül bir çekicilik var. O mükemmel köpek dişleriyle gülümseme şekli. Beni tam olarak istediği yerde tuttuğunu bilen, kendine güvenen bir adamın gülümsemesi. Genelde bu noktada kaçarım. Saklanırım.

Aslında, dudaklarında dans eden üç küçük kelimeyle bana bakan bir adama kendimi daha fazla bağlamamak için bir neden bulmak için her şeyi yaparım. Ama bu dürtüyü hissetmiyorum. Ayrılmak zorunda olduğumuz için hayal kırıklığımı gizlemek için daha çok çaba sarf ediyorum. Hayallerimin kalıntıları zihnimin eteklerinde dans ediyor. Neredeyse her gece onunla ilgili bir rüya görüyorum ve hiçbirinde kıyafetler yok.

Parker ve ben bu gece seks yapacak mıyız? Ve eğer yaparsak... bu onun için... benim için bir anlam ifade eder mi?

Onun davetini kabul ediyorum.

Parker, Octavia son içkisini içtiğini ve sonra stüdyoya gideceğimizi garanti etmesine rağmen, beni Octavia ile bırakmakta tereddüt ediyor. Dans konusunda aynı fikirdeyiz ve ben istediğimde o asla pratik yapma fırsatını geri çevirmez.

"Gelecekteki eşin burada güvende. Kimse ona dokunmaz." Octavia kıkırdar. Onu daha önce hiç kıkırdayan duymamıştım. Stüdyoda genellikle korkutucu bir atletik makine gibidir, ama burada neşeli ve flörtöz. Hatta odanın diğer ucunda Barrett'a bakış attığını görüyorum, Barrett da bunu fark etmiyor değil. Orada bir hikaye olmalı. İkisi de konseyde birlikte çalışıyorlar, bu yüzden kahvaltıda buluştukları için arkadaş olmaları mantıklı, ama bu düşünce midemi bulandırıyor.

Parker veda etmeden önce beni uzun ve sert bir şekilde öper, sonra Ryker ile birlikte partiden ayrılır. Onunla gurur duyuyorum. Ryker'a pratik yapmasında yardım ettiğini ve onu bırakmaması için ikna ettiğini anlattı. Onları birkaç kez antrenman yaparken görmüştüm ve o sırada Parker'ın alnında, dans stüdyosundaki aynalarda bana bakanla aynı endişe çizgilerini gördüm. Kanıtlaması gereken bir şeyi olan ve kaybedecek çok şeyi olan birinin bakışı.

"Seks ve Parker kokuyorsun." Octavia beni kolumdan tutup odanın köşesine çekiyor.

Burada o kadar çok insan var ki hiçbir şey görmek zor. Göl manzaralı pencerenin önünde duran erkekleri kolayca uzaklaştırır, böylece oturabiliriz. Parmaklarımın altındaki koltuk minderini yumuşacık.

"Bununla ilgili... söyleyecek bir şeyim yok," diyorum.

"Hayır, bir şey söyle. Parker ortaya çıktığından beri kızların ilgisini çekiyor. Onu bu kadar çabuk seçtiğin için herkes kıskanıyor. Onun için özel biri olmalısın."

Yine o tuhaf his Parker hakkında içimde dolaşıyor. Birbirimizi gördüğümüz andan itibaren aramızda bir kıvılcım çaktı. Emma'nın önerdiği romanlarda kaç kez okumuş olsam da

, Emma'nın önerdiği romanlarda kaç kez okumuş olsam da. Aşk asla o kadar kolay olamaz.

"O çok dikkatli biri," diyorum, ancak o anda Parker'ı ve "aşk" kelimesini aynı anda düşündüğümü fark ediyorum.

Gözleri büyüdü. "Devam et."

"Onun etrafında bir his var. Onunla tanıştığımdan beri. Sanki hayatın boyunca tanıdığın birini tanımak gibi. Hiç böyle hissettin mi?"

Kafasını sallar. Saçları balerin topuzu şeklinde toplanmıştır ve bir santim bile kıpırdamaz. "Hayır, ama hissetmek istiyorum. Seni henüz işaretlememiş olmasına şaşırdım."

"Aslında bu konuda anlaştık. Sana hiç... diye sormak istedim." "Hayır. Ama birkaç arkadaşım oldu." Bardağındaki son yudumu içip ve odanın diğer ucundan adını söyleyen birine parmağını çevirir.

"Hazırlanmama yardımcı olacak bir şey söyleyebilir misin?"

"Endişelenecek bir şey yok. Bağın yakın olduğunda, bunun çok keyifli olduğunu duydum."

Bu düşünceyle yanaklarım kızardı. Kimi kandırıyorum? Parker ile seks yapmayı düşünmem bile ona değer verdiğimin kanıtı. Onun yokluğunda hissettiğim acı varken nasıl değer vermem? Bir daha böyle birine bağlanmayacağıma kendime söz verdim. Özellikle de istediğim her şeye ulaşmak üzereyken.

Parker hakkında uzun süre konuşmuyoruz. Cumbalı pencerede durup kalabalığı izlerken, önceki performansları ve baleden çıkabileceğim her şeyi ona soruyorum. En sevdiği bale *Swan Lake*, daha önce hiç çalışmadığım bir bale. Bale okulundan beri tanıdığım ilk kişi, çocukluğumdan beri beni rahatsız eden başarı, performans ve mükemmellik için dizginlenemeyen arzuyu anlıyor. Bu onu da rahatsız ediyor. Bale hakkında konuşmaktan asla yorulmuyor, ben de öyle.

Otuz dakika sonra, pointe ayakkabılarımı giyip varyasyonları çalışmak için sabırsızlanıyorum. En az on kez içecek isteyip istemediğimiz soruldu ve hiçbiri su değildi.

Octavia aniden konuşmayı keser ve çenesini öne çıkarır. "Onu rahat bırak."

Arkama bakıp kime söylediğini görmek için arkama bakıyorum. Barrett ve Aster orada, beni gölgede bırakacak kadar uzun boylu duruyorlar.

"Neden bu kadar düşmanca davranıyorsun, aşk böceği?" Aster yanımdaki kanepeye oturur, Barrett de otururken neredeyse kafası Barrett'ın kucağına düşecek.

Kaşlarımı kaldırıp, Octavia ile sessizce göz göze gelerek onun lakabıyla alay ettim.

Octavia utangaç bir şekilde omuz silker.

"Sana daha sert bir içki getirebiliriz," der Barrett yanından gür sesle.

"Yeterince içtim. Teşekkürler."

Aster ve Barrett birbirlerine bakıştılar.

"Ciddiyim. Olivia'yı rahat bırakın. Buraya bu yüzden geldiğinizi biliyorum. Onu rahatsız etmenize izin vermeyeceğim."

"Asla yapmayız." Aster, sanki kendisi de ikinci ya da üçüncü içkisini içiyormuş gibi gevşek, boğuk bir kahkaha atar.

"Hadi birlikte bir içki içelim," diyor Barrett.

"Stüdyoya gitmek üzereyiz," diyor Octavia.

"Hadi ama. Sadece bir tane." Aster iki parmağını ağzına sokup ısıklık çalar.

Birkaç saniye geçer, önümüzdeki sehpanın üzerinde ağzına kadar dolu bardaklarla dolu bir tepsi belirir.

"Seninle içmeyeceğim," diyorum. "Ya

eğlenceli bir şey sunabilirsem?"

Alaycı bir şekilde Octavia'ya dönüp kapıyı işaret ediyorum.

"Küçük kız kardeşin için, Etta." Aster'ın sözleri dikkatimi çekiyor.

"Emma," diye düzeltiyorum.

"Doğru. Mutfak kulübüne giremediği için çok üzgün olduğunu duydum. Bu konuda yardımcı olabilirim. Dacre ile oldukça yakınız. Yakında şehre bir gezi var ve onu kulübe sokamasam da, geziye katılmasını sağlayabilirim."

Emma çılgına dönerdi. Haftalardır kötü bir durumdaydı. Ayrıca, o geziye gitmeyi hak ediyor.

"Bu tür bir sözü tutacağıma neden güveneyim ki?"

"Bu onun dikkatini çekti," diyor Barrett, masadan bir içki alıp arkasına yaslanarak.

"Octavia benim için kefil olabilir. Değil mi, Love Bug?" diyor Aster.

Gözlerini devirir. "Evet. Sözlerini tutmalarını sağlayabilirim." "Tamam.

Bir içki."

Tepsiden bir içki alıyorum. Hepsi aynı. Kürdan üzerinde meyveyle süslenmiş süt mavisi bir içki. Şaşırtıcı derecede iyi ve Emma'nın eski odamıza gizlice soktuğu alkolün tadı gibi değil — babam alkolden nefret eder.

"Hepimiz birer gerçek paylaşalım mı? Kızlar gibi eğlenceli hale getirelim mi?" Aster kıkırdar, gözleri Octavia'dan bana geçer. "Hadi, cesaret oyunu olmasın."

"Eski oyunlar için çok yaşıyım," diyorum ve bir içki daha alıyorum. "O zaman oyun yok. Her birimiz bir gerçek söyleyeceğiz, birbirimizi tanıyacağız."

Aster sarhoş. Yanakları kızarmış ve Barrett onun davranışlarından açıkça rahatsız. Elimde bir koz var ve onların tepkisini görmek isterim.

"Tamam. Bir tane var," diyorum. "Önce sen içmelisin."

Yeminimi yerine getirmek umuduyla bir yudum daha alıyorum. "Barrett beni işaretlemeye çalıştı. Bunu biliyor muydun?"

"Ne?" Octavia artık gülümsemiyor. İçkisini indiriyor.

Havada yoğun bir tedirginlik var ve aramızdaki mesafeyi daha da artırıyor. Sözlerim havada asılı kalıyor.

"Gerçeği öğrenmek istemiştin." İçkimi yudumluyorum. "Bana, evdeki yuvarlak masada, benim isteğim dışında beni işaretleyeceğini söyledi."

"Ne yaptığını anlamıyorsun." Barrett ayağa kalkmaya hazırlanır ve Aster onu kanepeye geri çeker. O bilmiyordu. Şok edici ama garip bir şekilde tatmin edici bir açıklama.

"Kararlarımdan memnunum. Beni ormanda onunla yalnız kalmaya zorladığında söyleyecek çok ilginç şeyleri vardı. Bana rüşvet verip, karşılığında onun nişanlısı olmamı isteyecekti..."

"Sessiz ol." Barrett içkisini bir dikişte içip masaya vurur. "Artık oyun yok."

Aster, Barrett'in uzaklaşan silüetini takip ederek ayağa kalkar. "Dur bir dakika. Bu da neydi böyle? Anlaşmıştık..."

Sesi kalabalığın uğultusu içinde kaybolur.

"İyi misin?" Octavia haberi duyduğundan beri ağzını kapatmamıştı. "Böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim. Bilseydim, ben... bir şeyler yapardım. Barrett ve Aster benim arkadaşlarım, ama o kadar da yakın değiliz."

"Sorun yok. Ben iyiyim. Parker beni buldu."

"Sen çok sakınsın. Ben olsam çıldırırdım." İçkisini yudumlarken, parmakları bardağın kenarını okşuyor. "Annem, bu yüzden liderlik yapmaya hazır olmadığımı söylüyor. Senin yedeğin olmak istedim, ama o, baskı altında performansımın düştüğünü söylüyor."

"Ne? Gerçekten mi? Annen oldukça... sert mi?"

Ben onu açık sözlü biri olarak görmüştüm. Ama kendi kızına karşı böyle davrandığını hiç bilmiyordum.

"*Olivia*. Lütfen. Onu gördün. Mükemmelliği sever. Doğal yetenek. Ben iyiyim, ama harika olabileceğimi sanmıyorum. Elbette deniyorum, ama... Doğal yeteneğe sahip olup olmadığımı bilmiyorum."

"*Yapabilirsin*. Şaka mı yapıyorsun? Seni dans ederken gördüm. Senden çok şey öğrendim bile."

Kalan içkisini bir dikişte içip gülümsedi. "Biliyor musun, sen gerçekten çok iyisin."

"Öyle olmam mı gerekiyor?"

"Annem senin gelmene çok sevinmişti çünkü anneni tanıyordu. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum."

"Hadi prova yapalım. *Swan Lake* için biraz eğlenip, birkaç varyasyon yapabiliriz."

"Bu harika olur. Son zamanlarda çok unutkanım ve normalde yaptığım gibi antrenman için alarmımı erken kurmuyorum. Bize su getireyim."

O uzaklaşırken, Emma'ya hızlıca mesaj atarak, aslında en iyi abla olduğumu ve bana borçlu olduğunu bildiriyorum. Umarım fedakarlığım onu neşelendirir.

Telefonum çalıyor, bakıyorum.

Anonim bir mesaj geliyor:

Parti hoşuna gidiyor mu?

Odayı gözden geçiriyorum. Doğrudan görüş alanımda kimse izlemiyor.

"Octavia, bunu sana vermemi söyledi." Biri yanımdaki masaya bir şişe su koyar.

"Teşekkürler."

Telefonumu tekrar kontrol edip yazıyorum:

Bu kim?

Birkaç dakika cevap gelmez, ben de suyum yudumlamaya devam ederim. Yakınımdaki kimsenin yüzünde bir şey sezmiyorum. Kimse bana en ufak bir ilgi göstermiyor. Erkeklerin çoğu benden uzaklaşmış, yakınımda sadece geniş gülümsemeler ve kahkahalarla dolu kadın grupları var. Muhtemelen Parker'ın işi.

Bilinmeyen numara: *Bu gece çok güzelsin, Rabbit.*

Midemde, metal bir makinede sallanan gevşek bir vida gibi rahatsız edici bir his yerleşir. Tavşanlar kolay avlardır. Biri beni izliyor olmalı.

Gergin bir şekilde içkimi yudumlarken kalabalığı izliyorum. Bu Aster ya da Barrett olmalı. İkisi de numaramı biliyor ve beni tehdit etmeye çalışıyor. Onları göremiyorum. Sadece

Darien köşede biriyle gülüyor. Ben dikkatimi vermediğim bir anda içeri sızmış olmalı. Sanırım kurallar konseye uygulanmıyor.

"Kalbin korkmuş bir tavşan gibi atıyor." Sözleri zihnimde yankılanıyor.

Derimin altında bir sıcaklık hissediyorum. Tekrar kontrol ediyorum.

Bilinmeyen numara: *İşler senin için gerçekten ilginçleşmek üzere.*

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama vücudum ağırlaşıyor. Terleyen cildime hava girmesi için elbiseyi çekiyorum. Her geçen saniye, mide bulantısı artıyor.

Bir kez göz kırpyorum.

Sonra bir kez daha. Yavaş. Rahatsız

edici. Görüşüm bulanıklaşıyor, gölgeli

bir sis haline geliyor.

Dizlerim titriyor, kendimi ayağa kaldırıyorum. Su şişesi elimden düşüyor ve ayakkabılarımın üzerine dökülüyor, çoraplarıma sızıyor. Onun merhametine kalmış durumdayım. İzliyorum. Hareket edemiyorum. Uzuvarım sanki su altındaymış gibi hissediyorum ve adım attığımda duvara çarpıp bir gruba çarpıyorum. Konuşmalar var. Kahkahalar. Işıklar yanıp sönüyor.

Duyularım kayboluyor. Zihnimde sadece neler olup bittiğine dair belirsiz bir his kalıyor, sanki beynimin yarısı kapanmış gibi.

Yardıma ihtiyacım olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum. Bir sorun var. Çok kötü bir şey.

Tiz bir zil sesi havayı kesiyor ve ben hareket ediyorum. Hızlıca. Diğerlerinden önce tek başıma dışarı çıkıyorum, kapıdan yeterince uzakta bir ağaca tutunabiliyorum. Pencereler parlak bir ışıkla yanıp sönüyor, kalabalık panik içinde dışarıya akıyor. Beni hareket ettiren kişi gitmiş. Yoksa ben miydim ve hareket ettiğimi hatırlamıyorum?

Hava cildime serinlik getirmeli, ama ben yanıyorum. Cildim yanıyor ve kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

Telefonumu arıyorum.

Kafamın içinde bir davul sesi yankılanıyor ve beyaz sıcaklık uzuvlarımı kaplıyor. Tökezleyip telefonumu yere düşürüyorum.

Korkudan kelimeleri düşünemiyorum bile.

Biri bana ilaç verdi.

Karnımda kemiren bir arzu oluşur ve bacaklarımdan arasına yayılır. Tüm vücudum daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaçla titrer. Baştan ayağa beni saran bu duyguya karşı tekrar ağaca tutunurum. Bunun sona ermesi lazım.

Gözlerimi

kamaştırıyor.

Yakıyor.

Ama bu arzuyu durdurmak için bir şeye ihtiyacım var. O kadar çok ihtiyacım var ki, düşünemiyorum.

Normal düşünme yeteneğim kayboldu. Sadece arzu ve onu tatmin etme ihtiyacı var. Bir ayağımı diğerinin önüne koyuyorum ve yol üzerinde sendelememe neden olan ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Nereye gitmem gerektiğini çok iyi biliyorum.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

PARKER

Seçimi ve turnuvayı kazanmak istiyorsam, daha çok çalışmam gerekiyor. Bu da, Olivia'nın yanında kalıp bütün gece o elbisesini seyretmek istesem de, kaptan olarak adım atmam gerektiği anlamına geliyor.

Ryker, ben puck'ı vurunca öfkelenir ve puck ona doğru hızla ilerler. O da puck'ı ağa doğru sert bir vuruşla gönderir.

"Ve sen bitmiş olduğunu söylemiştin." Ben de nefes nefeseyim.

Onun pes etmesine izin vermediğim için mutluyum. O gerçekten yetenekli. Sadece ona bir şans verecek birine ihtiyacı var.

Pistte kayarak ona başka bir puck atıyorum. "P-

Parker." Olivia'nın sesi havayı yırtıyor.

O, pistin diğer tarafında, buz üzerinde çıplak ayakla yürüyor ve bana doğru sendeleyerek geliyor. Loş ışıktaki bir serap gibi, mor elbisesi sisin içinde parıldıyor. Ayakları kirle kaplı ve kayıyor, ama ben saniyeler içinde yanına gidip onu tutuyorum ve buzun üzerine düşmesini engelliyorum.

"Ne oluyor?"

Öfke boğazımı kesiyor. Yaralanmış. Ayakkabısız dolaşmasının başka bir açıklaması olamaz. Ayak tabanındaki sıyrıklardan gelen hafif bir kan kokusu alıyorum. Çıplak ayaklarının buzda olması düşüncesi beni ürpertiyor, bu yüzden onu kucaklayıp pistten çıkarıyorum.

"Ne oldu?"

Ryker arkamda kayıyor ama hemen elini ağzına ve burnuna koyup geri çekiliyor.

Hâlâ anlamıyorum. Yanakları kırmızı ve gözleri parlak, kolları ise sıcak. Dışarıdan yeni gelmiş olsaydı olması gerekenden daha sıcak.

"Sana ihtiyacım var," diyor.

"Ne?"

Yüzümü tutup beni öper. O kadar çaresizce ki beni şok eder. Sonra kokuyu alırım.

Ondan yayılan koku, kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Ona *ihtiyacım var*. Tüm vücudum onu almak ve ondan dalgalar halinde yayılan ihtiyacı gidermek için öne doğru eğiliyor. Kokusu değişmiş, bin kat daha güçlenmiş, normalde katlanılabilir olanı, neredeyse dayanılmaz hale getirmiş.

Birdenbire tekrar on altı yaşında, ilk kez bir rutinden geçiyormuşum gibi hissediyorum. O kadar kötü.

Bu doğal değil. Her şeyi tüketen bir işkence. "Sana ihtiyacım var. Lütfen bana yardım et."

Kanım donuyor ve kollarını ve boynunu arıyorum. "Biri sana iz bıraktı mı?"

Tek mantıklı açıklama bu. Sanki kızgınmış gibi davranıyor, ama bu imkansız çünkü o bir insan. Ama kokusu...

Onu gerçekten sikkem lazım. Bu düşünceyi kafamdan atıyorum ve nefesimi tutarak dikkatimi ona geri veriyorum. Partide ona ne oldu?

"Bunu durdur," diye yalvarır.

"Bunu kim yaptı?"

"Partideydim ve..."

Boynunu kokluyorum, daha fazla odaklanıyorum. Başka biri ona dokundu mu bilmem gerek. Ama kokusu temiz, havayı dolduran ve beni arzuyla başımı döndüren aroma dışında. Dudaklarım boynunda, dişlerimi yalarken orada kalıyorum. Benim de başım dönüyor.

Şu anda pistin diğer tarafında bulunan Ryker'ın varlığını fazlasıyla hissediyorum, ki bu benim hoşuma gitmeyecek kadar ona yakın hissettiriyor. Onu kollarımın arasına alıp omzuma atıyorum.

"Yurda geri dönüyoruz. Buraya gel."

"Ne oluyor? Birini aramam mı gerekiyor?" diye bağılıyor Ryker.

"Onu odama götürüyorum. Octavia Vix'e ulaşabilir misin? Olivia'nın bende olduğunu ve iyi olup olmadığını kontrol etmesini söyle."

O başını sallar ve ben Olivia'yı kucaklarım, o da kıvrır. Omuzlarım gergindir ve onu kaçırmaya çalışan herkesten korumaya hazırım.

Bunu ona kasten yapan biri var ve ben onu bulacağım.

Kapıyı kapatır kapatmaz, üzerime atlayıp pantolonumun kemerini çekmeye başlar. Hâlâ şişedeki öfori gibi kokuyor ve birkaç saniye arayla, onu yatağımın kenarına eğdiğim görüntüyü zihnimden silmeye çalışıyorum.

"Hey, bunu yapmayacağız."

"Ama neden? İstersem yaparsın demiştin." Formamı çıkarmaya çalışıyor ama onu durduruyorum. Reddettiğim için gözlerinde acı var.

"Lütfen, Parker. Bundan nefret ediyorum."

Weres ergenlikte ilk kızgınlık dönemini yaşar ve bu benim hayatımdaki en kötü deneyimlerden biriydi. Kapımı kilitleyip, bitene kadar dakikaları saydığımı hatırlıyorum.

"Bebeğim, biliyorum. Ama geçecek."

"Hayır. Bitir şunu. Bana dokunursan... içimde olursan daha iyi hissederim. Senin olmanı istiyorum."

Alnını öpüp saçlarını okşuyorum. "Yapamam. Seni burada *bırakıp*" — *kilit*— "bunu kimin yaptığını ve nasıl düzeltebileceğimi bulmaya gideceğim." Dekanın dehşet içinde çılgılık atacağı kadar kanlı bir sahne bırakacağımı söylemiyorum, ama o pisliklerin bunun bedelini ödemesi lazım. Birinin boğazını dişlerimle parçalamam lazım.

"Hayır! Gitme." Sanki bu, benim önerebileceğim en korkunç, en şok edici şeymiş gibi bana bakıyor. Elimi yanağına koymak için hareket ediyorum ve bir saniye sonra, o hıçkırarak ağlamaya başlıyor ve tüm o alfa enerjim içimden akıp gidiyor. Gitmeyle ilgili tüm düşüncelerim yok oluyor.

"Gidemezsin."

"Gitmeyeceğim. Buraya gel."

Onu kıvranmasına rağmen yatağıma çekiyorum. Beni öpmeye, dokunmaya çalışıp duruyor. Hiç bu kadar güzel bir kadını kucaklarken bu kadar rahatsız olmamıştım. Onu işaretleme ihtiyacı kafamın içinde kurtçuklar gibi dolanıp duruyor. Ne zaman onu kafamdan atmaya çalışsam, o düşünce geri geliyor. Çıldırıcı bir şey. Ama

yukarıdaki yıldızlar, onun *benim* olması gerekiyor. O kadar çok benim kokumu almasını istiyorum ki, tek düşünebildiğim bu. Bu çok açık, değil mi? Onu tanıdığım günden beri bunu istediğim, ama o kokuyu aldığımında, bu çok kalıcı oluyor. Bu, saklayabildiğim bir gerçek, ama şimdi derime kazınmış durumda.

Telefonumu arıyorum, sonra arama listemden numarayı bulmakta zorlanıyorum. Bu bir iksir. Öyle olmalı. Ve *mypotions.net*'te hiçbir şey bulamadım, bu da her ne haltsa, yasak olduğu anlamına geliyor.

Ve bu konuda bana yardım edebilecek tek bir kişi var. Neyse ki, ilk çalışmısta telefonu açıyor.

"Merhaba Koç."

Olivia ellerini belimin iç kısmında gezdiriyor. "Owens?"

"Evet, sana bir konuda yardımın lazım."

"Neredeyse gece yarısı oldu. Önemli bir şey olsa iyi olur." Arka planda kızı ağlıyor.

Olivia'nın elleri gömleğimin altında, göğsümdeki yara izlerini okşuyor. Kokusu çok güzel.

"Biliyorum. Sen iksirlerde en iyisin ve... Şehirde bir arkadaşım var, az önce beni aradı ve onun uyuşturulduğunu düşünüyoruz. O bir kurt adam değil ama ateş benzeri semptomlar gösteriyor ve..."

"Güvende mi?"

"Evet, erkek arkadaşı diğer hatta ve ne yapacağını bulmaya çalışıyor."

"Bu durum ona da etki ediyor mu? O da kurt adam mı?" "Evet. İnternette bulamadım..."

Olivia'nın elini tutup pantolonumu açmasını engelliyorum ve o da göğsümü öpmek için eğiliyor.

"Adentium Colseum. Artık var olmayan eski bir iksir. Ya da olmaması gereken. Çoğu kaynaktan silinmiş. Tarifini herhangi bir web sitesinde yayınlamak yasak."

"Eski çiftleşme ritüellerinde kullandıkları mı?"

Beynim, bu kısa süreli hatırladığım bilginin kaynağını bulamıyor. Olivia'nın nefesi boynumdayken değil. Sadece okul yıllarımda duyduğum eski hikayelerin hatırası.

"Evet. İşte bu yüzden yasak. Bunu durdurmanın tek yolu işaretlenmek."

"Anladım. Teşekkürler. Nasıl gittiğini sana anlatırım."

"Parker..."

Telefonumu yatağa bırakıp Olivia'yı iki elimle destekliyorum. Biri ona uyuşturucu verip damgalamak istemiş, ama yine de sonunda benim kollarıma düşmüş. Kızgınım. Rahatlamışım. Hâlâ ona çok ilgi duyuyorum, ama en çok onun benimle güvende olması ve bu durumu düzeltebilecek olmam beni mutlu ediyor.

"Beni istemiyor musun?" Sesindeki üzüntüden nefret ediyorum. Burnunu çekiyor ve dudağı titriyor.

"Oh, bebeğim. Seni istiyorum. Ama böyle değil... Bunun ne kadar berbat bir his olduğunu biliyorum." Onu yatağıma çekip kollarımın arasına alıyorum.

"Ama seni istiyorum... sadece seni. Ciddiyim. İlk seferin benimle olsun istiyorum."

Onun ilki mi? Siktir. *Siktir*. Onu sıkıca sararım ve gözlerimi kapıdan ayırmam. Kampüste onun için en güvenli yer benim kollarımdır. Biri onun kokusunu alıp onu istese bile, ona ulaşamaz.

"Yapacağız. Ama şimdi değil."

"Ama bu... benim için önemli. Öyle. Bunu bilmelisin." Burnunu çekiyor.

Saçlarını yüzünden çekip alındaki kırıksıklıkları düzeltirim. "Tamam, seni anlıyorum. Bu benim için de önemli. Bu, bu gece yapamayacağımız çok uzun bir listenin nedenlerinden biri."

İnler ve başını göğsüme gömer. Onun kokusundan başka bir şey düşünmeliyim. Onun dansını izlediğimi hayal ediyorum. Nötr ve hayranlık uyandıran bir şey. Bu, onu soymamı söyleyen beynimdeki dalgalanmayı ortadan kaldırmak için yeterli. Bu gece onu güvende tutmak en önemli şey.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum, yanağının sıcak tenini okşayarak ve onu öperek

"Parker... kokuyorsun... kokuyorsun..."

Bir alfa gibi. Sanki onu becermemi istiyor gibi, ama ben yapmayacağım. Bir insan olarak, kelimeleri bulmak neredeyse imkansız olurdu, sanırım.

"Çok güzel."

"Bunu düzelteceğim. Söz veriyorum, canın yanmayacak."

Onu yatırıp boynundaki saçları çekince kalp atışları sakinleşti.

Onu böyle işaretlemek istememiştim. Bu geceyi böyle geçirmek istememiştim, ama ona rahatlık verebilirim ve tek istediğim de bu.

Parmakları saçlarımı gittikçe daha sıkı kavrarken, beni kendine doğru çekip öpmeye çalışıyor, ben de yanağına öpücük kondurup saçlarını okşuyorum, sonra dudaklarımı boynuna doğru kaydırıyorum.

Vampir içgüdülerimi bir kenara bırakıp sadece içimdeki kurda odaklanıyorum ve o hazır. Zaten gergin, dişlerimi ona batırmamı bekliyor. Kanı dilime değdiğinde onun tadını düşünmüyorum.

Isırık, damarlarımda canlı bir tel gibi beni sarsıyor. Dünyam ikiye bölünüyor.

Gavin beni bu bağ hakkında hazırlamıştı, ama çekişi hissettiğim anda, bunun farklı olduğunu anlıyorum. Onun tarif ettiği gibi değil.

Oh, lanet olsun. Olivia...

Rahatlamaya başlıyor. Gergin kasları gevşiyor ve nefesi sakinleşiyor. Gözleri gittikçe ağırlaşıyor.

İşaret onun derisinin altında kaybolurken ben hala gerginim.

O... İnanamıyorum, o...

"Gitme," diyor ve beni çekiyor.

Onu göğsüme çekiyorum, hiç yorgun değilim. "Asla."

Olivia benim eşim. Bağlı olduğum eşim. Lanet olası gökyüzü mor.

CHAPTER TWENTY-NINE

OLIVIA

"Seni buldum," kulağıma fısıldıyor. "Sonunda."

Gözlerimi açtığımda, büyük bir çift kol başımı sıkıyor. Parker'ın kokusu beni sarıyor. Yatak çarşaflarının serinliğini hissediyorum ve her şey geri geliyor - vücudumdaki yanma hissi. Hafızamda bulanık bir sis var ve bazı parçalar eksik. Hareket etmeye çalışıyorum ama Parker beni sıkıca sarıyor, bu yüzden onu görmek için başımı ışığa doğru uzatıyorum. Gözleri kapalı ama beni kollarında tutsak ediyor.

"Parker..."

Gözleri birden açılır ve burnundan derin bir nefes alır. "Hey, iyi misin?"

"Daha iyiyim. Sanırım."

Beni serbest bırakıyor, ama kurtulacak çok az yerim var ve saçımı koklarken göz bebekleri büyümüş.

Kendimi daha dikkatli bir şekilde inceliyorum. Hiçbir yerim acımıyor. Giysilerim üzerimde.

"Sana soyunmadığımı söyle." Yarı şaka yapıyorum, ama Parker hala kokluyor beni. Sadece, daha ince bir şekilde. Gözlerinin altında torbalar var ve gözlerinin akı kan çanağı gibi. Saçları dağınık ve kafamı göğsüne yaklaştırdığımda, tişörtünü hiç değiştirmedini fark ediyorum.

"Hayır. Giysilerim üzerimde kaldı," diyor.

"Sen..." Yorgun görünüyorsun. Gözleri normal mavisi ile kurt adam sarısı arasında garip bir renk tonunda, bulanık yeşil görünüyor.

"Seni korumak zorundaydım. Biri sana ilaç verdi. Hatırlıyor musun?"

"Evet, çoğu. Bizim..." Parker beni bırakmıyor. "Ne?" "Üzgünüm... kokun farklı. Kendini farklı hissediyor musun?"

Sonra Parker'ın dişlerinin boynumda olduğu anı geri geliyor. İçimdeki yanma ve ağrı anında yatıştı, sonra bir saniye daha uyanık kalamadım.

"Beni işaretledin."

"Biliyorum. Üzgünüm. İksiri durdurmanın tek yolu buydu."

"Hayır... sorun değil. Yani, tam olarak planladığımız gibi olmadı, ama bu da işe yaradı. Sadece farklı hissetmiyorum."

Bana yumuşak, endişeli bir ifadeyle bakıyor. Garip bir şekilde uysal. Düşüncelerim hızla akıyor, sonra ne dediğimi hatırlıyorum... itiraf ettiğim şeyi.

"Bu iyi. Aynı kalmasını umuyordum. Böylece hiçbir şey değişmezdi."

Onun bana karşı hissettiklerinin işaret yüzünden değişmesini istemiyorum. Parker'ın beni hala aynı şekilde istemesini istiyorum. Sadece Olivia olarak.

"Evet. Doğru." Gözleri o garip ara renkte kalıyor ve başını benden çeviriyor.

"Görüyor musun?"

Saçımı boynumdan çekiyor. Çok nazik. Tereddütlü. Sanki çok fazla baskı yaparsa bana zarar vereceğinden korkuyormuş gibi.

"Hayır. Hemen görünmüyor. Bu gece görünmeye başlayacak ve giderek koyulaşacak."

Gülümsemesini bekliyorum. O güvenin ortaya çıkmasını. Korkunç bir şey olmasına rağmen beni güvende tuttuğu için duyduğu sevinç. Ya da beni işaretlediği için duyduğu kibir ve benim onun istediği gibi kokacağım için duyduğu sevinç. Ama genişlemiş göz bebeklerinin arkasında acı var.

"Ne?"

Gözleri benimkilere kayıyor. "Hmm?"

"Bana... tuhaf bakıyorsun."

Kafasını sallar. "Benim için endişelenme."

"Farklı hissediyor musun?" diye sorarım.

"Ben..." Burun delikleri genişler ve çenesindeki kaslar gerilir. "Gelişmeye devam ettikçe değişebilir."

Bu cevabın sorumu yanıtlamadığını söylemeden önce, kapısı çalınır ve ayrılırız.

Ayaklarım Parker'ın çarşaflarını kirletmiş ve ayakkabılarımla telefonumun izi yok.

"Kız kardeşimiz nerede?!" Emma'nın tiz sesi havayı deliyor. Parker omuzları düşerek kapıyı açıp onları içeri alıyor.

"Burada olacağını biliyordum." Eva beni görünce gözleri büyür ve panik içinde nefes nefese içeri girer. "Bu sabah tanımadığım biri beni arayıp senin telefonunu yerde bulduklarını söylediğinde çok endişelendim."

Eva, rehberimde *Eva-ICE: acil durumun türünü hemen belirtin* şeklinde kayıtlı.

"Neden seyahatle ilgili ayrıntıları bana mesajla göndermediğini merak ediyordum. Sonra Eva beni aradığında, öldürüldüğünden emin oldum!" diyor Emma. "Ben iyiyim." Onları sakinleştiriyorum; endişeleri beni de endişelendiriyor. endişeleriyle beni endişelendiriyorlar.

Aldığım mesajlardan başlayarak, uyuşturulduğumu fark ettiğimdeki dehşete kadar, baştan sona her şeyi anlatıyorum... Parker ise *bana bakıyor*. Onun bakışlarının ağırlığını fark etmemeye çalışıyorum, ama bu zor. Karanlıkta tek başına geçirdiğim bir gecenin ardından parlak bir ışık gibi yoğun bir bakış.

Sadece iksirle ilgili bulgularını söylemek için konuşuyor.

"Yani amaç Olivia'yı başka bir kurt adamın işaretlemesini sağlamak mıydı? İksirin etkisi bu mu?"

O başını sallıyor.

"Parker'ın seni önce bulduğu için şükretmelisin," diyor Eva.

"Evet, annem beni koruyordu." Emma elimi tutuyor ve kalbim atlıyor.

Böyle bir şeye nasıl tepki verirdi? Özellikle de şimdi işaretlendiğim için.

İşaretleme kısmını atlıyoruz. Yani, ben atlıyorum, Parker da atlıyor. Bu, bugün için bunu aramızda saklamak için yaptığımız sessiz bir anlaşma. Bu, bunun sır olarak kalacağı son gün. Haber yayılmadan ve herkes beni Parker'ın eşi olarak görmeden önceki son birkaç saat.

Endişelendiğim kısım bu değil. Kız kardeşlerimin anlayacağından eminim, ama bugün açıklamak için çok sersemim ve Parker'ın neden bana öyle bakmaya devam ettiğini daha çok merak ediyorum.

"Biri seni hedef alıyor. Ve ben kim olduğumu bulacağım," diye homurdanıyor Parker.

CHAPTER THIRTY

PARKER

"Beni buldun." Sözleri boynumu gıdıklıyor.

Olivia benim eşim.

Başka bir şey düşünemiyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Bugün odanda kalmanın bir yolu yok mu? Hasta olduğunu söylesene?" diye soruyorum, kapıya doğru gitmeden birkaç saniye önce.

Kız kardeşleri az önce çıktı ve onunla baş başa kalabileceğim son anlar.

"Neden?"

"Çünkü..."

Başka bir erkeğin sana bakması düşüncesi beni kör bir öfkeye sürükler ve insanlara zarar veririm. Titrememek için elimden gelen tek şey bu. Cildimde geçmeyen bir kaşıntı var. Saatlerce koşabilirim. Dönüşmem lazım. Sadece gerginliğimi atmak için.

"Kokun çok farklı. Ve ben... Şu anda senin yanında başka birinin olmasını düşünmek bana çok zor geliyor. Özellikle de hedef alındığını bildiğim için."

Bunu söylemek istiyorum. Ona söylemem gerek, ama şu anda değil. Gavin ve Zant ile konuşup, dün gece ne olduğunu anlamam gerek. Bu sabah antrenmanı kaçırdım ve koç beni on kez aradı.

Ayrıca, o hatırlamıyor. Bir şeyler hatırlayacağını umuyordum. Rüyalardan herhangi birini. Benim gördüğüm rüyaların aynısını mı gördü?

Çiçeklerle çevrili salıncakta tanıştığımız rüyalar mı?

Uyandığımda hepsini hatırladım. Onunla ilgili gördüğüm tüm rüyalar, sanki hep oradaymış gibi beynime geri geldi. Tek fark, rüyalandaki kız artık tamamen görünür ve ben onu kollarımda yatarken uyandım.

Hayatım boyunca Olivia'yı arıyordum ve bunun farkında değildim. O, buzun altındaki kız.

Salıncakta oturan kız.

Onu tanıyorum. Onu özledim. Onu özledim ve her gece rüyalarımnda onunla buluştum, sonra her sabah onun yokluğunda kaybımı hissettim.

"Acıyor mu?" Yüzü düştü. "Acı çekiyor gibisin."

"Hayır... sadece... alışmam gerekiyor."

Kimi kandırıyorum? O odasında kilitli kalmayacak. Onu sonsuza kadar saklayamam. Eskisi gibi olamaz.

Ama bağımız çok taze ve o pisliklerin bugün onu görmesi düşüncesi tüm vücudumu kaşındırıyor. Yalan söyledim. Çok acıyor. O incinebilir. O rahat ve her şeyin aynı kalmasını istiyor, ama artık her şey farklı olacak.

Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Sanki ateşim var ve kapımın yanındaki koridordaki adımların çok farkındayım. Düşüncelerim o kadar hızlı akıyor ki, onları zar zor yakalayabiliyorum.

Neden hatırlamıyor? Mahvoldum. Noxx House'da ona bakan ilk adamı yakalayıp öldüreceğim. O çıldıracak. Ben çıldıracağım. Tam bir felaket olacak.

"Tamam," diyor.

"Yapacak mısın?" Çok heyecanlı görünmemeye çalışıyorum.

"İstemiyorum, ama... sana yardımcı olacaksın, bir gün izin alabilirim. Sadece bir gün. Yapabileceğim okul ödevlerim var. Ayrıca, dün gecedan sonra yorgunum."

"Şu anda bir şeye ihtiyacın var mı? Hasta mısın? Aç mısın?"

"Kız kardeşlerime yemekhaneden bana yemek getirmelerini söyleyeceğim. Merak etme."

Rahat bir nefes alıp onu göğsüme çekiyorum. Üzerinde benim izim var ve tenlerimiz temas ettiğinde bunu hissediyorum. Bir mıknaatın birbirine yapışması gibi, mükemmel bir uyum. Birkaç saniye sonra onu kendimden uzaklaştırmak zorundayım. Ona dokunmak beni dönüştürecek. Kurtum onu tanıyor. Bu acı verici. Bu coşkulu. Bu korkutucu.

"İyi misin? Hâlâ garip davranıyorsun," diye soruyor.

"Evet. İyileşeceğim." *Yapacağım şeyi yaptıktan sonra.* "Benim endişelendiğim sensin."

"Uyuşturulmuş olmama rağmen kendimi iyi hissediyorum."

Saçındaki kıvrımlı kısımları düzeltiyorum.

"Ama bu gece... seni bir yere götürmek istiyorum."

"Nereye?"

"Bu bir sır."

"Tamam... kokum sana zarar vermez,
değil mi?" "Aslında tam tersi."

Blazerimi kavrar ve çenesini kaldırarak beni öper. *Oh?*

Kokusu şimdi canlı. Bana rahatlık istediğini söylüyor. Endişeli. Meraklı. Sakin. Dudaklarımız değdiğinde bir saniye bayıldığımı yemin ederim. Dilim ağzına girdiğinde titriyor ve ben onun içinde biriken tüm arzuyu kovuyorum.

Geri çekildi, alt dudağını yaladı. O da bunu hissediyor mu? İnkâr mı ediyor?

"Bu gece." Onu temin ederim.

Sanki onu şok etmişim gibi parmağını alt dudağına bastırıyor.

Umarım bu, hatırlamasına yardımcı olur.

Sabah baştan sona tam bir karmaşaydı ve çalılıklarda beklerken, dönüşmüş halimin verdiği sakinliği içime çekerek, en güvendiğim iki kişiyle acil bir toplantı düzenledikten sonra yaptığımız konuşmayı tekrar tekrar düşündüm.

Gavin ve Zant, tüm çabalarımın rağmen arkadaş kalmaya devam ettiler, ancak ikisi de Lost Lake Woods'un kenarında benimle buluşmayı kabul ettiler.

Gavin ve Zant bana baktılar. Tek kelime etmediler.

"Bana... birbirinizin eşleri olduğunuzu mu söylüyorsunuz? Emin misiniz?"

Gavin en şaşkın görüneniydi.

"Hayatım boyunca onu hayal etmemin başka bir yolu olduğunu biliyor musun?"

Bana, bir asırdan fazla süredir birbirine bağlı eşlerden söz edilmediğini ve hepsinin safkan kurtadamlar olduğunu hatırlattı. Sanki bunu hatırlatmasına gerek varmış gibi.

"Biliyorum, ama bu doğru. Ve şimdi her şey berbat. Cildim yanıyor. Onun için o kadar endişeleniyorum ki başka hiçbir şey düşünemiyorum..."

"Parker."

"Uyandığım andan itibaren dönüşecekmişim gibi hissediyorum."

"Parker. Alfa kanın uyanıyor."

"Ne? Hayır, ben kabul etmedim."

"Seçeneğin var mı bilmiyorum. Ellerine bak. Sen... farklı kokuyorsun. Olivia'yı işaretlemek senin yapman gereken şeydi. O senin katalizörün. Vücudun onu korumak için değişiyor."

Parmaklarım pençelere dönüştü.

"Siktir!"

"Ona söyledin mi?" Zant, benim açıkça çektiğim acıya fazlasıyla eğlenerek sordu. Başka bir şey beklemiyordum.

"Hayır."

Gözleri, *"Ne oluyor lan?"* ifadesiyle büyüdü.

"Emin değildim! Kendi kurt adam içgüdülerimle pek şanslı sayılmam. Bu gece ona söyleyeceğim... onu özel bir yere götüreceğim."

"Sizin birbirinize bağlı olmanız her şeyi değiştirecek," dedi Gavin.

"Biliyorum. Bu yüzden sizinle konuşmam ve Aster ve Barrett ile yüzleştüğimde aptalca bir şey yapmamam için ikinizden de yardım istemem gerekiyordu."

"Öylece yanlarına gidip birine ilaç verdiğini söyleyemezsin," dedi Gavin.

"O haklı. Kanıtın olmalı," dedi Zant.

Onlarla halka açık bir yerde yüzleşemedim. Peki. Kimse koşarken onlara pusu kurmaktan bahsetmedi. Birlikte oldukları ve sürüleriyle çevrili olmadıkları tek zaman, ve bunu biliyorum çünkü Zant, çok uzun koştuklarında konsey toplantılarına geç kaldıklarından şikayet ediyordu. Ormanlar öğrencilere yasak olmalı, ama parası olan pislik Weres'ler istedikleri her şeyi yapabilirler ve kendilerine ait yasak bir orman çok caziptir.

İtiraf etmeliyim ki, ben de bundan zevk alıyorum.

Beni takip ettiğimi görmüyorlar. Onları kilometrelerce takip ettim ve bir kez bile durup etraflarına bakmadılar. Çünkü onlar asla av değiller.

Kimsenin onlara meydan okuyamadığı, besin zincirinin tepesinde duran bir grup pislik.

Olivia'nın mesajındaki kelimeler kanımı kaynatıyor. *Tavşan.*

Şimdi avlanmanın nasıl bir şey olduğunu görecekler.

Barrett, siyah ve gümüş rengi saçları olan daha iri olan kurt adam. O benim ilk hedefim. Aster'ın sıcak kırmızımsı kürkü onu kolay bir av yapıyor ve kamuflajını iyi yapamıyor, ama Barrett'tan daha hızlı olduğu için birkaç metre önde.

Ağaçların arasından koşarak geçiyorum, toprak bulutlar halinde uçuşuyor. Saniyeler içinde birkaç metre yaklaşıyorum ve Barrett'ı yere indirip dişlerimi omzuna geçirdiğimde Barrett'ın boğazından bir uluma çıkıyor. O iri, ama pençesiyle bana vurmak için uzandığında yavaş kalıyor.

Aster yaklaştı. Üç. İki. Bir.

Arkadan yaptığı pusuyu atlatıp, pençelerimle boynunu yakalayıp yere yapıştırıyorum.

Onu parçalamak istiyorum. Kanatmak istiyorum.

Aster, bir toz bulutu içinde kıvranarak kurtulur, havlar ve beni çevrelerler.

"*Owens,*" Barrett kafamın içinde hırlıyor. Sesi zayıf. Duymak için çok konsantre olmam gerekiyor.

Sürü arkadaşları kurt formundayken birbirlerinin zihinleriyle kolayca iletişim kurabilirler, ama düşmanlar için bu biraz çaba gerektirir. Cümleleri kısa tutmamız gerekecek.

"*Randevunda beni gördüğüne şaşırdın mı?*"

İkisi de hırlar. Kurt formundayken iletişim kurmayı tercih ederim. Daha kolaydır.

Doğaldır.

Oyun yok.

"*Dur tahmin edeyim, bir kız için buradasın,*" diyor

Aster. Barrett dişlerini gıcırdatıyor. "*Tavşan.*"

Bir anahtar çevrilir ve bir adım öne doğru ilerlerken dişlerimden derin bir hırıltı çıkar. Sanki her kasımı kontrol edebiliyorum. Bana fırsat verirlerse savaşmaya hazırım.

Geri çekildiler, sonra pozisyonlarını değiştirip yerlerini korudular. Korkmuyorum.

Şu anda ikisini de alt edebilirim. Zorlu ve kanlı bir kavga olur, ama bu mücadeleye girmeye hazırım.

Olivia'nın yüzü zihnimin ön tarafında belirir ve aramızdaki parlak bağın ipliği titrer, bana burada bir nedenim olduğunu hatırlatır.

"*Son duyduğumda forumlarda bir düşüş yaşamışsın,*" diyor Barrett.

Fotoğraftan bahsediyor. Uyuşturulduktan saniyeler sonra sendelediği sırada birinin çektiği fotoğraftan. Emma, hepsi benim odamda toplanmışken bize göstermişti.

Planları buydu. Partide kendini rezil etmesi. Çok içtiği bahanesiyle başka biri tarafından işaretlenmesi.

O görüntü beynime kazındı. Olivia bulanık bir şekilde birine çarpıyor.

"Bir sonraki sözlerini dikkatli seçsen iyi olur."

"Belki de ne kadar içtiğine dikkat etmelidir. Seni utandıracak."

Sanki derim vücudumdan soyuluyormuş gibi. İçimden gelen içgüdüye göre hareket etmemek fiziksel olarak acı verici.

Ama kanıta ihtiyacım var. Bir şeye ihtiyacım var.

"Demek senmişsin."

Hâlâ etrafımda

dolanıyorlar. *"Kanıtla,"*

diyor Barrett.

"Oynamak istedin," diyor Aster.

Olivia haklıydı. Bu benimle ilgili. Bu oyunu gerçek insanları piyon olarak oynuyorlar. Benim halkımı.

Onlar henüz onun benim eşimin olduğunu bilmiyorlar. Onu işaretlediğimi bilmiyorlar.

Öğrendiklerinde ne yapacaklar? Bu onu onlar için daha büyük bir hedef haline getirir.

"Belki de ona daha yakından bakmalısın."

Atılıyorum. Dişlerimi ve pençelerimi çıkarıyorum. Boğazına saldırıyorum ama yüzüne isabet ediyor. Uzun, derin bir yara, toprağa koyu kırmızı bir iz bırakıyor. Dişlerim boynunda kalıyor ve şiddetli bir hırıltı tüm vücudumu titriyor.

"Ondan uzak durun lanet olasıcalar."

İnkâr ediyorlar. Bu onları aklamaz. Onlar olduğunu biliyorum. Başka bir şekilde kanıt bulmam gerekecek.

Hırlamalarına sağır edici bir uluma eşlik ediyor. Sürülerinin yanıtı dakikalar içinde buraya ulaşacaktır.

Bu, kazanamayacağım bir kavga.

"Podyumda görüşürüz. Onu kapatmak isteyebilirsin," diyorum.

O yara kolay kolay iyileşmeyecek, ama doğru mesajı veriyor. Sonunda hissetmeye başlıyorum. Bu her zaman kanımda vardı, ama şimdi bana şarkı söylüyor.

Belki de Alfa olmak istiyorum. Onlar için kötü haber.

CHAPTER THIRTY-ONE

OLIVIA

"Burası..."

Terk edilmiş bir avlunun girişinde duruyoruz. Parker beni nereye götürdüğünü söylemiyor, sadece sürpriz olduğunu söylüyor.

Hava koşulları ve doğa unsurları nedeniyle yıpranmış, geriye kalan son destek duvarına bakıyorum. Camlar kırılmış, ancak yükselen taş kemerler, alacakaranlıkta giderek kararan gökyüzüne doğru uzanıyor. Artık ormanın bir parçası olmuş. Çevredeki ağaçlarla, büyüyen sarmaşıklarla ve çiçeklerle uyum içinde, sessizce uyuyan bu yapı, taşları tamamen örtmek üzere.

"Bu tanıdık geliyor..." diyorum, ormanla bütünleşmiş zemine bakarak.

Duvara kadar uzanan, deniz salyangozları ile kaplı bir ay gülleri yatağı. Bazıları daha koyu, daha menekşe rengi, diğerleri ise neredeyse tamamen bebek mavisi.

Parker ve ben açıklığa doğru yürüyoruz ve o sabırla benim yönümü bulmamı bekliyor. Lost Lake Woods'a gelmemiz konusunda ısrar ettiğinde itiraz etmiştim. Burası ne için kullanılıyordu?

"Bu yeri nasıl buldun?"

Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp kil ve çiçeklerin arasına karıştırıyorum.

"Annem beni buraya getirirdi. Doxlothia'da çocuklar için yaz kampları var. Burası... farklıydı. Bu kadar harap değildi. Okul, öğrenciler için ormanı kesmeden önce burada otlar ve benzeri şeyler yetiştirirdi. Yazları buraya gelirdik ve annem beni toprakta ve çiçeklerin arasında oynamama izin verirdi."

"Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum, ama sanki rüyada buradaymışım gibi." Ben gülümsüyorum, ama Parker gülümsemiyor. Hala bulanık mavimsi yeşil gözleriyle bakıyor.

Kırık tavandan açıklığa uzanan ağaç dalını ve mükemmel bir şekilde korunmuş pencerenin yanında sallanan salıncağı görünce duruyorum.

"Evet, bu yüzden seni buraya getirmek istedim."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, salıncakla aramızdaki mesafeyi kapatarak. Yol yok, ama ayaklarımla kilin izlerini takip ediyorum. Déjà vu, tanıdık sütlü sisle sahneyi kaplıyor.

Bunu daha önce de yapmıştım. Bu düşünce beni tuhaf bir heyecanla doldurur.

"Olivia. Ben..." Durur, kulakları kızarır, kaşları yukarı kalkar ve gözleri yumuşar. "Senin izin... benim izim. Görebiliyorum."

Oraya dokunmak için uzanıyorum, ama o çoktan okşamaya başlamış. "Kötü mü görünüyor?"

"Hayır. Mükemmel." Eğilip orayı öper. "Oh, bebeğim. Bu... Benim izim var sende. Bu çok..."

Boynumun derisini emiyor ve o belirli noktadaki dudakları tüm vücuduma bir acı yayarken ben nefesimi tutuyorum. O emiş, bir sürü öpücüğe dönüşüyor ve ben onun coşkusuna gülüyorum.

O mutlu ve onu mutlu etmek istediğimi bilmek içimi huzurla dolduruyor. Daha önce başka birini mutlu etmeyi hiç umursamış mıydım? Uzun zaman önce babamı bir kez. Kız kardeşlerimi de, elbette, ama bu onlardan farklı.

"Parker, sana bir şey söylemem gerek."

Artık rol yapmaya devam edemem. Ondan saklanmaya devam edemem. "Bekle. Önce benimkini anlatayım," diyor.

"Şimdi mi?"

"Evet, oturmak isteyebilirsin." Salıncağı işaret ediyor.

Oturuyorum, daha çok kendim istediğim için. Salıncağı bir arada tutan yıpranmış ipliklere ve altımdaki tahtaya dokunmak istiyorum.

"Seni buraya getirirsem hatırlarsın diye ummuştum."

"Hatırlamak mı?"

Onu hiç gergin gördüğümü sanmıyorum, ama bunu bir daha asla söyleyemeyeceğim. Parker yerinde duramıyor, ayağıyla yere vuruyor, alnında endişe çizgileri var.

Şimdi benim kalbim çarpıyor.

"Sen benim eşimsin."

"Biliyorum, bana böyle olduğunu söylemiştin."

"Panik yapma." Sanki kaçmak üzere olan ürkek bir taymışım gibi beni sakinleştirmek için ellerini uzattı.

"Ne oluyor?"

"Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama..." Bana bakıyor, sözleri söyleyemiyor.

"Parker, söyle hadi."

"Biz birbirimize bağlıyız. Doğmadan önce de bağlıydık. Sanırım bunu biliyordum, ama mümkün olmadığını düşündüğüm için kendime bunu düşünmeme izin vermedim. Ama bu çok açık. Çok fazla ortak noktamız var."

"Hayır. Sen dedin ki..."

"Bu, yerçekiminin varlığını inkar etmeye çalışmak gibi bir şey. Kanımda hissedebiliyorum. Sensin.

Her zaman sendin."

Bağlı eşler. Ben de biliyor muydum? İnkâr etmek, gerçeği kabul etmekten daha kolay. Biliyordum. Uzun zamandır biliyordum ama düşünmek istemiyordum.

Çünkü bunun gerçek olmasını istedim. Her şeyin sebebinin bu olmasını istemedim.

Onun uzun zamandır kayıp bir arkadaş gibi hissetmesinin nedeni.

Onu ilk gördüğümde ona bakakaldığımın nedeni.

Cildi bana dokunduğu anda, onu hayatım boyunca aradığımı anladığımın nedeni.

"Sen salıncakta olan kişisin. Bu salıncakta. Ryalarındaki salıncakta. Sana bunu burada söylemem gerekiyordu."

"Rüyalarını hatırlamadığını söylemiştin."

"Hatırlamıyordum. Ama seni işaretledikten sonra hepsini hatırladım. Ve çok fazla var... Rüyalarımızda burada birlikte vakit geçiriyorduk ve ikimiz de bilmiyorduk."

"Bugün ğleden sonra öğrendin ve şimdi mi söylüyorsun?" Bu bakışını açıklıyor.

Bu bir anda çok fazla. Bu yüzden mi buradayız? Parker'ın geceleri beni kucaklamasının ve kendimi çok güvende hissetmemin nedeni bu mu? Bu kadar çabuk yakınlaşmamızın nedeni bu mu? Hepsi... bir bağ. Uydurma bir bağ. Bir şey bize birlikte olmamız gerektiğini söyledi, biz de bu kalıba girdik.

Bu gerçek değil. Bu düşünce kalbimi acıtıyor.

"Emin olmak istedim çünkü senin hiçbir şeyin değişmesini istemediğini biliyordum." Kafamı sallıyorum. "Belki yanılıyorsun..."

"Bebeğim, anlamıyorsun. Senin olduğunu *biliyorum*. Küçük bir kızken neredeyse boğuluyordun, değil mi?"

Nefesimi tutuyorum. "Nasıl...?"

"Rüyalarımı hiç hatırlamam... bir tanesi hariç. Birisi suda boğuluyordu."

"Hayır." Bu olamaz. Parker...

"Sana uzandım ve yaşamak için yalvardım. Çocukluğumdan beri bu rüyayı defalarca gördüm, ama kim olduğunu hiç görmedim. Onu kurtarıp kurtarmadığımı bilmeden panik içinde uyanırdım. Bu rüyanın bir anlamı olduğunu bildiğim için içimi kemirirdi. Ama o sendin. Senin olduğunu biliyorum çünkü şimdi seni suyun altında görüyorum."

Beni kim çıkardığını hiç görmediler. O gün gölde kimse dikkat etmiyordu. Bir dakika içinde ortadan kaybolduğumu söylediler. Sonra bir dakika sonra, rıhtımda nefes nefeseydim.

"Hissetmiyor musun?"

Parker'ın sesi kırılır ve boğazımda bir yumru oluşur. Ona acı çektiriyorum. Elbette öyle. Bu yüzden onu benden uzak tutmalıydım. Onun eşi olmak için uygun değilim.

O daha iyisini hak ediyor. Daha nazik birini. Daha iyisini. Sadece daha iyisini.

"Nasıl yapabilirim? Ben bir insanım ve aynı şeyleri hissetmiyorum." Bir gözyaşını siliyorum. Parker gibi bir bağ hissetmeyeceğim. Rüyaları hatırlamıyorum.

Şu anda ayakta durmuş, salıncağa bakıyor ve tanıdık gelen bir ipucundan daha fazlasını hatırlamaya çalışıyorum. Parker'ın verdiği tüm o güvenlik ve güven duygusu buharlaşıyor çünkü onu bana bağlayan sadece bağıdı. Bu onun suçu değil, ama canımı yakıyor.

"Gitmem

gerek." "Bekle.

Lütfen."

"Hayır. Bana tüm bunların... aramızdaki bu bağın sihirli bir şey yüzünden olduğunu söylüyorsun. Bu bizim yüzümüzden değil... bizim yüzümüzden değil. Bu bir seçim değil."

Hıçkırarak ağlıyorum, kollarımı göğsüme sarıyorum.

Gözleri yumuşar. "Seni umursamadığımı mı düşünüyorsun?"

"Bence sihirli bir bağ sana bunu yapman gerektiğini söyledi. Senin yanındayken düzgün düşünemediğimin ve tüm bu saçma şeylere neden razı olduğumun bir nedeni olduğunu biliyordum. Ve bu olmadan hiçbirini yapmazdık ve..."

"Olivia, bu doğru değil."

"Bunu bilemezsin. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Yalnız kalmam lazım." Bunun gerçek olmasını istedim. Beni ben olduğum için seçmesini istedim.

Açılışa doğru geri dönüyordum ki, bir kameranın flaşı ikimizi de durdurdu.

"Bağlı eşler, ha?" Tanımadığım bir adam kamerasıyla arka arkaya fotoğraflar çekiyor. "Güzel iz, Parker."

Mükemmel. Kesinlikle mükemmel. Ayakkabılarımı giyip ağaçların gölgesine doğru yöneldim, Parker'ın onunla ne yapmayı planladığını umursamadan.

Sadece koşmam lazım. Bu bana tanıdık geliyor.

Özgürleştirici. "Olivia, bekle!" Parker'ın sesi uzak bir yankı gibi geliyor. Ama ben koşmaya devam ediyorum.

CHAPTER THIRTY-TWO

PARKER

O olmadan uyuyamıyorum. Olması gereken yere bakmaya devam ediyorum. Kafamın içinde gözlerimi kapatmama izin vermeyen bir sızı var. Bu bağ, ona gidip bu durumu düzeltmem için beni zorluyor, ama benim için değil... onun için. Onun üzüntüsü ciğerlerimde yoğunlaşıyor, her nefes almamı zorlaştırıyor, sanki kaburgam incinmiş gibi.

Sonunda kendimi toparlayıp ayağa kalkıp kapısının önüne geldiğimde gece yarısı geçmişti.

"Olivia? Konuşabilir miyiz?"

İçeriden hışırtı ve fısıltılar geliyor. Koridor loş ve tüm sesler ortak salondan geliyor. Bana gelen tüm mesajları ve aramaları görmezden geldim. Olivia olmadan hiçbirinin önemi yok.

"Biliyorum... bugün berbat bir gündü ve muhtemelen uyandığımda sana söylemeliydim, ama korkuyordum."

Tam da bundan korkmuştum. Onun gitmesinden. Beni reddetmesinden. Midem düğüm düğüm olmuş, tek başıma yatağıma geri dönebilecek miyim bilmiyorum.

"Lütfen, kapıyı aç."

Daha fazla fısıltı, hareket var. Tarçın kokusu alıyorum. Emma'nın kendine özgü kokusu. Gavin haklı. Alfa kanım uyanıyor olmalı çünkü her şey daha kolay hale geliyor. Kanlarının kokusu bile artık daha kolay ayırt edilebiliyor. Tek bir uzun nefesle hepsini hissedebiliyorum.

Sessizlikten başka bir şey yok ve başımı ahşap kapıya yaslıyorum. Keşke annemi arayabilsem. O ne yapacağını çok iyi bilir.

Olivia'nın suçu değil. Ne hissetmem gerektiğini hissetmemek nasıl bir şey olduğunu biliyorum. O bağın varlığını hiç hissedemiyor. Hayatım boyunca hiçbir şey hissedemeyen kişi olarak yaşamış olmam, neredeyse ironik. Hissedebilseydi, bunun sadece bağ olmadığını, ona aşık olduğumu anlardı.

"Eşleşme bağını siktir et, tamam mı? Sadece benimle konuşmanı istiyorum."

Odama geri dőnőp sessizlik içinde oturamam. Onun kapısında diz őkmek őzere olan, yalvaran, acınası bir adamım ve bir sőrő fotoğrafçı gelip bu anı manşet haberinde yayınlasa bile umurumda olmazdı.

"Bir çaresini buluruz. Beni dışlama. şimdi değil... Seni yeni bulduktan sonra olmaz. Bağımızı tamamlamak zorunda değiliz. Birlikte reddedelim, her şey yoluna girecek. Her şey eskisi gibi olabilir. Sen nasıl istersen öyle olur. Sadece sana ihtiyaım var."

Daha fazla fısıltı duyulur, birkaç saniye sonra kapı açılır ve Olivia kapıdan girip arkasından kapıyı kapatmadan önce Emma'nın bana başparmağını kaldırdığını görőrüm. İnce parmakları gömleğimi kavrar ve kendini gőęsőme gömer. Dokunuşuyla vőcudum alev alır. İnsanlar için durum farklı olmalı. Keşke aramızdaki bu bağın ne kadar gőlő olduğunu anlayabilseydi.

Saniyeler içinde ellerim saçlarında ve çenemi kafasının őstőne dayıyorum. Sonunda yanma hissi geçiyor, sanki o benim korkmuş, endişeli yanlarım için şifalı bir merhem gibi.

Tek kelime etmeden, gőmleęimden tutup beni odama doğru çeker. "Sőylediklerimin hangi kısmını beğendin?"

"Konuşmamıza gerek yok. Yarın erken kalkmam lazım."

"Oh... tamam."

İçeri girdiğimizde, pantolonunu yere bırakıp beni yatağa çekiyor.

Başını gőęsőme koyduğunda kokusu tőm duyularımı yatıştırıyor, ben de gözlerimi kapatıyorum. Hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Kollarını bana sıkıca sarıyor ve bacaklarını benimkilere doluyor. Bana sarıldığı halde onu kaybediyorum.

İlk başta titrediğimi fark etmiyorum. İçimde çok fazla şey oluyor. Bağımız çok yoğun. Taze. Gőlő. Kararlı. Tek dőřőnebildięim bu. Onu asla gözümün önünden ayırmamak ve bunun mőmkőn olmadığını bilmek.

Onun reddi.

Ayrılma korkusu.

Bunun son gece olduğuna karar verebilir.

Bu bana annemi hatırlatıyor. Hastalandığında, başımı yatağının yanına koyup kalması için yalvardım. Başımı onun başına koyduğumda gözlerimdeki yaşları saklıyorum.

Parmakları cildime bastırıyor ve göğsümdeki yara izlerini takip ederek beni sakinleştiriyor, ben de boğazımda bir yumru oluşurken ona sıkıca sarılıyorum. Bu gece, beni ayakta tutan o.

Saniyeler geçtikçe kalp atışlarımız ritim olarak senkronize oluyor. Onun varlığı yeterli.

CHAPTER THIRTY-THREE

OLIVIA

"Lütfen beni bırakma bebeğim," diye yalvarır Parker tekrar tekrar. Ağlayarak beni sarsıyor.

Çok sıcakım. Cildim yanıyor.

Kalmaya çalışıyorum.

Lütfen, gitmek istemiyorum.

"Saçmalıyorsun."

Emma, bugün bana aşk hakkında beşinci dersini verdi. Ona göre, ben duygusuzum, pratik yapmıyorum ve kendi hayatımı mahvediyorum. Şu anda Stelliea House'un bahçesinde oturuyoruz, Eva öğleden sonra görevlerini yapıyor, otları ayıklıyor ve ürünleri topluyor. Ben yardım ediyorum. Emma etmiyor. Sabah boyunca mide bulantısı hissettim, rüyamın hatırası hala aklımda.

Hiçbir şekil yok. Kelimeler neredeyse tamamen silinmiş, ama o *his* ağır bir taş gibi midemde kalıyor.

Yorgun ayaklarımın dinlenmesi için dizlerimi toprağa koyup oturuyorum. Bu sabah erkenden stüdyoya kimse gelmeden önce pratik yapmak için gizlice çıktım.

Kafamı boşaltmam gerekiyordu. Vviveren'in tamamı bu haberle çalkalanırken bile, sadece Olivia olmak. Bir asırdan fazla bir süredir ilk kez birbirine bağlanan çift. Emma, telefonunda benimle ilgili resimlerle dolu bir feed gösterdi. O pislik kameraman saklanırken Parker ve benim tartıştığımız resimler. Sonra birkaç tane bulanık resim, ben

Parker'ın onu ittiği birkaç bulanık fotoğraf vardı. Ama boynumdaki iz, Parker'ın dişlerinin izi, dövme gibi koyu renkli, gün gibi ortada. Partide çekilmiş fotoğraflarıma bakmaya hala çok korkuyorum. Bazı şeyler benim için kabul edemeyeceğim kadar utanç verici.

Octavia bu sabah panik içinde beni aramış, halimi sormuş ve sonra bana kahve getirmiş. O bana cevap veremeyeceğim bir sürü soru sorarken, ben kahvemi zar zor içebildim. Partiden sonra tüm aramalarına mesajla cevap verdiğim için bu benim hatam.

"İz çok seksi," diyor Emma.

Stüdyodaki aynada neredeyse yirmi dakika boyunca ona baktım. Gözlerimi devirdim. Yine de onların arkadaşlığına minnettarım.

Parker'ın eşleşmiş arkadaşı olmak bana yeni arkadaşlar kazandırmıyor, aksine tam tersi. Bu sabah ön bahçede bir grup kurt kız bana hırladı. Emma bunun kıskançlık olduğunu söylüyor ama ben gerçek cevabı biliyorum. Beni Parker için yeterince iyi bulmuyorlar. Beni Olivia Osborne olarak görüyorlar, partilere çok giden ve kendini beğenmiş, zorlu ve inatçı bir kız. Bunu biliyorum çünkü tam olarak bunu söyleyen en az yirmi yorum okudum. Saçımı, gözlerimi, muhtemelen nefes alışımı bile sevmiyorlar. Hatta Parker'ı, onun şöhretini ve sahte eş bağı kullanarak IBCE'de bir yer edinmek için sahte bir plana düşürdüğümle ilgili bir dedikodu bile duydum.

Bu beni en çok endişelendiren şey. Ya IBCE'den biri buna gerçekten inanırsa? Doxlothia şirketinden atılır mıyım? IBCE'ye asla kabul edilmez miyim? Octavia bana sorun olmayacağını söyledi, ama onu henüz yeterince tanımıyorum, beni neşelendirmek için mi böyle diyor, bilmiyorum.

"Yani... Parker'la olan ilişkinin gerçekten sıradan olduğunu mu düşündün? Sadece arkadaş olduğunuzu mu?" Eva elindeki otlardan başını kaldırmıyor.

"Ben..." Bunu yüksek sesle söylemek aptalca geliyor, ama Parker'la birlikte olmak o kadar kolaydı ki, bunu sorgulamadım. Elbette, dışarıya karşı bir rol oynuyorduk, ama yalnız kaldığımızda, o ritme kapılmak hiç öyle gelmiyordu. Benim için gerçektir ve sanki başka kimse yokmuş gibi hissediyordum. Bunu sorgulamama gerek yoktu. Parker'ın farklı bir etikete ihtiyacı yoktu, benim de yoktu. Ayrıca, ona nasıl hissettiğimi söyleyecektim... ya da o gece ona gösterecektim.

Okulda geçireceğimiz zaman için işaretleme ve olasılıklardan bahsettiğimde gözlerinde o coşkuyu gördüm. Beni istiyordu. Geleceği sorgulamama gerek yoktu çünkü Parker, bir gün beni istemeyeceği konusunda beni asla endişelendirmedi. Belki bu aptalcaydı... Elbette, bunların hepsi bir Were değildi.

şey. Beni istemesine *neden olan* bağ. Ama ya öyleyse? Belki de beni işaretlemek, bana dokunmak istedi... bağ yüzünden.

Bağ olmasaydı kalıp bana yardım eder miydi?

Cevabımı zaten biliyorum. Kalırdı, çünkü o böyle biridir.

"Özel ilişki hakkında hiç konuşmadık. O hiç başkasına ilgi göstermedi. Ve sen de benim göstermediğimi biliyorsun."

"Peki ya şimdi, Parker'ı başka bir kızla görsen, sorun olmaz mı? Senin bağlı eşin," diyor Emma.

Benden ne çıkarmaya çalıştığını biliyorum.

"Öyle demedim."

"Tamam, ama ya öyle olursa? Ya sen bağı reddedersen ve o başka birini seçerse?"

Yutkunuyorum, bir yığın otu toplayıp hasır sepete atıyorum.

Düşünmüyorum. Düşünemiyorum. Midem ağrıyor.

"Onunla konuşmalısın. Tek söylediğim bu," diyor.

Eva'nın telefonu çalıyor ve beni daha fazla sorgulamadan kurtarıyor.

Ellerini önlüğüne silip telefonu kulağına götürüyor.

"Merhaba baba," diyor ve ben dikkatimi tekrar otlara veriyorum.

"Beni de aradı," diyor Emma. "Onunla konuşmalısın."

"Hayır."

"Ama o, eşleşme meselesini konuşmak istiyor."

"Bu yüzden onunla konuşmak istemiyorum. Şu anda olan onca şeyin arasında, babam bu konuyu konuşmak istediğim son kişi. Lütfen... ona iyi olduğumu söyle."

Eva ve Emma birbirlerine sinirli bir bakış atarlar. Anlamıyorlar. Mantıksız ve kaba davrandığımı düşünüyorlar.

"Sadece onun çaba gösterdiğini düşünüyorum ve ikinizin arasında o tuhaf, garip sessizlik olmadan ziyaret etmek güzel olurdu."

En küçük çocuk gibi konuşuyorsun.

"Babamla olan ilişkiyi sen belirleyemezsin."

"Biliyorum. Ama o çabalıyor. Ve... sanki onu kaybetmiş gibi, ve sanırım o hissi ve bunun onu neden biraz çıldırttığını anlıyorum. Annem bizim kavga etmemizi istemezdi."

Ben sert bir bakış atarım. Emma bu kartı herkesten daha fazla

kullanıyor ve bu adil değil. "Emma." Eva başını sallar.

Emma homurdanır. "Peki. Susacağım. Kapalı kalmaya devam edeceğim. O zaman ailenin bir arada kalmasını sağlamaya çalışmayı bırakacağım."

Emma ve Eva tartışmaya devam ederler. Belki de Emma haklıdır
... Ailemin yeniden bir araya gelip mutlu olmasının önündeki tek engel benim.
Aniden, telefonumu kontrol etme isteği duyuyorum, ama babamın beni
aradığını görmek için değil. Arayıp aramadığını görmek için.
Parker bana mesaj atmadı. Düşünmem için istediğim mesafeyi bana veriyor.
Otları toplamaya geri dönerken, mutsuz olmamaya çalışıyorum.

Günün geri kalanında Noxx House kütüphanesinde saklanmaya karar veriyorum. Bodruma açılan gizli bir kapı var — bir öğleden sonra Parker, anahtarı almak için bulmacaları çözerken benimle birlikte oturmuştu — ve burada asla kimse olmaz. Noxx House'un diğer yerleri gibi burada da yastıklı zeminler ve loş ışıklandırma var, bu da burasını bağlantılı eşler hakkında huzur içinde bilgi aramak için mükemmel bir yer yapıyor.

Bugün hariç.

Darien, rafların arasında oturmuş, elindeki kitabın çatlamış, ufalanmış sırtını parmaklarıyla tutuyor.

"Olivia." Başını kaldırmıyor. "Seni burada bulacağımı nereden biliyordum?" "Muhtemelen beni takip ediyorsun."

"Hayır. Ben değil. Ama bunu senin için topladım. Seni onu aramakla uğraşmaktan kurtardım."

Bir kitap uzatıyor ve ben isteksizce elimi uzatıp alıyorum. Tüm bu tehlikeli bölgelerde, Darien şu anda en az korkutucu olanı gibi görünüyor. Onu sevmiyor olabilirim, ama stratejisini anlıyorum. O bir kenarda oturan, kartlarını göğsüne yakın tutan biri. Artık Parker'ın eşi olduğum için bana doğrudan saldırmayacaktır.

Vay canına, bunu ilk kez fark ettim. Gümüş rengi kitabın sırtında şöyle yazıyor: *Zamanın Ötesinde Bağlantı*.

"Bu konuda burada bulabileceğin en iyi kitap bu." "Yani diğerleri gibi sahte olduğuna inanmıyorsun?"

"Oh, öyle olmadığını biliyorum. Parker ilk geldiğinde de herkes onun hakkında konuşuyordu. İkiniz gerçekten çok benziyorsunuz. Sana bu kadar çabuk ısındığında

, sen geldikten kısa bir süre sonra dosyalarınıza bakmak için bir fikir geldi aklıma ve ne buldum biliyor musun?"

"Bana söyleyeceksin."

"Sen ve Parker'ın doğum tarihleri ve saatleri, dakikasına kadar aynı. İkinizin de anneleri, siz on yaşındayken vefat etmiş ve ikisi de ilkbaharda ölmüş. Anneleriniz de arkadaştı, en azından tanışıklıkları vardı."

Bana annemin bir fotoğrafını uzattı. O tanıdık mor gözleri ve koyu saçları gördüğümde yüzümden kan çekildi. Özlediğim şey, o gamzeli gülümsemeydi. Biri soluk, diğeri ise açıkça görülebiliyordu. Daha uzun boylu ve daha geniş gülümsemesi olan başka bir kadınla gülüyordu. Burnundan yukarısı, tamamen Parker'a benziyordu. Önlerinde bir kazan vardı. Laboratuvar partnerleriydi.

Aramıza bir şey koymak için kitabı göğsüme sıkıştırıyorum. Onun sözlerinin beni parçalamaması için herhangi bir şey.

"Bunu nerede buldun?"

"Doxlothia yıllıkları. Bağlı eşler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum. Retorik soruları cevaplamaktan nefret ediyorum.

"Bağlı eşlerin hayatları, ayrılana kadar birbirine paralel ilerler. Ama ne olursa olsun, bağ kabul edilse de edilmesede, ölümüne kadar bağlı kalırlar. Belki de ötesine, kim bilir? Diyelim ki Parker ile olan bağına reddettin, evlenecek başka bir erkek buldun - bu arada, şu anda pek olası değil - Parker da evlenirdi. Diyelim ki senin o güzel gözlerine sahip bir kızın oldu. Parker'ın da bir kızı olacak. Sonra bir gün o çocuğu okula kaydettirmeye karar verdiğinde, aynı okula gittiklerini fark edebilirsin. Çocuklarınız muhtemelen arkadaş olacaklar. Ondan olabildiğince uzağa gitsen bile, bir şekilde birbirinize geri dönmenin bir yolunu bulursunuz. Bu oldukça ilginç."

"Tekrar söylüyorum, hayatımla çok ilgileniyorsun gibi görünüyor."

Darien'ı kafamdan ve etrafımdan uzaklaştırmak için kapıya doğru bir adım geri atıyorum, böylece düşünebilirim. Ama gözümü kırptığımda, o yine önümde duruyor. Bu sefer, boynuma dişlerini geçirmekten korkmuyorum.

"Aynen öyle, Olivia. Bunun bir oyun olduğunu daima unutma. Ve kazanmanın yolunun birkaç adım önde düşünmek olduğunu en iyi sen bilmelisin."

"Barrett beni ormana tek başına götürdüğünde ortaya çıkmanın sebebi bu mu?" "Elbette. Eğer o zaman sana gerçekten seni işaretleyseydi ne olurdu? Parker cinayetten manşetlere çıkardı."

"Ve bu senin için kötü olurdu."

Gülümsemesinin kenarları sinsi bir şekilde kıvrıldı.

"Neden en ilginç oyuncuları tahtadan kaldırmak isteyeyim ki?"

Merdivenlere doğru geçerken omzuma dokundu. "Kitaplarını oku. Partnerinle sarıl. Ama oyunu unutma." En üst basamakta gıcırtı duyunca onu durdurdum.

"Bekle..."

O haklı. Buradaki herkesin oynadığı oyuna odaklanmam gerek. Ama hala onun sözleri aklımdan çıkmıyor. Kitabı göğsüme sıkıca bastırırken avuçlarım terliyor. Aklımdan çıkmayan soru dudaklarıma geliyor.

"Kimin annesi önce öldü? Onun mu, benimki mi?"

Cevabı biliyorum. Boğazımda bir düğüm oluşuyor. Eğer birbirimize bağlıysak, birimiz diğerinin tetikleyicisi olmalı.

"Seninki," diyor ve ortadan kaybolup beni çalışma odasında bırakıyor. "Başın sağ olsun."

Ben Parker'ın başının belasıyım. Ondan bir şey alan ve almaya devam eden şey.

Odama geri dönerken bu yükün ağırlığı omuzlarımda kalır. Kapımın yarı açık koluna yaslanıp başımı tahtaya dayarım. Kafam, Parker benimle bağlantılı olmasaydı yaşayabileceği hayatla doludur: annesinin kollarında sevgiyle büyümek, yanında olan bir baba... başka bir kız, daha iyi biri. Onunla bağını paylaşabilecek biri.

Onu seven insanlarla dolu bir sürü.

Bu adil değil. Parker'ın başına gelen her şey benim suçum. Ben çok korkak biriyim.

Kapı kolunu bırakıp Parker'ın kapısını çalarken, fotoğraf cebimde bir delik açıyor. Kapıyı açıyor ve tek kelime etmeden beni içeri alıyor.

CHAPTER THIRTY-FOUR

PARKER

Olivia sallanırken ayakları çiçeklerin arasında sallanıyor.

Elimi alnına koyuyorum ve o duruyor. "Ateşin var." "Bir şey geliyor."

*Kaşlarını çatıyor, pencereden dışarıya bakıyor,
fırtına bulutlarının toplandığı yere bakıyor.*

Hayatımda hiç bu kadar acı çekmemiştim. Bu, her gün başımın belaya girmesi ve öğleden sonra eğlencesi için derimin yırtılmasıyla bile kıyaslanamaz. Hayır. Bu sonsuz derecede daha kötü.

Onun kokusunu aldığımda, sanki bir bomba patlamış gibi oldu. Hiç bu kadar güzel kokan bir şey koklamamıştım. O her zaman böyle kokuyordu, ama ben bunu algılayamıyordum. Ama şimdi başka hiçbir şey düşünemiyorum.

Kokusu tüm giysilerimde kalması tatlı bir işkence. Kalbimde bıçaklar, midemde mide bulandırıcı bir ağrı ve onu özlemim, onun giysilerinden küçük parçalar çalıp spor çantama koyup antrenmandan sonra koklamama neden oluyor. Ama ona bunları söyleyemem, yoksa onun üzerindeki baskıyı daha da artıracam.

Garip ve uğursuz bir rüya görüyorum ve o sabahın erken saatlerinde yine gizlice dışarı çıkıyor. Bu, buzun üzerine çıkıp bacağımda birinin buz bıçağına maruz kalmam için bir işaret. Beni buzun üzerine düşürmek hiç zor olmadı ve göz kamaştırıcı ışıklara bakarken, bir daha asla kalkmamayı ve Zamboni'nin tatlı ölümü getirmesini düşünmeye başlıyorum. Ya da buzun üzerinde kan kaybından ölmeyi. İkisi de kulağa hoş geliyor.

Zant beni buzdan kaldırmaya yardım ediyor ve bana kendi tarzında moral vermeye çalışıyor, sonra da konsey saçmalıklarından bahsediyor. Şu anda biyolojimin Olivia dışında hiçbir şeye odaklanmama izin vermediğini anlamıyor. Aster ve Barrett, ormanda konuştuğumuzdan beri garip bir şekilde sessizler, bunun nedeni muhtemelen tüm interneti sallayan bomba, Olivia ve benim birbirimize bağlı eşler olduğumuzu söylüyor. Şu anda ne planladıklarını kim bilir?

Umursamalıyım. Umursuyorum da.

Ama Olivia'nın şu anda ne yaptığı daha çok umurumda.

Kütüphanede çörek mi yiyor? Çimlerde yürüyüş mü yapıyor? Yatakta yatıp beni mi düşünüyor?

Onu görmem lazım. Dostça davranmak takip etmek sayılmaz, değil mi? Sadece iyi olup olmadığını görmek için bir bakış atacağım, sonra da acı dolu günümüze devam edeceğim.

Tamam, her halükarda ürkütücü olabilir, ama günde bir kez onu kontrol etmek için serbestim.

Onu Noxx House'da bulamıyorum, ama bu, gün boyunca adımlarını takip etmek için harika bir yol. Takip etmesi kolay, çünkü biz birbirimize bağlı arkadaşız ve kokusu çok güçlü.

Kafamdaki bu terim hala biraz alışma gerektiriyor. Kaçırdığım tüm rüyaları hatırladığım gerçeği de öyle. Sanki tüm bir ömürlük anılar bir anda kucağıma dökülmüş gibi. Olivia eskisinden daha da fazla her yerde.

Kokusu onu dans stüdyosuna kadar takip ediyorum, bu sabah oraya gittiğini bilmek için onu takip etmeme gerek yoktu, ama artık orada değil ve neredeyse öğlen oldu. Sonra kokuyu takip ederek kaleye giriyorum. Lobide koku biraz dağınık, ama onu takip ederek sola dönüp merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve onun dersinin olmadığına emin olduğum bir koridora varıyorum. Onun mükemmel kokusunu bulanıklaştıran çok fazla insan var.

Ortak alanda Noxx House moru giymiş koyu saçlı bir kız duruyor. Kemerli pencerelerden giren güneş saçlarını aydınlatıyor. Saç rengi yanlıs tonlarda ve bu kız daha uzun boylu, ama neden Olivia gibi kokuyor?

Onun üzerine eğilip saçını kokluyorum. Kokusu çok güçlü. Bu kokuya kapılıp, önümdeki rastgele kıza çarparak, ellerimi onun omuzlarına koyuyorum.

"Neden onun tişörtünü giyiyorsun?" Sert bir soru, ama alfa kanı özdenetimimi alt üst ediyor. Bunu onun dolabından mı çaldılar?

"Beğendin mi?" diyor, gözleri heyecandan parıldıyor.

Sanki kalbime bir öfke sopası saplanmış gibi göğsümün ortasından bir acı geçiyor.

Sonra onun kokusunu alıyorum

— benim kızımın. Ama bu

koku geçici, uzaklaşıyor.

"Çekil."

Kızı geçip kalabalığın içinde Olivia'nın kokusunu takip ediyorum.

Acı giderek artıyor ve kapı kapı dolaşırken yüzüm kızarıyor.

Koridorun sonundaki bir kapıda duruyorum. Tüm duyularım yatışıyor. O yakınlarda. İçeriden hafif bir hıçkırık geliyor. O biraz yalnız kalmak istiyor, bu yüzden tüm irademi kullanarak dışarıda kalıyorum. Dışarı çıktığında, gözyaşlarını bu kadar iyi sakladığı için hem etkileniyorum hem de üzülüyorum. Tek gösterge yanaklarının kızarıklığı.

"Hissettim. Bağımız sayesinde," diyorum. "Senin gömleğini giymişti. ... görüldüğü gibi değildi."

"Biliyorum. Ne yaptığımı ya da neden ağladığımı bilmiyorum."

Olivia'nın gözleri yine yaşlarla doluyor ve ben onu kucaklayıp gömleğime gözyaşlarını siliyorum. İnsanlar bize bakıyor ama ben ceketimle onun yüzünü gizliyorum.

"Çok şey oluyor," diye mırıldanıyorum. "Hepsi hakkında bir anda ne hissettiğini bilmek zorunda değilsin. Bugün yemek yedin mi?"

Alnına bir öpücük konduruyorum ve o da yanağını siliyor. Hiç konuşmadık. Birini uyurken kucaklamak için konuşmaya gerek yok.

"Ben konuştum."

"Bu sabah saat beşte mi?" O başını sallar.

Onu hemen yemek salonuna götürüyorum ve tabağına protein açısından zengin bir sandviç, meyve ve biraz patates kızartması koyuyorum. Daha sıcak olan pencerenin önüne oturuyoruz. Üşümüş gibi ellerini bacaklarına sürtüp duruyor, ben de ona ceketimi veriyorum.

Sandviçinden birkaç ısırık aldığı anda endişem dağıldı.

"Olan biten her şey midemi ağrıtıyor, bu yüzden fazla yemek istemiyorum. Ama sanırım bu durumu daha da kötüleştiriyor."

"Bu yüzden her uyandığımda kusmak istiyorum galiba?" diyerek ona bir patates kızartması uzattım.

Yavaşça ısırıyor. "Olivia Osborne ile ilgili son haberleri görmedin mi?"

"Hayır. O tür haberleri takip etmemeye çalışıyorum."

Telefonunu önüme kaydırıyor ve tüm feed onunla ya da bizimle dolu. Bazıları sadece ona adanmış tam başlıklar. Diğerleri ise ilişkimizle ilgili tuhaf teoriler. Bir başlığı okuduğumda duruyorum: *Olivia – Usta Manipülatör*.

Hırsızlık olayı anlam kazanmaya

başlıyor. "Bir şey söylemeliyim."

"Hayır, bu sadece durumu daha da kötüleştirir." Diye iç geçirir. "Şu anda Doxlothia'daki herkesin benden nefret etmesine izin vereceğim."

"Ben senden nefret etmiyorum." Saçlarını yemeğinin yanına getirip kulağının arkasına itiyorum.

Aptalca. Çok aptalca. Tabii ki ondan nefret etmediğimi biliyor. Şimdi ona baskı yapan bir pislik gibi görünüyorum. Kendi acınası monologumdan içten içe utanıyorum.

Ağzının köşesi seğirir. "Biliyorum." Hoşuna gidiyor.

"Herkes beni Rage oyunlarını kazandığımda sevmeye başladı. İlk geldiğimde, forumları gezip insanlar hakkımda söylediklerini okurdum. Paketimin olmadığı için takımı batıracağımı düşünüyorlardı."

Tüm yorumları okurken hissettiğim o içimi kemiren endişeyi hala hatırlıyorum.

Paketsiz.

Sezonu bitiremez. Asla profesyonel olamaz.

Bazen, o yorumlar hala aklıma geliyor.

"Onlar her zaman bir fikir sahibi olurlar. Takım başarısız olur olmaz, hepsi bana sırt çevirir. İşler böyle yürür. Artık bu saçmalıklara aldırmiyorum."

"Üzgünüm. Sanırım senin itibarına pek yardımcı olamıyorum."

"Üzülecek bir şey yok."

"Hayır, var. Her şey benim hatam. Senin işini zorlaştırıyorum."

Bu ne anlama geliyor? Nasıl benim hayatımı daha zor hale getirdiğini düşünebilir? Belirli bir şeye atıfta bulunuyor olmalı, ama bana bunun ne olduğunu söyleyeceğine dair hiçbir işaret yok. Ona yanıldığını göstermem gerekecek ve bu zaman alacak.

"Olivia, sana bir şey söyleyebilir miyim?" Kaşlarını kaldırarak bekliyor.

"Uyarıyorum, ağızından çıkacak her şey seni sevdiğimi ima edecek gibi gelecek ve sana daha fazla baskı yapmak istemiyorum."

Yemeyi bırakır, aniden gözlerini kırpar. "Yine de söyle."

"Başka bir kadını kıskanmana gerek yok. Asla. Özellikle de senin kazağını çalanları. Ne sen ne de ben bunu sindirmeye başlamışız bile. Yani, bana git ve beni rahat bırak diyebilirsin, ama ben yine de nereye gidersen git seni takip ederim. Bu tartışmaya açık değil. Üniversiteyi bırakıp seni takip ederim. Senden uzak durmam için beni hapse atmaları gerekir."

Benim ciddi olduğumu görünce boğazından hafif bir kahkaha çıkar.

"Bugün seni güldüren şey bu mu? Seni takip ettiğim görüntüsü mü?"

"Penceremden içeri bakıp uyuduğumu izlediğini hayal ediyorum." "Oh, bu düşünce hoşuna gitti, ha?"

"Zaten sensiz uyuyabiliyormuşum gibi."

Bana doğru eğildi ve kokusunu bozan tüm korku ve endişe kayboldu. Dikkatini dudaklarıma yöneltti ve ben de ona doğru eğildim, dudaklarını tekrar tatmak için can atıyordum. Bu, bağlanmadan önce bildiğim şeyi bana hatırlattı. Olivia ile olan bu şey gerçek.

Koyu kahverengi takım elbise ve kadife kravatlı uzun boylu bir adam, yemek salonunda bize doğru yürürken gözüme çarpar.

O adam benim babam.

"Babam neden burada?" diyorum, geri çekilirken.

Olivia, babam yaklaşırken başını kaldırır. Onunla birlikte, saçları düzgün bir sarı at kuyruğu şeklinde toplanmış bir kadın vardır. Babamın koyu saçları henüz grileşmemiştir. Biraz şaşırıyorum. Yaz tatili için eve gitmediğim için onu aylardır görmemişimdir.

"Bu senin baban mı?" Olivia, babam bize doğru yaklaşırken başını kaldırır.

"Sen Olivia olmalısın." Başını sallayarak elini uzatır. "Ben Fredrick Owens."

Olivia elini sıkıca sıkıyor. Fredrick'in kaşları biraz etkilenmiş gibi kalkıyor, bunu anlayabiliyorum.

"Annene çok benziyorsun."

Gözlerini kısarak baktı. "Onu hatırlıyor musun?"

"Dans ettiğini hatırlıyorum. Doxlothia'ya aynı zamanda gitmiştik."

Olivia bunu kafasına yerleştirir gibi birkaç kez gözlerini kırıştırır ve ben bunu araya girmek için bir fırsat olarak değerlendiririm.

"Ne oluyor lan?" dedim.

"Oğlumun adını Vviveren City Gazetesi'nin manşetinde gördüğümde, onu eş kayıt defterine kaydettirmeye gelmeyeceğimi mi sandın?"

"Önce arayabilirdin." "Ne kaydı?" diye sorar Olivia.

Yanındaki kadın, muhtemelen asistanı, sakın ve neşeli bir ses tonuyla konuşur. "Bağlı eşlerin kayıt yaptırması gerekir. Gerçek bir eşleşme olduğundan emin olmak için testler yapılır ve bu, bağınızı sağlamlaştırmanız durumunda ikinizi de korur. Henüz sağlamlaştırmadınız mı?"

"Bu çok müdahaleci bir şey," Olivia'ya bakan babama söylüyorum.

Kalkık, dağınık kaşları birbirine yaklaşır, hesaplayıcı gözleri Olivia'ya sabitlenir. Hayır, olmaz. Bana bok gibi davranabilir, ama ona Olivia'nın yanında böyle davranma şansı vermek istemiyorum.

"Bu bir protokol. Ve eşinin güvenliği için."

Kurtadam Konseyi'nin olaya karışacağını tahmin etmeliydim, ama babamın ortaya çıkması hayatımda hala nadir bir olay. Bu bahsi kabul etmezdim.

"Hayır, yapmadık," diyor Olivia.

"Bu biraz..." *Olivia'yı strese sokabilir gibi.*

"Sorun değil. Kayıt yaptırabiliriz. Ne yapmam gerekiyor?" diyor Olivia.

"Parmağını ver." Hemşire bir elini Olivia'ya uzatır, diğer elinde iğne vardır.

Revirdayız ve pencerelerden ışık giriyor, ama perdeler çekilmiş ve hepimiz birbirimize sokulmuşuz. Olivia'ya bu kadar yaklaşmalarını sevmiyorum.

Boğazımdan bir hırıltı çıkar.

"Sadece küçük bir iğne. Bir şeyi yok," diye güvence verir hemşire.

Olivia yanındaki yatağı okşayarak oturmam için işaret eder ve parmağını iğneledikten sonra benim parmağımı da iğneledikleri sırada parmakları benim parmaklarımin üzerinde kayar.

Sonra yine ona yaklaşıyorlar, boynundaki izi inceliyorlar. Onlar onu dürtüklerken ben tamamen kaskatı kesilmiş ve gerginim. Her hareketinde

yaptığı her hareketimde, kaslarımın seğirmesiyle mücadele ediyorum. Bunu bana işkence etmek için yapıyorlar, eminim.

"Geçmişlerinizi zaten ayrıntılı bir şekilde inceledik ve ikiniz de bağlantılı eşler için kriterleri karşılıyorsunuz. Şimdi işaretlemeden sonra kan örneklerinizi inceliyoruz."

Babam ellerini cebinde bizi izliyor. "Her yıl yüzlerce kişi birbirleriyle bağlantılı eşler olduklarını iddia ediyor. Konsey test yapmak zorunda."

Acaba blöf yaptığımızı mı düşünüyor? Bana asla şüpheyi yer bırakmaz. Eminim, şans eseri olduğunu düşündüğü bir durumu kontrol altına almak için buraya gelmek istemiştir. Oğlunun kendisine utanç kaynağı olmasını istemez.

Hemşirenin taraması hızlıdır.

"Evet. Parker'ın kanı Olivia'nınkiyle eşleşiyor. Bu test sadece bir işaret konulduktan sonra yapılabilir. Kan hücrelerinizi değiştirir. Hatta aynı kan grubuna sahip olursunuz. Görünüşe göre, bir asırdan fazla süredir ilk bağlantılı eş çifti sizlersiniz."

Olivia'nın kalp atışları hızlanır ve onu rahatlatmak için parmaklarımı onun parmaklarının etrafına dolarım.

"Evrak işlerini başlatacağım. İmzalarınızı almam gerekecek."

Evrak işleri hakkında uzun bir konuşma yapılır. Katılmamız gereken mahkeme tarihleri. *Olivia ve ben bağlanmış eşler olduğumuz için, kafamda pek oturtmadığım bir sürü şey var.* Bu, onu işaretlediğim zamanki kadar kalıcı, ama kayıt işlemiyle kesinleşiyor.

Çocukken, eşleşmiş eşler fikrini çok büyüleyici bulduğum bir dönem geçirdim. Birçok kurt çocuk böyle düşünür. Büyü var olsa da, bağlı eşlerin nadirliği bunu bir masal gibi gösterir. Ve bir tane ortaya çıktığında, birçoğu onu takip eder ve bu, birçok kişinin arzuladığı bir fenomendir. Tarih boyunca, bu genellikle barış getirmiştir — hatta tüm türler barış içinde yaşamaya karar vermeden önceki başlangıçta bile, çünkü bağlı eş çiftleri refah ve bağ ile ilişkilendirilir. Kimse bunu tahmin edemez ve neden olduğunu bile bilmezler.

Babamın asistanı büyük bir kitap açar ve Olivia ile bana doğru işaret eder. "Burada isimleriniz ve doğum tarihleriniz resmi kayıtlarda belirtilmiştir. Lütfen imzalayın."

Bir iğne daha batırılır ve kanlı başparmağımı kullanarak ismimin yanındaki soğuk kağıda basarım. Olivia da aynısını yapar. Vviveren'de tüm imzalar kanla atılır. Bu, en yüksek yemin olarak kabul edilir.

"İyi misin?" diye Olivia'ya soruyorum.

Kokusu sakın ve bu da her şeyi kolaylaştırıyor.

"Ben iyiyim." Babama işaret ediyor. "Beni gözetmene gerek yok."

"Mümkünse seninle dışarıda konuşmak istiyorum." Babam kapıyı işaret ediyor.

kapıyı işaret ediyor.

Olivia'yı bırakmak istemiyorum, ama şu anda babama siktirip gitmesini söylemek yanlış bir hareket gibi görünüyor, bu yüzden onu koridora kadar takip ediyorum, burada onu hala kolayca görebiliyorum. Ahşap kapıda küçük bir pencere var.

"İyi görünüyorsun," diyor. "Bir eş... birbirine bağlı eşler. Bu harika."

Onun için ve aileye getireceği prestij için harika.

"Teşekkürler... Olivia olağanüstü bir kız. Sıcakkanlı ve yetenekli. Annesinin IBCE'de olma hayalini sürdürmek istiyor. Onun çalışma ahlakına hayran kalırsın."

"Peki babasıyla tanıştın mı?" "Hayır, henüz tanışmadım."

Henüz nasıl hissettiğimizi bilmediğimizden bahsetmişken, Olivia'nın babası bu duruma yepyeni bir stres unsuru ekliyor. Olivia onun bir pislik olduğunu düşünüyor, bu yüzden onun söylediği her şeye katılıyorum, ama aynı zamanda... onu o yarattı. Benim mükemmel insanımı. Bu yüzden bir bakıma, onun beni sevmesini istiyorum. Babamla iletişim kurmakta zorlandığım düşünülürse, bu benim baba sorunlarımı daha da kötüleştirecek.

Babamla küçük konuşmalar yapmayız. "*Derslerin nasıl gidiyor?*" ya da "*Rage takımı iyi gidiyor mu?*"

Sadece ilgilendiği şeyleri sorar.

"Sezon dışı turnuva yaklaşıyor." Bana bakmadan önce telefonunu kontrol eder.

"Evet, biliyorum."

"Hazır mısın? Senin için çok önemli bir an. Profesyonel olmaya kararlıysan, kazanman lazım."

Sanki hayatım kaosa sürüklenirken, omuzlarımda duran gelecekteki kariyerimin stresini unutabilirmişim gibi.

"Biliyorum baba. Endişelenecek bir şey yok."

Kafasını sallar, ama benimle hiç göz teması kurmaz. Sanırım son gördüğümünden beri daha fazla kırıksıklığı var. En azından gözlerinin çevresinde.

"Seni görmek güzeldi."

"Evet." Ona el sallıyorum ve ayaklarım yere yapışıyor.

Olivia, eşleşmiş çiftler hakkında daha fazla bilgi alırken, babam Olivia'nın yanına gider ve parmaklarının izi omzumda yanık izi bırakır, ama ben sırtımı dönerek kalırım.

kapıya yaslanarak. Babamın bana bakmaktan hoşlanmadığı için ben de ona bakmaktan hoşlanmıyorum. Bana annemi ve her şeyin farklı olduğu, hepimizin mutlu olduğu kısa bir dönemi hatırlatıyor. Eskisi gibi mutlu görünmüyor. Sanırım ben de öyle değilim. Sanki annemden önce ve sonra diye bir şey varmış gibi, biz de bununla başa çıkmayı öğrendik.

Babam Olivia'ya baleyi sorar ve annesi için kısa bir taziye sunar. Onun burada olmadığı zamanlarda aklıma bile gelmeyen zırhımda küçük bir çatlak var. Onun gitmesine kadar geçen dakikaları saymaya başladım bile.

"Oğlumla eşleştirildiğin için üzgünüm. Elimden geleni yaptım." Bunu hafif bir şaka gibi söylüyor, ama ben dişlerimi sıkıp başımı kapıya vuruyorum.

Beni utandıracak. Zant ile özel okulda ne kadar başımın belaya girdiğini anlatacak, ki bu sadece dersleri asıp şehirde dolaşmak ya da geceleri bilardo salonunda dövüş kulübü kurmak gibi zararsız eğlencelerden ibaretti.

"Parker harika bir arkadaş. Onunla gurur duymalısın," diyor Olivia tereddüt etmeden.

Sesindeki samimiyet karşısında omuzlarım düşüyor. "O çocuk hayatının çoğunda sorun çıkardı."

"Parker'la gurur duymuyorsan, dikkatini vermiyorsun demektir," diyor Olivia. Oda sessizliğe bürünüyor.

CHAPTER THIRTY-FIVE

OLIVIA

"Sen benim arkadaşımsın," diye fısıldar. Sanırım bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel şey.

Forumlardan uzak durmuyorum. Emma bana sürekli benim adımın geçtiği şeyler gönderdiği için zorlanıyorum, her şeyde benim adım geçiyor. Bale salonunda oturmuş, bale ayakkabılarımı onarıırken hepsini gözden geçiriyorum. Midem yine bulanıyor. Şirketten sadece birkaç kişi benimle konuşuyor ve ne yazık ki Octavia bugün yok.

"Olivia, solonun üzerinde çalışmamız lazım." Yönetmen barre direğine vuruyor ve bu beni düşüncelerimden koparıyor.

"Tamam."

"Isındın mı?"

"Evet." Sayılır. Telefonumu çantama koyup bacak ısıtıcılarımı çıkarıyorum.

Giselle'in müziği başlar ve ben ayakta duran bacağımı kaldırıp kollarımı indiririm, güzel çizgiler çizmeye odaklanırım. İlk varyasyonum mükemmel, ama ikincisinde, partnerimle birlikte bile sallanıyorum. Henüz senkronize değiliz ve bu benim hatam. Zayıf halka benim. Dikkatim dağınık.

Üstte akıcı ve dengeli kal. Denge. Denge. Bir adım gerideyim. Yüzüm bir saniye kayıyor ve nefesim kötü olduğu için başım dönüyor. Yetişmeye çalışıyorum. *İt. İt. İt.*

Ayağım kayıyor ve dengem bozuluyor, o kadar sert düşüyorum ki kendimi tutmak için kollarımı aşağıya indirmekten başka çarem kalmıyor.

Bileklerimde keskin bir ağrı hissediyorum, kolumu göğsüme çekiyorum ve gözlerimi kapatarak dengemi sağlıyorum.

Ayak bileğim zonkluyor, ama umurumda değil. "İyi misin?" diye soruyor Bayan Vix.

"İyiyim." Titrek bir nefes veriyorum. Ayağa kalkabilir miyim bilmiyorum ama yerimi kaybedemem.

Ayakta durmamak bir seçenek değil. "O zaman yeniden başlayalım."

Ayağa kalkarken diğer kızlar kıkırdıyor.

Theo bana yardım etmek için uzanır, ama onu uzaklaştırırım. Kimse bunu yapabileceğimi düşünmüyor. Burada zayıflık gösteremem. Zonklamaya rağmen nefes alıp, devam etmeye kararlıyım.

Performans için yerimi kaybedersem, kendimi kanıtlamak için başka bir fırsat bulamayabilirim. Bu benim tek şansım.

"Canım, dürüst ol, iyi misin?"

Bileğimi yere koyuyorum ve acı veren baskıya yüzümü buruşturuyorum. Fia'nın memnuniyet dolu gülümsemesi aynada benimle alay ediyor. *Hayır. Hayır. Hayır. Yerimi bırakmayacağım.*

"Dans edebilirim." Bayan Vix'e güvence veriyorum.

"Görünüşe göre bileğini incitmiş," diye fısıldayarak odada bir uğultu yükselir.

Bayan Vix tekrar ağzını açmak üzereyken, salon zili çalar ve o iç çeker. "Bir dakika."

Tek elimle ayağa kalkmak zor ve parmaklarımı bükmeye çalıştığımda hareket etmiyorlar. Theo beni dirseğimden tutup odanın diğer ucuna götürüyor ve ben utançtan itiraz edemiyorum. Bayan Vix içeri girdiğinde gözleri hemen bana takılıyor.

"Koridorumda su ve kan damlayan bir eş var."

Koridora vardığımda, Parker ayakkabısız, tam üniformasıyla duruyor, sanki patenlerini çıkarıp buraya koşmuş gibi. Saçları ter ve kanla ıslanmış, sanki o anda öleceğimden endişelenir gibi beni baştan aşağı süzdü. Yanağında kanayan bir çizik var ama gözlerimin önünde iyileşiyor.

"Ben iyiyim," diyorum, yüzündeki o ifadeyi silmek için.

"Seni hemşireye götüreyim." Bana doğru gelirken koridordaki taş heykeli neredeyse deviriyor.

"Harika bir fikir," diyor Bayan Vix.

"Hayır, dans edebilirim," diyorum çaresizce. "Lütfen yerimi başkasına vermeyin." "Yarın tekrar gel, yeniden değerlendiririz."

"Ama..."

O kapıyı neredeyse kapatırken sesim boğuk çıkıyor.

"Bu yeri ne kadar istediğini biliyorum Olivia. Dinlen. Bakalım."

Parker beni gelin gibi kolayca kollarının arasına alır ve hemşire odasına doğru yürümeye başlar. Kollarımı boynuna doladığımda, ondan yayılan ısı yakıcıdır.

"Sadece bileğim."

"Ayak bileğinin ağrıdığını biliyorum." "Nasıl?"

O gülümser. "Ben, şey... bağımız sayesinde senin acını hissettim ve yere düşürüldüm. Sonra stüdyoya koştum."

"Fiziksel acı mı?"

"Evet, ama daha çok ne kadar üzgün olduğunu hissettim."

Başımı omzuna yaslayıp zonklayan bileğimi göğsüne koyuyorum. İlk performansımız birkaç hafta sonra ve şimdi pes edersem, bu ivmeyi bir daha asla yakalayamayacağım. Bu en kötü zamanda olmak zorundaydı. Küçük bir kız olduğumdan beri, bir sakatlık yüzünden dansı bırakmak zorunda kalma korkusuyla yaşıyorum.

Çünkü ne yapardım ki?

"*Endişelenme ve kendini incitme*," derdi babam.

Bu sözler kafamın arkasında bir kaşıntı gibi kalıyor. Ya olursa? Ya her şey yıkılırsa? Ya bale olmazsa?

"Kaymış olmama inanamıyorum."

Parker'ın nefesleri düzenli ve sabit, ben ona sarılıyorum.

"Her şey yoluna girecek. Onu duydun, yarın dans etmeye devam edeceksin." Umarım haklıdır. Çünkü ya olursa? *Ya olursa?*

CHAPTER THIRTY-SIX

PARKER

Beklerken şöminenin yanında volta atıyorum. Çoraplarım halıya takılıyor ve neredeyse düşüyordum. Olivia gergin olduğu için mide bulantısı çekiyor ve muayene edilirken bu his bağımızdan içeri girip çıkıyor. Muhtemelen röntgen çekmek için onu ayarlamaya çalışırken bileğimdeki ağrıdan parmaklarımı sıkıyorum.

Onunla birlikte gitmeme izin vermediler. O, benim yardımına ihtiyaç duymayan yetişkin bir kadın, ama ya ihtiyacı olursa? Ya hemşireler beceriksizdir ve onu dinlemezlerse? Ya ona daha fazla zarar verirlerse?

Bunun suçlusu alfa kanı. O kadar endişeliyim ki, hemşireye beş kez daha ne kadar süreceğini sordum. Aptal gibi görünüyorum ama kendimi durduramıyorum. Biz birbirimize bağlıyız, bu da onu korumakla yükümlü olduğum anlamına geliyor. Bu, benim DNA'ma işlenmiş bir şey. Bu, revirdeki erkek hemşire onu geri götürmeye çalıştığında ona kükredikten sonra biraz rahatlamamı sağladı.

Yürümekten vazgeçiyorum ve Olivia bir hemşireyle birlikte kapıdan çıkıyor. Topallamasını zar zor gizliyor. Onlara söylemeyeceğini biliyordum.

"Kırık yok. Sadece burkulma. Bir gün izin alıp dinlenmemizi önerdiler... birlikte. Bağlı olduğumuz için, senin kurt hücrelerinin daha hızlı iyileştiğini ve bu bağ sayesinde benim de daha hızlı iyileşeceğimi düşünüyorlar." Olivia iç çekip kollarını kavuşturur; bileği destek için sıkıca sarılmıştır. "Odama gidebilir miyiz?"

"Tamam."

Çömeliş, kollarını omuzlarıma dolamasını bekledim. O ayak bileğiyle Noxx House'a kadar yürüyemezdi. Gözlerini devirdi

gözlerini devirir ve sonunda pes ederek kolunu boynuma dolamıştır.

"Olivia, inatçı ve baş belası olmayı bırak. Ayakkabılarını çıkarmalıyız."

"Hayır, çıkarmayız."

"Uzan," diyorum ona ikinci kez. Yatağının kenarından bana bakıyor. Onun için şömineyi yaktım ve ışık, onun meydan okuyan gözlerinde yansıyor. Onun yatağını ve evinden getirdiği üst üste yığılmış battaniyeleri çok seviyorum. Annemin evimizi nasıl dekore ettiğini hatırlatıyor bana. Uzun, koyu renkli, çeşitli katmanları ve firfırları olan perdeler.

Sonunda dediğimi yapıp bacaklarındaki kurdeleleri çözdüğünde gülümsüyorum. Sağ ayak bileğinden başlayarak, pointe ayakkabısını çıkarıyorum. Bunu yaparken baldırındaki kaslar geriliyor.

"Rahat ol, artık ayaklarının kokusuna alıştım."

"Kapa çeneni."

Çantasını karıştırıp bandajları ve tüylü çorapları çıkararak ayağındaki birkaç su toplamasına bakıyorum, sonra diğer ayağına geçiyorum. Odası alışılmadık derecede dağınık, yatağının ayak ucunda eski giysiler yığılmış. Ben ayağına bakarken ve diğer ayağına geçerken o sürekli kendi dünyasında.

Onu sakinleştirmek için topuğuna hafifçe bastırıyorum.

"Tamam, nazik olacağım. Nerenin ağrıyor söyle." "O kadar da ağrımıyor."

"Neden doktora ayak bileğini muayene ettirmedin?" "Az önce söyledim."

"Acıdığını biliyorum Olivia.

Hissedebiliyorum." "İyi olacağım. Hala dans edebilirim."

"Biliyorum." Onun için önemli olanın bu olduğunu bilerek onu teselli ediyorum.

Ayakkabısını çıkarırken yüzünü buruşturur ve parmaklarıyla çarşafı tırmalar. Dokunuşumu yumuşatır ve ayak bileğinin serin derisini okşarım.

"Burası acıyor mu?"

O başını sallar, ben de yavaşça ayak bileğini döndürürüm. Dişlerini sıkarken kaşları çatılır.

"Merak etme. O kadar kötü olduğunu sanmıyorum. Sana biraz buz getirebilirim." Ayağının üstündeki kabarcığı inceliyorum. "Ama bunu yeniden sarmam gerekecek."

"O zaman kalacak mısın?" "Kalmamı ister misin?"

"Bilmiyorum. Üzgünüm. Ben çok... çok..."

Yanağından akan gözyaşını siler. "Çok bunaldım. Çok fazla şey oluyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ve bu Giselle, sadece IBCE'ye girmek değil. Bu benim hayalimdeki rol ve elimizden kayıp gidiyor."

Parmaklarım baldırına masaj yapmaya başladı. "Rahatla. Her şey yoluna girecek. Yerin garantidir."

"Bunu bilemezsin."

"Biliyorum."

"Kesinlikle antrenmana geri dönmelisin. Turnuva yaklaşıyor ve..."

"Antrenmanları bana bırak." Parmak eklemlerimi yavaşça bacağından aşağıya, ayak bileğine doğru kaydırıyorum. Kalp atışları yavaşlıyor ve ben kaslarındaki gergin düğümleri gevşetirken gözlerini kapatıyor.

"Kurt adamların salyası inanılmaz iyileştirici özelliklere sahip olduğu için, belki de ayaklarını yalamaya başlamalıyım."

Gözleri birden açılır ve endişeli bir kahkaha atar. "Bu iğrenç."

Kıkırdayarak dudaklarımı yaladım ve ayak bileğine bir öpücük kondurdum. "Buraya, değil mi?"

"Evet..."

Dudaklarımı ayak bileği kemiğine ve topuğuna doğru bastırırım.

Bacağına bıraktığımda, ben bileğini çözdürürken o oturmak için hareket eder. Onu iyileştirmek için her şeyi yaparım ve bunu yapabilmek kalbimi hızla attırır. Dudaklarımı tekrar yalar ve bileğinin ortasına bir öpücük kondururum.

"Neren ağrıyor?" "Her yerim ağrıyor."

Dudaklarım tekrar avucunun ortasına gelene kadar bileğine yukarıdan aşağıya öpücükler konduruyorum. Cildi sıcak ve lezzetli, bunu bütün gün yapabileceğime eminim.

"Parker?"

"Evet?"

"Antrenmana dönmeni istemiyorum. Benimle kalmanı istiyorum."

Bana bakışları beni etkiliyor. Her şeyi soyduğunda bunda bir şey var.

"Kalacağım, bebeğim." Kendimi durduruyorum. "Üzgünüm, şu anda sana öyle hitap etmemeliyim."

İşler değişti ve onun neyi seçeceğinden emin değilim. Sadece arkadaş olmak istiyorsa, bunu gerçekleştireceğim. Hep arkadaş olduk ve öyle kalabiliriz.

O benim formamı tutup beni kendine doğru çeker. "Hoşuma gitti."

Bu sefer dilini önce benim ağzıma sokuyor. Tamam, biz arkadaş değiliz.

Bunu hissedememesi işkence gibi, vücudumun onu nasıl tanıdığı ve onu memnun etmek için nasıl can attığı... ama benim onu ne kadar önemseydiğimi anlaması için ne kadar süre gerekiyorsa bekleyebilirim. Bana inanmasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum.

"Parker... bana dokunur musun, kimseye söylememiz gerekmez?"

"Şu anda Vviveren'de en çok konuşulan çift biziz.

Herkes biliyor."

"Sadece bana dokunmanı istiyorum, başka hiçbir şey umurumda değil."

O benim formamı tutarken, kokusu özlemle doluyor. Benden ne istediğini biliyorum.

"Yaralısın. Belki dinlenmelisin." Alnındaki saçları çekip onu öpüyorum.

"Nazik olacağını biliyorum."

Bana arzuyla dolu gözlerle bakıyor. Nefes alıyorum, bu duyguya kendimi kaptırıyorum. Garip bir şekilde sakınım. Ayrılığın verdiği acı sonunda dinmiş, sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Elimi çenesinin altına koyuyorum. "Sana dokunacağım ve bu bizim bugünkü sırrımız olacak."

... sadece sen ve ben varız."

Dudaklarımız yavaş, ıslak bir ritimle birleşir. Yanağını öperim. Boynunu. Dudaklarım onun cildindeki izime değdiğinde, inler.

"Geçen seferkinden daha fazlasını istiyorum... Seni istiyorum," diyor. "Ne istersen, bebeğim."

Zaten sertleşmiş durumdayım. Bunu kaç kez hayal ettiğimi bilmiyorum, ama onun dokunuşu herhangi bir rüyadan daha iyi.

Bu, daha önce yaptıklarımızdan farklı, onu daha az istediğimden değil. Onu daha fazla istemenin mümkün olduğunu düşünmüyordum, ama bu yeni bir tür istek. Neredeyse kutsal. Bunu geri alamayacağız. Hızlı kalp atışlarımızda ve parmaklarının derime gömülüşünde bunu hissediyorum.

Soyunmamı izliyor. Sonra ben onun kıyafetlerini çıkarırken göğsümü öpüyor. Bileğini öpmemeye dikkat ediyorum.

"Bekle." Onun şortunu çıkarmadan hemen önce duruyorum. "Nedenini söyle."

Üzerine eğilip, parmağımı göğüslerinin arasında aşağı doğru kaydırıyorum ve nefesleri uzun iç çekmelere dönüşüyor. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Çünkü o *benim eşim*.

"Kendini iyi hissetmek istediğin ve sana dokunması için güvendiğin tek kişi ben olduğum için mi?" diye soruyorum.

Parmaklarımı göbek deliğinin altına getirdiğimde sırtı dokunuşuma doğru kavislenir.

"Yoksa... benim sana dokunmamı, sadece benim dokunmamı düşünüyorsun ve daha fazlasını istiyorsun..."

Her iki durumda da ben onunum, ama kendi akıl sağlığım için bunu bilmem gerekiyor, böylece kalbimin küçük parçalarını toplayıp işlev görebilirim.

"Sadece seni istiyorum." Menekşe ve altın rengi gözleri şöminenin loş ışığında parıldıyor.

Evet. Pantolonu çıkıyor. Seks yapmak üzereyiz. Ve onun odasındayız, bu da demek oluyor ki... Oh, lanet olsun...

"Siktir. Korunacak bir şeyim yok."

"Oh, birkaç hafta önce korunma iksiri almaya başladım."

Bu sözler, derimde dönüşümün kaşıntısıyla bir ateş yakıyor ve ben onun üzerine eğilip kalçalarını yatağa bastırıyorum.

"Bunu... beni düşünerek mi yaptın?"

"Evet." Bakışları tedirgin bir şekilde kayıyor. "Bence bu iyi bir fikir, böylece biz... yaparken hiçbir şey için endişelenmemiz gerekmez."

"Biz mi?" Parmaklarımı karnında gezdiriyorum. Hâlâ onun bunu düşündüğü gerçeğinden sarsılmış durumdayım. *Haftalar önce*.

"Seninle seks yapmamı istediğimde." Kalbi titreyerek yutkunuyor.

O kadar tatlı ki. Utançtan kızaran yanakları var.

"Vay canına, Olivia. Sen bir rüyasın. Sen *benim* rüyamsın." "Yapacak mısın?"

"Evet, bebeğim, yaparım."

Ben onun iç çamaşırını çıkarırken o kıvranıyor, sonra dirseklerinden tutuyorum. "Dikkatli ol. Bugün tek görevin, sana verdiğim şeyi almak ve kendini daha fazla incitmene engel olmamı sağlamak.

daha fazla kendine zarar vermene engel olmak. Bu gerçekten ilk seferin mi?"

Kafasını salladı. "Bir keresinde dans partnerimle neredeyse yapacaktık. Ama o, gerçekleşmeden önce gitti."

Olivia bir keresinde akşam yemeğinde dans partnerinin ne kadar pislik olduğunu ve onu ağlattığı geceyi anlatmıştı. *Pislik herif*. Ama onun büyük kaybı benim büyük kazancım.

"O gece bir rüya gördüm... seninle ilgili."

Oh, evet. O kısmı atlamış. "Daha fazla anlat."

Göğüslerinin arasını yalayıp meme ucunu ağzıma alıyorum ve o da dokunuşuma karşılık olarak vücudunu bana doğru eğiyor. Dokunmak ve tatmak istediğim mükemmel göğüsleri. Bunu defalarca hayal ettim. Göğüsleri dolgun ve esnek. Emdikçe her yer ıslak ve dağınık oluyor ve ikimiz de inliyoruz. Bunun tadını çıkarmak istiyorum. Olivia tamamen çıplak ve kollarımda sıkıca duruyor.

"Yani bunu uzun zamandır hayal ediyordun, değil mi?"

Köprücük kemiğinde dudaklarımı bastırarak bir yer seçiyorum. Aklım yapmak istediğim onca şeyle çılgına dönüyor. *Benim. Benim. Benim.*

"Seninle tanışana kadar senin olduğunu bilmiyordum."

"Her zaman bendim, bebeğim. Seni çok uzun zamandır bekliyordum. Her gece seninleydim."

Dilimi izimin üzerinde gezdiriyorum ve o nefesini tutuyor. "Yapamazsın..."

Orayı yaladığımda vücudu bana bastırınca boğazımdan bir uğultu çıkar. Tırnakları omzuma batar. Derisini emdiğimde boğazından çıkan inilti tüm vücudumu kaşıdırır.

"Bekle. Ben..."

"Sadece izimden mi? Oh. Bu çok seksi."

Kanım kaynıyor. Her saniye ona dokunmak için daha da heyecanlanıyorum, ama onun nazık olmamı istiyor. Ona dikkat etmeliyim. Onun içine girmek istiyorum, ama onun rahatlaması ve hazır olması gerekiyor.

"Bu fantezilerde, benim için yalvarmaya başlaman ne kadar sürüyor?"

Yaralı elinin her parmağını öptükten sonra, elini başının yanındaki yastığa güvenli bir şekilde yerleştirip göğüslerine dikkatimi veriyorum. Dilim meme ucuna değdiğinde tekrar kıvranıyor ve ben göğsünün alt kısmını ısııyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye saçlarıma fısıldadı. "Biliyorum."

Uyluklarındaki ıslaklık onu ele veriyor, parmaklarım bacaklarının arasında onu tahrik ediyor.

"Kahretsin. Benim için bu kadar ıslanmış olman imkansız."

Onu tuvalet kabiniinde sıkıştırdığımda gözlerini düşünüyorum. Beni içinde istiyordu çünkü bunu hayal etmişti. Defalarca.

"Sonunda bana o rüyaları anlatacak mısın?"

Onunla yapmak istediğim çok şey var, ama şimdilik, elini ve yaralı bileğini kullanmasını engellemek benim önceliğim. Bu sefer farklı olacak, ama yine de, bu benim istediğim her şey. Elini öpüyorum. Tenlerimiz temas ettiğinde, onu iyileştirdiğimi biliyorum.

Bu bağı koparmak istemiyorum.

"Yatağıma gizlice girdin," diyor.

"Öyle mi? Böyle mi?" Klitorisine odaklanıyorum, yavaş daireler çizerek hareket ediyorum. Kalçaları sallanıyor ve boğuk bir inilti boğazından çıkıyor.

O benim için hazır. Onu birkaç dakika daha seyretmek ve tamamen çıplak olduğunu, dokunduğumda ıslaklığın uyluklarını kapladığını hayranlıkla izlemek istiyorum. Aramızda kalan tek giysi benim boxerım. Bu manzara ağzımı sulandırıyor. Onu sahipleneceğim ve herkes bunu bilecek.

"Parker, lütfen."

"Ne, bebeğim?"

"İçime girmeni istiyorum."

"Yalvarırken çok güzelsin."

Gerçekten öyle. Kızım gözlerimin önünde eriyor.

Elimi boxerımın içine sokup penisimdeki ön sıvıyı parmağımla okşuyorum, sonra parmaklarımı ona bastırıyorum. İlk başta yavaşça, sonra daha derine, ta ki o kıvranıp parmağımı sıkana kadar. Onun içinde daha fazla olmam lazım. Doldurulması lazım.

"Daha fazla söyle, devam et."

Parmaklarımla onun içinde çırpınırken o nefes nefese kalıyor.

"Evet? Bana rüyayı anlat," diyorum, parmaklarımın arasında parçalanırken konuşamayacağını bilerek.

O bu takıntıyı anlamıyor. İçinde olan her damlamın onu benim gibi kokutacağını nasıl düşündüğümü. Onda benim izim var ve şimdi...

Çekildiğimde nefes nefese kalır.

"Yatağımdaydın ve her gece gelip..." Nefesini topladı. "Beni soydun ve biz... seks yaptık. Çok güzeldi..."

Onun içinde olmadan bir saniye daha duramam. Onu sıcak ve rahat tutmak için üzerimize battaniyeyi çekmeden önce boxerımı çıkarıyorum.

"Böyle miydi?"

"Evet. Aynen böyle."

Parmaklarım yanağını okşadı. "Bir şeyi bilmeni istiyorum... Eğer bunu yaparsak, bağı reddetsek bile, kimsenin sana sahip olmasına izin vermeyeceğim. Bunun beni pislik yaptığını biliyorum, ama umurumda değil. Bu konuyu ne kadar ciddiye aldığımı bilmeni istiyorum."

Olivia ile bir kez bile olsa birlikte olursam, bu beni mahveder. Çünkü o *benim* kızım. İstesem bile kendimi ondan uzak tutamam. Evlense bile, yine de burada onun hayatını izlemeye devam eder ve sessizce bana geri döneceği günü beklerdim. Ve bence seks yapmazsak ve bu şekilde bağlanmazsak ona izin verebilirim, ama sonra bunu yapamayacağım. Onu başka biriyle görürsem, bunu herkesin sorunu haline getirmeden duramam. Bu bizi ayırıp, arkadaş olamayacağımız bir noktaya getirebilir ve ben onsuz yaşayamam.

"Başka kimseyi istemiyorum," diyor.

"Hayır. Başka bir erkeğin sana böyle dokunmasını istiyorsan, hemen söyle. Çünkü şaka yapmıyorum. Yaşlandığında başka bir erkekle tanışmayı ya da dans partnerinle çıkmayı hiç umut ettiysen..."

"Sadece seni istiyorum. Ciddiyim."

Bu cümle, hep istediğim tek şeydi. O son saniyeyi içime çekiyorum. Geri dönemeyeceğimiz son bir an. Cildinin sıcaklığı ve kokusundaki sakinlik.

"Çok güzelsin." Başparmağımla alt dudağını okşuyorum ve santim santim içine giriyorum. Alnını öpüyorum. Sonra yanağını. "Sen benimsin."

Onun içine tamamen girdiğimde dünya durur. Ona zarar vermekten o kadar korkuyorum ki, henüz bunun zevkini tam olarak yaşayamıyorum.

"Hissediyor musun, tamam mı?"

O başını sallar. "Parker..."

"Evet, bebeğim?" Burunlarımız birbirine değiyor. "Seni seviyorum."

Haklıydım. Olivia'nın içinde olmak hayatımın en harika anı. Yavaşça ona giriyorum. "Ben de seni seviyorum."

Bir kez daha giriyorum.

"Çok." Sonra bir kez daha.

"Siktir." Ve bir kez daha.

"Çok."

Çok zor bir şey değil, bağımız sayesinde onu incittiğimi anlarım. O giderek daha fazla açıldıkça, sadece şişkin bir zevk hissediyorum. Bu sevgiyi hissetmesi ve hatırlaması gerekiyor, benimle bağ kurmayı seçse de seçmese de, çünkü bunu hak ediyor.

bu sevgiyi hissetmesi ve hatırlaması gerekiyor, benimle bağ kurmayı seçsin ya da seçmesin, çünkü bunu hak ediyor.

Ona o kadar kapıldım ki. Ona daha fazla sürtündükçe, içimde sıkı bir şey oluşurken, onun zevki içimi kaplıyor. Bu, başka bir dünyadan gelen bir zevk. Bu, bizim birbirimize bağlı eş bağımız olmalı.

"Parker, bu *çok* fazla."

"Biliyorum." Kulağına dudaklarımı değdirerek onu sakinleştiriyorum. "Ama ben senin için yaratıldım, bebeğim. Buna dayanabilirsin."

Dizini açıyorum ve onu daha derine doldururken o nefesini tutuyor. Böyle olması gerekiyor.

"Gördün mü, birbirimize uyuyoruz. Mükemmel."

O güzel, mükemmel bacaklar titriyor ve bugün onun üzerinde iz bırakmak istediğim tek yer, uyluklarındaki parmak izlerim.

Odadaki tek ses, ben ona tekrar tekrar girerken yatak çerçevesinin gıcırdaması. Orgazmı o kadar çabuk geliyor ki, ben de neredeyse geliyorum.

Şok içinde benim adımları haykırır.

Duruyorum. O orgazmını yaşarken, benim sikimi sıkıyor ve zevki duyularımı dolduruyor. Başım dönüyor. Titriyorum. Bu farklı. Elbette öyle. Farkında olmadığım şekillerde birbirimize bağlıyız.

Eşleşme bağı tamamlandığında bunun nasıl olacağını hayal bile edemiyorum.

Tek kolumla onu üstüme çekiyorum, yine de bileğine dikkat ediyorum ve tedbir olarak birkaç kez daha öpüyorum. Çok hızlı oldu. Böyle devam edemem, bu yüzden onun tamamen tatmin olduğundan emin olmalıyım.

"Benim için tekrar gelmeni istiyorum."

Gözleri cam gibi parlıyor. "Yapabilir miyim bilmiyorum." "Pes etme, Olivia."

Gözleri meydan okurcasına parlıyor ve ben saçlarını ellerimle kavrayıp, onu tekrar içime alana kadar çekip yönlendiriyorum. O kadar ıslak ki. Zevkten vücudu titrerken başı geriye düşüyor. Onun benim sikimi sürmesi, sanat karşısında çıldırmış insanlar için nasıl bir his olduğunu hayal ettiğim şey. Çünkü o sanki benim için yaratılmış bir tablo gibi görünüyor. Yumruklarını sıkıp yumuşak bir sesle fısıldayarak dalgayı tekrar sürerken, orgazmı gözlerimi kamaştırıyor. Kendimi sakinleştirmek için yüzümü saçlarına gömmek zorundayım.

"Böyle ne kadar dayanabilirim bilmiyorum." Boynundaki teri yalayıp izimi ısııyorum. "Siktir. Her şeyi hissedebiliyorum."

"Her şeyi mi?" Alnını alnıma dayadı.

"Evet. Senin hissettiğin her şeyi hissediyorum."

Onu döndürüp yatağa yatırdığımda da bağlantımız devam ediyor. Dudaklarımı onun teninde gezdirmeye devam ediyorum. Ulaştığım her yere.

Tek elimle kalçasını kaldırıp daha derine giriyorum. "Bak... Orada bana ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ve o noktaya her dokunduğumda, sanki... Düşünemiyorum. Bu..."

İkimiz de inliyoruz, uçurumun kenarında sallanıyoruz. Bunu tarif edecek kelime yok. Ben amacımı gösterirken, daha derine girip o noktaya tekrar tekrar vururken, göz kapakları titriyor.

Parmağımı meme uçlarında gezdirip dudaklarımı yaladım. "Ve buraya dokunduğumda, vücudun bu acıyla kızarıyor, sanki beni o kadar çok istiyorsun ki, bana her şeyi yapmama izin vereceksin gibi."

"Yapacağım," diye nefes nefese söylüyor.

Sutuzu saniyeler içinde ağzımda ve ben onun içine giriyorum. Göğsünü emiyorum, ikimiz de boşalmaya saniyeler kala o noktaya vuruyorum.

"İçimde boşalmalısın."

Kalbim hızla atıyor ve içimdeki kurt sürücü koltuğuna atlıyor. Onu sıkıca sarıp, içine daha derine dalıyorum. Bunu o kadar çok istedim ki, asla gerçekleşmeyeceğini düşünmek fiziksel olarak acı verdiği için düşüncelerimden uzaklaştırdım.

"Bunu ister misin?" diye soruyorum.

O kabul ettiğini fısıldadığında, kaslarım değişimin kaşıntısıyla seğirir. Onu yatakta yatırıp kalçalarını kaldırır ve belinin altına bir yastık yerleştiririm.

"Bundan sonra mümkün olduğunca uzun süre benim kokumu taşımanı istiyorum."

"Tamam. Ne istersen." Bacağı belime dolanıyor ve parmakları saçlarımı okşuyor. Yaralı eli çoktan iyileşmeye başlamış.

Yine içine giriyorum. Çok sıkı ve ıslak. Gerginliği geçene kadar izimin olduğu boynunu yalıyorum ve sadece birkaç saniye sonra kollarımda gevşiyor, bitkin ve mutlu. İçine boşalıyorum ve tüm hamlelerimin onu istediğim gibi doldurmasını sağlıyorum. Onun iki yanındaki başlığı kavradığımda yatak çerçevesi gıcırıyor.

Sonrasında, ayılma sürecinde, kokusundan korku, belirsizlik, şüphe var mı diye bakarım, ama o rahatlamıştır. Sadece onu kucaklamamı ister.

Ayrılmadan önce birkaç dakika boyunca başını okşuyorum. Nefesinin yavaşlamasını ve kalbinin sakinleşmesini bekliyorum ve ondan dökülen her damlayı dikkatle izleyerek geri itiyorum.

"Kalkma. Birkaç dakika daha yat. Sana koridorda bir banyo ayırttım."

"Bu her Şeyi değiştirir," diyor, gözleri tavana dikilmiş.

Elleri göğsünde, kalbininzerinde duruyor, saçlarının uçlarını parmaklarıyla okşuyor. Haklı. Olivia ile sıradan bir seks yapmak asla bir seçenek olamazdı.

"Evet...yle." Başımı yanındaki yastığa koyuyorum. "İyi misin?"

Bana döndüğünde gülümsüyor. "Kaçmak istemediğn sürece iyiyim."

"Komik, ben de sana aynı Şeyi soracaktım."

"Hiçbir dürtü yok."

"İyi. Çünkü bu gece sıcak bir randevum var, ki buna senin uykunu izlemek de dahil."

CHAPTER THIRTY-SEVEN

OLIVIA

"Benimle kal."

"Benimle kal."

"Lütfen benimle kal." Parker ağlamayı kesmiyor.

Gece yarısı Parker'ın kollarında uyanıyorum.

Havada tuhaf ve rahatsız edici bir şey var. Hatırlamam gereken bir rüya aklımda kalıyor ama şekillenmiyor. Dilimin ucunda ama karanlıkta gözlerimi kırıştırdıkça yok olup gidiyor, bir daha asla yakalayamayacağım.

Önceki gün çektiğim tüm acılar tamamen kaybolmuştur. Bileğim. Ayak bileğim. İkisi de Parker'ın arzusu ve dudaklarının titiz çalışmasıyla iyileşmiştir.

Oturuyorum ve o kıpırdanıyor, beni tekrar kendine doğru çekiyor. Kollarında klostrofobi var ve düşüncelerim durmaksızın koşuşturuyor.

Hâlâ bilmiyor.

Parker benim gerçekte nasıl hissettiğimi anlamıyor ve bunu anlamamasının suçlusu benim. Belki de hala onunla oyun oynadığımı, kendi zevkim için onu oyalamaya çalıştığımı düşünüyor. Okuldaki herkesin düşündüğünün aksine, Parker'ı asla bu şekilde incitemezdim. O benim en iyi arkadaşım. O... benim eşim. Hayatım boyunca, ben hissedemesem de o hep oradaydı.

Sesini duyduğumda boğazımda bir düğüm oluşuyor. "Selam, bebeğim."

"Parker..."

Daha önce hiç kimseye bu kadar ihtiyaç duymamıştım. Hiç kimseye ihtiyaç duymamıştım, ama onun sevgisine sahip olmazsam, patlayabilirim. Kalbim anında duracak. İçimdeki baraj patlayacak ve hiçbir şey onu onaramayacak.

Ama o bunu bilmiyor ve aniden, tek istediğim ona bunu anlamasını sağlamak.

Dudaklarım çıplak göğsüne değiyor ve vücudum yine alev alıyor. Bana dokunduğunda her zaman hissettiğim gibi... Asla durmasını istemiyorum. O buradayken uyanıp, derime kazınan, hiç bitmeyen bir ihtiyaç bu. Ben karnını öperken o kıpırdanıyor ve başımı okşuyor. Parmakları saçlarımı sıkıca kavırıyor ve omurgamdan aşağı bir zevk dalgası yayılıyor.

"Ne... ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var."

"Bekle, ne oldu?"

Tabii ki anlayabilir. Ondan saklanamam. Gecenin karanlığı beni örtse de, tamamen çıplakım. Bu çok rahatsız edici.

"Sana iyi hissettireyim." Kolumu çekmesi nedeniyle dudaklarım bir daha karnına değmiyor.

"Buraya gel."

Yüz yüze gelene kadar beni kendine doğru çeker. Şöminenin ışığı köşede loş ve parmağı çenemin altında gezerken mavi gözleri tamamen uyanıktır.

"Seni böyle hissettiren bağ olduğunu biliyorum, ama benim için bundan daha fazlası. Seni daha önce de istediğimi bilmeni istiyorum."

Onunla kalmak istediğimi bilmesini çok istiyorum. Herkes benim Parker için yeterince iyi olmadığını düşünüyor, belki de öyleyim, ama olmak istiyorum.

"Bekle. Seni istememin nedeni bağ değil." "Bunu bilemezsin."

Öyle olması daha mantıklı. Böylesi her şeyi daha kolay sınıflandırmak mümkün.

"Olivia, seninle ilgili her şeyi seviyorum. Bağ olsun ya da olmasın."

Gözlerim doluyor. Çok hızlı oldu. Onun sözlerinin neden içimdeki gizli bir yerden duyguları ortaya çıkardığını anlamıyorum.

"Anlamıyorsun. Anlayamazsın. Bağ önce geldi, sonra sen bunu kabul ettin. Herhangi biri olabilirdi."

"Neden böyle düşünüyorsun?" "Ben... nasıl olduğunu anlamıyorum."

"Seni nasıl sevebilirim?"

Başımı sallıyorum. "Sen daha iyisini hak ediyorsun. Bunu anlayabilecek ve harika bir eş olacak, kimsenin daha iyisini bulabileceğini söyleyemeyeceği birini. Onlar bunu bu kadar zorlaştırmazlardı."

Bir damla gözyaşı daha siler. "Bütün bunlar bunun için mi?" Onun koluna saklanırım, ama o çenemi çevirip bana bakmasını sağlar. "Nedenini söyle."

"Bilmiyorsun. Öğrendiğinde benden nefret edeceksin. Sadece bağ olduğunu ve tek nedenin bu olduğunu söyle. Eğer hepsi buysa daha iyi, çünkü o zaman ben seni incitmem, sen de beni incitmezsin."

"Neyi bilmem?" Saçımı kulağımın arkasına koyar ve sesi yanağımın yanında düşük bir uğultu gibi yankılanır.

"Başıma gelen tüm kötü şeylerin sebebi benim. Annem *önce* öldü. Sürüyü asla elde edememen benim suçum. Babanla kötü bir ilişkin olması benim suçum. Hepsi... benim yüzümden. Ben senin katalizörünüm. Sahip olabileceğin tüm eşler arasında, bana mahkum oldun. Bale dışında hiçbir şeyi umursamayan bir kıza. En iyi ihtimalle vasat bir kardeşe."

Kıvrınarak kaçmaya çalışıyorum ama Parker saklanmama izin vermiyor. Beni altına çekiyor, kalçalarımı sabitliyor ve yanaklarımdaki gözyaşlarını öperek siliyor.

"Olivia, sana her şeyi mahvettiğini kim söyledi?"

"Ben söyledim. Senin için her şeyi mahvediyorum. Kendim için. Kız kardeşlerim için. Ailem için... ama seni incitmek istemiyorum. İyi bir eş olamayacağım çünkü sen daha fazlasını hak ediyorsun. Asla olmam gereken kadar iyi olamıyorum ve seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Sonunda benden nefret edeceksin ve benden nefret etmene dayanamam."

"Bebeğim, sakın ol. Nefes al."

O kadar çok ağlıyorum ki nefes alamıyorum, ama Parker'ın baskısı iyi geliyor. En son ne zaman birine bu kadar ağladığımı gösterdiğimi hatırlamıyorum. O benim olmadığım her şey. Neredeyse her açıdan birbirimize benziyor olabiliriz, kaderimiz paralel olabilir, ama o tanıdığım en sağlam, en kendine güvenen kişi. Sarsılmaz. Kollarını tutuyorum, onların gücüne tutunuyorum.

"Senin suçun değil. Hiçbiri senin suçun değildi. Olaylar olur. Annen... annem, senin böyle düşünmeni asla istemezlerdi. Annem seni severdi. Eminim ki, yıldızların arasında bir yerlerde seni seviyor. Bağ... bu bir armağan. Önce sen ve ben vardık. Sana aşık olmak için eş bağına ihtiyacım yok. Seni seviyorum. *Seni*. Olivia. Eş olduğumuzu bilmeden önce de seni seviyordum. Sen harika bir ablasın ve annen, yaşadığın onca şeye rağmen kendini ve aileni bir arada tuttuğun için seninle gurur duyardı. Ama artık her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin. Seni buldum."

"Sen beni buldun," diye boğazım düğümleniyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Beni korkutmuyorsun."

Her zaman eksik bir parça vardı. Bale formumun en iyi durumda olduğundan emin olduğumda veya kız kardeşlerim hayal edebileceğim en güzel doğum günü partisini düzenlediklerinde bile, her zaman daha fazlasını istedim, ama ne olduğunu anlamıyordum. Bu boşluğu daha fazla bale ile doldurabileceğimi düşünüyordum, çünkü bale beni tam hissettiren tek şeydi. Ama bu heyecan geçici ve kırılgandı, sanki bir sızıntı varmış gibi, çünkü benim istediğim şey Parker'dı. Orada bir yerde onu hissedebiliyordum. Eşim. Ve şimdi biliyorum ki, Parker Owens tarafından tanınmakla karşılaştırıldığında başarıların önemi kalmaz.

Öpücüğü tuz gibi tadı var ve boğazında hafif bir uğultu var.

"Seninle sevişmeme izin verir misin? Sana her zaman senin olduğunu göstereyim." O, yanağımdaki kalan gözyaşlarını silerken ben başımı sallıyorum.

"Tamam..."

Bizi ters çevirip beni üstüne çıkarır, boxerını indirir, sonra iki parmağıyla iç çamaşırlarımı kenara çeker ve içime girer. Beni gererken iyi bir sürtünme olur. Daha derine girerken boğazından çıkan inilti tüm vücudumu titretir.

"Oh, Parker." Tırnaklarım sırtına batıyor. "Bunu istiyorum." "*Biliyorum.*" Gülümsüyor, kalçalarını hareket ettiriyor.

"Seni seviyorum," diyorum, karnımda tanıdık ıslak sıcaklık birikirken onu sıkıca sarıyorum.

Nefesim ciğerlerimden fışkırıyor. Onunla o kadar doluyum ki düşünemiyorum, ama onun beni izlemesini izlemeyi seviyorum. Boğazımdan çıkan her yumuşak seste ağırlığını ayarlama şekli. Gözlerindeki parlak bakış ve dudaklarından çıkan övgü dolu inlemeler.

Seks bizim için garip ve yeni olmalıydı, en azından benim için, ama vücutlarımız bu engeli aşmamızı sağladı. Garip bir yan yoktu, sadece ikimizin de yaşadığı kör edici bir zevk vardı.

"Artık bağımız böyle mi?" Nefes verirken gülümsüyor ve çenemi öpüyor.

"Bazen. Evet." Böyle olduğunda. Onun sevgisi beni iyileştiriyor. Beni tamamen dolduruyor

bu en önemli şey olduğunu hatırlatacak şekilde tamamen dolduruyor.

Gömleğimi başımdan kaldırıyor, böylece dudakları göğsüme dokunabiliyor ve dili istediği her yeri dolaşıp keşfedebiliyor.

Bunun sürmesini istiyorum, ama zaten uçurumun kenarında sallanıyorum. Parker haklıydı, biz birbirimize sihir gibi uyuyoruz. Sanki o benden, ben de ondan zevk almak için yaratılmışız gibi. Onu daha derinde istiyorum. Onu sonsuza kadar istiyorum.

Kolunu belime doluyor ve daha derine girdiğinde gözleri titriyor. Parker sonsuz bir çekiciliğe sahip. Çok güzel.

"Eşim," diye nefes nefese söylüyorum ve karnımdaki baskı birdenbire azalıyor.

Bunu konuşmuyoruz. Sadece oluyor; orgazmlarımız, bedenlerimiz uyumlu bir ritimle birleşirken aynı anda patlıyor. O, zevkimizi kovalayarak, dilini ağzıma sokarak içimde derinlerde. Kollarını bana dolayarak, ikimiz de tamamen bitene kadar beni kendisine bağlıyor. Bedenim onun etrafında titriyor ve o beni sakinleştiriyor.

Ona bağlı kalıyorum ve onun memnun gülümsemesinden, tam da bunu tercih ettiğini anlıyorum.

"Nasıl olduğunu söyle," diyorum.

"Neyin nasıl olduğunu?"

"Bağı nasıl kabul edeceğimi."

"Eş olmak mı istiyorsun?"

Gözlerindeki mutluluk parıltısını seviyorum.

"Evet. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Bu gece yapmayalım... Bu geceyi sadece ikimiz için ayırmak istiyorum. Ve bunu özel bir gece haline getirebiliriz. Belki seni trenle şehre götürebilirim ve hafta sonunu orada geçirebiliriz. Hiç gittin mi?"

Kafamı sallıyorum, bu düşünce beni büyülemiş durumda. Doxlothia'nın dağ yamacında yalnız bir an. Yatak odamın duvarlarının dışında hâlâ bekleyen her şeyden uzak. Sesler. Basın. Konsey.

"Oh, çok seveceksin. Lüks bir otel odası tutacağım. Sonunda kral boyu bir yatakımız olacak."

Rahatlamış bir şekilde birbirimize sarılırız. İnsanların hayalini kurduğu ve hikayeler yazdığı bir hediye almışız. Bu bağı neyi değiştireceğini tam olarak bilmiyorum.

Beni tekrar öper ve bu, başımı çılgınca bir coşkuyla döndürür. "Bunu doğru şekilde yaptığımız için mutluyum. Bu sefer seni gerçekten kız arkadaşım olarak çağırabilir miyim?"

"Evet, bu hoşuma gitti."

Tek bildiğim, Parker'la tanıştığımdan beri ondan kaçtığım ve artık kaçmak istemediğim.

CHAPTER THIRTY-EIGHT

PARKER

Onu bulmalıyım.

Bu olamaz. Son bu olamaz.

O gitti. Uyandığımda kafamda çınlayan ilk sözler bunlar ve Olivia gitmiş. Yatağı boş, ama yastıklarında kokusu hâlâ duruyor. Şöminedeki ateş küle dönmüş ve penceresinden gelen ışık gözlerimi kamaştırıyor.

Onun kalktığını duymadığıma inanamıyorum.

Bir şeyler ters gidiyor. Göğsümde bir ağırlık var. Telefonumu alıyorum ve beni bekleyen tek şey Rage grup sohbeti bildirimleri.

Onları görmezden gelip odama girip üstüme bir şeyler giyiyorum, onun aceleyle nereye gittiğini bulmak için sabırsızlanıyorum. Aklımda geceyi tekrar tekrar canlandırıyorum, ama göğsümdeki ağrıdan başka bir şeye odaklanmak zor. Derimin altında hissettiğim garip, rahatsız edici elektriklenme gittikçe kötüleşiyor. Blazerimi giyerken bunun gerginlik olduğunu anlıyorum. Neredeyse hiç gergin olmam, maçlardan önce bile. Bu onun yüzünden olmalı.

İlk tahminim bale stüdyosu, ama çok uzaklara gitmeden onu Noxx House'un ortak salonunda dururken görüyorum. Henüz erken saatler, ama okul günü için mor bir bulanıklık içinde sohbet eden ve hareket eden bir kalabalık var. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ama herhangi bir tehlike görmüyorum.

"Parker." Olivia'nın gözleri kızarmış. Bale kıyafeti giymemiş.

"Ne oldu?"

Birisi ölmüş olmalı. Bu mantıklı olan tek şey, onun bakışları bana yöneldiğinde ölüyormuş gibi hissetmemin tek nedeni.

Derin bir nefes alıyor ve zorla sözcükleri döküyor. "Artık seninle birlikte olmak istemiyorum."

Oh. "Ne?"

"Ayrılmak istiyorum."

Bir an için kalbim parçalanıyor sandım. Ama hayır. Hepsi onun yüzünden. Bu bir işkence. Parmaklarının titremesini eteğinin kenarında saklamaya çalışıyor.

Kalabalık duyar ve mırıldanarak fısıldamaları kesilir.

"Anlamıyorum. Bu ne demek oluyor?" Ben öne doğru adım atıyorum, o geri çekiliyor.

O geceyi bir anda tekrar yaşıyorum. Ellerim saçlarında ve aşk hakkında söylediği tüm şeyler... ve bunu istediği. Bir şey mi yaptım? Bağlantıyı hissettim. O göğsümde uykuya dalarken duyularım rahatlamıştı. Endişe veya gerginlik belirtisi yoktu. Her şeyi ortaya koymuştuk. Mutluydu. Bağlantıyı kabul edecekti.

"İlişkimiz sahteydi." Konuşurken dudakları neredeyse hiç hareket etmiyor. Gözleri benim arkamda sabitlenmiş. "Hepsi sahteydi. Söylediğim her şey yalandı. Başka bir eş seçmelisin. Çünkü... seninle birlikte olmak istemiyorum."

Göğsüm sıkışır ve boğazımda biriken yumruyu yutarım. Bu, engellemeye çalıştığım kabusum. Ama bir şeyler ters gidiyor.

Noxx House'un her yerine bakıyorum. Her yerde insanlar var. Bazıları rahatça dinliyor, bazıları ise bakıyor. Bunu herkesin önünde yapmasının bir nedeni var ve ben bunun nedenini bilmek istiyorum. Birkaç saat önce her şey yolundaydı. Belli ki çok üzgün. Söylediği sözlerle odaklanamıyorum bile, çünkü çok acı çekiyor ve bunu stoik bir maskenin arkasına saklıyor. Kalbinin her atışı tüm vücuduma bir acı yayıyor.

"Kalbimi kırarken bana bakacak mısın?"

Gözleri bana doğru kayıyor ve saniyeler sonra "Hoşça kal, Parker" diyor.

Noxx House'un ön kapısından fırlayarak çıkar ve ben, etrafımdaki sesleri duyacak kadar uzun süre onun gittiği yere bakakalırım:

"Acınası."

"Sahte olduklarını biliyordum."

"Bağlı eş olayı da sahte miydi?"

Neler olduğunu bilmiyorum, ama öğreneceğim.

CHAPTER THIRTY-NINE

Olivia

"Ne olacak?" diye soruyor, kararan gökyüzüne bakarken.

Kötü şeyler. Ağırılığı boğucu. Bundan kaçamayız. Kaçınılmaz.

"İstedigini yaptım."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve kızlar tuvaletindeki lavaboya tutunuyorum. Avludaki, yosunla kaplı ve arılar ve yılanlarla dolu büyük bir bahçeyle çevrili lavabo.

Parmaklarım elimdeki dosya klasörünü sıkıca tutuyor, denemek için aynaya tutunuyorum. İçeriği net bir şekilde görebiliyorum ama aynanın yansımasında boş görünüyor.

Bu sabah, dinç ve Bayan Vix ile konuşmak için sabırsızlanarak uyandım, kapımın yanında yerde tozla kaplı bir dosya olduğunu fark ettim. Önünde şöyle yazıyordu: *Rabbit için. Sevgiler, en büyük hayranın.*

Klasörün içinde Parker'ın hayatının kırmızı ile işaretlenmiş ayrıntılı bir açıklaması var.

"*Neye inanırsınız?*" raporun üst kısmında kırmızı renkle yazılmıştır. Gerçekler siyah, yalanlar ise kırmızı renkle yazılmıştır. Raporda, Parker ve onun takım kaptanlığına yükselişi hakkındaki şüpheler ayrıntılı olarak anlatılmaktadır: sahte kaynaklardan alınan belirsiz bilgiler, Parker'ın ailesinin onu takıma sokmak için para kullandığını ve bunu onu profesyonel Rage ligine sokmak için kullandıklarını ayrıntılı olarak anlatmaktadır. Ryker'in sırtını okşayan bir fotoğrafı, Ryker'ın ailesinin kumar oynadığına dair notlar ve Parker ve ailesinin yasadışı kumar şebekesine karıştığını doğrulayan görgü tanıklarının ifadeleriyle resmi bir haber var.

Parker ve ailesinin bazı yasadışı kumar planlarına karıştığını doğrulayan resmi bir haber var. Bunların hepsi, halkın makul şüphelerini gidermek için uydurulmuş.

Ve bu işe yarayacaktı.

Parker profesyonel bir takıma alınmayacaktı ve bu kişi bunu sağlayabilirdi.

Altında şöyle yazıyor: *Bu dosya sadece senin gözlerin için büyülü. Ona veya başkasına söylersen, bu dosya hemen yayınlanır. Beni sınama, Rabbit. Bu benim için kazan-kazan durumu. Bir sonraki talimat için telefonunu kontrol et.*

İlk olarak, olanları telefonumun notlarına yazmaya çalıştım, ama o sırada isimsiz bir mesaj geldi:

Hediyemi aldığını görüyorum.

Numara zaten "*En Büyük Hayranın*" olarak kaydedilmişti.

Bu, talimatları takip edip anonim numarayı aramam ve bir sonraki görevimi almam için yeterince ikna ediciydi: Parker'dan halka açık bir yerde ayrıl ve sahte ilişkinizi hemen itiraf et, yoksa dosya yayınlanacak.

Telefonun diğer ucunda tanımlanamayan, robotik bir ses konuşuyor. "Güzel. Bir sonraki adımın, yarın feribotla The Hunting Grounds'a gitmek. Seni bekliyor olacaklar. The Hunt'ın detayları klasörün arkasında."

"Tamam."

Durup aynada kendime bakıyorum, gözlerimin köşesindeki bulaşmış maskarayı siliyorum. Parker'ın hedef alınması benim suçum. Benim ve kız kardeşlerim için kendini tehlikeye atmasaydı, başına bunların hiçbirisi gelmezdi. Kim olduğunu bilmiyorum. Parker'ın her yönden düşmanları var. Ortak salondaki yüzündeki ifadeyi düşündüğümde bir damla gözyaşı daha düşüyor. Bunun bir çözümü olmalı.

"Ama bunu yaptığımda her şeyin biteceğine dair garanti verilirse. Bu oyunu sonsuza kadar oynamayacağım," diyorum, sesimi sertleştirerek.

"Oynadığın için mutluyum. Av'dan sonra, başka birinin eşi olacaksın ve bu senin en az endişeleneceğin şey olmalı... ama evet, sana güvence verebilirim. Languid Gölü'nün batı köşesinde, gözden kaçırmayacağın bir kuvars kulesi var. Yalnız gel. Gelmezsen, anlarım. Ve keskin bir şey getir."

Başka birinin eşi. Plan ortaya çıktıkça midem bulanıyor. Bu, Parker'ı küçük düşürmekten daha fazlası. Bu kişi bizi ayırmak istiyor.

O kadar hissizim ki, başka bir erkeğin dişlerinin tenime degeceği düşüncesini bile düşünemiyorum. "Nedir bu?"
"Görürsün."

Avluya giden patıkaya geri döndüğümde güneş gökyüzünün en yüksek noktasını geçmişti. Başparmağımdaki kanı emdim.

"Kanını taşın üzerine koy. Ve sırlar sadece sana ait olacak."

Gizlilik Taşı, büyülu taşın üstünden altına kadar kan lekeleriyle kaplıdır. Oraya gittiğimde bunun bir şaka olduğunu düşündüm, ama siyah kalemle işaretlenmiş bir yer vardı, üstünde parmak izim için bir yer vardı. Kasten lekelenmiş. Forumlarda ve okul gazetesinde taşı hızlıca araştırdığımda, üniversitenin kuruluşundan bu yana uzanan hikayeler çıktı.

Kurucular, Doxlothia'nın yerini paylaşmak güvenli olana kadar gizli tutmak için ilk olarak bu taşı kullandılar. *Tüm sırların bu taşla bir başlangıç ve bitiş noktası vardır.*

Geri dönme isteğiyle mücadele ederek tam beş dakika boyunca taşa baktım. Bunu yapan kişi benden birkaç adım önde düşünüyor. Parker'ın tüm itibarını riske atabilir miyim? Taşa kanlı parmak izimi basmadan önce aklıma gelen tüm senaryoları gözden geçirdim. Benim eylemlerim yüzünden Parker'a daha fazla zarar gelmesini riske atmaya degecek hiçbir şey yok.

"Bunun senin kanın olduğunu nereden bileceğim?"

"Öyle değilse işe yaramaz," dedi diğer uçtaki ses.

"Sözünü tutacağından emin olmadan bunu yapmam."

"Peki. Ben başlayayım. Telefonu taşa tut." Telefonumu taşa doğru çevirdim. "Ben, bu sırrın yaratıcısı, bu sırrı saklayacağım ve taşa mühürleyeceğim. Dosyada yer alan bilgileri veya Parker Owens hakkında zarar verici diğer bilgileri kimseye söylemeyeceğim veya açıklamayacağım. Bu bilgiler, anlaşmamız süresince ne ben ne de başka biri tarafından açıklanmayacak ve koşullar yerine getirildiğinde imha edilecektir."

Düzenleme tamamlandığında taş kısa bir süre aydınlandı.

"Şimdi, beni tekrar et: Ben, Olivia Osborne, bu sırrı saklayacağım ve taşla mühürleyeceğim. The Hunt'a katılmalı ve tamamlanana kadar kalmalıyım, yoksa Parker Owens hakkındaki dosyanın yayınlanmasının sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağım."

İsteksizce sözleri söyledim ve taş tekrar parladı.

"Bunun ne anlamı var? Beni The Hunt'a sokmak sana hiçbir şey kazandırmayacak."

"Başka birinin eşi olmayı kabul ettikten sonra onun seni isteyeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Kale görünür hale geldikçe kalbim sıkışır ve anılarım silinir.

Ağaçların kenarına ve tanıdık güvenli ağırlığa ulaştığımda, olanları açıklamak için kelimeleri yazmaya çalıştım, ama parmaklarım hareket etmedi. Taş yemini işe yaramıştı.

Başka bir mesaj gelir: *Söylemiştim, Tavşan. Şimdi uslu bir kız ol ve sırrımızı sakla.*

"Dersi asıyor musun?"

Parker'ın sesi kulağımın yanında ve ben nefesimi tutuyorum. Bir ağaca yaslanmış, blazeri açık ve saçları sanki defalarca elini geçirdiyse gibi dağınık. Cebinden bir şişe iksir çıkarıyor ve havada çeviriyor.

"Kız arkadaşına sınıf projemizden küçük bir hediye getireyim dedim."

"Artık senin kız arkadaşın değilim, unuttun mu?" Parker'ın tüm geçim kaynağı

tehlike altında. Bu sefer onu korumak zorundayım.

"Ama hala laboratuvar partnerimsin." Çimlerde geçen insanları izleyerek sırtıyor. "Hadi, dene."

Elindeki iksir şişesine bakıyorum. Belki de bir şey bulmuştur. Belki bu iksir Gizlilik Taşı'nın etkisini geçersiz kılar ve söylemem gerekenleri söylememi sağlar.

Şişeye uzandığımda göğsümde umut çırpınıyor, ama Parker elimi yakalıyor, avucumu inceliyor ve parmağını başparmağımın üzerinde gezdiriyor.

"Gizlilik Taşı, ha? Tsk." Diye iç çeker, sonra elimi yüzüne getirir ve başparmağımı iyileştirmek için yalar.

"Bunu yapmadan önce sormalısın." Hala ne kadar yakından izlendiğimi bilmiyorum.

"Belki de gizli bir yemin etmeden önce bana neler olduğunu anlatmalıydın, Olivia." Bakışları kararır ve benimkilere saplanır. "Bana gelmeliydin. Birlikte bir çözüm bulabilirdik."

Burun delikleri genişler ve yanımdaki ağaca tutunur. Belki haklıdır, ama bu onun geleceği. Uğruna çalıştığı her şey tehlikede. Profesyonel Rage takımında olmak onun hayali ve ben de bu hayali kendi hayalimmiş gibi desteklemeliyim.

Bana bir şişe iksir verir. "Bu çok zor bir ihtimal ama yardımcı olabilir."

Mantarı açıp hızlıca bir yudum alıyorum. Gücü üzerime ince bir sis gibi çöküyor ve kendimi daha hafif hissediyorum. Açık. Sanki cildim titriyor gibi. Ayaklarım geriye doğru sendeliyor ve şişe elimden kayıp yere düşüyor.

"Sorun yok. Güvendesin." Parker beni dengeliyor.

"Biliyorum." Sözler dudaklarımdan hızla dökülür. Sanki sözleri düşünmeden önce yaptığım duraklama ortadan kalkmış gibidir. "Seninleyken her zaman güvendeyim."

"Bana neler olduğunu anlat."

Ağzım kelimeleri söylemek için hareket ediyor. *Seni suçluyorlar. Başka seçeneğim yoktu.*

"Yapamam." Keşke bu sözleri bağımız aracılığıyla iletebilseydim.

O içini çeker. "Denemeye değerdı. Kim olduğunu söyleyebilir misin? Barrett mi? Aster mı?"

"Kim olduğunu bilmiyorum."

"Keşke bana söyleseydin. Neden önce bana gelmedin?"

Birlikte bir çözüm bulabilirdik."

Parmaklarımla alnımı bastırarak, dönen başımı sakinleştiririm. İksir işe yarıyor, ancak düşüncelerim çok hızlı bir şekilde birbirini takip ediyor ve ben onları yakalayamıyorum.

"Hayır, çözemerdik çünkü bu işin sonu kötü." Doğru olduğunu hissettiğim bu sözleri söylerken gözlerim büyüdü. Sözler ağzımdan kolaylıkla dökülüyordu. "Bu iş asla yürümeyecekti."

Bunu söylediğime inanamıyorum. Belki de bunun yürümeyeceğini hep biliyordum.

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Parker, eğer bağlanırsak, hayatın böyle olacak. İnsanlar sana ulaşmak için her zaman beni kullanacaklar."

"Bunu bilemezsin."

"Evet, biliyorum. İşte kanıtı. Şu anda durum bu kadar kötüyse, bağımızı tamamladığımızda ne olacağını hayal edebiliyor musun? Belki de böylesi daha iyidir... Belki de bunu yapmamamız gerekir. Evrenin bunu engellemek için her şeyi yapacağı açık ve bence bizi ayrı tutmasına izin vermeliyiz. Bağlarımızı şimdi koparmalıyız. Ayrılmalıyız. Bütün bu çılgınlık sona ersin."

"Yine yapıyorsun. Neden beni uzaklaştırıp duruyorsun?"

"Çünkü bu yürümeyecek."

Ben bir korkakım. Onu incittiğim için ağzımdan çıkan sözlerden utanıyorum. Parker'ın omuzları düşüyor.

"Yani bunu mu demek istiyorsun? Aramızdaki bu ilişkinin bitmesini mi istiyorsun?" "Evet." Bu kelimeyi söylemek için kendimi zorluyorum.

Eğer bu, onun hayatını mahvetmemi engelleyecekse.

O geriye doğru sendeler ve ben destek almak için ağaca tutunurum. Nefes almakta zorlanıyorum ve birdenbire cildim ısınır ve rahatsız olur. Her şey gözlerimin önünde sona eriyor. Artık öpücükler ya da onun gülümsemesi olmayacak. Her şey bir anda üstüme çöküyor. Ayrılmak bizim için en iyi seçenek, ama ona bunu yapamam. Bu bir kabus. Nefesim kısılıyor ve hızlanıyor. Hiperventilasyon yapıyorum ve gözlerimden yaşlar akıyor. Kaçamadan, beni tek koluyla ağaca sıkıştırıyor.

"Söylesene, benden ne istiyorsun?" Sesi düşük bir uğultu gibi.

"Ne?"

"Kokun *beni* çağırıyor, Olivia. Öyleyse bana ne istediğini söyle..." Sözleri sert ama elini yanağıma koyarak dokunuşu yumuşuyor.

Rahatlamadan gözlerim neredeyse kapanıyordu. "Yapamam."

"Neden?"

Kafamı sallıyorum, söylemem gerekenleri söyleyemiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum. Kalbim kulaklarımda çarpıyor ve bunun onun sözlerinin doğru olmasından mı, yoksa vücudunun benimkine yakınlığından mı kaynaklandığını bilmiyorum.

"Peki. Sırrın hakkında hiçbir şey söyleyemezsin. O zaman bana şu anda neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Soruyu anlamadım. Gitmem gerek..."

Beni kalçalarıyla sıkıştırıyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. "Benden ne istediğini söylemeden gitmene izin vermeyeceğim."

Sinirlenmiş ve benim acımasız davrandığımı düşünüyor. Bu düşünce midemi bulandırıyor ve tanıdık bir panik hissi içimi kaplıyor.

"Artık kanımız aynı. Benim gibi kokuyorsun ve buna karışan panik beni hasta ediyor."

"Bu sadece işleri daha da zorlaştıracak."

İki eliyle yüzümü avuçladığında nefesim kesildi. Şakağımı öptü. Yanağımlı. Yukarıdan. Sonra aşağıdan. Çenemi. Kulağımlı. O yüzünden başım dönüyor. Bu bağ mı? İksir mi? Aşk mı? Sadece ona olan aşkım içimde dolaşp, onsuz hasta olacağımı mı düşündürüyor?

"Düşünme... hisset... içgüdüsel olarak. Seni nasıl daha iyi hissettirebileceğimi söyle."

Başımı sallıyorum, uzaklaşmıyorum. Uzaklaşmak istemiyorum. Çünkü ona ihtiyacım var. O uzaklaştığında acı çekiyorum ve o da bunu biliyor olmalı ki tekrar bana yaklaşıyor.

Geleceği düşünüyorum. Bir daha asla birlikte yatakta bir gece geçiremeyeceğimizi. Başka biriyle evleneceğini. Ayrılacağımızı ve benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şeyin olmadığını.

Ağzım hariç her yerimi çaresizce öpüyor ve bu işe yarıyor. Teninin her dokunuşu kalbimdeki acıyı dindiriyor. Bir damla gözyaşı düşüyor ve ben hıçkırıyorum, sonra o orada gözyaşımı siliyor. Beni tutuyor.

"Öp beni." Nefesimle birlikte bu sözler dökülüyor. Kalbim bu sözleri kanatıyor. *Benden vazgeçme. Kal.*

Bir saniye sonra, dudakları benim dudaklarımın üzerinde, başım dönüyor ve baskı hissediyorum, sonra çalıların içine düşüyoruz.

Üstteyim, ateşli ve aceleci, çaresizce tutunuyorum. Parmakları saçlarımı ve belimi okşuyor. Ben onunum. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor ve aniden onun tadının ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum. İhtiyacım olan şey bu. Hayatımda hiç böyle bir şey yaşamadım ve dudaklarım onunkilerden ayrıldığında, bir daha asla yaşayamayacağımı biliyorum.

Beni sırt üstü uzun çimlere yatırıyor ve sonsuza kadar böyle kalacağımızı düşünüyorum. Öpücüklerimiz her şeyi anlatıyor — sıcak nefesler ve rahatlamış iç çekişler. İkimizin de buna ihtiyacı var.

Parker, yakamdaki düğmeleri açıp boynuma ulaşmak için parmaklarını kullanır, sonra izini öper. Bu his beni sarsar. Bu, onun bağlılığını hatırlatır. Onun izi ortada.

Telefonum çalıyor ve hızla kendimi ondan ayırıyorum. Feed'in en üstünde Parker ve benim çimlerde öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafımız yayınlanmış.

Altında bir yazı var. *Ayrıldınız mı?*

Şimdiden iki yorum var.

Öyle görünmüyor.

O daha iyisini hak ediyor.

Telefonum tekrar çalıyor. Bu sefer isimsiz bir mesaj: *Kötü kız. Yeni hayranların ne düşünecek?*

Henüz en kötüsünü bilmiyor. Yapmak üzere olduğum şeyi.

"Benden uzak durmalısın." Kendimi toparlayıp eteğimi ve çoraplarımdaki kiri silkeliyorum.

"Başka birinin eşi olmayı kabul ettikten sonra onun seni isteyeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Parker, kabul ettiğim şeyi öğrendiğinde ortadan

kaybolacak. "Bunu bir daha yapamayız. Bitti."

Onun tepkisini görmek istemiyorum ve kaçarken gözyaşlarımı tutamıyorum.

CHAPTER FORTY

PARKER

"Nasıl?" diye fısıldıyorum, onun uzaklaşmasını izlerken.

Ondan nasıl uzak durabilirim? Bu neredeyse imkansız; onu uyardım.

Kafamı boşaltmak için yer değiştiriyorum, çünkü beni okuldan atılacak bir şey yapmak üzereyim. Bunun konseydeki o pisliklerden biri olduğunu biliyorum. Onları parçalamak Olivia'yı yemininden kurtarmayacak, ama dişlerimle onları parçaladığımda omurgamdan tatmin edici bir titreme geçecek. Birisi bana laf attığında ve beni küçümsediğinde Rage maçında hissettiğim tatmin duygusu gibi.

Taşa yapılan yeminler, anlaşma sonuçlandığında ve üzerinde anlaşılan koşullar yerine getirildiğinde yerine getirilebilir. Takım kaptanım rakip takımla kavga ettiğinde bir kez yemin etmişim ve onlar da stadyumun dışını boyayarak misilleme yapmışlardı.

Dekan tarafından sorguya çekildiğimi hatırlıyorum, ağzımı açıp onun başlattığını söyleyemedim. Dönem bitene kadar kimseye söyleyemezdim. Olivia, kurtulamayacağı bir anlaşma yaptı ve benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Dekanın yanına gitsem bile, bu onun yeminini ortadan kaldırmaz. Ayrıca elimde kanıt yok ve dekanın, fonunu etkileyebilecek bir konuda yardım etmek isteyeceğinden de emin değilim. Bu konuda tek başımayım.

"Bu akşam çok sinirli görünüyorsun," diyor Darien yanımdan.

Çalılar arasında birkaç metre ötede belirir. İnsan formuma geri dönmüşüm ve hala pantolonumu giymeye çalışıyorum.

"Beş saniye. Hepsi bu kadar."

"Peki. Oyuna hazır olduğumu duydum. Böyle olacağını düşünmemiştim. Olivia'nın burada titan olacağından emindim, ama sanırım kraliçenin şövalyesine ihtiyacı var. Ve o da sensin, onun parlak zırhlı şövalyesi."

Giymeyi bıraktım. "Bunu kimin yaptığını biliyorsun. Sen misin?"

"Ah, ben de Gizlilik Taşı'na yemin ettim. Ama sana bir bedel karşılığında yardım etmeye razı olacak birini tanıyorum. Muhtemelen. Eminim bedeli yüksek olacaktır."

"Sana lanet olsun, sana güvenmiyorum."

"Bunu tahmin etmiştim. Ama güvenmelisin. Sonuçta, Olivia'nın her seferinde iradesi dışında işaretlenmesini kim engelledi sence? O gece geldiğinde... ya da o gün ormanda Barrett'la birlikteyken. Uyuşturulduğu gece hakkında sana fazla bir şey söyleyemem, ama o partide birkaç saniye daha kalsaydı, onun için kötü sonuçlar doğabileceğini söyleyebilirim. Neyse ki, senin değerli eşine zarar gelmeden onu dışarı çıkardım ve güvenliğini sağlamak için kampüsün öbür ucuna kadar onu takip ettim. Ama seni kendi başına buldu."

"Ve bunun sen olduğuna inanmam mı gerekiyor?"

"Bütün gece onu izliyordum. O gece olanları bilen birkaç kişi var ve ben de onlardan biriyim. Sadece gizlice dolaşma yeteneği olan ve bekleyen biri onu dışarı çıkarabilir ve iksir etkisini göstermeden yangın alarmını çalabilirdi."

"Neden yaptın?"

"O dramanın gelişmesini izlemek ne kadar eğlenceli olsa da, bence bu daha ilginç bir sonuç olacak. Werelerin her zaman istediklerini elde etmeleri sıkıcı."

"Yani bu senin için avantajlı demek

istiyorsun." "Şimdi anladın."

Bunu kendisi için yaptığını bilerek ona teşekkür etmek zor.

"Peki. Bugün seni dövmemek için sana bir şans verdim. Bana yardım edebilecek kişinin adını söyle."

Darien'in gülümsemesi genişliyor. "Bir tahmin hakkın var."

Zant'tan Cane'i Rage soyunma odasında buluşmasını rica ediyorum. Gelecekteki konsey üyelerinin tüm akademik ve atletik kulüp kaptanlarının imzalarına ihtiyaçları olduğu gibi saçma bir yalan uyduruyor.

Bu yüzden yüzünde somurtkan bir ifadeyle soyunma odasına girmiş olmalı. Aptalca geriye taranmış saçları, gıcırdayan pahalı ayakkabıları ve asla tam olarak iliklemediği blazeriyle içeri giriyor.

"Biliyordum lan," diye tısladı.

"Otur," diyorum, bankı işaret ederek.

Zant yakınımda, hayatında ilk kez hiçbir şey söylemiyor, ama çoğunlukla benim aptalca şeyler yapmamı engellemek için burada. Takım arkadaşları etrafta dolaşıyor, çoğu hala duşta, bu yüzden başımızın üzerinde buhar yükseliyor.

Cane düşük bir homurtu ve bir iç çekişle oturur.

"Aster ve Barrett'ın o gece partide Olivia'ya uyuşturucu vermek için ne yaptıklarına dair ayrıntıları biliyorsun."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Önemli değil. Ama senin bir şeyler bildiğini biliyorum... Hatta kanıtın bile olabilir ve ona ihtiyacım var."

Cane derin bir kahkaha attı. "Gerçekten mi? Benden yardım mı istiyorsun? Bu bir ilk."

"Hadi canım. Ama ben husumeti gömmek istiyorum, ya da en azından senin husumeti benim sırtıma gömmana izin vermek istiyorum. İkimiz de bunun senin için tek yol olduğunu biliyoruz."

"Dinliyorum."

"O geceden kanıt getir bana. Neyin varsa, ben de konsey adaylığımı geri çekeceğim."

"Bu ortaya çıkarsa Aster ile bağlantılı olmak isteyeceğini sanmıyorum," diyor. "Sen de. Sana bir iyilik yapmış gibi görünüyor."

"Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü her halükarda bu bilgiyi elde edip onları alt edeceğim, böylece sen de şimdi bağlarını koparıp bu işin dışında kalma ayrıcalığına sahip olacaksın."

Cane beni süzerken, Zant dudaklarında derin bir kaş çatışıyla dolaplardan birine yaslanır. Dudaklarını oynatarak, "*Bu işe yaramayacak,*" der.

"Peki. Yapacağım, ama senin istifa etmeni ve benim sürüsüne katılmayı taahhüt etmeni istiyorum."

"Ne?"

Zant köşede alaycı tavrını gizleyemiyor. "Siktir et."

"Alfa konumunu kaybetmenin ve benim sürümün borcunu ödemenin utancını her gün gözlerinde görmekten daha iyi ne olabilir ki?"

İç çekip ellerimi saçlarımın arasına sokuyorum. Kolayca kabul edeceğini düşünmemiştim. Beni küçük düşürmek ve babasını etkilemek istiyor. Cane'in sürüsüne borçlu olmak, Gavin'in sürüsünden ayrıldığımda kendi başıma vereceğim her kararın ondan geçmesi anlamına geliyor. Muhtemelen beni ayak işlerini yapan adamı olarak kullanmak isteyecektir.

"Peki."

"Parker," diyor Zant, kollarını açıp dik duruyor.

"Evet diyeceğini beklemiyordum. Bunu... o kız için mi yapacaksın?"

"Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

Cane ayağa kalkar ve elini uzatır. "Sabaha kadar istediğini ayarlayabilirim."

Hayatımda ilk kez Cane'in elini sıkıyorum. Bu, hayatımda yaptığım en ahlaksız şey olabilir, ama o, hayatımdaki iki kötülükten daha az kötüsü. Savaşlarımı seçmem gerekiyor ve seçim yapmam gerekirse, Aster ve Barrett'ı oyundan çıkarıyorum.

Cane ayrıldığında Zant bana bir sürü şey söylüyor, ama Olivia'nın ne kadar mutsuz olduğunu düşünerek göğsümün ortasını ovuştururken onu yarı dinliyorum. Ona gitmek istiyorum, ama uzun vadede bunu nasıl düzeltebileceğimi düşünmem gerekiyor. Pes edip vazgeçmeyeceğim.

Yüzüme kirli bir gömlek fırlatıyor. "Seni ihanet etmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü ihanet ederse, kaybedecek hiçbir şeyim kalmaz, o zaman burayı yerle bir ederim."

O içini çeker. "Bu planı beğendiğimi sanmıyorum."

"Ben de sevmiyorum, ama elimden başka bir şey gelmiyor," derim, bankın içine gömülürken. "Olivia'yı özleyorum."

"Bir saat önce onu öpüyordun."

Ve bu çok iyi hissettirmişti. Paniklemişti, ama dudaklarımın her dokunuşu bu paniği eritmişti.

"Parker!" Evangeline soyunma odasına koşarak girer. "Olivia'ya ne oldu? Odasında teselli edilemez durumda ve ikinizin arasında ne olduğunu bana söylemiyor. Onu odasından çıkaramıyorum. Onu bu kadar üzgün görmemiştim..." Havluyla sarılmış, gömleksiz erkeklerle dolu soyunma odasına bakar. Hepsi gülümsüyor ve bazıları göz teması kurana kadar el sallıyor, ben de onlara uzak durmalarını işaret ediyorum.

"Sanırım konseyden biri ona şantaj yapıyor ve Gizlilik Taşı ile yemin etmeye zorladı. Ve o... o benden gerçekten ayrıldı."

"Bekle." Sesi alçaltıyor. "Resmi olarak ayrıldınız."

"Evet, birkaç saatliğine, ta ki o bana bittiğini söyleyene kadar."

"Herkes bunun başından beri sahte olduğunu söylüyor ve onu suçluyorlar."

"Biliyorum. Ama bunu düzelteceğim. Onun yanında olacağım, merak etme."

Evangeline'in endişesi beni rahatsız ediyor. Olivia'yı koruma ihtiyacı, kız kardeşlerine de uzanıyor.

"Emma nerede?" diye soruyorum.

"Neyse ki, şehirde aşçılık kulübüyle gezide. Bu karmaşadan uzaklarda."

En azından bu bir rahatlama. Telefonlarımız çalışıyor ve ben iç çekiyorum. İçimi kaplayan bir endişe var ve bunun kötü bir şey olduğunu biliyorum.

Zant'ın sesi kulağımın yanında duyulur. "Oturmak isteyebilirsin." "Neden?"

Telefonu elinden alıp manşeti okurum.

Olivia, bu Cumartesi The Hunt'a kaydolarak ayrılığını doğruladı.

"The Hunt mı?!"

Zant omzumu çekiştiriyor, ama kulaklarımda çınlayan seslerden dolayı onu zar zor duyabiliyorum. Soyunma odası gözümün önünden kayboluyor ve tek gördüğüm kırmızı bir renk. Ter ve kolonya kokusu yok oluyor. Ağzım sulanıyor ve kıllarım diken diken olurken kollarım kaşınıyor.

Elimi uzatıp, bana bir saniye zaman vermelerini işaret ediyorum. Eşim lanet olası The Hunt'a katılacak. Bu onların planıydı, en büyük aşağılama. Gözlerimi kapatıp burnumdan nefes almam gerekiyor.

"Av mı?" Evangeline'in sesi çok uzak geliyor.

"Alfa kurtadamlar eşlerini bu şekilde bulurlar," diyor Zant.

"O asla yapmaz."

"Konseydeki herhangi biri onu listeye alabilirdi." Kafamı kaldırıyorum. "Bunun olmasına izin vermem." "Ne yapacaksın?"

"Av'a katılacağım."

CHAPTER FORTY-ONE

OLIVIA

"Merhaba baba."

Sesimi alçaltıp başımı yastığa koyuyorum. Şöminenin üzerindeki saatin dakikaları ilerledikçe gece ağırlaşıyor. Sinirlerimi yatıştırmak için banyo yaptıktan sonra bile tüm vücudum ağrıyor. Yüzümdeki ıslak saçları çekiyorum.

"Hey, tatlım, saat geç oldu. İyi misin?"

"Evet... Ben... Sanırım eve geleceğim. Umarım sorun olmaz. Arayamadığımı biliyorum."

Sesimin tonunu sabit tutmak için uğraşırken, ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırıyorum. Eve gidip Parker'dan uzak durmak, onun için yapabileceğim en iyi şey. Bağlı eş haberlerinin unutulması için zaman tanımak, onun tekrar hedef alınma olasılığını azaltacaktır. The Hunt'a katılmak, başka birinin eşi olarak işaretleneceğim anlamına geliyor. Asla kabul etmesem bile, bu bizim bağımızı kamuoyuna açık bir şekilde reddetmek anlamına gelecektir. Ona bunu yaşatmayı hayal bile edemiyorum.

"Elbette. Seni görmekten mutluluk duyarım."

"Bu hafta sonu yapmam gereken bir iş var, sonra eşyalarımı toplayacağım. Beni alabilir misin?"

Yatak örtülerimi çıkardıktan sonra, düz çarşafı tekrar yere serdim; onun kokusu var. Bu, eşyalarımı toplamamı kolaylaştırdı, ama somurtmak için bu çabayı bıraktım.

"Evet, neye ihtiyacın varsa. Ama bir şey mi oldu? Baleyle mi ilgili?"

"Hayır. Bale... Bale değil."

The Hunt'tan sonra yerimi bırakacağım. Sadece bunun bitmesini istiyorum. Groveshire'a geri dönüp daha küçük bir yerel şirkete girmek istiyorum. Parker'ın yoluna devam etmesini izleyemem ve... umarım beni işaretleyen kişi gittiğim yere peşimden gelmez. Düşünecek bir şey kalmadı, sadece yapılması gerekeni yapmak kaldı.

"Bence buraya uygun değilim. Uygun olduğumu sanıyordum ama... Artık yapamıyorum. Sadece eve dönmek istiyorum. Üzgünüm."

"Üzgün müsün? Bu *senin* hayalindi, tatlım. Ne yaparsan yap, seninle her zaman gurur duyuyorum. Doxlothia'nın istediğin gibi olmamasına üzuldüm."

Gözyaşlarım yastığımı ıslatıyor, kumaşa emiliyor. Keşke annem burada olsaydı. Her zaman istediğim her şeye çok yakındım.

"Gerçekten herkesi gururlandırabileceğimi düşünmüştüm. Ama artık hiçbirinin önemi yok."

Neden bunu yaptığını, annem öldükten sonra babamın neden her şeyi bıraktığını sonunda anladım. Çünkü Parker olmadan, IBCE'de bir yerim olması umurumda değil. Babamın yaptığı şeyin aynısını yapıyorum, ama benim durumum daha kötü çünkü onun vazgeçmek için benden daha iyi bir mazereti vardı.

Eski hayatıma geri dönüp ortadan kaybolmam herkes için daha iyi. "Bu Parker Owens ile mi ilgili?"

Burnumu çekiyorum; sadece adı bile gözlerimi yaşartmaya yetiyor. Konsey bu oyunu oynamamı istedi ve belki de bu bağdan dolayıdır... Ya da belki de Parker'a zarar verdiğim içindir. Bu oyunu oynamak için içimde o güç yok. Dans etmek istedim. Tek istediğim buydu ve şimdi Doxlothia'da sevdiğim şeyin tadını onsuz çıkaramıyorum.

"Bütün gazetelerde adın geçiyor. Seni görmeye ve onunla tanışmaya gelmek istedim, ama muhtemelen benimle bu konu hakkında konuşmak istemeyeceğini biliyordum... Yani, vay canına. Bağlı bir eşin var. İnanamıyorum. Annenin uzak atalarından biri bağlı bir eşimiş. Gözlerini ondan almışsın. Şanslısın. Her zaman ailemizin şanslı olduğunu söylerlerdi."

"Bunu bana hiç söylememiştin."

"Daha önce hiç kimse bağlantılı bir eşe sahip olmamıştı. Kızlardan birinin böyle bir eşe sahip olacağını hiç düşünmemiştim. Belki de göz renginden bunu anlamalıydım."

"Bitti," diyorum. "O... artık benimle konuşmak istemeyecek."

"Ah, tatlım. Üzgünüm."

"Önemli değil." Gözlerimden yine yaşlar akmaya başlıyor, bu yüzden burnumun köprüsünü sıkıyorum.

"Annen... Tanrım, seni çok seviyordu. Kızların Vviveren'de ortalığı karıştıracağını biliyordu... Bu yüzden Doxlothia'ya gitmenizi istedi."

Yatağında oturup yanağımı silerim. "O... bizim gitmemizi mi istedi?"

O içini çeker ve yemek masasına bir fincanın konulduğunu duyarım, arka planda onun sevdiği plakların hafif sesi duyulur.

"Okula gitmeniz annenizin son arzusu idi. Vasiyetinde okudum ve... Uzun süre buna karşı çıktım, özellikle de sizi koruduğumuz için, sizin kızların dünyada yolunuzu bulmanız gerekeceğini biliyordum."

"Neden bana söylemedin?"

"O, senin istediğini seçmeni istiyordu ve ben de senin için bunu istiyordum. Teklifi reddedecek misin bilmeden seni okula kaydettim. Doxlothia'nın senin için en güvenli üniversite olduğuna inanmak zorundaydım. Seni etkilemek istemedim. Kızlarımın kendi yollarını seçmelerini istedim. Ve o, kızlarımı gözümün önünden ayırmamın tek yolunun o okul olduğunu biliyordu. Seni bu kadar uzun süre kalbimde sakladığım için özür dilerim."

Sesinin diğer uçta kırıldığını hissettim ve yanağımdan bir damla daha yaş süzüldü, ama bu seferki o kadar acı verici değildi. Babamın korkusu her zaman benim de korkumdu. Onu hiç olmadığı kadar iyi anlıyorum. Beni uzaklaştırdı çünkü korkuyordu ve aynı zamanda bizi bırakmak istemiyordu.

"Sorun değil baba. Anlıyorum."

"Seni görmek güzel olacak. Biraz uyu. Ve tatlım?" "Evet?"

"Belki de bitmemiştir."

CHAPTER FORTY-TWO

PARKER

"Benden vazgeçme." Gömleğime ağlayarak yalvarır.

Onu sıkıca sarıp, saçlarını kulağının arkasına koyuyorum. Bu gece burada birlikte olduğumuzu hatırlamayacak, ama ben hatırlayacağım.

"Asla."

Av, kampüsün kuzeybatısında yer alan özel adada gerçekleşir.

Misafir konaklama yerinin yakınındaki iskelede toplanıyoruz. Her şey gönüllülük esasına dayanıyor. Statü, aşk veya başka herhangi bir nedenle kurt adam eşleri olmak isteyenler her yıl kayıt oluyorlar. *Avlanacaklar* bir nedenden dolayı seçilir. Bunlar genellikle zengin veya statü sahibi kişilerdir, ancak her kesimden seçilmiş birkaç kişi de kabul edilir. Olivia'nın gözleri muhtemelen onun tek yönlü bileti oldu; buna ek olarak, bağlantılı bir eş olması ve tatlı kanı olması, onu pazarlık kozu olarak kullanabilecek bir eş arayan tüm Were'ler için çekici kılıyordu.

Tüm Weres'ler statü ve sürü ittifaklarını önemsemez, ama çoğu önemser. En azından benim tanıdıklarım.

Telefonumu kontrol ediyorum. Aster ve Barrett ile ilgili haberler her an yayınlanabilir. Cane, söz verdiği gibi güneş doğduğunda kanıtlarını sundu: partide Olivia'nın içkisine ilaç katmayı tartışan, onların numaralarına ait bir dizi kısa mesaj. Tüm kanıtları üniversite gazetesinin en iyi gazetecisi Autumn'a verdim ve

o pislikleri yurt odalarında pusuya düşürmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Ama hapse girersem Olivia'ya yardım edemem.

Hiç uyuyamadım. Tüm bu olanlar beni o kadar öfkeliendirdi ki, geceyi Noxx House'un arkasındaki bahçede dolaşarak geçirdim. Olivia gece yarısı sakinleşti. Umarım biraz uyuyabilmiştir.

Kaos patlak verecek ve ben hizmetin olmadığı bir adada kalacağım. Her şeyin nasıl gelişeceğini şimdiden görebiliyorum. *Aster Carrington ve Barrett Hunter, bir partide Olivia Osborne'u uyuşturur.*

Kan isteyecekler. Beni isteyecekler.

Şey, ben onların yarattığı karmaşadan kızımı geri kazanmakla meşgulüm.

Feribotu beklerken kıyıda Zant'a mesaj atıp, Were kuralını aşmanın bir yolunu bulması için yalvarıyorum. Zant'ın gelebileceğini düşündüğüm tek yol, onun konseyde olması ve konukların yemek masraflarını karşılaması.

Kampüs, Doxlothia ile ilgisi olmayan özel bir etkinlik olmasına rağmen The Hunt haberleriyle çalkalanıyor, ancak yönetim kurulu da işin içinde olduğu için okul, özel adadaki katılımcıların masraflarını karşılamaya ve konaklamalarını sağlamaya yardımcı oluyor.

Kayalık sahil balık kokuyor ve birkaç dakikada bir başka bir grup insan geliyor. Alfa kanı kokusu her yeri sarmış ve tüm sinir uçlarım hızla ateşleniyor.

Gavin beni uğurlamaya geldi. Feribot uzaktan bize doğru yaklaşırken, biz de su kenarında toplanmış durumdayız. Ona planımı anlattım. Babasından yardım istemek üzereydi, ama onu durdurdum. Bu benim savaşım. Herkese adım attığımı ve geri adım atmayacağımı kanıtlama şansım. Ayrıca, Av'ı durdurmak imkansız. O artık kilitlendi, ben de öyle.

"Kefaletini ödemek zorunda kalırsam diye biraz para ayırdım." Gavin'in gülümsemesi gergin. "Aklını başına al."

"Sakin olacağım. Onu geri alacağım."

"Biliyorum. Seninle gurur duyuyorum." Omzuma o kadar sert vurdu ki birkaç adım geriye düştüm. "Sürümde ortalığı karıştırmanı özleyeceğim."

Av, sadece alfalara özeldir. Av'a katılarak, resmi olarak Alfa rolümü kabul ediyorum ve bu, Gavin'in sürüsünden sonsuza kadar ayrılmak anlamına geliyor.

"Artık beni daha çok seveceksin."

Sırıttıyor. "Muhtemelen."

Onun yaklaştığını kokusundan anlıyorum. Parfümünün ve kullandığı çamaşır deterjanının kokusu. Saç spreyi. Kanı. Her tarafında benim kokum var.

"Her şey için teşekkürler... Alfa."

Gavin çenesini sıkar ve gülümser, omzuma hafifçe vurur ve beni işime bırakır — Olivia'yı etkilemek, ki bunu çok ciddiye alıyorum.

"Merhaba, bebeğim." Onun birkaç adım önünde duruyorum, güneş gözlüklerim beni yakıcı güneşten koruyor. Diğer alfa sürüsü, başımızın üzerinde asılı duran Av ve kampüsteki en popüler iki kurt adamın boynuma saldırmak üzere olduğu bilgisi dışında, güzel bir gün. Onu görebildiğim her gün güzel bir gündür.

Gözleri büyüdü. Bir kez olsun üniformasını giymemişti, daha çok karnının ve bacaklarının kıvrımlarını gösteren spor kıyafetleri giymişti. O bacaklar, kısa bir süre önce, ona girerken belime doladığım ve dudaklarından adımla zorla çıkardığım bacaklardı.

Bunu düşünmemeliyim, ama düşünüyorum çünkü hala benim kokumu taşıyor. "Parker. Burada ne yapıyorsun?"

"Eşimi arıyorum. Avdan daha iyi bir yol olabilir mi?"

Başka birini aradığımı iddia etmek, şimdilik onun tartışmasını engelleyecektir. Muhtemelen buna inanmayacaktır, ama onun üzerindeki suçluluk duygusunu hafifletmek istiyorum. Birlikte geçirdiğimiz gece, tüm güvensizliklerini ortaya çıkardı ve neden kaçmak istediğini ve bunun daha kolay olduğunu düşündüğünü anlıyorum. Yanılıyor, ama yanıldığında çok sevimli oluyor.

Olivia beni dünyasına aldı ama beni dışarıda tutamaz. Onun üzerinde ne tür bir baskı kuruyorlarsa kursunlar, ona olan sevgimi değiştirmeyecek, ama bunu ona göstermem gerekiyor.

Birkaç saniye boyunca sözlerimi düşünür. Ayağıyla toprağı tıkırdatır.

"Buraya... bir eş için mi geldin? Başka biri için."

"Tabii ki. Herkes bu yüzden burada."

Bağımızda yine bir şey yükselir. Karnı ağrır. "Şey, ben... seninle konuşamam."

"Sorun değil. Konuşmak zorunda değilsin. Ama benim seninle konuşmamı engelleyemezsin. Hala arkadaşız, değil mi? Kırgınlık yok, değil mi?"

Ağzı açık kalır, sonra kapatır ve başını sallar. Bana gerçekten inanıyor.

Feribotta buluşmak dışında fazla talimat almamış gibi görünüyor. Biz binmeyi beklerken beni sıraya kadar takip ediyor. Diğerleri onun üzerinde yükselen beni gördüklerinde tüm dikkatleri ona kayıyor. Hepsiyle göz teması kuruyorum.

Birkaç dakika ayakta durduktan sonra, Olivia boynunu sağı sola hareket ettirir ve sol omzuna uzanarak oradaki kasları masaj yapar. Ona yoğun bir şekilde odaklandığımda, kasındaki o düğümün tam yerini hissedebilmem garip, değil mi? Elimi alıp omzuna hafifçe bastırırım. Nefesini keser ama ben başparmağımı kasın içine sokarken dokunuşuma boyun eğiyor.

Bu kısmen onun rahatlamasına yardımcı olmak için, ama aynı zamanda onu daha önce yaptığımdan daha fazla şekilde işaretlemek için de.

Benim kokumu taşıyor. Tamam.

Boynunda benim izim var. Tamam.

Dokunuşuma yaslanıp düşünceli bir şekilde iç çekiyor. Lanet olsun, tamam.

Hat ilerlerken omzundaki düğümü ovuşturuyorum. Kalbi hızlı bir ritimle yanıt veriyor, ama endişeli kokusu sakinleşiyor. Düğüm başparmağımın altında gevşeyene ve o iç çekene kadar durmuyorum.

"Daha iyi mi?"

Çenesini sıkar ve gözlerini öne doğru bakar. "Nasıl uyudun?" diye sorarım.

Önümüzdeki kafaların sırasına bakıyor ve gözlerinin altında koyu halkalar var, bu da bana pek bir şey ifade etmiyor.

"Konuşmak yok. Anladım." Gülümserim, içimde bir meydan okuma hissi uyandırır.

Onunla konuşmak için fırsat kollarken, Parker'ın sabahları böyle bir duruma hazırlıklı olduğunu hatırlarım.

"Sana bunu getirdim. Endişeli olduğun halde yemek yememen midemi ağrıttıyor."

Ona bir protein bar veriyorum, o da onu alıyor ve beklerken kenarından ısırıyor.

Herkes heyecanla konuşuyor. Telefonuma baktığımda bir sürü bildirim olduğunu görüyorum.

İşte başlıyoruz. Olivia telefonunu kontrol ediyor ve haberleri kaydırırken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Bunu sen mi yaptın?"

"Evet."

"Kızacaklar." "Bırakın kızsınlar. Korkmuyorum."

Kafasını sallar ve tırnaklarının derisini koparır. "Sana dokunmalarına izin vermeyeceğim. Bana güven."

O tedirginlik bitmiyor. Onu neyle tehdit ettiler? Kesinlikle baleyle ilgili bir şey. Belki de The Hunt'ı tamamlamadan IBCE'ye girmesini engellemeye çalışıyorlar.

Av'ı tamamlamadan IBCE'ye girmesini engellemeye çalışıyorlar.

Etrafımdaki alfalardan bazıları Olivia'ya konuşmak istercesine doğru ilerliyorlar ve ben onları uyarıcı bir bakışla süzüyorum. Lanet olası uzun bir hafta sonu olacak.

Yakınında kalıyorum. Onu endişelendirmemek için rahat bir mesafede, ama feribota binerken arkasında olacak kadar yakın.

Bu feribota daha önce de binmişim ve buzluk ve snack barda tanıdık küf kokusu duyularımı dolduruyor. İçeride pencerelerin önünde sıralar halinde koltuklar ve ortada masaların bulunduğu bir bölüm var.

Birinin yanına oturmaya gidiyor. Beni hiç korkutmayan bir kurt adam, ama bu onun kız arkadaşımın yanına oturmasını istediğim anlamına gelmiyor. Parmaklarımı belinin alt kısmına bastırıyorum. Gizli, kuralları çiğnemiyor ve onu arkadaki boş koltuğa yönlendirip yanına oturuyorum.

Şimdi alnı kıışmış. Sinirlenmiş, ama bana söyleyemiyor. Bu biraz sevimli.

"Arkadaşlarının benimle oturmanı görmekten hoşlanacağını sanmıyorum." Oh, çok az baskı altında bile kıskançlık gösteriyor.

"Arkadaşımı bulmak konusunda pek endişeli değilim. Bu kolay olacak."

Parmakları protein barının ambalajını kazıyor. "Oh, tabii. Parker istediği herhangi bir eşini bulabilir."

"Tabii. Bu seni rahatsız mı ediyor? Senin benden ayrıldığını hatırlatmama izin ver."

Dudaklarıma, sonra gözlerime bakar. "Doğru."

Hâlâ o son öpücüğü düşünüyorum. Bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Beni kurtarmamı istiyor ve ben de kurtaracağım.

Penceresinin dışında sakın, koyu yeşil deniz uzanıyor. Çocukken yaz kampı için bu adaya bir kez gelmişim. Feribotun sallanışını ve pencere kenarındaki koltukta oturmanın heyecanını hatırlıyorum.

Biniş henüz bitmedi, ama Olivia birkaç saniye aralıklarla çenesini indirip pencereden dışarı bakarken uykuya dalıyor.

"Uyuyamadın, ha?"

Kafasını sallıyor. Göz kapakları ağırlaşmış. Bu bağdan dolayı. Vücudu benim yakınımda olduğumu hissediyor. Güvende olduğunu ve onu koruyabileceğini.

"Uyuyabilirsin. Kimsenin seni rahatsız etmemesini sağlayacağım."

"Sadece birkaç dakika gözlerimi kapatmam lazım," diye fısıldıyor.

Üç dakika sonra uykuya dalıyor ve teknenin sallanmasıyla başı omzuma yaslanıyor. Nefesiyle kolumu ısıtıyor ve iç çekişiyle tüm o diken diken korku ve üzüntü, kokusundan sakın, huzurlu bir mutluluğa dönüşüyor.

CHAPTER FORTY-THREE

OLIVIA

Adada telefon çekmiyor. Çok mu minnettarım yoksa çok mu korkuyorum, bilemiyorum. Tek istediğim kız kardeşlerimi aramak. Ama bu sadece bir hafta sonu, sonra tekrar eve dönüp tek başıma ve üzgün bir şekilde kalacağım.

Feribottan iner inmez bana verilen broşüre bakıyorum. Sonra gruplara ayrıldık: avcılar ve avlananlar.

Kulağa korkutucu gelse de, Parker'ın yanından hemen, şimdiye kadar tanıştığım en sıcakkanlı insanlar olabilecek kadın ve erkeklerin bulunduğu alana yönlendirildim. Buradaki tüm kızlar beni *seviyor*. Birçoğu daha önce hiç duymadığım başka okullardan geliyor ve Doxlothia önyargısından uzaklar. Her şeyi bilmelerine rağmen.

Bu tür şeyleri önemseyen biri olduğumu hiç düşünmemiştim, ama herkes sana bakıp konuşmayı reddediyor ve sen zaten o kadar endişelisin ki miden kendini yiyip bitiriyorsa, bu gerçekten canını yakmaya başlıyor. Ama yeni tanıştığım herkes bunu ne kadar iyi sakladığımı söylüyor ve dışarıdan bakıldığında, her şeyi zarafet ve incelikle idare ediyorum. Keşke bilselerdi.

Otelde kalışımız için tişört, çorap ve banyo malzemeleri gibi çeşitli eşyalarla dolu bir hediye çantası alıyoruz. Daha önce hiç bu kadar lüks bir yerde kalmamıştım. Odamda bir kraliçe yatak ve buhar duşu var. Broşüre ve rehberimize göre, bu akşam akşam yemeği ve karşılama töreni var.

Cumartesi öğleden sonra tanışma için ayrılmış, ardından gün batımından sonra Av başlıyor.

"Olivia! Yanıma gel." Parlak yeşil saçlı ve gümüş rengi gözleri olan Tara adındaki kızın sesini takip ediyorum. "Bak, Parker'ı buradan görebilirsin."

Garip bir şekilde, broşürde karşılama töreninin ayrıntıları yazmıyor, ama odalarımıza yerleşip eşyalarımızı bıraktıktan sonra, tören başlayana kadar otelde kalma seçeneği sunuluyor ve sadece avlananlar birbirleriyle kaynaşp içki içiyorlar. Benim planım odamda güvende kalmaktı, ama bir grup kız tarafından resmen lobide sürüklendim

Bu konuda hiç becerim yok. Bu durum bana, çocukken televizyonda gördüğüm pijama partilerini hatırlatıyor, sadece hepimiz yirmi bir yaşın üzerindeyiz ve içki içiyoruz.

Güneş battıktan sonra, bir bahçe alanına götürülürüz. Burası, tatil köyüne geri açılan sürgülü kapıları olan açık bir alandır. Tüm avcılar dışarıda, merkezde tek bir yerde toplanmıştır. Kuşlar başımızın üstünde uçar ve hafif bir esinti vardır.

Onun yanına oturuyorum. Parker'ı görmek istiyorum. O, tanıdık ve güvenli olan tek şey.

"Vay canına. Sen şanslı bir kadınsın." Tara, ona bakarken gözleri parlıyor.

Hepsi Parker'ın benim için burada olduğunu düşünüyor. İkimizin neden burada olduğumuzla ilgili teorilerini anlatıyorlar.

Kim olduğumu bilen bu kadar çok insan olduğunu hiç tahmin edemezdim. Sanki arkadaşmışız gibi adımı söylüyorlar. Bazıları, Languid Gölü'nün kıyısında yaşadığı söylenen Gizlilik Taşı ve benim bir tür şantaj planına karıştığım konusunda doğru tahminlerde bile bulunuyorlar. Sanki hayatım onlar için bir pembe dizi gibi. Gözlerinin önünde bir hikaye kitabı açılıyor ve doğru tahmini yapan kişi olmak istiyorlar. Bu aşağılayıcı olmalı, ama bir kez olsun insanların bana inanması rahatlatıcı. Aynı zamanda, yabancılar benim hakkımda ne kadar çok düşündüklerini ve hayatımı bir araya getirdiklerini bilmek rahatsız edici. Bana bale hakkında da sorular soruyorlar ve sızdırılan giriş kasetlerimi gördüklerinde ne kadar şaşırdıklarını anlatıyorlar.

Burada ben, Mastermind Olivia Osborne değilim. Ben, Parker Owens ile birlikte olmaya yazgılı balerin Olivia'yım, Parker Owens da kızını kurtarmak için The Hunt'a katıldı. Keşke bu gerçek olsaydı. Bu en iyi senaryo gibi görünüyor, ama bu olasılık üzerinde durmaya korkuyorum. Ya o gerçekten başka biri için gelmişse?

Onların hikayelerini seviyorum. Her şeyin ne kadar önemsiz geldiği rahatlatıcı.

Ağaçların arasında bir açıklıkta duruyoruz ve tüm avcılar çimlere diz çökmeleri için talimat alıyor. Erkekler ve kadınlar karışık. Parker gömleksiz ve tek tek bacaklarını dizlerine çökertirken, göğsüne parlak gümüş rengi bir sıvı sürüyorlar. Sıvı, göğüs kaslarının üzerinden şeritler halinde akıp karın kaslarının kıvrımlarına doğru iniyor.

Gözlerimiz buluşuyor. Beni koklayabiliyor.

"Av'ın uzun süredir devam eden çiftleşme geleneğini onurlandırıyoruz. Her birinizin refah ve kalbinizin arzuladığı kişiyi bulmasını diliyoruz. Aylarımızla göz göze gelin ve olacakları kabul ederek evrendeki yerinizi alın."

Parker çenesini gökyüzüne doğru kaldırdığında etrafımda ulumalar yükselir. Dudaklarından hiçbir kelime çıkmaz, ama gözlerinde yansıyan değişimi görürüm. Gözleri sarı renkte parlar ve göğsünden derin bir uluma yükselir. Omuzları sertleşir, damarları büyür ve derisinden dışarı çıkar. Her saniye vücudunun her santimetresine yayılır. Köpek dişleri büyür ve sağır edici uluması tüm vücuduma yayılır. Hakimiyetin nasıl bir şey olduğunu anlayamıyor olabilirim, ama kalabalığın yüzlerinde, ağızlarının kapanıp sırtlarının dikleşmesiyle bunu görebiliyorum. Kolumdaki tüyler diken diken oluyor ve Parker'ın yüzünün önüne gümüş tozla dolu bir fincan getiriyorlar. Nefes alıyor ve gözlerindeki tüm parlaklık kayboluyor, ta ki tamamen siyah olana kadar.

"Yeni gerçekliğinin yeni nefesini içine çek. Sen aylarla birisin."

Parker'ın vücudu titrer ve göğsü ay ışığında parlar. Nefesimi veririm ve dikkatini bana çevirir. Gözleri gece yarısı kadar siyah ve ayağa kalkar, burun delikleri genişler ve omuzları geriye doğru çekilir. Bana doğru koşacağını sanırım, ama boynunu çatırdatarak vücudu değişmeye başlar. Şimdiye kadar sadece ders kitabımdaki resimleri görmüştüm, ama bu onlarla kıyaslanamaz.

Göğsü dolup omuzları genişlerken gözlerimin önünde boyu uzar. Derisinden tüyler çıkar ve elleri büyüyüp pençeleri çıkmadan hemen önce ön kolları şişer. Değişimi tüm grup dönüşene kadar devam eder ve hepimiz binanın içine itiliriz. Bahçe ulumalarla dolar. Kapıdan itilmeden hemen önce onu görürüm.

İki ayağı üzerinde hareketsiz duran Parker'ın kurt adam hali üzerimizde yükseliyor ve diğerlerinden birkaç santim daha uzun. En az iki buçuk metre boyunda, uzun ve kalın bir burnu ve sivri dişleri var. Parlayan gözleri bana kilitlenmiş,

dudaklarını yalar. Kalabalıkta bir ayrılık olur ve sonra onu tamamen görürüm.
Güçlü kas yapısıyla birçok yönden hala bir insan gibi görünür.

Yemin ederim, kafamın içinde bir kelime duyuyorum. *Benim.*

Kapı kapanır, beni onlardan ayırır ve ulumaları gecede yankılanır.

"Onlar bu topraklarda ilk kez koşarken, sizler de ziyafet için
hazırlanabilirsiniz."

CHAPTER FORTY-FOUR

PARKER

Bu, şimdiye kadar gördüğüm en fazla miktarda yiyecek. Bütün gün hiçbir şey yemedim — vardiyada yediğim tavşan hariç. Dişlerimden tüyleri çıkardığımı zar zor hatırlıyorum

—bu yüzden kanım kaynıyor, midem guruldıyor ve Olivia hala endişeli olduğu için yemeğe her baktığımda kusma isteği duyuyorum. Akşam yemeğinin ortasında, o kadar delirmiş durumdayım ki, duvara bakmaya razı oldum. Sonra odanın diğer ucunda diğer avlananlarla birlikte oturan Olivia'ya baktım. Gözlerinin altı morarmış ve bir kez bile gülümsemiyor, sadece biri ona iltifat ettiğinde veya kendisi hakkında soru sorduğunda zoraki bir gülümseme takınıyor. Ama kızlar ona nazik davranıyor ve bu bana biraz huzur veriyor.

Onu izleyebilmek için stratejik olarak seçtiğim, odanın en uzak köşesindeki bir masadayım. Kirişlerdeki pirinç avizeler odayı sıcak sarı bir ışıkla aydınlatıyor.

"Gerçekten yemek yemeyeceksin mi?" diye soruyor Austin.

Canlı müzik başlar ve salondaki enerji değişir. Bazı insanlar dans edecek kadar sarhoş olmuştur bile. Bir adam ayağa kalkar, peçetesini masaya atar ve Olivia ile konuşmaya gider. Dişlerimi sıkarım ve tabağıma birkaç hindi budu alırım.

"Owens değişecek gibi görünüyor," diyor Garrik.

Bütün pislikler benim masama çekilmiş, bu da benim hayatımın hikayesi. Onlar için bir mıknatıs gibiyim. Çoğu, daha önce bir şekilde tanıştığım tanıdıklar.

tanıdıklarım. Birkaç tanesi şehirde okula birlikte gittiğim arkadaşlarım. Bazıları farklı üniversitelerden veya farklı Rage takımlarından.

Gavin buna "büyüklük için bir fırsat" derdi, ama ben büyüklük havasında değilim. Odanın diğer ucundaki adam, komik olmayan şakalar yaparak Olivia'yı güldürmek için çok uğraşıyor. Olivia ise ona yarım bir gülümseme ve zoraki bir kahkaha ile karşılık veriyor.

"Senin kokunu çok andırıyor." Garrik bütün gün ona bakıp duruyor. Hepsi öyle.

Ama Garrik onu istediğini saklamıyor. Uzun uzun bakıp çıplak bacaklarına gözlerini diktiğinde kokusundaki değişikliği hissediyorum.

"Muhtemelen birkaç gün önce ondan damladığım içindir."

Kaşları o boktan sırtıyla kalkıyor ve bu benim istediğim şeyi yapıyor. Sandalyesine yaslanıp masadaki şarap kadehinden bir yudum alırken dikkati tekrar bana dönüyor.

Kaşıntım var, sonunda tabağımdaki soğuk hindi bacağını ısıyorum. "Evet, bence oldukça yakınız."

"Evet, ona aşık," diyor Austin. O bir güven fonu çocuğu ve Rage takımının kaptanı - tek tahammül edilebilir olanı.

"O da ona aşık. Bunu anlamak kolay," diyor uzun boylu olan Calix. O, şimdiye kadar gördüğüm en iri adam olabilir. Daha önce buz üzerinde onunla dövüşmek zorunda kalmıştım. Berbattı, ama yine de kazandım. Sırtımdaki birçok yara izinin sebebi o.

"Benim için sorun değil." Garrik yemek yememi izliyor.

"Benim için de değil," diyor Calix. Bir gözü gümüş, diğeri kırmızı.

"Benim için sorun. Burada ruh eşini arayan tek kişi ben miyim?" diye soruyor Austin.

"Evet," diyor masadaki diğerleri.

Olivia ve benim neden burada olduğumuzu sormuyorlar çünkü umurlarında değil. Tek umursadıkları şey, bunu kendileri için nasıl kullanacakları.

"The Hunt'taki o özel gözlere sahip bir eşleşme, bunu şimdiye kadarki en ilginç olanı yapıyor. Geçen yıldan çok daha iyi." Garrik tekrar Olivia'ya bakmaya başladı. Eş bulacağınız garanti değil ve eğer istedikleri biri erken seçilirse, örneğin bir milyarderin kızı, eli boş eve dönerler. "Şimdi hayal edebiliyorum. Menekşe ve altın rengi gözleri olan bir varis. Onun güzel kahverengi saçlarına sahip bir erkek ve bir kız."

Oh, bu pislik beni sınıyor, odanın diğer ucunda masaya yaslanıp kızıyla sohbet eden diğeri de öyle. Sözleri beni başka yerlere götürüyor

Olivia'nın gözleri başka bir adamın çocuklarında bana yansıyor. Çocuk istediğimden bile emin değilim, ama Olivia'nın başka bir adamın çocuklarını doğurmasını istemediğimden eminim. Özellikle de sadece tanınmak için onunla eşleşmek isteyen bu pislikten. Siktir et.

Garrik çatalını çevirip dirseğini masaya koydu ve başını dayadı. "Merak etme. Evime gelip onu sikmene izin vereceğim."

Hindi bacağına kemiğini dişleriyle kırıp tabağa tükürüyorum. Bir hindi bacağı daha alıp, onu da yere atıyorum. Sakin kalmak için etin kokusuna odaklanıyorum.

"Ne kadar nazıksın," diye alay eder Calix.

"Tabii ki, boynunda benim izim olacak."

"Sen nazik bir adamsın, onun da onu dışarı çıkarmasına izin verirsin."

"Tabii, ona aldığım kıyafetlerle. Benim arabamla. Benim paramla." Garrik dişlerini yalar.

Austin hariç, tüm masa kıkırdar. Eti çiğnerim ve kemiği temizlerim.

"Bu benim için işe yaramaz çünkü onu siktirmek isteyen tek kişi ben olmak istiyorum," diyor bir başkası.

Tadı hissetmeye odaklanarak dişlerimi kemiğe sürüyorum. Yırtılma. Derinin soyulması ve kopması. *Büyüklik için bir fırsat. Büyüklik için bir fırsat. Lanet olası büyüklik için lanet olası bir fırsat.*

"Ne kadar sakın bir alfa," diyor Calix.

"Endişelenmiyorum. Onu yakalayamayacaksın," diyorum.

"Hepimizin Doxlothia'nın oğlu olmadığını unutuyorsun. Bazılarımız küçük yaşlardan beri savaşıyoruz," diyor Garrik.

"O haklı. Bir meydan okumaya can atıyorum," diyor Calix.

Siktir et bu pislikleri. Temiz kemiği masanın üzerine bırakıyorum, hala kıkırdağı çiğniyorum.

"Sonunda iyi bir rekabet olacak," diyorum, görüşümün kenarları bulanıklaşıyor.

Olivia'nın masasında sohbet eden adam, onun elini tutuyor.

İçime patlamamak için masayı sıkıca tutuyorum. Yanımdakiler sessizleşiyor. O kabul ediyor. Kabul ediyor lan, ve ben kendimi kaybetmemek için fiziksel olarak başka yere bakmak zorundayım. Yoksa kusacağım. Ya da belki ikisi birden.

Adam eğilip elini öpmek için eğildiğinde, Olivia gözlerini kırptı. Farkına varmadan ayağa kalktım ve odayı geçtim. Bu adam kendini ne sanıyor?

"Çekil," diyorum ona. Bu kadar nazik olacağım. "Ama..."

Sadece öne doğru yürüyerek onu kenara itiyorum. Kavgada bana karşı hiç şansı yok. Her şeyi hissedebiliyorum. Sanki burnum tıkalıymış gibi, ama şimdi tüm bu yeni duyularım devreye girmiş gibi. Onun yerine geçiyorum, onun elini tutup diğer elimi beline koyuyorum. Onun kadar mütevazı değilim. Onun kokusunda bir şey benim varlığımla birlikte ortaya çıkıyor. Rahatlama. Nefesi daha rahat. Gözleri daha ağır.

"Bu gerekli miydi?"

Elini tutup dudaklarımla o kokunun kalıntılarını siliyorum.

Garrik ve diğerleri masadan bizi izliyorlar. O, gözleriyle onu sikiyor ve bu benim için büyük bir sorun, ama bu bekleyebilir.

"Seni odama götürüp koklamadığım için şanslısın."

Kalbi hızla atıyor. Onun uyarılmasının kokusu bana bir yük treni gibi çarpıyor ve bununla birlikte sürüklenmemek için ne kadar büyük bir irade gerektirdiğini kimsenin anlayabileceğini sanmıyorum.

"Benim olan şeylere başkalarının dokunmasından hoşlanmam."

"Buraya başka biri için geldiğini söylememiş miydin?"

"Ve sen bana inandın mı? Ne zaman başka biri oldu ki?"

Her yerim diken diken ve kaşınıyor. Çok kaşınıyor. Sesim istediğimden daha sert çıkıyor.

"Gelmemelisin." O iç çekiyor. "Olivia."

Sallanmayı bırakıyorum ve o benim konuşmamı bekliyor. Hâlâ göğüs göğüse duruyoruz. "Artık arkadaş olmak istemiyorum."

Gözleri büyüdü, burun delikleri genişledi ve onun daha kutsal alanında şahit olduğum bir şeyi gördüm. Bale dersinde bir hareketi kaçırdığında da aynı ifadeyi takınırdı. Korkuyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var. Çok daha fazlasına ihtiyacım var. Ve bunu olabildiğince açık bir şekilde ifade ettiğimi düşünüyorum. Tabii ki senin için buradayım. Yarın kazanacağım ve seni alacağım. Seni korkutan bu mu?"

Müzik yükselir ve ben kolumu onun beline dolarım. Dans eden çoğu insan şakacı bir şekilde flört ediyor. Köşede bir fotoğrafçı bizi çekiyor. Onu daha sıkı sararım ve kokusunu bir kez içime çekince vücudum dönüşme isteğiyle canlanır. Dudaklarım boynundaki izimin üzerine kapanır ve tüyleri diken diken olur.

"Bunu yapamam. Seninle dans etmemeliyim."

"O zaman birlikte geçirdiğimiz gecenin hiçbir anlamı olmadığını söyle. Benim hissettiğimi hissetmediğini ve beni gerçekten sevmediğini söyle. Bu konuda yalan söylemene gerek yok. Ŗimdi söyleyebilirsin, kalbimi kırabilirsin."

Olivia dudaklarına bakıyor. Kokusu hiç olmadığı kadar sakın. Bana destek olmak için bana yaslanıyor ama hiçbir Ŗey söylemiyor.

"Gerçekten ne istediğini uzun uzun düşünmelisin. Çünkü yarın seni alacağım. Bu bir söz. Gerçekten kaçmak istiyorsan, bu son Ŗansın."

Dans etmeyi bırakıp benden uzaklaşıyor ve beni yemek salonunun ortasında bırakıyor. Garrik, Olivia lobide kaybolurken alaycı bir gülümsemeyle bana bakıyor.

CHAPTER FORTY-FIVE

OLIVIA

Hamamdan çıkan buhar, cam bölmelere bakarken başımı döndürüyor. Oda, yeşim ve safirden yapılmış çeşitli mücevherlerle birleştirilmiş opalimsi fayanslarla kaplı. Yankı yapan odada, beyaz sütunlarla ayrılmış üç katlı üç jakuzi var.

Bazıları odalarına gizlice dönüyor, diğerleri ise diğer havuzlarda sevişiyor. Odamda yalnız kalmak istemiyorum, çünkü uyuyamayacağımı biliyorum. Yatak, şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak çarşaflarla donatılmış olsa bile. Bu, ben ve Parker hariç herkes için eğlenceli olmalı. Bu insanlar muhtemelen aylardır bunu bekliyorlardı ve bunu bir tatil ya da bir reality TV şovu gibi görüyorlar.

Kendimi yormam lazım, ki bu zor olmamalı, çünkü tek uyuduğum yer feribottaydı. Bekar alfa erkeklerin konuşmalarını dinlemek beni hemen uyutacaktır.

Tara bir süre benimle kaldı, sonra avcılardan biriyle iyi anlaştı ve izin isteyerek ayrıldı. Yani sadece ben kaldım. Yalnız. Sanırım hepsi çok güçlü alfa erkekler tarafından çevriliyim. Tek kelime etmeden diğer erkekleri yerlerinden ittiler. Parker küvetin diğer ucunda bekliyor. Dokunamayacak kadar uzakta. Bir santim bile kıpırdamadı. Kollarını kenarlara dayayarak geriye yaslandı. Gülümsememesinden nefret ediyorum.

Sözleri hala aklımda. Ya Parker kazanırsa ve çiftleşme bağıını tamamlama fırsatımız olursa? Yapmalı mıyım?

Bunu istemek bencilce mi? Gizli yeminin tamamlanmasıyla ne olacak? Kim olursa olsun, birlikte olmamıza izin verecek mi? Ya aşmamız gereken başka bir engel varsa?

"Peki, ne yapmaktan hoşlanırsın?" diye soruyor içlerinden biri. Fuşya rengi gözleri ve uzun siyah saçları var. Keşke Emma burada olsaydı da konuşmanın yükünü üstlenseydi. Ama kız kardeşimin rastgele bir alfa kurt adam tarafından işaretlenmesi düşüncesi benim için bir kabus.

"Dans ediyorum. Ben bir balerinim."

Gülümsüyor, ama bu ürkütücü değil, ancak Parker'ın gözlerinin üzerimde olduğunu *hissede biliyorum*. "Vay canına. Bu çok zarif. İzlemek isterim."

Hoşgörülü olmaya çalışarak zorla gülümsüyorum. Beni tehdit eden kişi, diğer alfalara ayak uydurmam ve onlarla kaynaşmam gerektiğini söyledi. Ama çoğu erkek dansla ilgili konuşmalardan çabucak sıkılır. Bunu ciddiye almazlar.

"Eminim çok güzel dans ediyorsundur."

Onlar böyle görüyorlar. Fırfırlı elbiseler içinde dans eden narin bir kadın. Keşke kanayan ayaklarımı ya da her gün buna kaç saatimi harcadığımı görselerdi. Kaç randevuyu isteyerek kaçırdığımı. Gözyaşlarımı.

Parker'ın bakışları daha da ağır. O tüm bunları gördü.

Erkekler benden rahat bir mesafede duruyorlar. Parker'ın varlığı, omuzlarımı suya bırakacak kadar kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Su, iyileştirici tuzlar içeriyor ve vücudumdaki kalıcı ağrıları yatıştırıyor.

"Ne iş yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Axeleth Akademisi'ndenim. Doxlothia kadar prestijli değil ama çok güzel ve suyla çevrili. Şehrin fon yöneticisi olmak için eğitim alıyorum."

"İlginç görünüyor."

"Değil. Sen çok daha ilginçsin. Buraya gelip takılabilirsin, biliyor musun? Burası adeta bir plaj cenneti."

Biraz daha yaklaşıyor. Çok az bir mesafe ama bacaklarımız birbirine değecek kadar. Parker ilk kez yanımdaki adama bakıyor ve başını eğip gözlerini kırpmadan sessiz bir uyarıda bulunuyor.

Değişimi hissetmiş olmalı ki, sırtarak benden uzaklaşır.

"Fonlar ve sermaye hakkındaki ilgi çekici konuşmalarıyla seni sıkıyor mu?" Soluma başka bir adam yaklaşıp.

"Hayır."

"Adım Garrik. Parker akşam yemeğinde senin hakkında çok güzel şeyler söyledi."

Parker'ın adı tüylerimi diken diken ediyor. "Eminim öyledir. O çok iltifat eder."

Garrik, boynumdaki Parker'ın izine bakıyor. Hepsi görüyor, ama hiçbiri rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

"Küçük kız kardeşim balerin olmak istiyor. Seni çok seviyor. Seninle konuştuğumu bilseydi, senden imza isterdi."

Garrik'in kömür rengi gözleri ve ona uyan gevşek bukleli koyu saçları var. Islak ellerini saçlarına geçirip düzeltirken, ön kolundaki pençe izlerinin yaralarını gösteriyor.

"Çok tatlı birine benziyor."

"Altı yaşında. Tam bir baş belası. Ama ona, o imzayı şahsen alabileceğimi söyledim."

Bütün vücudum ısınır. Ne demek istediğini anlıyorum. Beni işaretlerse ve onun eşi olursam, muhtemelen benimle birlikte yaşamak isteyeceği büyük bir evi vardır. Tek düşünebildiğim, Parker'dan uzak kalmanın kalbimi ne kadar acıtacağı. Bir daha asla uyuyamayacağım ve bunun için bir iksir almam gerekecek. Ama Parker dünyanın öbür ucunda profesyonel ligde oynuyor ve kazanıyor olacak. Bundan eminim. Belki de korkunç bir seçim yapıyorum. Her şeyi mahvediyorum. Dosyayı aldığımda ona söylemeliydim ve bu çılgınlığı önlemeliydim. Neden en azından bunu birlikte yapmaya *çalışmadım* da, kendi başıma düzeltmek için kaçtım? Ama görünüşe göre ben böyle yapıyorum.

O batıcı endişe yine midemi sardı ve kendimi bu durumdan kurtarmak için kolumu çimdikledim.

Eğlenmiyorum ve bunun çok açık olduğunu düşünüyorum. Fark ettilerse de, bunu göstermiyorlar. Tek istediğim odama çekilip yatağıma uzanmak ve iyice ağlayarak kendimi toparlamak. Yüzümde bir gülümseme tutmakta zorlanıyorum ve bu genellikle geri çekilme işaretimdir, ama onların konuşmaları buna pek fırsat vermiyor. Yorgunum. Sıcak hissediyorum. Sıcak su vücudumdaki tüm suyu emdiği için başım zonkluyor.

Garrik beni güldürmek için sürekli bir şeyler söylüyor ve ben de gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Başka bir durumda, ona gitmesini söylemek benim için hiç sorun olmazdı. Keşke herkes beni rahat bıraksa da, kendi yarattığım karmaşanın içinde kalabilsem.

"Yardımcı olabilir miyiz, Owens?"

"Hayır." Parker başını yavaşça sallıyor, kollarını açmış ve geniş bir duruş sergiliyor. Onu hiç bu kadar ifadesiz ve duygusuz görmemiştim.

Gözlerine bakıyorum, keşke aklımdan geçenleri okuyabilseydi. *Yardım et bana. Gitmek istiyorum.*

"Onu sıkıyorsun," diyor Parker.

"Biliyorsun, değil mi?" fuşya gözlü olan diyor; adını hiç öğrenemedim. Ya da belki bana söyledi ama ben dinlemedim.

"Yarın konuşmaya devam edebilirsiniz. Kız yorgun. Uzun bir gün oldu."

"Bizi gönderecek misin?" Garrik sırtarak sorar. "Uh-huh,"

Parker, sanki onu sıkıyormuş gibi cevaplar.

Birbirlerinin dikkatini çekiyorlar. Her biri eşit miktarda yer kaplıyor. Parker hiç çekinmese de, neredeyse kavga edeceklerini düşünüyorum. Nefesi düzenli. Kendinden emin.

"Peki. Bu gece sizi rahat bırakacağım."

Diğerleri havlu almak için onun peşinden giderler.

Garrik eğildiğinde nefesim kesilir. "Ama yerinde olsam hızlı koşardım... Tavşan."

Tavşan. Sırrı biliyor mu? Aster ve Barrett onu benim için mi buraya gönderdiler?

Parker yumruğunu sıkıyor, dudakları parmak eklemlerinin üstünde. Onlar gittikten sonra, sadece Parker ve ben ve etrafımızda suyun yumuşak sesi kalıyor. Diğer havuzlardaki son çiftler de çekiliyor. Sandığımdan daha geç olmuş olmalı.

Saniyeler içinde, vücudundan su damlarken, üzerimde dikiliyor. Bakışlarım göbeğinden parıldayan karın kaslarına doğru yavaşça kayıyor, buhar dalgalar halinde ondan yükseliyor.

"Biliyorsun, şimdi bağı tamamlayabiliriz... çünkü kurt adam eş olmak için çok heveslisin. O zaman bu işi bitirebiliriz."

Bacaklarımın arasına giriyor, cildime hafifçe dokunuyor ve ben gözlerimi kaçırıyorum ama çenemdeki dudaklarının okşamasına kendimi bırakıyorum. Çok güzel. Şimdi iyileştirici tuzlar gibi kokmasına rağmen kokusunu özlüyorum.

"Birlikte şehre kaçalım ve tüm bunları geride bırakalım."

"Av'ı tamamlamam gerek. Bu işin tek sonu bu."

"Peki." Bacaklarımı daha da ayırıyor ve çenemi yukarı çekiyor. "Ama şunu bil ki, bu adamların hepsi benim yaptığım gibi seni tatmayı hayal ediyor."

Bu, alıştığımdan daha zorlayıcı, ama pek direnmiyorum.

Dudakları, Garrik'in yakınlığından dolayı karıncalanan ve ağırlaşan yere doğru hareket ediyor. "Seni yataklarına istiyorlar."

Öpücükleri cildime hayat veriyor. Sonra tek düşünebildiğim şey ihtiyaç. Onu bir insandan isteyebileceğiniz her şekilde ne kadar çok istediğim. Dudaklarımdan kelimeler dökülsün istiyorum. Ona her şeyi anlatmak ve ona sarılmak istiyorum. Vücudum onu arzuluyor, ihtiyaçtan titriyor. Bizi birbirimize bağlayan şey bu mu?

"Seni yemeğe çıkarmak, sonra da eve götürmekle hayal kuruyorlar." Boynumun derisini, izinin hemen üstünden emiyor.

Bu benim için her zaman gerçektir. Ama bu...

Dizini bacaklarımın arasına koyduğunda, onun baskısından nefesim kesiliyor. Beni arzu ile ısırması. O tamamen ıslak, parlak kaslı ve *benim eşim*.

"Parker," diye fısıldıyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar dudakları kulağıma yaklaşır. "Ve hayal etmeye devam edecekler." Boynumu öper ve kollarını iki yanıma koyarak beni sabitler. "Yapma..." Sözleri söyleyemem. Ona durmasını söyleyemem çünkü

hayal edemiyorum.

"Evet?" Parmağını mayomun askısının altına sokar ve askının düşmesini izler, sonra omzumdaki deriyi emer. Parmağı göğsümün ortasından aşağı doğru kayar. "Sözleri söyle. Durmamı söyle."

Kafamı sallıyorum. "Durma."

"En son sana böyle dokunduğumdan bu yana sadece iki gün geçtiğini biliyorsun. Beni şimdiden özledin mi?" Sertleşmiş meme uçlarımı parmağıyla okşadı, açgözlü bir sırtıyla alt dudağını yaladı. "Kimsenin aynı şeyi hissetmeyeceğine söz verebilirim."

Dokunuşunda bir hayal kırıklığı var. Bir koluyla beni yerinde tutarken, diğer koluyla beni kızdırıyor. Sert ve cezalandırıcı.

"Bu senin için zor bir durum, bebeğim. Seni böyle görünce ne hissedeceklerini düşünüyorsun?"

O benim köprücük kemiğimi öperken, ben başımı geriye yaslayıp parmaklarımla onun saçlarını çekiştiriyorum. "Başın geriye yaslanmış, bacakların açık, fısıldayarak adımları söylüyorsun..."

Daha aşağı iniyor ve yumuşak inlemelerim nefes nefese kalmaya dönüşüyor. Avucuyla belimi kavrayarak beni daha dik tutuyor. Onu ne kadar istediğim çok açık. Onu ne kadar sevdiğim çok açık. Ve onun bana dokunmayı bırakmasını ne kadar istemediğim daha da açık. Biz birbirimiz için yaratılmışız.

Diğer askım da düşüyor ve o fısıldıyor, "Neden sanki istesem seni hemen soyabileceğimi hissediyorum?"

"Yapmamalıyız."

Telefonum yanımda değil. Etrafa bakıyorum, kamera görmüyorum. "Ama seni boşaltmamı istersin, değil mi?"

Yutkunuyorum.

Tamamen yalnızız ve o bacaklarımın arasını okşuyor, ben kıvranınca parmakları takım elbisenin altına giriyor, oradaki hassas cildi okşuyor ama ihtiyacım olan yere asla dokunmuyor.

"Bu geçici bir şey mi, bebeğim? Şu anda beni içinde istemen... Bunun sahte olduğunu söyleyebilir misin?"

Dili boynumdan yukarı doğru kayıyor ve onun izini okşuyor. Tüm vücudum bu zevkten titriyor.

"Seni böyle boşaltabilirim... izimden. Benden nefret etseydin, bunu anlardım. Bu kadar iyi hissetmezdim."

Kafamı sallıyorum. Nefes nefeseyim. Onu ne kadar serbest bırakırsam, o kadar suçlu hissediyorum.

Ama onu
seviyorum.

Onu
seviyorum.

Onu seviyorum.

Parmaklarını hareket ettirip durduğunda
inliyorum. "Beni bu kadar çok mu istiyorsun,
bebeğim?" "Parker. Lütfen bana dokun."

"Öyle mi? Neden?" Yüzme kıyafetim altının kenarından parmaklarını ileri geri gezdirirken sesi kulağıma sertçe geliyor.

"Sana ihtiyacım var." Sesim neredeyse kırılıyor.

Bu daha fazlasını itiraf etmektir ve o da bunu biliyordu çünkü bana eridi.

"Dostum." Emmeden önce nefesini boynuma üfler. Dilini hassas cildimde gezdirirken, tüm vücudum arzuyla titrer. Emişi sertleştikçe göğüslerimde ve bacaklarımın arasında bir ağrı hissedirim. "Benden istediğin her şeyi alabilirsin."

Nefes nefese kalışımın sesi ve suyun damlama sesi hamamda yankılanıyor, ben de onun adını fısıldıyorum.

O benim ne istediğimi biliyor.

Kalın parmakları açıklığımı okşuyor ve sadece diliyle bile orgazma çok yakınım, sonra beni dolduruyor, ağrıyan yerime bastırıyor ve ben çığlık atıyorum, sesim boş hamamda yankılanıyor.

Bir an için, bu yeterli gelmiyor. Onun içime girmesini istiyorum. Onu özlüyorum. Ama o bunu yeterli kılıyor. Boynumdaki dili ve

içimde gömülü parmakları, orgazmı benden lastik bantın kopması gibi çıkarır. Bu ve onun hatırası, ellerini başlığa dayayıp içime boşalması.

Zevk vücuduma yayılırken o boynumu öper ve ben havuzun kenarını tutarak onun kollarında bu zevki yaşarım.

Gözleri saf mavi. Geniş, büyümüş göz bebekleri, ama yumuşak ve düşünceli. Hepsi o.

"Biliyorsun, şu anda pek çok şey yapabilirim, seni bu kenara eğip tam olarak istediğini vermek dahil, ama ben uzun vadeli oynuyorum ve sonunda benim olanı talep ediyorum. Yarın. Artık numara yok."

Ona yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

"Parker, ben... Ben ciddi dim. Seni seviyorum. Bu yalan değildi."

Bunun neyi değiştireceğini bilmiyorum, ama onun bilmesini istiyorum. Bundan sonra ne olursa olsun, Parker bunun benim için asla sahte olmadığını bilmeli ve ben bir korkak olsam da bunun yürümesini istiyorum. Hala inanan bir parçam var. O, benim istemeyi sağlıyor.

Alnım onun alnına değiyor ve o soruyor, "Neye ihtiyacın var?" "Odama gitmek istiyorum. Çok yorgunum."

Kollarında sudan çıkarılıyor. Beni bir anlığına yere indiriyor, havluyu sallıyor ve belime sarıyor.

"Bana tutun."

Beni geliniymişim gibi kaldırıyor ve ben de kollarımı boynuna doluyorum. Cildi çok sıcak ve mükemmel. Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, bir an için sadece ikimiz varmışız gibi davranıyorum. Başka kimse önemli değil. Hâlâ burada benim için savaştığına inanamıyorum. Beni bırakması daha kolay olurdu.

Parker beni seçmeye devam ediyor. Bu kasıtlı, hesaplı ve zor bir karar. Onu zorlayan insanlarla çevrili bu yerde olmak onun için hiç de kolay değil. Bütün bunları benim için yapıyor.

"Biliyorsun... ne olursa olsun. Her şey mahvolrsa bile, yine de seninle kaçardım. Sadece sen ve ben, şehre giderdik," diyor.

"Sen... olsa bile..." "Olasa bile. Evet."

Yine de cümlemi bitirmek istiyorum, ama onun için önemi yok. Koşullar ne olursa olsun, o yine de beni isteyecek.

"Bunu bilmek güzel."

Herkes Parker'ın nasıl biri olacağından korkuyor ve korkmalılar da. O, tüm büyük beklentileri karşılayacak ve ben de o bunu yaparken onun yanında olmak istiyorum.

Beni yere bıraktığında gözlerimi açıyorum. Başımı göğsüne dayayarak yakın duruyoruz. Onun gelmesini istiyorum. Pes edip teklifini kabul etmek, şehre kaçmak istiyorum, sadece ikimiz, ama bu sorunu çözmez. İnsanların bizi hedef almasını engellemez. Bunu yapmanın tek yolu karşı koymaktır.

Çantasından bir gömlek çıkarır. "Al. Umarım bu, birbirimizden ayrı geçirdiğimiz son gecedir."

Gömleği yüzüme götürüp kokluyorum. Beni rahatlatan bir şey var bu kokuda.

"Böylece uyuyabilirsin."

Ona kalmasını isteyerek düşünürken, kapım açılır. Eva, bir tür yağmurluk giymiş, saçları dağınık bir halde otel odamda durmaktadır.

"Geldin." Onu gördüğümde duygularım gözlerimden taşar ve ona sarılırım. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Onlara teşekkür et. Buraya gelmek kolay olmadı. Bir balıkçı teknesiyle geldik." Bu kokuyu açıklıyor.

Geriye dönüp baktığımda, Parker koridorda Zant ile fısıldaşıyor.

"Bekle, bunu sen mi yaptın?" diye soruyorum.

Zant parmağını dudaklarına götürüyor. "Kolay olmadı. Hepsi Parker'ın fikriydi."

Parker, onu tanıdığımdan daha ciddi. Bunu benim için yapıyor, herkese bir şey kanıtlamak için. O, uğraşılacak biri değil. Lider olarak hak ettiği yeri aldı ve dünya bunu kabul etmek zorunda.

Gömleğini ellerimle kavrayıp kokusunu içime çekiyorum ve kolonyasının kokusu hala havada asılı kalmışken, onun ortadan kayboluşunu izliyorum.

CHAPTER FORTY-SIX

OLIVIA

"Benim," diye kulağıma fısıldadı.

"Oh, bu kötü," diyorum, Eva ve ben gece kapımın altına bırakılan zarfı izlerken.

Emma'nın gezisinden fotoğraflar ve daktiloyla yazılmış bir not var. *Yüzmeyi sevdin mi? Eğer vazgeçersen, Rabbit. Dikkatli adımlar at.* İçindekiler otel yatağının üzerine dağılmış ama Eva onları göremiyor. Bunlar, yemek kulübü gezisinden kız kardeşimin fotoğrafları. Parlak Luxxia mavisii giysiler içinde, farklı sokak pazarlarında yemekleri deniyor. Hepsi, onun göremediği farklı açılardan çekilmiş. Tehdit açıkça ortada.

"Ne yazıyor?"

"Fotoğraflar," diye
fısıldıyorum. "Ne
fotoğrafları?"

Omurgam dikleşir.

"Bekle, sana söyleyebildim mi? Bunlar Emma'nın yemek kulübüyle yaptığı gezinin fotoğrafları. Bu bir tehdit. Onun nerede olduğunu bildiklerini ve plana sadık kalmam gerektiğini ima ediyorlar." Ona ilk dosyadan bahsetmek için kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama ağzım açılmıyor. Garip. "Bu zarfın içeriği nedense taşa bağlı değil."

"Burası deli gibi. Birine söylemeliyiz. Ben birine söyleyeceğim." Eva yerinde duramayıp yatağına sallıyor, ben de kolunu tutuyorum.

"Ve ona zarar vermelerini mi istiyorsun?"

"Bir şeyler yapmalıyız. Gerçekten bunu yapacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Ben..." Bu kadar ileri gideceklerini, kimsenin beni korkutmak için bu kadar ileri gideceğini bilmiyordum. Aster ve Barrett neden statülerini riske atarak kız kardeşlerimi ve beni tehdit etsinler ki? Parker'ın makalesine misilleme olmalı. Ama yine de... "Bilmiyorum. Ama Av'dan sonra Doxlothia'yı terk edip her şeyin yatışmasını bekleyeceğim."

"Ne? Olmaz."

"Başka seçeneğim yok."

"Peki, ben de seninle gelirim." "Hayır."

"Ama gidersen, onlar kazanır. Onların istediği de bu." Bir kez olsun Eva mantıklı konuşuyor.

Telefonumu kaydırıp anonim numarayı aramaya çalışıyorum, ama direkt kesik sinyal geliyor. Hala servis yok.

Anlamıyorum. Bir şeyi kaçırıyorum. "Lütfen birine söylememe izin ver," diye yalvarır Eva.

"Parker'a fotoğrafları anlat. Ona söyle... bunu kazanmak zorundayız."

Odayı terk ettiğimde, geri girmeme izin verilmiyor. Eva bugün bir günlüğüne ortalıkta görünmeden saklanmak zorunda kalacak. En azından Parker'ın gömleği biraz uyumama yardımcı oldu. Avlananların hepsi bugün avcılardan izole ediliyor.

Kahvaltı için yemek salonuna götürülüyoruz, ardından adanın yerleşim planı, güvenlik önlemleri, yardım çağırma yöntemleri ve adada bizi nelerin beklediği konusunda bilgilendirildikten sonra öğle yemeği için tekrar yemek salonuna götürülüyoruz. Hepimizin ayak bileklerinde takip cihazları var ve Av Alanı çevresinde kameralar kurulmuş durumda.

Burası bir tatil köyü olduğu için toplantılar bittiğinde daha fazla sosyalleşme zamanımız oluyor.

Avcıları tekrar görebildiğimizde güneş batmak üzere.

Parker'ın bazen duvarın diğer tarafında olduğunu biliyorum, bu imkansız olmalı, ama içimden öyle bir his geliyor. Bütün gün birbirimizin etrafında dolaşıyoruz ve havuzlardan birinin yanındaki küçük cam odaya götürülmeden önce saçlarını bir anlığına görüyorum.

Bir kadın beni kontrol ediyor, bazı sorumluluk belgelerini imzalattıyor ve son bir kez daha vazgeçmek isteyip istemediğimi soruyor. Tek düşünebildiğim Emma olduğu için dizim titriyor. Kız kardeşime ulaşmak için ondan telefon istemek üzereyim ki, kapının çalınmasıyla izin isteyip odadan çıkıyor. Havuz ve bahçedeki sütunlara bakan pencerenin yanında durup, çevredeki ağaçları seyrediyorum.

Parker beni bulabilir. Kendini defalarca kanıtladı. Belki bu hala işe yarayabilir. Bu oyunu tek başıma oynamak istemiyorum, ama birlikte oynayabiliriz. Sadece başka bir kurt adam tarafından yakalanmamam lazım. Söylemesi kolay, yapması zor.

Saniyeler sonra kapı açıldığında ve Zant ortaya çıktığında nefesim kesildi. "Ne yapıyorsun?"

"Sana bir mesaj vermek için geldim. Emma güvende. Gavin onunla birlikte. Bunu sağlamak için pahalı özel jetlerinden birine bindi. Ve sana bunu getirdim." Zant bana gümüş rengi sıvı dolu küçük bir şişe uzattı. "Buna ihtiyacın olacak. Parker'ın seni bulmak için zamana ihtiyacı olursa, bu sana biraz hız kazandırır."

"O iyi, emin misin?"

"Evet. Senin tarafında insanlar var. Bir çözüm buluruz. Bu yeni bir durum. Konseyde kimsenin bu kadar ileri gittiğini görmedim." "Yardımın için teşekkürler. Özür dilerim..."

"Özür dilemene gerek yok. Buradaki kimseye güvenmemen gayet normal... ama ben Parker'ı seviyorum. Onun için her şeyi yaparım, o yüzden dışarıda olabildiğince hızlı koşsan iyi olur. Ve işlerin ters gitmesini beklemelisin. Ne planladıklarını bilmiyorum, ama sen her zaman bir hedefsin, ben de sana biraz yardım edeyim dedim."

"Anladım. Öyle yapacağım."

Ellerini ceplerine sokar ve ayrılmak için döner, ama kapı çerçevesine ulaştığında durur.

"Parker'ı gerçekten önemseydiğini umuyorum. Bence önemsiyorsun. O da öyle düşünüyor. O... iyi bir şeyi hak ediyor."

Zant her zaman düzenli giyinir ama bugün öyle değil. Saçları dağınık ve çenesinde sakal çıkmış. Acaba Parker ile konuşmak için gece uyumamış mı?

"Parker ve benim huzur içinde birlikte olabileceğimizi gerçekten düşünüyor musun?"

"Çiftleşme bağıını tamamla. Üst düzey Wereler buna saygı duyacaktır. Barrett ve Aster bile. Bir kez yapıldığında, geri alınamaz."

"Tamam... Parker'a batıya kaçtığımı söyle."

"Anlaşıldı. İyi şanslar."

Zant gittikten sonra haritayı ezberliyorum. Avlananlar altı karakola bölünmüş ve karıştırılmış, avcılar ise adanın ortasına bırakılmış. İksiri yudumluyorum ve boş şişeyi saklıyorum, sonra mekiğe biniyorum. Yakınlarda bir şelale var, bu da adanın olması gereken tarafının tam tersinde olduğum anlamına geliyor. *Harika.*

Olumlu düşünmeliyim. Parker mücadele ediyor. Ben de mücadele etmeliyim. "Dağılmak için on dakikanız var."

Hepimiz spor kıyafetleri, şortlar ve spor ayakkabılar giyiyoruz. Polo tişörtün üzerinde, otel odamdaki hediyelik eşya ile aynı nakışlı logo var. Grubum heyecan ve kahkahalarla coşku dolu. Bunu bekliyorlardı. Bunu istiyorlar.

Neredeyse Tara ile aynı grupta olmayı dilerdim, ama sessizliği planıma odaklanmak için kullanıyorum. Tıpkı bir performans öncesinde olduğu gibi, kendimi hareketleri yaparken, ağaçların arasında koşarken ve kaybolursam diye nehri takip ederek kuzeye giderken hayal ediyorum.

Yağmur kokusu var ve güneş gökyüzünü leylak rengine boyarken etrafımızı yoğun bir sis kaplıyor.

Danışmanımız bir telsizle diğerlerinin konumları hakkında konuşuyor. Bu, tamamen arkaik bir gelenekte garip bir modern unsur.

"Tamam, herkes sıraya girsin." Çalıların yanına doğru işaret ediyor.

Batı yönünü bulabilmek için güneşin batış yönünü not ediyorum. Mümkün olduğunca fazla mesafe kat etmek için on dakikam var.

"Güvenlik prosedürlerini unutmayın. Bu, koşuyu bırakmak için son şansınız. Vazgeçmek isteyen var mı?"

Yanımdaki kız kıkırdıyor. Bu benim koşum. Oyundaki rolüm ve bunu elimden gelen en iyi şekilde oynayacağım. İksir etkisini gösterirken kulaklarımda sürekli bir uğultu var. Hile yapanlara karşı oynanan bir oyunda hile yoktur.

"Tamam. Hazır... "

"Bir."

Nefes alıyorum. Bu bir performans. Bir başka dans. "İki."

Sonra nefes veriyorum.

"Üç."

Düdük sesiyle hepimiz koşmaya başlıyoruz ve ben hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Toprak ve kuru yaprakların üzerinde koşarken kaslarımda hiç ağrı hissetmiyorum. Diğerlerinin sesleri saniyeler içinde azalıyor.

Ağaçların arasından geçerken güneş batıyor ve bulutların arasından ay ışığı görünüyor. Gece tamamen çökmeden birkaç dakika önce, yumuşak mor bir sis kalıyor ve nefesimi toplamak için duruyorum. İksir hızlı hareket etmemi sağlıyor, ama nefesim hala hareketime yetişemiyor.

Uluyan seslerin yankısı havada buharlaşıyor ve kalbim çarpıyor. Avcılar geliyor. Hareket etmeliyim. Hemen.

Ağaçları ve kırık dalları atlatarak, elimden geldiğince hızlı koşuyorum. *İt. İt. İt.* Yirmi dakika boyunca koşacak dayanıklılığı bana kazandıran antrenmanlarıma teşekkür ediyorum. Yakınımda birini duyduğumda, diğer yöne koşuyorum. Oysa o olsaydı, bunu anlardım ve batıya yeterince uzaklaşmamış olurdum.

Karanlık ve nerede olduğumu bilmiyorum. Bana yol gösterecek güneş yok, sadece haritanın hafızamda kalan görüntüsü ve hala batıya doğru gittiğime olan inancım var. Weres ne kadar hızlı hareket edebilir?

Hareket sesiyle duruyorum. Islak, özensiz öpücükler. Aceleci nefesler. Açıklıkta, aradıkları hedefi bulmuş bir çift var, bu yüzden devam ediyorum, ciğerlerim elverdiğince koşuyorum.

İksirin ne kadar süre etkili olacağını bilmiyorum.

Görüş alanımın kenarında büyük ve karanlık bir şey hareket ediyor, bu yüzden duruyorum. On metre ötede, parlayan yeşil gözlü gümüş bir kurt adam görüyorum. Beni bulmuşlar.

Diğer yöne doğru koşmaya başlıyorum, ama kalbim duruyor. Etrafımda iki tane daha var. Hiçbiri Parker değil. O kadar karanlık ki ayırt edememem gerekir, ama edebilirim. Güvenlik. Kesinlik. Hepsi çok uzak. O burada değil.

Nasıl? Üçü nasıl kokumu aldı? Zant'ın sözleri

yankılanıyor. *İşlerin ters gitmesini bekleyin.*

Kokum. Kıyafetlerim olmalı. Kokladıkları ve hoşlarına giden bir şey olmalı, çünkü hala Parker gibi kokmam gerekirdi. Belki biri kıyafetlerimle oynamıştır.

Tek bir hareketle çıkarıp arkamdaki kurtadamlara fırlatıyorum, sonra gördüğüm tek açıklığa doğru koşuyorum. İşe yarıyor. O kokuya çekiliyorlar.

Ayak bileklerim yıpranana ve zaten morarmış tırnaklarım düşecekmiş gibi hissedene kadar koşuyorum. Ağaçların arasında koşuyorum, ses kesilene kadar durmuyorum.

Zant'ın iksiri olmasaydı, onları asla geçemezdim.

Parker. Lütfen, hadi. Neredesin?

Altımı çıkarıp, yukarıdaki ağaca bakıyorum. Kokumu başka bir yere yaymam lazım. Yemler. Yemlere ihtiyacım var. Parmaklarımla kabuğu kırarak dal dal tırmanıp şortumu yerleştiriyorum, sonra tekrar toprağa iniyorum. Tüm vücudum ağrıyor ve toprağa sendeleyerek düşüyorum. Kuzeydeki nehri bulmam lazım.

Yağan yağmur sıcak yanaklarımı serinletiyor. Terle birlikte yağmuru da silip, kaşkorseye siliyorum. *Bugün iç çamaşırı olarak kesinlikle iyi bir seçim yapmışım.* Yağmur hem iyi hem de kötü. Parker'ın beni bulması zorlaşıyor ama saklanmam kolaylaşıyor.

Dökülen su sesine doğru koşuyorum, ama her dalın kırılma sesinde durup nefesimi tutuyorum. Yakın olduğunu biliyorum, ama tek ışık kaynağı ay.

Nehir kıyısında dört ayak üzerinde ileri geri dolaşan bir kurt adam var. Bekliyor ve havayı kokluyor, avlayacağı birinin kokusunu bulmaya çalışıyor. Ağaçların arasında onların uzaklaşmasını beklerken, ayakkabımı çıkarıp bir tahta parçasına koyuyorum, sonra nehre atıyorum.

Ayağım bir dalı kırıyor ve nefesimi tutuyorum.

Kurt adamın parlayan kırmızı ve gümüş rengi gözleri bana bakıyor. *Koş.*

Kayalıklara ve setin kenarına, açık alanda olmayan herhangi bir yere doğru koşuyorum. Düşmüş bir ağacın kapattığı bir mağara var. Bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünecek vaktim yok. Ayaklarım çamurda kayıyor, bu yüzden dik durmak için iç kısımdaki sarmaşıkları tutuyorum.

Uluyan sesler havayı deliyor ve çamur çamurlu sesler çıkarırken, düzensiz nefesler beni takip ediyor. Vücudum kendi kendine hareket ediyor, ta ki yukarıdaki bir delikten su akan bir havuz görene kadar. Son ayakkabımı mağaranın içine atıyorum ve suya dalıyorum.

Son nefesim bitene ve ciğerlerim çığlık atana kadar suya daldım. Kurt adam hâlâ oradaydı. Kaslı omuzları, kürkü ve saf içgüdüleriyle.

Kurt adam suya yaklaşırken iki elimi ağızıma kapatıyorum. Şelale üzerime akarken tamamen hareketsiz kalıyorum. Havayı kokluyor, gözleri karanlıkta parlıyor. Şelale kokumu ve çılgınca atan kalbimi gizliyor. On beş saniye sayıyorum, sonra gözden kayboluyor ve mağaranın derinliklerine doğru ilerliyor.

Beş saniye daha bekledikten sonra sudan çıkıp mağara girişinden dışarı fırlıyorum.

Sırılsıklam oldum ve bu beni yavaşlatıyor. Ayaklarım ve dizlerim kanıyor. Parker beni bulmak zorunda.

Bir gök gürültüsü omurgamdan aşağıya doğru koşar ve beni durdurur.
Yıldırım gökyüzünü aydınlatır ve bulutlar başımın üzerindeki dolunayı kaplar.
Neredesin?

CHAPTER FORTY-SEVEN

PARKER

"Beni bul," diyor.

Kabul edilmiş bir Alfa olarak dönüşümden sonraki ilk ikili dolunayın en zor olduğu söylenir. Şaka yapmıyorlarmış. Yoğunluk o kadar şiddetli ki neredeyse kusacağım. Cildim kızarıyor ve gelecek olana hazırlanıyorum. Kafatasımdaki zonklama. Cildimin gerilmesi. Gavin'in sürüsüyle olan tüm bağlarım bir anda yok oluyor ve yok olduklarında geriye sadece ben kalıyorum.

Boşluk hissedeceğimi sanmıştım, ama ay ışığında ellerime bakarken ve kanımda yakıcı bir acı dolaşırken, hiç olmadığı kadar bütün ve özgür hissediyorum. Değişmiş halimde bir güç var.

Kahretsin, kaçtığım şey bu muydu? Sanırım kaçan tek kişi Olivia değildi.

Bu anı korkuyla bekliyordum, ama kabul etmem gereken şey buydu. Ben sürünün lideri olmak için yaratılmışım.

Burnumu yere dayayarak onu arıyorum. Diğerleri çoktan ulumalar ve toz bulutları içinde dağıldılar. Onu bulmak kolay olmalı, ama duyularım kapalı. Nefes alıyorum ve kokluyorum... hiçbir şey kokmuyor. Ağaçlar ve toprak bile.

Daha önce hiç hiçbir şey koklamamıştım. Dişlerimi göstererek hırlıyorum. Biri beni büyüledi. Ama nasıl? Ne zaman?

Yemeğimden olabilir. Belki mutfağa erişimi olan biri vardır?
Olivia.

Onun dediği gibi batıya doğru hızla ilerliyorum. Zant, birinin Av'ı sabote etmeye çalışacağı konusunda beni uyarmıştı. Bu, birinin onu da büyülemiş olabileceği anlamına geliyor.

Bağlantıya odaklanmaktan başka seçeneğim yok.

Korkmuş. Ciğerleri yanıyor, muhtemelen koşuyor ve yaralanmış. Yağmur damlacıklarından, beni ıslatan ve tüylerimi ıslatan sağanak yağmura dönüşüyor. Acele etmeliyim.

Onu hisset. Bağlantıya güveniyorum. Onu bulmak için tek sahip olduğum şey bu. Nehir kıyısında duruyorum, yüzen bir ayakkabı görüyorum. Onun ayakkabısı. Koklayamasam da biliyorum. Her saniye, büyü etkisini yitiriyor. Yağmur kokusu duyularımı dolduruyor. Sonra toprak kokusu, ama hala zayıf.

Kıyıda ayak izlerini takip ediyorum. Onun kalbi hızla atıyor, benimki de öyle. *"Neredesin?"*

Duruyorum. Kafamın içinde Olivia'nın sesi duyuluyor. Nedenini düşünmeye vaktim yok. O yakınlarda. Bana ihtiyacı var. Diğer kurtadamlara uyarı olarak geceye uluyorum. Onun için geliyorum ve kavgadan kaçınmak istiyorlarsa kaçmaları gerekiyor.

Uzakta kırılan bir dal dikkatimi çeker ve gök gürültüsü yerden yankılanır.

Onun kokusu burnuma geliyor.

Bu, şimdiye kadar kokladığım en tatlı, en baş döndürücü koku. *Benim. Benim. Benim.* Kokunun çekiciliği o kadar güçlü ki, çılgınca koşmaya başlıyorum.

Ona
ihtiyacım
var. Onu
alacağım.

Benden kaçamaz. Olivia benim. Kaslarım acıyı hissetmiyor, duyularım onun kokusu dışında hiçbir şeye duyarlı değil. Onu sahiplenmem gerek.

Bağlantıdan bir endişe dalgası geçtiğinde duruyorum. O yakınlarda. Havayı kokluyorum ve sırtımdaki tüyler diken diken oluyor.

Garrik yavaşça açıklığa girer. İki parlayan küre bana kilitlenir. O, siyah tüylü devasa bir kurt adam.

Sonra onu görüyorum. Olivia, gök gürültüsünden kulaklarını kapatarak çamur ve yağmurun içinde yatıyor, sonra bir ağacın arkasına saklanıyor.

"Bu konuda geri adım atmayacağım," diyor Garrik.

"İyi."

Hiç blöf yapmadım. Bu, kaybetmeme izin vermeyeceğim bir mücadele.

Başını yere yakın tutarak etrafımda dolaşıyor. Hayatımın en önemli anının çamur ve kir içinde değil, buz üzerinde olacağını düşünmüştüm.

toprakta olacağını düşünmüştüm.

Aramıza yağmur yağıyor, zemini ıslak su birikintileriyle dolduruyor ve gök gürültüsü boğuk bir uğultuyla çakıyor.

O saldırıyor, ben kaçıyorum, ama o peşimde ve omzumu ısıyor. Acıdan ulumuyorum. Dişlerinin kaslarıma saplandığını bile hissetmiyorum, onu yere itip göğsünü kesiyorum.

İnsan duyularımın köreldiğinin farkındayım. Beynimin o kısmı kapalı, içimdeki alfa kanı pençelerimi lekeleyen kırmızıya bayılıyor. Tadına bakalım. Yırtıp parçalayalım. Öldürelim.

Boğazına saldırıyorum, kürkünü ve derisini ısıyorum ve dilimde hissettiğim kanının verdiği tatmin beni çılgına çeviriyor. Boğazımdan derin bir hırıltı çıkıyor ve ona tekrar saldırıyorum, ama kaçmaya çalışan adamı kıl payı ıskalıyorum. Kovalamacaya devam ediyorum, ama saklanabileceği hiçbir yer yok. Yapabileceği hiçbir şey yok. Olivia'yı alamayacak. Kazanamayacak. Buradan sağ çıkarsa şanslı sayılır.

Coşku. Avin verdiği saf coşku, kalbime adrenalin patlaması yaşıyor. Onu arka bacağından yakalayıp toprağa fırlatıyorum. *Savaşmaya devam et. Bunu sonsuza kadar yapalım.*

Bana bir kaya fırlatıyor, ama az farkla ıskalıyor ve birkaç ağacı deviriyor. Bunda da heyecan var. Asla kirli oynamam.

Pençelerimi ağacın kabuğuna geçirip tırmanıyorum. Zıplıyorum. Takip ediyorum. Onu aptal gibi ararken izliyorum, çünkü onu hissedebilen tek kişi benim. Kokusu beni tekrar bağa geri döndürüyor. Olivia'nın ne kadar uzağa gittiğini görmem lazım. Onu yakalayacağım. Sadece birkaç dakika kaldı.

Sırtına atlıyorum, beni atmadan önce iyi bir kesik atıyorum. Onu sakatlamak niyetiyle pençelerimi batırıyorum, o da aynı hareketi benim göğsüme pençesiyle taklit ediyor. Tüm gücümle kollarımı ona doluyorum ve omzundan bir parça koparıyorum. Sonra kolunu. O gevşiyor, geriye düşüyor ve bağılıyor, ben de daha fazlasına hazır olarak ona doğru ilerliyorum.

"*Hadi,*" diye alay ettim.

O kükrer, ben de tekrar saldırmasına hazırlarım, ama o başını eğip ağaçların arasında kaybolur ve gök gürültüsünün yankısı onu takip eder.

Kanıyorum. Nefes nefese, onun kokusunu alıyorum ve ağaçların arasında kokusunu takip ediyorum. *Benim. Benim. Benim.* Ona *ihtiyacım var.* Yaklaştım. Kanı, sıcaklığı, tatlılığı yakın. Onu tatmak istiyorum. *Oh, lanet olsun,* ona ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

Onu sahipleneceğim. O benim.

Üzerine eğildiğimde nefesini tutuyor ve sırtı ağaca çarpana kadar sendeliyor. Yağmur yanaklarını ıslatırken mor ve altın rengi gözleri titriyor.

Giysisi ıslak. Islak kaşorse göğüslerine ve uyluklarının üst kısmına yapıyor. Dudakları soğuk, soluk pembe. Üşümüş görünüyor.

Onu ısıtacağım. Onu mahvedeceğim.

"Parker?" Çıplak bacakları ve kanayan dizleriyle bir adım öne çıkıyor. Ona doğru eğilip kokusunu alıyorum ve pençelerimi saçlarında gezdiriyorum. *Eşim. Güzel eşim.*

Boynuna burnumu sürterek, oradaki izimi ovuşturuyorum, sonra yaralarını yalıyorum. Boynundaki ve göğsündeki küçük kesikler. Anında iyileşiyorlar ve o bana hayranlıkla bakıyor. Kanının tadı beni neredeyse başka bir çılgınlığa sürüklüyor.

"Beni buldun."

Vahşi bir hırıltıyla onu omzuma kaldırdım, o nefes nefese kaldı, ama ben zafer çiğliği attığımda kokusu sakindi. Tüm orman, serin gece havasında hayal kırıklığına uğramışların uluma çiğlikleriyle cınladı.

Onu nereye götürdüğümü bilmiyor olması onu rahatsız etmiyor gibi, direnmiyor. Onu omzumdan indirip, ağaç evine yaklaşırken gelin gibi kucağıma alıyorum ve merdivenleri çıkıyorum. Gece boyunca gök gürültüsü çakarken bile titremez.

Ağaç evler Av sırasında yasak ve sadece tatil köyü misafirleri için kiralanabilir, ama tatil köyü odasını bekleyemem. Hasarları bana fatura etmek zorunda kalacaklar.

Kapıyı kırıp onu üst kattaki çatı katına taşıyorum. Oda, hazır yatak dahil olmak üzere tüm mobilyaları temiz. Çatı katı küçük bir oturma odasına bakıyor ve tüm duvarı kaplayan bir penceresi var. Pencereden dışarıya, yağmurla ıslanan bir terasa çıkılıyor.

Onu ahşap zemine bırakıyorum ve şimşek yatak odasını aydınlatıyor.

Sonunda rahatlayabiliyorum. Adrenalin azalıyor ve insan formuma geri dönüyorum, onun önünde çıplak kalıyorum.

"Benim." Dudaklarımdan çıkan ilk kelime, içimdeki kurttan geliyor. Boynunu kokluyorum ve inliyorum. "Seni buldum."

Ben onu dolaşırken, o büyülenmiş gibi, dokunuşuma eriyor. Yırtık pırtık, ince kaşorse deliklerle dolu ve ben oradaki derisini okşuyorum. Göğsünde. Karnında.

Sonunda o tamamen benim.

"Kanaman var," diyor.

"Önemli değil."

"Ama..."

"Bunu istediğini söyle. Konuş benimle."

Gizlilik Taşı'na verdiği yemin halledilmeliydi.

Sözlerini deniyor. "Onlar... sana komplo kurdular. Takım kaptanlığı için rüşvet verdiğin gibi gösterdiler..."

"Bekle, bu... Rage takımıyla mı ilgili?"

"Dosya kapımın altından içeri sokulmuştu ve içinde, senin yasadışı bir kumar planına karıştığın ve bu yüzden profesyonel bir takıma giremeyeceğin yönünde sahte tanıklıklar vardı. Sana söylemek istedim, ama telefonumu dinliyorlardı ve dosya sadece benim görebileceğim şekilde büyülenmişti." Alt dudağı titriyor.

"Sen... bunu benim için mi yaptın?" Gözlerimi kırıştıtırırım. "Cidden, seninle birlikte olmaktan çok profesyonel lige girmekle ilgilendiğimi mi düşündün? Benim oynamam için senin tüm emeklerini riske atmanı mı tercih ettiğimi? *Benim için* başka birinin *eşi* olacaktın."

"Bu, tüm hayatını ve itibarını mahvederdi ve sana yine kötü bir şey olmasının sebebi ben olamazdım. Yanlış bir seçim yapıp yapmadığımı bilmiyordum ve tek istediğim sana gitmekti, ama bu riski göze alamazdım. Haklıydın. Sana söylemeliydim. Belki de gelmiş geçmiş en kötü eşleşmiş eşiyim, ama bunu her şeyden çok istiyorum ve seni seviyorum. Çok

Kirle lekelenmiş yüzünden akan gözyaşlarını siliyorum. "Dur. Sakın özür dileme."

Onun tuzlu dudaklarını öpüyorum ve sanki Noxx House'da ilk kez öpüşmüşüz gibi. Onun yüzünü okşarken damarlarımdan elektrik akıyor sanki.

"Artık her şey yolunda. Ben buradayım. Seni asla terk etmeyeceğim. Her şeyi birlikte düzeltereğiz," diyorum.

Onun tadı dilimdeyken bunu nasıl yapacağımızı düşünemiyorum bile, ama yapacağız.

"Seninle eşleşmek istiyorum. Bağımızı mühürleyelim. Hemen şimdi." O, kaşorseyi yere düşürdüğünde kaşların havaya kalkıyor. "Lütfen."

Onu tekrar öpüyorum. "Ne istersen."

Diğer her şey bağlanana kadar bekleyebilir. Tamamlanana kadar.

Islak, kir ve kanla kaplıyız, ama bunların hiçbirisi önemli değil. Vücudumuz dudakların ve dillerin vahşi çılgınlığında birleşiyor.

Onun içine girmem gerekiyor.

Omuzlarım titriyor, onu dizlerinden kaldırıp yere yatırıyorum. Ay ışığında tamamen çıplak. Cildim yanıyor ve dişlerim ağrıyor. Kendimi çok dengesiz hissediyorum. Çığ. İçimdeki kurt onu mahvetmek istiyor. Çıgıllıklarını duymak ve vücudundan alabileceğim her zerresini emmek istiyor. Onun acı çekmesini istemiyorum... ama içimdeki kurt istiyor. Yürüyemeyecek hale gelene kadar onu sikmek istiyorum.

"Bu gece, alfa kanımı kabul ettikten sonraki ilk çift dolunay... çok sert davranırsam bana söyle. Nazik olmaya çalışacağım, bebeğim. Ama ben..." Dizinin içini öpmek için eğildim, ama bu beni daha da aç yaptı.

"Bana zarar vermeyeceksin," diye fısıldadı.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye tekrar ediyorum, artık daha eminim.

Onun karnını yalarken, "Bağımızı tamamlamak için ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Seni tekrar ısırمام gerekiyor, sonra sen de beni çok sert bir şekilde ısırmalısın."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra seni yalayacağım, yatağın kenarına sürükleyeceğim ve o şekilde alacağım."

"Bunu... düşünmüşsün," diyor, göğsünü ısırduğımda nefes nefese.

Tabii ki, çiftleşme bağımızı mühürlemeyi düşündüm. Onu lüks bir otel odasına götürüp, banyo yaptıktan ve bir kadeh şarap içtikten sonra bunu yapmak istedim, ama ikimiz de kan ve çamurla kaplıyız, birbirimize açız ve bir saniye daha bekleyemem.

"Bu iki şeyin olması *gerekiyor*, ama bağ seni rahatsız edecek ve bunu uzatmak istemiyorum. Anlıyor musun?"

O başını sallar, ben de yatağa doğru ilerleyip onun üzerine eğilirim. Dişlerim boynundaki izime batınca boğazından hafif bir çıgılık çıkar ve ben içerken bu çıgılık iniltiye dönüşür. Bugün bana verilen kan torbası bununla kıyaslanamaz.

O çıgılık attığında kulaklarım çınlıyor. Ormanın ortasında sadece o ve ben varız. İstedığımız kadar gürültü yapabiliriz. İçimdeki kurt onu işaretlerken, içimdeki vampir onun kanıyla doyuruyor.

İşareti yalayarak kapatıyorum ve o oturana kadar onu kucaklıyorum. Dudaklarının ıslaklığı omzuma geliyor ve başını oraya yönlendiriyorum.

"Sana zarar vermek istemiyorum..." Onun iç çekişi kolumdaki tüyleri diken diken ediyor. "Zarar vermeyeceksin." Kulağını okşuyorum. "Sorun yok."

Dişleri omzuma batıyor. İçimde bir sıcaklık dalgası yükseliyor ve parmaklarımı saçlarında gezdirirken, ani zevk dalgasından inliyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diyorum, ağızındaki kanımı hayranlıkla izlerken.

Alt dudağından yalıyor ve tahrik olmuş kokusu giderek artıyor. Kızım kanın tadından tahrik oluyor. *Benim kanımın.*

"Sıcak. Her yerim."

"Ben de öyle hissediyorum." Vücudumdaki sıcaklık artıyor. Kaşıntı omzumdan omurgama doğru yayılıyor. Bağlanma süreci başladı.

CHAPTER FORTY-EIGHT

OLIVIA

"Parker, bana dokun." Kalbim her attığında sıcaklık kanıma yayılırken, panik içinde bu sözler ağzımdan çıkıyor. Göz açıp kapayana kadar üstüme çıkıyor ve ellerini vücudumda gezdiriyor.

İşareti kaşıyorum, yanıyor ve kontrol edilemeyecek kadar kaşınıyor.

"Çok sıcak." Tırnaklarımı boynumun derisine batırıyorum ve Parker bileğimi tutuyor.

Boynuma öpücükler yağdırdı, sonra yaladı ve bu, iltihaplı cildime buz gibi geldi. "Ben düzeltirim."

Baştan ayağa beni saran yanıcı acıyı dindiren tek şey bu.

"Lütfen." Ne için yalvardığımı bilmiyorum, daha fazla dokunması için mi? Sıcak cildime daha fazla serinlik için mi? Yoksa içime girip, kontrolden çıkan bu duyguya kendini tamamen kaptırması için mi?

"*Sorun yok.*" Nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyor, sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi, ama dokunuşu neredeyse hissedilmiyor, yanağıyla yanağıma serinletici bir okşama. "Bana odaklanmanı istiyorum, bebeğim. Başka hiçbir şeye odaklanma."

Dalga dalga gelen sıcaklık beni sararken bunu yapmak gittikçe zorlaşıyor. Ellerime bakıyorum, mutlaka yanık izleri veya morluklar vardır diye düşünüyorum. Ama hiçbir şey yok. Loftun köşesindeki aynada ikimizi görüyorum, ben, yanaklarım kızarmış, gözlerim parıldıyor, Parker ise beni öpüyor

daha aşağıya, daha aşağıya öpüyor. Karnım. İç uyluklarım. Göğsündeki yara neredeyse iyileşmiş, ama kurumuş kan kaslarını kaplayan bir pislik.

"Odaklan," diyor ve karnımın altına öpücük konduruyor, kalçalarım ona doğru kalkıyor. Dudakları cildime değdiği her yerde, serinliği tüm vücuduma yayılıyor. Ona sarılıyorum, parmaklarımı omuzlarına geçiriyorum ve dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Bu, iksirden daha yoğun.

Onun dokunuşunun verdiği coşkuyla titriyorum. Her şey daha da yoğunlaşıyor. Bana daha fazla dokunmalı, hiç durmamalı. Onu içimde hissetmemek işkence gibi.

Çarşafları yırtıyor, kalçalarımı tutuyor ve beni ağzıyla alırken beni sabitliyor. Bu coşku beni o kadar hızlı vuruyor ki bayılabilirim. Başım her atışta zonkluyor, ama Parker'ın kalçalarımaya gömülen parmakları beni yere bağlıyor. Sonra, dilinin yaptıklarından başka *bir şey* düşünmek imkansız hale geliyor. Beni yutuyor. Uyluklarımı sıkıca kavrayarak, kıvranmama rağmen beni tutuyor. Zevk çok yoğun. Dilinin her dokunuşu beni nefes nefese bırakıyor. Büyü dışında böyle bir zevk olduğunu sanmıyorum.

Dişleri kalçama girdiğinde inliyorum. Zaten sınırdayım ve onun içmesi benim için yeterli. Rahatlama, buzlu su gibi duyularımı kaplıyor. Çırpınıyorum ama o beni tutuyor, ağzını merkezime yerleştiriyor, beni sabitliyor.

Sıcaklıktan kısa bir süreliğine kurtuluyorum ve onun kararmış gözlerine bakıyorum, çenesinden kan damlarken, iyileştirmek için uyluğumu yalıyor.

Bu biter bitmez, vücudum yine sıcaktan kızarıyor ve bunun sona ermesini istiyorum.

"Çok fazla," diyorum nefes nefese. "Hâlâ sıcakım."

Beni öper ve dudakları benim tadı ile doludur. "Biliyorum. Ama odaklan, bebeğim. Neredeyse bitti."

Dudakları soğuk, düşünceli öpücüklerle göğsüme değiyor, sonra dili meme uçlarımı okşuyor. Buz gibi. Herhangi bir ek zevk aşırı yükleme gibi. O kadar iyi ki neredeyse acıtıyor.

Beni döndürüyor, kalçalarımı yatağa sabitliyor. Bir saniye beni bırakıp pozisyonunu düzeltince, cildim kaşınıyor.

"Parker, lütfen." Ona uzanıyorum.

Sonra elleri kalçalarımaya ve sırtımda yukarı doğru kayıyor. "Rahatla, bebeğim. Anladım."

İçime giriyor ve ani sarsıntıyla nefesimizi tutuyoruz. Bu sihir. Her kalça hareketiyle bağımız daha da sağlamlaşıyor. Yüzümü battaniyeye gömüyorum, benden çıkan sesler gittikçe yükseliyor. Bağımız bizi birleştiriyor. Eski Olivia'yı yok edip yenisine yer açıyor ve ben buna hazırım. Bir bütünün diğer yarısı olmaya.

"Çok iyi gidiyorsun." Parker beni sakinleştirir. "Benden biraz daha al. Sadece biraz daha."

O daha derine inerken bacaklarım titriyor ve o kadar doluyum ki çığlık atıyorum.

Yavaş başlıyor, sonra düşünemeyecek hale gelene kadar bana daha sert ve daha sert vuruyor. Sadece ona ihtiyacım var. Durursa öleceğim. İçimde oluşan baskı dayanılmaz, ama kanım hızla akıyor. Bitirmesini istiyorum. Neredeyse bittiğini düşünüyorum, ama sonra çekiliyor.

"Ne yapıyorsun?" diyorum.

"Sana bakmak istiyorum."

O beni çevirip bacağımı kaldırırken, ben onun elinde yumuşak bir hamur gibiyim, sonra tek bir akıcı hareketle içime giriyor. Bu farklı. Beni ne kadar istediğini hissediyorum. İçime her girişinin ona ne kadar iyi geldiğini hissediyorum. Boşalmaya çok yakın olduğunu ama kendini durdurmak için çarşafı tuttuğunu hissediyorum.

Bağlantıyı hissediyorum. Parker'ın hissettiği ama benim hissedemediğim şeyi. Nefesim kesiliyor.

O durur. "Hala sorun yok mu?" "Senin hissettiğini hissediyorum."

Yüzünde geniş bir gülümseme yayılır, sanki bu gün duyduğu en iyi habermiş gibi. "Öyle mi?"

Daha derine giriyor ve şimdi tam istediği yerde olduğunu biliyorum. Onun için ıslak sıcaklık mükemmel ve etrafında çırpınan baskım onu boşalmaya yaklaştırıyor. Memnun etmek için çok hevesli...

Zevkimiz, aynı anda patlayan uyumlu bir ritimdir. Sıcaklık yerine, karnımda serinlik yayılır ve ben boşalmamın sonuna doğru giderken, Parker tüm sıcaklık ve kaşıntı kaybolana kadar beni sıkıca kendine sarar.

Etkisi geçtikten sonra bile ona yakın olmak istiyorum. Bağlantıyı kaybetmek istemediğim için ona sarılıyorum.

Yatağa uzanıp nefes nefese yatarken yağmur ve gök gürültüsü sesleri geri geliyor. Çıplak ve kirli bir halde Parker'ın göğsüne tırmanmak için dönüyorum, ama o beni durduruyor. "Lütfen henüz kalkma."

Dudakları yanağımda geziyor. Sert parmakları saçlarımı okşuyor ve dudaklarımın ve burnumun şeklini ezberlemeye çalışır gibi bana dokunuyor.

Bitti. Eşleştik. Ve bu farklı, ama hiç de düşündüğüm gibi değil. Bu benim seçimimdi. Parker'ı sevme şeklimi değiştirmiyor, sadece bağımızı derinleştiriyor.

O benim hayallerimdeki adam.

Ve çocukken beni sudan çıkaran çocuk. Beni hep sevdi.

"Sen benim eşimsin," diyorum, ellerimi onun hala ıslak saçlarında gezdirerek.

O da benim kadar yorgun görünüyor. Ağaç evin çatısına vuran yağmur etrafımızı sarıyor ve sanki Vviveren'de kalan tek iki kişi bizmişiz gibi.

"İyi misin?" Parker'ın sesi kafamın içinde yankılanıyor.

Nefesimi tutuyorum. Kitaplarda bunun sadece bir olasılık olduğu yazıyordu. Bağlantılı eşlerin hepsi telepatik olarak konuşamaz. Bizim...

"Az önce yaptın mı?"

"Evet. Sorun yok. Söz veriyorum." Elini yanağıma koyarak beni rahatlatıyor. Kaşları çatılır. "Ne düşündüğünü söyle bana."

"Ben iyiyim." Ben de deniyorum ve kaşları yüzündeki gülümsemeye birlikte kalkıyor. "Beni sevdiğini düşünüyorum. Bu asla sadece bağ değildi."

Gülümser. "Asla sadece o değildi. Sadece sen. Her zaman sen." "Ne düşünüyorsun?"

"Seninle hemen evlenmem gerektiğini. Soyadımı almak ister misin?"

Gülüyorum ve elini yanağıma koyuyorum. "Önce bunun tadını çıkarabiliriz."

"Oh, ben zevk alıyorum. Seni tekrar tekrar zevk almayı planlıyorum." Yanağıma öpücük kondurur. "İyileşip dinlendikten sonra."

"Peki şimdi ne olacak?" diyorum, kesinlikle girmemize izin verilmeyen lüks ağaç evin odasına bakarak. "Sence bizi buradan kovacaklar mı?"

O anda umursamamıştım, ama birinin içeri girip Parker ve beni çıplak ve kir içinde bulacağını düşünmek utanç verici olurdu, özellikle de paparazziler için içindeyse.

Sanırım bundan sonra hayatıma bu açıdan bakmam gerekecek. Artık sadece balerin Olivia Osborne değilim. Ben balerin ve Vviveren'deki ilk insan eşleşmiş Olivia Osborne'um.

Ağır bir unvan, ama Parker ile birlikte o kadar da ürkütücü gelmiyor. Belki de bu konuda başarılı olabilirim. Hayır, başarılı olabileceğimi biliyorum. Tıpkı Giselle'i oynayabileceğimi bildiğim gibi.

Giselle'i oynayabileceğimi bildiğim gibi.

"Hayır. Ama kapı ve mahvolmuş çarşafın parasını ödemek zorunda kalacağım." "Barrett ve Aster ne olacak? Ya onlar... kızarsa?"

Hâlâ beni inceliyor, yanağını yanağıma sürüyor ve burnunu çeneme dayıyor.

"Vviveren'de seni benden alacak kimse yok. Bırak kızsınlar. Artık sonsuza kadar birbirimize bağlıyız. Seni şehre götüreceğim. Bir sürü kurmam gerekecek. Ay festivali yaklaşıyor ve baletin de yakında başlayacak. Bundan sonra her şey daha iyi olacak, bebeğim."

"Sanki her şey şimdi yoluna girecekmiş gibi konuşuyorsun."

"Öyle olacak. Bu sanki... çocukluk hayalimin gerçekleşmesi gibi. Seni o kadar uzun zamandır istiyordum."

"Benim için de öyle."

"Oh, devam et." Geniş bir gülümsemeyle beni öper.

Parker ve ben birbirimize bağlandık ve tüm hayatım değişecek. Hala IBCE'ye gireceğim, ama Parker da orada olacak. O profesyonel lige girecek ve ben de orada olacağım. Ruh ikizimi buldum ve ondan asla ayrılmak zorunda kalmayacağım. Tüm yıkım ve fırtına rüyaları bizi Av'a karşı uyarıyordu, ama şimdi tehdit geçti ve kendimi özgür hissediyorum.

Gök gürültüsü ve şimşekler devam ediyor, ama kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Parker beni yastığa çekiyor. "Tüm bunlar vücuduna oldukça zarar veriyor. Seni iyileştirmek istiyorum."

Gülümserim ve kollarımı onun gövdesine dolarım.

"Ben seninim. Hiçbir yere gitmiyorum."

CHAPTER FORTY-NINE

OLIVIA

"Merhaba." Salıncakta oturan çocuk geniş bir gülümsemeyle bekliyor. "Parker," diyorum. Gülümseyerek bana dönüyor. "Seni bekliyordum. Bizim için bunu getirdim." Genç Parker bana bir şemsiye uzatıyor. "Sanırım yağmur yağacak."

"Parker." Dudaklarımda onun adıyla uyanıyorum. Yağmur durmuş ve şafak ışığı odayı mavimsi bir griyle aydınlatırken, ben tamamen tahta plakalardan yapılmış tavana bakıp sersemlemiş bir halde duruyorum.

Parker'ın kolları beni sıkıca sarıyor. "Ne oldu?"

"Hatırlıyorum. Her gün salıncakta buluşurduk. O kadar çok kez... sayamayacağım kadar çok. Annem öldüğünde de oradaydın. Kollarında ağlamama izin verdin."

Her şey kafamda dönüp duruyor. Paylaştığımız her bir rüya orada. Rüyalarımızda acıyı, gözyaşlarını, inişleri ve çıkışları paylaştık ve hiç farkında değildik.

Beni işaretlediği gün bakmaktan kendini alamamasına şaşmamalı. Çocukluğunuzdan beri her gün sizinle birlikte olan, size bakan birinin varlığını öğrendikten sonra nasıl geri dönebilirsiniz?

"Rüyaları hatırlıyor musun?" Sesi titriyor.

Başımı sallıyorum ve gözlerim doluyor.

"Sen de kollarında ağlamama izin verdin," diyor.

Sabahın erken saatleri bizden uzaklaşıyor. Ona dokunmaktan kendimi alamıyorum. O da bana dokunmaktan kendini alamıyor. Denediğimizde, yine birbirimize bağlanıyoruz.

Işık ağaç evi tamamen kapladığında, Parker bizi bahçeden geçerek tatil köyüne geri götürür. Zant ve kardeşim bekliyorlar. Eva'ya onu endişelendirdiğimi sorarım, o da bana kameralar olduğunu hatırlatır. Her şeyin görüntüsü var. İç çamaşırlarımla soyunup ağaçların arasında koşmam. Parker'ın Garrik'le kavga etmesi. Ve Parker'ın beni omzuna atıp ağaç evine götürdüğü an. Eva, yağmurda iç çamaşırlarımla koşarken kir ve kanla kaplı bir enkaz gibi görünmeme rağmen, kendimi rezil etmediğimi söylüyor. Tüm tatil köyü yeni çiftlerin haberleriyle çalkalanıyor ve çoğu birkaç gün daha kalmaya karar veriyor.

Tara beni kucaklayarak neredeyse yere düşürüyor ve yeni eşini tanıtıyor: Austin adında, altın kahverengi tenli, uzun boylu bir adam. Parker onu sevmiş görünüyor ve iyi birini bulduğu için rahatlıyorum. Akşam yemeği yiyebilmemiz için en az bir gece daha kalmamızı istiyor, ama ben kibarca reddediyorum.

Normale dönmek için can atıyorum.

Zant ve kız kardeşimle özel bir tekneyle geri dönüyoruz, sonra Noxx House'a gizlice giriyoruz. Forumları kontrol etmiyorum, sadece babamı arayıp eve gelmeyeceğimi söylemek için telefonuma bakıyorum, sonra da kız kardeşimi arıyorum.

Telefonun diğer ucunda sesinin tizleştiğini hatırlıyorum.

"Neden bana bunlardan hiç bahsetmedin?!"

"Seyahatinin tadını çıkarmanı istedim. Gitmeyi hak etmiştin."

"Bir daha yapma. Bunun olacağını bilseydim, yardım ederdim. En azından, şantaj yemi olarak kullanılmazdım. Ciddiyim. Bu stoik tavır, her şeyi kendi başıma hallederim saçmalığı bana uymuyor."

"Güven bana. Öğrendim."

Yemek yiyor olmalıydı çünkü çıtırtı sesi duyuldu ve ardından sesi boğuklaştı.

"Döndüğümde konuşmamız gereken çok şey var. Sen ve Parker'ın çocukluğunuzdan beri rüyalarınızı paylaştığınıza inanamıyorum. Ve şimdi eşleştiniz. Bununla ilgili ayrıntılara ihtiyacım var, normalde verdiğin belirsiz, kendine sakladığın türden ayrıntılara değil. Vviveren tarihinin en iyi aşk hikayesini mi yaşıyorsun? Kıskançlıktan öleceğim. Bununla ilgili kitaplar yazacaklar."

Gözlerimi devirdim. *"Döndüğünde konuşuruz."*

Emma, sabahın ilk treniyle şehirden ayrılacak. Gavin de onunla birlikte gidecek. Gavin'e, Emma'yı otele yerleştirdiği ve şehri gezdirdiği için şahsen teşekkür etmem gerekecek.

Bütün gün Parker'ın yatağından çıkmıyoruz. Sadece bir günlüğüne hak ediyoruz bunu — Parker ve ben, mutluluk dolu penceremiz ve onun şifonyerinde saklı atıştırmalıklarımız. O benim tenimde daireler çizerken, ben de yatağın ucundan ağzına patlamış mısır atarken, Aster, Barrett ve onların planları aklımın ucundan bile geçmiyor. Kızgın olsalar ne olur? Yarın ya da ertesi gün ne yapmaya çalışacaklarsa ne olur? Parker ve ben sağlamız. Başa çıkabiliriz. Aramızdaki bağ kırılgan değil.

Gece geç saatlerde Bayan Vix'ten programın ilerleyişini görüşmek için onunla buluşmamı isteyen bir mesaj alıyorum.

"Stüdyoya gidip yönetmenle konuşmam lazım, ona dans edebildiğimi söylemeliyim," diyorum, okul üniformamı giyerken. Her ihtimale karşı sırt çantamda temiz balerin kıyafetleri var. "Beni şahsen görmek istiyor."

Parker'ın kapısının yanına koyduğu küçük aynaya bakmak için duruyorum. Boynumdaki iz değişmiş. Eskiden koyu renkteydi ama şimdi açık mavi bir hilal şeklinde diş izi, mühürlenmiş bağı simgeliyor.

"Ben de seninle geleyim."

Gülümserim, dudağımı ısırırım. "Ben yokken yapacak bir işin yok mu? Ay festivali hatırladın mı? Belki antrenman yapabilirsin. Takımını topla. Koçunla konuş."

"Ugh. Sorumluluk almamı hatırlatmayı bırak. Bugün tek düşünmek istediğim şey sensin."

Ona öpücük vermek için eğildim. "O zaman beni özlemek için biraz zamanın olur." "*Gittiğin süre boyunca bana her şeyi anlat,*" dedi Parker kafamın içinde.

Kıkırdayarak, saçlarımı düzeltmek için ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve sonra koridora çıkıyorum. Noxx House'un arkasında gizli bir yol var ve gözlerden kaçmak için ağaçların arasından dolambaçlı yoldan gidiyorum. Yarın basın ve haberlerle ilgileneceğiz. Bugün sadece Giselle rolümü korumam gerekiyor.

"Biri seni rahatsız ederse haber ver. Seni kurtarmaya gelirim," diyor Parker. "Arka yoldan geldim. Şimdilik her şey yolunda," diyorum. "Bugün hiçbir sorumluluk almak istemediğin için
"Kesinlikle. Yatağıma dönene kadar dakikaları sayıyorum."

Gülümsüyorum. Parker'ın sesinin kafamda doğrudan bir mesaj hattı gibi olması alışmak biraz zaman alacak.

Dans stüdyosunun merdivenlerine çıkmadan önce saati bir kez daha kontrol ediyorum. Okul olmadığı için ortalık çok sakin. Kapının açık olmasını bekliyorum, ama kapı kapalı ve içeriden ışık gelmiyor.

Belki de beni beklemesini istiyor. Pencereden içeri bakmaya çalışıyorum ama ayak sesleri duyunca duruyorum.

"Olivia!" Octavia gülümseyerek ve kucaklayarak beni selamlar ve anında rahatlarım. "Parker'ın The Hunt'ta seni seçtiğini gördüm. Senin adına çok mutluyum."

"Nasıl gördün?"

"Oh, The Hunt'ın görüntüleri her yıl internette forumlara sızdırılıyor. Beni bilgilendirmelisin. Önce ayrıldığınızı söylediler, sonra seçildiğinizi gördüm ve izlediğim videolarda çok istekli görünüyordun."

"Ne kadar vaktin var?" Kapıyı işaret ediyorum. "Bayan Vix ile buluşacaktım. Beklerken bana eşlik eder misin?"

"Anahtarım var! Bu akşam seninle görüşeceğinden bahsetmişti. Her an gelebilir. Kaleden ayrılırken hemen arkamdaydı."

Kapı koluna uzanıyor ve ben, o kapıyı açarken koridorun sessizliğinde bekliyorum.

"Sanırım tamamen iyileştin ve Giselle için hazırsın?"

"Evet, emin olmak için beni şahsen görmek istiyor galiba. Bazı varyasyonlar yapmak için kıyafetlerimi getirdim ama... çok uzun kalmak istemiyorum."

Normalde, bu geceyi bitirip geri kalanını antrenmana ayırırdım. Yıllardır baleden kaçırduğım günler, antrenmana katıldığım günlerden daha fazla. Ama bu gece Parker ve benim için.

"Seni suçlamıyorum. Eminim Parker seni çoktan özlemiştir." Kapıyı açar ve karanlık odaya gireriz.

"Sence rolümü tamamlayabileceğimi kanıtlamak için dansımı görmek ister mi? The Hunt'tan önce sakatlandım ve geri dönmemi istedi. Ama şimdi iyiyim. Yine de ısınmadım."

"Oh, endişelenme. Öyle olsa bile, senin için sorun olmaz. Hiç olmaz. Cidden, sen koreografiyi gördüğüm herkesten daha hızlı öğreniyorsun."

"

Güneş odaya ışık sağlamak için zar zor yetiyor ve Octavia karanlıkta öne çıkıyor.

"İşığı yakmamı ister misin?" Duvara dönüp arıyorum. Octavia bana dönük, gülümsemesi kaybolmuş.

"Ne yapıyorsun..."

Elini uzatır ve tek bir nefesle havaya bir toz ve büyü bulutu üfler. Düşerken parıldayan bulut, başımı döndürür.

Görüşüm bulanıklaşır ve ağırlıksızlığa geri düşerim. Octavia'nın kaşlarını çatması gördüğüm son şeydir.

Görüşüm karardığında beni tutacak hiçbir şey yok.

CHAPTER FIFTY

PARKER

İç çekiyorum. Birkaç dakika uzanarak, son birkaç gündeki kaosu içime çekiyorum, ellerimi göğsümdeki taze yara izinin üzerinde gezdiriyorum. Her şey çok net görünüyor. Olivia ile bağımı tamamlamak, yapmam gereken şeydi. Bu, diğer her şeyi önemsiz kılıyor. Cane ile olan anlaşma. Konsey, Aster ve Barrett ile olanlar. Hepsi yarın beni bekliyor ve nedense her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

Siktir. Artık tam anlamıyla bir alfa oldum. Bu, kendi sürümü kurmaya başlamam gerektiği anlamına geliyor. Eskiden geceleri uykumu kaçıran bir düşünceydi bu, ama Olivia yanımda olduğu için artık o kadar da korkutucu gelmiyor. Kendi yolumu bulmak ve annemi gururlandırmak için olmam gereken kişi benim. Sonuç ne olursa olsun.

On dakika geçer, sonra ayağa kalkarım ve artık çıplak kalmamak için pantolon giyerim. Olivia'nın dediği gibi buz pistine gitmem gerekiyor, ama onu şimdiden özledim.

Bağlandıktan sonra ayrılmamız gerekiyor. Kitaplara göre ilk birkaç hafta çok yoğun geçecek. Aramızdaki mesafe çok fazla olursa ikimiz de hastalanırız. Kampüsün diğer ucunda olmak bile çok fazla olur. Bağlantıyı tamamladıktan sonra eşler için her zaman böyledir, ama bağlantılı eşler için durum daha da kötüdür. Bu yüzden bağlantılı eşler için birçok konaklama yasası vardır, çünkü çok uzun süre uzak kalmak bizi yavaş yavaş hasta eder ve ölürüz. *Romeo ve Juliet*'e ilham veren de budur. Ayrılmak zorunda kalan **b i r** çift bağlantılı eş.

yüzyıllar önce yok oldu. Artık bağı tamamladığımıza göre, her zaman birbirimize yakın olmamız gerekecek. Ayrı tatiller ya da iş seyahatleri yok.

Kapım çalınıyor. Muhtemelen Zant ya da Gavin.

Kaslarım gerildi. Aster kapı çerçevesine yaslanmış, yanıp sönen koridor ışığı, onu kestiğim yerden gözünün üstündeki soluk yara izini aydınlatıyor. Ağzında memnuniyet dolu bir gülümseme var. "Meşgul adamsın. Eşinle ilişkinizi sağlamlaştırdığını duydum ve seni tebrik etmek istedim."

"Hapiste falan olman gerekmiyor mu?"

"Bunu isterdin, değil mi? Bir dahaki sefere boğazıma sarılmaya karar verdiğinde, daha iyi kanıtlar bul ve gerçekleri doğru bir şekilde öğren. Yine de, oldukça etkilendiğimi söylemeliyim. Sende bu yetenek olduğunu bilmiyordum."

"Neden bahsediyorsun?"

O iç çekerek odaya girip kapıyı kapattı. Kavga etmekten korkmadığım için ona izin verdim.

"Yoğun programın nedeniyle güncellemeleri kontrol edecek vaktin olmadı sanırım, o yüzden sana anlatayım. Olivia'ya ben de Barrett de uyuşturucu vermedik. Muhbirin yanılmış, o yüzden onu bulmak istiyorum."

"Dur, bir dakika. Olivia'ya ilaç vermedin *de* ne demek?"

"Kampüste birine ilaç verecek kadar aptal olduğumu mu sandın? Sırf senden intikam almak için mi? Bana ne faydası olacak ki?"

Onu tek elimle ittim. "Sen söyle, pislik. Beni suçlayarak onu The Hunt'a soktun."

"Senin küçük numaralarından sonra planladığımız The Hunt. Zararsız bir intikam." "Zararsız mı? Dalga mı geçiyorsun lan?"

Cildimin altında bir sıcaklık hissediyorum, kaşıntı artıyor.

"Tamam, dramatik olmayalım. Babam altı yaşındayken bir yarışmaya katılmama izin verdi ve ben gayet iyiydim. Ayrıca, onu *zaten* kazanacağını biliydim. Kazanmasan bile, kazananla onun için yarışmayacağın da yoktu. O senin eşin ve sen de ateşli birisin."

Ben homurdanarak yaklaşıp ve o sırtını düzeltir.

"O zaman neden onu bulmamam için bu kadar uğraştın?"

"Bir daha söyler misin?" Sinirli bir şekilde iç çeker.

"Biri bana büyü yaptı ve Olivia'nın kıyafetlerini kurcaladı."

"Uh. Hayır. Av'ın sonuçları umurumda değildi. İkinizin de katılmasını sağlamak, sadece eğlence açısından bile benim için yılın en önemli olayıydı. Barrett ve ben sizin görüntüleri çok beğendik."

"Peki ya Olivia'nın kız kardeşinin fotoğrafları?" "Kim?" Gözlerini kısarak bana bakar.

Olivia'nın kız kardeşlerini umursamıyor ve başından beri umursamadı. Fotoğrafları da bilmiyor.

O yapmadı.

Her zaman ipleri elinde tutan birden fazla kişi olmuştur.

"Bana şunu mu söylüyorsun... Olivia'yı The Hunt'a katılmaya sen mi zorladın, ama hepsi bu mu? Konsey adaylığı ne olacak?"

"Ondan öğrenemedim, ama Darien en iyi tahminim. Senden hoşlanmış gibi görünüyor. Nedenini bilmiyorum, sen çekilmez birisin."

"Mesajları gördüm. Olivia'nın içkisine bir şey katmayı planlıyordun."

"Şakaydı. Partide onu sarhoş etmeye çalışmaktan *kısaca* bahsetmiştik. Bara içkileri iki kat koydurttum, ama hepsi bu kadar. Zaten içmedi ki. Bizi pusuya düşürdüğünde bundan bahsettiğini sandık."

"Onu uyuşturduğunu sandım!"

"Ama uyuşturmadık."

"Ona Rabbit dedin, mesajlarda da öyle yazıyordu."

"Hepimiz ona öyle sesleniyoruz. Darien başlattı. Bir kalıp görüyorum. Sinsi herif. Senin o konsey koltuğuna oturmanı istedi ve istediğini elde etme eğilimi var."

Onun ağzından çıkanlara bak. Darien'in sözlerini kafamda tekrar ediyorum. *Bence bu daha ilginç bir sonuç olacak.* Onun için ilginç, çünkü başından beri ona ilacı kimin verdiğini biliyordu. Beni bir şeye yönlendiriyordu.

Sesimi sertleştiriyorum. "Seni ispiyonlayan Cane'di."

"Dalga geçiyorsun herhalde. Tahmin etmeliydim. Hep etrafta dolanıyordu. The Hunt fikrini bana veren oydu."

"Yani?" Her şey yerine oturuyor. Neredeyse anlıyorum.

"Seni tuzağa düşürüp işi bitirecektik, ama o bunun seni daha çok kızdıracığını düşündü."

Olivia'yı uyuşturan Cane'di. The

Hunt'ı sabote etmeye çalıştı.

Emma'yı tehdit etti.

Cane her şeyin arkasında. Hedef biziz.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Olivia.*

CHAPTER FIFTY-ONE

PARKER

Stüdyoda yok. Sonrasında olanlar, bulanık ve saçma sapan bir şekilde zihnimde canlanıyor. Kokusu peşinden gidiyorum, kafamın içinde ona sesleniyorum ama sadece sessizlik var. Aster ve ben koridorlarda ve dışarıdaki yollarda diğer öğrencilerin arasından geçmeye çalışırken düşünemiyorum. Kokuyu takip ederek Central Lawn'a varıyorum. Octavia çimlerde ağlıyor, Darien yanında duruyor. Darien, Octavia'nın ayaklarının dibinde diz çökmüş, ona mendilini uzatıyor.

"Bir şeylerin ters gittiğini düşünmeye başladım, ama... onu arabaya bindirip uzaklaşmasını izledikten sonra bu his geçti."

"Ne demek istiyor?" diye fısıldıyorum.

Olivia'nın kokusu her tarafını sarmış ve tek gördüğüm kırmızı. Nabız gibi atan, kan kırmızısı. Octavia bana bakar. "Çok üzgünüm Parker."

Ben homurdanırım. "O nerede?"

"İşte buradasın pislik." Aster, Darien'e doğru yürür.

Ama önce Darien'in blazerinin yakasını ellerimle kavrarım. "O benim."

Octavia'ya zarar veremem, o yüzden Darien'i kullanmak zorundayım.

"Senin eşini geldiği günden beri güvende tutan bir adama böyle mi davranılır?"

"Bütün bunların arkasında Cane'in olduğunu biliyordun ama hiçbir şey söylemedin." Dönüşmek üzereyim. Vücudum kaşıntıyı atlayıp doğrudan titremeye geçti. Aster bunu hissediyor ve sırtarak geri adım atıyor.

"Ondan şüpheleniyordum ama izlerini iyi sakladığı için kesin bir kanıt bulamadım. Bunu yavaş yavaş bir araya getirmek zaman aldı ve onun sana ve eşine olan ilgisi, onun geldiği gün başladı. Onu işaretlemek için planlar yaptığını duydum. Ama Octavia'ya olan ilgisini hiç anlayamadım. Gece geç saatlerde sohbetler ve birlikte içki içmeler, ama Octavia'ya sorduğumda bunları pek hatırlamıyordu."

"Yavaş başladı. Zaman kaybolana kadar fark edilemeyecek kadar zayıftı." Octavia'nın sesi fısıltı gibidir.

"Ona ilaç veriyordu. Ama Olivia gibi, nasıl ve neden yaptığını anlayamadım. Asla baş başa kalmıyorlardı. Her zaman tanıkların olduğu halka açık yerlerdeydiler."

"Bunun için zamanım yok." Kayıyorum, pençelerim oluşmaya başladı ve ceketinin liflerine takıldı. "Sadede gel."

"Cane'in babası ona yasak iksirler bulmasında yardım ediyordu. O gece partide Olivia'ya verdiği şey buydu. Senin eşinle bir bağlantı kurmak için Octavia ile arkadaş oldu."

"Gece geç saatlere kadar içerdik. Onun bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. Ama parti gecesi gibi bazı boşluklar oluşmaya başladı. Seninle ya da Olivia ile ilgili hiç konuşmadık." Octavia benimle konuşuyor ama ben neredeyse orada değilim. "Onun başına gelenlerin benim yüzümden olduğunu hiç düşünmemiştim. Belki de çok fazla içtiğim için bazı şeyleri unutmaya başladım diye düşündüm."

"*Olivia, neredesin?*" Hâlâ cevap yok.

Hafıza ve motor fonksiyon büyüler yasaktır. Zaten pek işe yaramazlar ve etkisi çabuk geçer. Etkisini gösterebilmesi için Octavia'ya zamanla yavaş yavaş ilaç vermiş olmalı. İlaçları vücuduna sokup, bir şey yapmasını istediğinde daha yüksek dozlar vermiş olmalı. Böyle bir büyüyle birini kontrol etmenin tek yolu, o büyüyle ilgili zaten olumsuz bir duygu olmasıdır.

Bunu Cane yaptı. Octavia da onun kurbanlarından biriydi. Kim bilir ne zamandır bunları hazırlıyordu.

Ve şimdi Olivia'yı istediği yerde tuttuğunu biliyorum. Midem bulanıyor ve cildimde bir sıcaklık hissediyorum. Hastalık başlıyor. O uzaklaşıyor. Onu bulmalıyım. Bu olamaz. Son bu olamaz.

"Gitmeliyim. Onu bulmalıyım."

"Sana yardım edebilirim. Ama bana borçlu olursun." Darien sırtarak başını eğdi ve ben onu çimlerin üzerine bıraktım.

CHAPTER FIFTY-TWO

OLIVIA

"Parker. Parker. Parker." Onu çağırırken zihnim bulanıklaşıyor.

"Geliyorum." Gözlerimi açtığımda sesi zayıf geliyor.

Kollarım arkamda bağlı, ağzım ve gözlerim bezle tıkanmış. Oturur pozisyona gelmeyi başarırım ve ayaklarım yumuşak bir halıya basar.

Çok ağrım var. Başım zonkluyor. Tanımadığım yüksek bir gürültü var. Tren kornası odada yankılanana kadar neredeyse tekrar bayılmak üzereydim. Bu ses altımdan geliyor. Rayların üzerindeki tekerlekler.

"Trendeyim."

Parker cevap vermiyor.

Bileklerimi saran ipler o kadar sıkı ki, kurtulmaya çalıştığımda yanıyor.

"Ah, uyandın." Tanımadığım bir erkek sesi önümde.

Göz bağımı çıkardığında ışık gözlerimi kamaştırıyor.

Cane.

"Merhaba, Rabbit." Cane'in sarı ve yeşil gözleri benimkini delip geçiyor.

Noxx House'daki o geceden beri onu pek düşünmemiştim. Yatağın başucundaki sıcak sarı ışığın yanıdayım. Burası bir tür lüks tren vagonu. Kalın, süslü bir yorganın üzerinde oturuyorum ve Cane önümdeki sandalyede.

Ağzımdaki tıkaç çıkarılır ve ağrıyan çenemi gevşetirim. "Octavia nerede?"

Ona şantaj falan yapıyor olmalı. Onun bunu yapması imkansız.

"Bunun için ona ihtiyacım yok. Nereye gittiğini bilmezse daha iyi. Tatlı kız. Hoş olmayan şeylere dayanacak gücü yok."

"Neden o..."

"Çünkü ben istedim." Sandalyesine yaslanıyor, sarı ışık beyaz saçlarını kaplıyor.

"O yapmazdı."

"Biraz ikna etmek gerekti, biraz da çekicilik katmak. Ama onu tanıyorsun, çok hırslıdır. Kıskançlık ve hasetin bir insanı nasıl değiştirebileceğini hafife alıyorsun bence. Birinin senin istediğin her şeye sahip olduğunu görmek, bir süre sonra ağzında acı bir tat bırakabilir. Ya da o kişi gelip sahip olduğun her şeyi kendine çalarsa. Benim için bu yıllar sürdü, onun için ise... senin hakimiyetini izlediği birkaç hafta. Sen ilk denemende şirkete girdin. Doğal yeteneklerinle hemen dikkat çektin. Sonra birinci ve ikinci yıl şirketinin başrolünü aldın. O zaman gerçekten fikrini değiştirmeye başladı. Her şey için çok çalışmıştı, başrolü alacağını düşünüyordu."

Ondan hiç şüphelenmedim. Her gün saatlerce birlikte vakit geçiriyorduk. Benim kadar çok çalışıyordu ve her zaman yönetmenin yanında yardım ediyordu. Hiçbir işaret yoktu. Tek bir kaş çatma ya da hata bile yoktu. Benim için mutlu olduğunu sanıyordum.

"Doğal olarak, aynı çevredeydik, bu yüzden bana açıldı. Her gece. Her içkiden sonra. Çok kolaydı. Küçük dozlarda cazibesini kullanarak. Ona neredeyse her şeyi yaptırabilirdim."

Parçaları bir araya getirirken başım
zonkluyor. O bana tek başıma ihtiyaç
duyuyordu.

"Sen yaptın. Her şeyi sen yaptın."

"Olivia. Her şey yoluna girecek. Sakin ol."

"Parker. Trendeyim. Cane."

"Sakın bunu çözdüğünü söyleme."

Cane'in ellerini dikkatle izliyorum. Pahalı yüzükleri ve altın saati var, ama silahı yok.

"Hayır. Ben... tüm parçaları bulamadım, ama bazı şeyler mantıklı gelmiyordu."

Boğazım kurudu ve başım dönmeye başlayınca gözlerimi kapattım.

Vücudum ısındı ve her saniye daha da ısınıyordu.

İhtiyaçları olan her şeye sahip olan Aster ve Barrett neden Parker'la uğraşmak için kendilerini tehlikeye atsinlar ki? Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

boşluklar vardı, ama ben onları görmek istemedim. Ya da tehlikeyi anlamadığım için bunları düşünmeye zaman ayırmadım. Hiçbirinin bunu yapabileceğini düşünmemiştim.

"Her zaman daha iyi bir nedeni olan biri olmalıydı. Parker'ı yeterince nefret eden biri. Birini uyuşturup sonra kız kardeşimi tehdit edecek kadar psikopat biri. O kişi sendin. Aster ve Barrett'ı tuzağa düşürdün."

"Onlar hiç şüphelenmediler. Aster ve Barrett çok zengin olabilirler, ama içlerinde böyle bir şey yoktu. Doxlothia'ya gelmeyi hayal ediyordum. Oradaki insanlar sonunda benim hırslarıma uygun olacaktı. Ama çoğu çok dar görüşlü. Ellerini kirletmeye istekli değiller. Böyle bir şey yapmazlar. Elbette, şantaj yaparlar ya da karalama kampanyaları başlatırlar. Başka her şeyi yaparlar, ama böyle şeyler... onların seviyesinin altında. İçkine uyuşturucu katmaya bile cesaret edemezlerdi. Hayır, bu "çok ileri"ydi. Bunun yerine, seni sarhoş etmek için beyinsiz bir fikir seçtiler. Sanki sen de onlarla içeceksin gibi. Aster tüm içkileri kendisi içti."

Göğsüm sıkışıyor. "Sen... Octavia'ya partide bana ilaç vermesini söyledin."

Gülümsediğinde köpek dişleri görünüyor. "Orada olmama bile gerek yoktu. Başka biri tarafından işaretlenmeni umuyordum. Parker dışında herhangi biri. O yıkılırdı, umarım bir daha seninle konuşmazdı ve sonra... sen sadece bağlı bir eş olurdun."

"Bebeğim. Konuş benimle."

"Buradayım. Cane beni trene bindirdi. Hava çok sıcak. Midem bulanıyor."

"Haber yayıldığında Parker'ın adını görünce uyanmak zorunda kaldım. Babamın bu konuda beni kaç kez aradığını biliyor musun? Her gün babamın azarlamalarını dinlemek zorunda kaldım."

Bütün ailesi Parker'a takıntılı. Orada bir geçmiş olmalı. Zor nefes alıyorum. Ciğerlerimdeki hava boğazımda sıcak.

"O... mutlu değildi. Başka bir şey düşünmek zorundaydım. Ben önermeseydim, Aster ve Barrett seni The Hunt'a sokmayı asla düşünmezlerdi. Onlar sadece çerçeveyi yapmak istiyorlardı, ama ben canını yakmak istedim."

Tren hızlı gidiyor, ama başımı döndüren bu değil. Uzuvarım ağırlaşmış, sırtımdan ter akıyor.

"Bana ne oluyor?"

"Eşinden oldukça uzaktasın. Muhtemelen başın ağrıyor. Ateşin var. Tüm vücudun ağrıyor. Parker'ın seninle bağını tamamlayabildiğini duyduğumda hayal kırıklığına uğradım, ama bu benim en büyük planımın kapısını açtı. Eşler, bağ ilk kurulduğunda birlikte olmak zorundadırlar

... aksi takdirde çok, çok hasta olurlar. İnsanlar için durumun daha kötü olduğunu tahmin ediyorum. Süreci yavaşlatacak yenileyici hücreler yok. Şehre tek yönlü bir yolculuk yapıyoruz. Ateşten beynin yanmadan önce varabileceğinden bile emin değilim."

Deliryumdan onun sözlerinin tam anlamını kavrayamıyorum, ama onu açık ve net duyuyorum. Cane benim bu trenden canlı inmemi istemiyor. Ellerimi kurtarmaya çalışıyorum, ama vücudum her saniye daha da zayıflıyor.

"Parker'ı neden bu kadar çok nefret ediyorsun?"

"Dinlemedin mi? Çünkü o her zaman istediğini alır!" Cane'in bağıışı aramızda yankılanıyor ve ben irkiliyorum. Trenin tekerleklerinin raylara çarpma sesinden başka bir şey duyulmuyor. Halktan uzak, arka vagonda olmalıyız.

Koltukta öne eğilir ve yanağımı okşar.

"Biliyor musun, seni ilk ben gördüm. O gün avluda, sen ve kız kardeşlerin ev ödevlerinizi ararken. Seni gördüğümde... gözlerini gördüğümde, seni nasıl benim yapabileceğimi hayal ettim. O her zaman etrafta olmasaydı, sizinle konuşmaya çalışırdım. Sana ve kız kardeşlerine karşı yürütülen karalama kampanyasında nazik davranmaya çalıştım, ama bu sadece Parker'ın seni daha fazla korumak istemesine neden oldu. *O* seni almayacaksa, seni başkasına bırakırdım bile."

Parmakları saçlarımı kavradı ve sanki beni öpecekmiş gibi başımı öne doğru çekti. Geri çekildim ve kafamda bir ağrı hissettim. Delirmiş, ateşli ve her yerim ağrıyordu.

"Sen bir psikopatsın," diyorum, onun tutuşunu gevşetmeyi başarak.

"Hayır. Anlamıyorsun. Ölen annesi dışında, Parker hayatta istediği her şeye sahipti. Annesi, Kurtadam Konseyi'ndeki herkes tarafından çok sayılır, saygı duyulur ve sevilirdi. Ailem her zaman saygı görmek için çok mücadele etmek zorunda kaldı. Bu zor bir iş. Kolay elde edilmez. Ben Rage takımına katıldığım, Parker da katıldı, ama o daha iyiydi. O hayali bıraktım ve iyi ki bırakmışım, çünkü o Doxlothia'nın en genç Rage kaptanı oldu. Ve sonra sadece hayallerindeki eşi değil, aynı zamanda bağlantılı bir eş mirası da mı elde etti? Benim ve benim soyum için yaratılmış gözlerle mi? Parker Owens'ın adı sonsuza kadar bilinecek ve ben bundan kaçamam. O da sana sahip olamaz."

"Bana ne yapacaksın?" diye fısıldıyorum. Kendimi savunacak durumda değilim. Parker'ı artık duyamıyorum ve bu beni paniğe sevk etmeye yetiyor.

"Ben mi? Hiçbir şey. Sana dokunmayacağım. Ben canavar değilim. Senin o bağının kendi yolunda gitmesine izin vereceğim." Başparmağı yanağını okşadı ve ben geri çekildiğimde başım döndü. Parmakları boynumdan aşağıya doğru kayarak Parker'ın izine ulaştı. "Ateşin her saniye yükseliyor."

"Parker, acele et."

"Bağlı eşlerin ölüm istatistiklerini duymak istemezsin. Sen öldüğünde onun için durum pek iyi olmayacak. O zaman her şeyden kurtulmuş olacağım. Cesedini şehirde bulacaklar. Cinayet silahı yok. Kanıt yok."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Geri dönmek için hala zaman var."

"Kimse bilmeyecek. Sonuçta, kaçmakla ünlüsün. Bu küçük kağıt parçası var, sen de benim için üzerine yazacaksın. Olivia Osborne'un hikayesini anlatalım, kaçmaktan vazgeçmeyen ve bu yüzden ölen eşin hikayesini."

O, ellerimi çözmek için öne eğildiğinde geri çekildim. Bu, pek rahatlatıcı değildi.

"Zaten şu anda hareket edemeyecek kadar zayıfsın." Göğüs cebinden bir kalem çıkarır. "Şimdi, o mektubu yazalım. Bağlı eşine küçük bir notla başlayalım."

Kalemi parmaklarımın arasına koyduğunda elim titriyor ve kalemi kağıda bastırıyorum. Parker'ın ölümüm karşısındaki tepkisini düşünemiyorum. Savaşmaya devam etmeliyim. Hareket ettiğimde, sert bir nesne kalçama batıyor. Telefonum hala arka cebimde duruyor.

Onu çıkarmadan önce bayılmamam lazım. Tüm bu duyguları gözlerimden silmeye çalışıyorum. Parker'ın cesedimi bulma korkusu. Onu ve ailemi bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi. Annem ölüme en ufak bir önem vermezdi ve vermedi de. Gülümsemeyle ve kalbinde umutla yaşamaya devam etti, ben de öyle yapacağım.

"Tamam, sana söylediklerimi yaz: *Sevgili Parker, seninle kalamadığım için üzgünüm...*"

Bu da başka bir performans ve ben hayatım boyunca bunu bekledim. Uyanık kalabilmeyi umarak yazmaya başlıyorum.

CHAPTER FIFTY-THREE

PARKER

Olivia bana cevap vermeyi kesti. Neden kesti?

Yumruğumu ön panele vuruyorum. Başım zonkluyor.

"Neredeyse vardık," diyor Aster.

"Konuşmayı kes," diye homurdanıyorum. Onun sesi ve virajlarda motorun hızlanması beni tam bir çöküşün eşiğine getiriyor.

Aster'ın bu konuda benim arkadaşım olması umurumda bile değil, çok panikledim. Zaman yoktu. Darien, Olivia'nın kaçırıldığını fark edince Cane'in arabası için alarm verdi. Onun çantasını alıp arabasından indiği ve birini paltosunun altına saklayarak trene bindiği bulanık görüntüler var.

Aster'ı gömleğinden tutup süper arabalarından biriyle bizi götürmesini istemeyi hiç düşünmedim.

O bunu kolaylıkla yapıyor. Bir virajı dönerken lastikler gıcırıyor ve ben kapının üstündeki tutamağa tutunmak zorunda kalıyorum.

"Gavin, şehirdeki tren hattının sonunda çantasını topluyor. Bağlantılarını kullanarak kondüktörle iletişime geçmeye çalıştı, ama ulaşamıyor. Cane muhtemelen bunu çoktan düşünmüştür. Görünüşe göre bir süredir plan yapıyormuş. Trenin altından geçtiği küçük bir köprü var. Oradan atlamamız gerekecek."

"Biz mi?"

"Ben de seninle geliyorum."

"Olmaz."

"Tek tanığı öldürmene izin veremem, değil mi? Ayrıca, unuttuysan hatırlatayım, senin sürün yok. Onun sürüsü o trende. Benim yardımına ihtiyacın var."

"Peki. Umurumda değil."

"Olivia. Hayatım, hadi ama. Konuş benimle."

Onu en son duymamın üzerinden on beş dakikadan fazla zaman geçti ve başka hiçbir şey düşünemiyorum.

"Artık onu duyamıyorum."

"Aslında, sandığından daha yakınız. Neredeyse köprüye vardık."

"Uyanık kal, bebeğim. Neredeyse geldim. Her şey yoluna girecek."

"Neden onu duyamıyorum?"

"Muhtemelen şu anda çok zayıf. Sakin ol. Olivia gördüğüm en inatçı kadınlardan biridir. Savaşacaktır."

Bu yoruma tepki veremedi, araba gürültülü bir şekilde durur ve ben araba durmadan önce dışarı çıkarım. Arkamızda, sürüsünün üyeleri SUV'lerinden ve spor arabalarından dışarı çıkarlar. Görebildiğim kadarıyla etrafımız dağlar ve ağaçlarla çevrilidir.

Raylarda trenin çalıştığını duyuyorum. Işıkları geceyi aydınlatıyor, yaklaşırken dağ yamacını aydınlatıyor. Yer sallanıyor, ama bu benim dönüşümün eşiğinde olmamdan kaynaklanıyor olabilir.

"Muhtemelen arka vagonlardan birinde olacaktır."

Bir anda dönüşüyorum. Aster de beni takip ediyor. Sonra koştururuz, köprünün kenarına kadar tam hız koşuyoruz. O köprüden atlادığında ben birkaç saniye gerideyim ve tren vagonunun üzerine düşüyoruz. Koşuyorum ve vagonun arkasına atlıyorum, yumruğumu pencereden içeri sokuyorum, cam patlıyor ve içeri girerken cam parçaları derime batıyor.

Cane'in sürüsünden birkaç üye gözlerimin önünde dönüşüyor. Aster ve ben onları tek tek parçalıyoruz. Alfa kapasitemiz karşısında bize rakip olamazlar. Cane, Aster'ın tren vagonunun arkasında sürüsünü yok etmeme yardım edeceğini tahmin etmemişti sanırım.

Aster'ı geride kalanları temizlemesi için bırakıp yoluma devam ediyorum, sadece takip edememeleri için onları yeterince yaralıyorum.

Onun kokusu burada. Tren vagonunda daha hızlı ilerliyorum, yoluma çıkan mobilyaları ve herkesi deviriyorum.

Sonra onu görüyorum. Cane arkasını dönüyor, gözleri parlıyor.

Her iki tarafta pencerelere dizilmiş masaların bulunduğu bir tür yemek vagonundayız. Tren viraj alırken masaların üzerindeki sarkan lambalar sallanıyor.

O nerede?

"Nasıl?" diye hırlar. Onun da benim gibi dönüşmesini bekliyorum, ama ben dört ayak üzerinde ilerlerken o masanın altına saklanır.

Havada bir silah sesi yankılanır.

Geriye doğru sendelerim. Göğsümde bir ağırlık hissediyorum. Islaklık. Tekrar öne doğru adım atarım.

Bir silah sesi

daha.

Sonra bir tane

daha.

Cane'in titrek eli namluyu kafama doğrultuyor, ama ben onu elinden düşürüyorum. Nefes verirken acı hissediyorum.

Onu tekrar tekrar yere vuruyorum ve kafamda onun duyamayacağını bildiğim sözleri haykırıyorum.

Siktiğimin korkak herifi, dönüş ve benimle dövüş! Onu ceketinden tutup altına çekiyorum ve bir sürü kan damlıyor, solgun yüzünü lekeliyor.

Öldürme içgüdüsünden başka bir şey kalmaz.

Cane, beyaz bir kurt adama dönüşürken boyu gittikçe uzar ve beni yere yapıştırır.

Dar alanda bana doğru atlayarak hırlıyor. Vücudum yavaşlıyor ve gücüm uzuvlarımdan çekiliyor.

O mermileri büyüledi.

Ama bunun önemi yok. Cane yoluma çıkıyor, ama çıkmayacak. Onun yüzüne elimden geldiğince sertçe vuruyorum ve kan pencereye sıçırıyor. Yankılanan bir uluma çıkarıyor. Daha fazlası ona yardım etmeye gelecek.

Boynuna saldırıyorum ama birkaç santim farkla ıskalıyorum. Büyü gücümü çalıyor ama yine de omzunu yakalıyorum, eti ve kasları kesip kemiğe kadar ulaşıyorum. Çenemi kilitleyip onu ileri geri sallıyorum.

Pençeleri omzumdaki yarayı deliyor ve ben onu bırakıyorum. Geriye doğru sendeleyerek, hırlıyorum. Artık kurşun yaralarını hissedebiliyorum. Biri omzumda. Göğsümde. Karnımda? Ah, hayır, ıskalamış. Biraz sola kaymış.

"Beni yenemedin, bu yüzden hile yapıyorsun. Tipik Cane."

Parçaladığım omzunu okşuyor.

"İşini hallediyorsa hile yapmanın ne önemi var."

Tökezledim ama kendimi tuttum.

Dudakları kıvrılır, uzun dişleri görünür. *"Pek iyi görünmüyorsun."*

"Senden daha iyi görünüyorum."

Onu bulmam lazım. Zamanım azalıyor.

Duvardan bir masa çekip ona doğru fırlatıyorum ve ileri atıyorum.
Zayıflığa karşı mücadele ediyoruz. Acıya. Kana.

Dişleri kolumu ısıyor, benim dişlerim ise onun diğer omzunu.

"Dur," diye yalvarır.

Durmadım. Artık yoluma çıkmayana kadar duramam.

"Siktir, kanaman var." Aster biraz hırpalanmış bir şekilde ortaya çıktı. Vücudum ağrıyarak onu bıraktım.

"Onu bulmalıyım." Kapıyı işaret ediyorum.

"Onu ben hallederim. Git."

Cane'in yeşil ve sarı gözlerine bakarak hırlıyorum. "Bunu bitirmek istersen, ben bekliyor olacağım."

Onu bırakıp Cane'in sürüsünden başka bir gruba koşarım, çenemi kaldırıp tren vagonunun duvarlarını sallayan sağır edici bir uluma çıkarırım.

"Yoluma çıkarsan ölürsün." Onlara dik dik bakarak ileriye doğru koşuyorum, onlar da korkarak saklanarak zar zor benden kaçıyorlar.

Onun kokusu havada dolaşüyor. Doğru vagondayım. Kilitli bir kapıya ulaştığımda duruyorum. İçeriden zayıf bir kalp atışı geliyor.

Olivia.

Tek bir yumrukla kapıyı kırıp, tahtayı parçalayıp dişlerimle parçaladım.

Kız yatakta yatıyor, saçları ıslak ve alnına yapışmış. Yanakları kızarmış, gözleri zar zor açık.

"Parker."

Onu kollarımın arasına alıyorum. "Buradayım. Buradayım."

Kurt formumda daha hızlıyım ve tuvaleti arıyorum. Tuvalet yan odada ve köşede küçük bir fayans duş var. İkimizin sığabileceği kadar büyük değil, bu yüzden insan formuma dönüşüp soğuk suyu açıyorum.

"Çok sıcak," diyor, gözleri kapanıyor ve başı geriye düşüyor.

"Biliyorum, bebeğim. Her şey yoluna girecek. Ben hallederim, sadece uyanık kal, tamam mı?"

Soğuk su onun üzerine akıyor, kucağında birikiyor. Bu yeterli olmalı, değil mi? O zar zor kıpırdanıyor ve ben saçlarını gözlerinden çekiyorum.

Altımda kırmızı bir deniz dönüyor, ama umurumda değil. İyi olmak zorunda. "Hey, uyanık kal. Lütfen."

Başımı onun başına dayadım. Nabızı zayıftı, ama dokunuşum onu iyileştiriyordu. İşe yarıyor. Buna inanmak umuduyla bunu tekrar tekrar

söylüyorum. "Çok yorgunum. Sıcak hissediyorum. Ben...

Ben... Kalmak istiyorum."

"Kalacaksın. Soğuyorsun, her şey yoluna girecek."

"Kalmak istiyorum..." Bana yaslanıyor.

"Kalacaksın." Gözlerimi kapatıyorum. Uzuvarım ağırlaşıyor ve yorgunum. Hiç bu kadar yorgun olmamıştım ama uyanık kalmalıyım. Onu iyileştirmeliyim.

Koluma tutunduğı el gevşiyor. Etrafımız kırmızıya bürünüyor.

"Hayır. Hayır. Hayır. Lütfen beni bırakma, bebeğim."

Hıçkırarak ağlıyorum.

Olivia olmadan hayat yok.

"Lütfen beni bırakma. Seni daha yeni buldum."

Onu nazikçe sallıyorum, göğsündeki yumuşak kalp atışlarına odaklanıyorum. Onu kucakladığımda etrafımdaki dünya uyuşuyor. Sadece o ve ben varız. Her zaman olduğu gibi. Olması gerektiğı gibi. Görüşümün kenarları bulanıklaşıyor.

"Benimle kal."

"Benimle kal."

"Benimle kal, lütfen."

CHAPTER FIFTY-FOUR

OLIVIA

Sıcaklık kaybolur, sonra süzülürüm. Acı yok. Korku yok. Sadece mutluluk var. Hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

"*Her şey yoluna girecek, tatlım.*" Annemin sesi duyuluyor, sanki ellerini saçlarımın arasında gezdirmiş gibi. "*Her şey yoluna girecek.*"

Parker'ın sesi yakında. Zar zor duyuluyor. "Ona dokunma lan," diye hırlıyor.

"Ona yardım edecekler. Hadi." Sanırım Gavin. "Senin de yardıma ihtiyacın var."

"Nabızı var... Onu taşımamız lazım." "Çok kan kaybetmiş." *Parker kan mı kaybediyor?*

Bu alanda hiçbir şey hissetmiyorum, sadece ona geri dönme isteğim giderek artıyor. Tanımadığım pek çok ses gelip gidiyor.

"Onu kaldırın. Derileriyle bağlantıyı sürdürmeliyiz. Yakınında kalın."

Parker yaralandı. Beni bekliyor.

Kısa süre sonra, yankı yapan odada zayıf bir bip sesi ve kalp atışı sesi duyulur. Benim kalp atışım. Ne kadar zaman geçtiğini bilemiyorum. Gözlerimi açmak istiyorum ama vücudum bana izin vermiyor.

"Efendim, burada olamazsınız, dinlenmeniz gerekiyor."

"Ben onun eşiyim. Onu iyileştirmeliyim," diyor Parker, nefes nefese.

"Kalabilir," diyor başka biri.

Sonra cildim ısınır, eskisinden çok daha sıcak.

Sadece birkaç saniye, belki birkaç dakika gibi geliyor, sonra onun sesini tekrar duyuyorum, ama daha uzun sürebilir. Bu sefer sesi daha yüksek.

"Çok inatçı ve baş belasısın. Uyanmalısın. Bana geri dön, bebeğim." Parker'ın parmaklarının kolumda, omzumda ve kulak ucumda daireler çizdiğini hissediyorum.

Uyanacağım. Bunu düşünüyorum, bağımız aracılığıyla ona söylemeye çalışıyorum. Oda etrafımda neredeyse katılaşmış gibi hissediyorum, sonra tekrar kayboluyor.

"Umarım beni rüyanda görüyorsundur." Sesi yakınımdan yankılanıyor.

Gözlerimi açtığımda güneş beni selamlıyor. Çarşaflar ütülenmiş ve keten kokusu çok daha belirgin bir koku tarafından bastırılmış. Kucaklanıyorum. Belime bir kol dolanmış ve ben onun kokusuna yaslanıyorum. Kirli. Terli. Ama benim.

"Parker," diyorum, ona dönerek.

Birdenbire ayağa kalkar ve elini yanağıma koyar. "İyi olduğunu söyle. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"*Buradasın. Güvendesin,*" diyor kafamın içinde.

"Ben iyiyim. Sen yaralandın mı?" "Hafif bir yara."

"Onu bunaltacaksın," diyor Eva ve yalnız olmadığımızı fark ediyorum.

"Hatırlıyorum." Ona sarılıyorum. "Beni kurtardın."

Sonra her yerimi öpüyor: dudaklarımı, burnumu, yanaklarımı, dişlerimi. Eşimin öpücüğü göğsümdeki gerginliği gidermeye yetiyor. Hiçbir yerim acımıyor.

"İkinize de hatırlatmak isterim, hastanedeyiz. Biz. Yani kız kardeşleriniz ve birçok hemşire burada, o yüzden yatak odasında tamamen barışmak için bekleyin."

Emma.

Oturup her şeyi içime çekiyorum. Her yer beyaz mermer ve beyaz çarşafarla kaplı olduğu için şehirdeki bir hastanede olmalıyım. Pencereleer açık, aşağıdaki şehri gösteriyor ve taze polen kokusu odanın her yerinde farklı renklerde çiçekler olduğunu işaret ediyor.

"Bunlar da ne?" Yatağımın başucundaki masaları kaplayan ve yere taşan çiçeklere bakıyorum, en büyüğünün üzerinde bir isim görüyorum. *Darien*. İsmimin yanında annem ve Parker'ın annesinin fotoğrafı var.

"Ona göstereceğim." Emma, bir şeyi izlemem için telefonunu yatay olarak yerleştiriyor.

Bir video ve tren vagonundaki duvar kağıdını hemen tanıyorum.

Kamera duşa kayıyor ve Parker beni kollarında tutuyor ve bana fısıldıyor. Göğsünden yukarısı görünüyor, su bizi kaplarken beni sallıyor. Yüzünde ve saçında kan lekeleri var, omzunda kurşun yarası gibi bir şey var.

"Lütfen beni terk etme, bebeğim."

Ağlarken yanağını başıma dayıyor. "Lütfen benimle kal. Benimle kal. Benimle kal."

Dehşet içinde ona uzanıyorum ve o beni rahatlatmak için kolunu belime doluyor.

"Bütün okul bunu gördü mü?!" "Evet, ve bunun için seni seviyorlar." "Bunu kim çekti?"

"Senin telefonun. Aster, seni aldığım odada buldu ve zaten kayıt yapıyordu," diyor Parker.

"Cane ile kaydettiğin konuşmalar ve Aster'ın çektiği görüntüler Cane'i ifşa etmek için fazlasıyla yeterliydi. Sen ve Parker yine manşet habersiniz."

Şimdi hatırlıyorum. O zaman kaydetmek boşuna gibi gelmişti. O, sürüsünden biri tarafından kesintiye uğradığında, cebimden telefonumu çıkarmayı başarmıştım.

"Bekle, Aster sana yardım mı etti?" Ona dönüyorum.

"Uzun hikaye. Sana anlatabilirim. Aç mısın?" Açım. Midem guruluyor. "Evet."

"Sana bir şeyler getireyim," diyor ve kalkıyor, ama ben kolunu tutuyorum. Henüz onun gözümün önünden kaybolmasına hazır değilim.

"Gidip alalım. İkinizin de yemek yemeniz lazım," diyor Eva, bana doğru eğilerek. "Parker yemek yemeyi reddediyor."

"Sadece hemşire senin uyanacağını söylediği için su içti," diyor Emma.

"Uyanmazsan hemen arkanda olacağımdan emin olmak istedim," diyor Parker.

Emma ve Eva sinirli bir şekilde gözlerini devirir.

"Şaka yapıyorum."

"Şaka değil," diye zihnime giriyor.

Onlar odadan dışarı çıkarken, ben Parker'ın koluna uzanıyorum.

"Ne kadar süre baygın kaldım?"

"İki gün." Elini yanağıma koyar. "Sonsuza kadar sürmüş gibi geldi."

Onun dudaklarında kendimi kaybettim. Dilinin dilimdeki tadı ve artık her şeyin yolunda olduğunu bilmenin verdiği huzur. Gömleğini kaldırıp bandajların üzerinde parmaklarımı gezdirdim.

"Vuruldun mu?"

"Üç kez. Cane büyümlü mermiler kullandı, bu yüzden iyileşmesi biraz daha yavaş. Ama iyiyim."

Gözlerim yaşlarla doldu. Rahatlamıştım. Mutluluk ve üzüntü. Bu asla olmamalıydı. Ama oldu. Kapı çalınana kadar birbirimize sarıldık ve isteksizce ayrıldık. İki tanıdık yüz belirdi.

Babam ve Parker'ın babası. Babam Parker'ın babasından biraz daha kısa ve tombul, yan yana durduklarında aralarındaki belirgin farkları görüyorum. Kahverengi saçları benzer olsa da. Babamın yüz hatları Bay Owens'inkinden çok daha yumuşak.

Dirseklerimin üzerine yaslanarak oturmaya çalışıyorum.

"Oturmana gerek yok tatlım. Birkaç kez girip çıktık. Tanıştık bile. Tanıştırma falan yaptık."

"Oh. İyi." Parker'a dönüyorum. "Babamla tanıştın mı?"

"Parker, odana girmeye çalıştığımda neredeyse kafamı koparıyordu."

Parker ensesini ovuşturarak bana utangaç bir gülümseme attı. "Sen uyurken biraz gergindim."

"Babamın savunması olarak, gece yarısı odaya dalmaya çalıştı." Emma, Eva ve Zant'ı da peşinden sürükleyerek içeri girer. Elinde yemek tabakları vardır. Bana göz kırpar ve çiçek vazolarından kaçarken bana el sallar.

Parker'ın babası ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş duruyor. "Geldiğiniz için teşekkürler," diyorum, başka ne diyebileceğimi bilemeden.

"Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Bundan sonra senin ve kız kardeşlerinin güvenliği için yatırım yaptım. Artık bağlandığınıza göre, böyle bir şeyin bir daha yaşanmamasını sağlayacağım."

"Peki Cane..."

"Cane, bu olaya karıştığı için babasıyla birlikte yargılanacak. Octavia da öyle. Cane tarafından büyülenmiş, bu yüzden ne kadarını bildiği belli değil. Soruşturma hâlâ devam ediyor."

Rahatlamış bir şekilde Parker'a yaslanıyorum. Olan biten her şeyi sindirebilmem için aylar geçmesi gerekecek sanırım.

"Senden özür dilemeliyim. Cane'in babası... Onun altında yıllarca çalıştım. Aileme karşı kötü niyetli olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama..." Parker'a, sonra tekrar bana bakar. "O, Parker'ın annesi benimle tanışmadan önce onunla evlenmek üzere anlaşmıştı."

"Vay canına, bunu bana hiç söylememiştin," diyor Parker.

"Kim olduğunun önemli olduğunu hiç düşünmemiştim. Ayrılık çirkin geçmişti, ama her şeyin hallolduğuna inanıyorduk. Parker'ın annesi kariyerinin bazı dönemlerinde onunla yakın çalışmıştı ve hiçbir sorun yaşamamıştı. Ama sanırım benim fark etmediğim bir kıskançlık geçmişi vardı. Bana karşı kötü hisleri olduğunu biliyordum, ama tüm bu nefreti oğluma ve sana, Olivia'ya aktardığını hiç düşünmemiştim. Çok üzgünüm."

Parker'ın babası bana elini uzattı ve ben de kabul ederek elini sıktım.

"Ciddi bir yargı hatası yaptığım için, zamanla sana ve ailene bunu telafi etmek niyetindeyim."

Gözümün ucuyla Parker'ın gülümsediğini görüyorum. Belki eski yaraları sarmak için bir şansları vardır, ve benim için de...

Birkaç dakika sonra babam elimi tuttu. "Beni korkuttun, evlat."

"Korkutmamaya çalıştığımı biliyorsun."

"Sen çok cesursun. Bale gösterini izlemek için sabırsızlanıyorum."

Yönetmenin kızı bu işe karıştığına göre şimdi ne olacak? Umarım dans etmeme izin verirler. Endişelenmemeye karar veriyorum. Her şey yoluna girecek ve Parker'ın elini sıkıldığında o da benim elimi sıkıldığında, en önemli şeye sahip olduğumu anlıyorum.

"Gelip izleyecek misin?"

"Evet. Aslında, bu sabah dekanla konuştum. Sanırım tekrar öğretime dönme vaktim geldi. Doxlothia'nın bana ihtiyacı var."

"Gerçekten mi?"

Gözleri yaşlarla doldu ve bana sarıldı. "Doğru bir karar. Annen de onaylardı. Ayrıca, sizi daha sık görebileceğim."

Babamı böyle kucaklayalı yıllar oldu. Bir zamanlar ailem çok küçük ve parçalanmış hissettiriyordu, ama şimdi sevgiyle çevriliyim, Parker da öyle.

"Bilgin olsun, onu seviyorum." Babasıyla konuşan ve yemekleri tıkınarak yiyen Parker'ı işaret etti.

Annemin iyimser sözleri zihnimde yankılanırken gülümsüyorum.

"Her şey yoluna girecek. Her şey düzelecek."

CHAPTER FIFTY-FIVE

PARKER

Olivia sahnede hareket ederken çok güzel ve zarif. Hiç bu kadar hayranlık uyandıran, kararlı bir kadın görmedim. Onu tanımlayacak sıfatlar bulamıyorum. Her varyasyonda zarif bir rahatlıkla hareket ediyor. 1. perdede sergilediği performans Zant'ın ağzını açık bırakıyor.

"Bale böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. O çok iyi."

Octavia ile olan olaydan sonra yeniden seçmelere katılmasına rağmen yerini korudu. Ve Bayan Vix balet direktörlüğünden istifa etmek zorunda kaldı.

Bu rol onun için yaratılmıştı. Uzun beyaz romantik tütüsüyle dans ederken sahne ışıkları porselen tenini koyu mavi bir sisle kaplıyor. Bana farklılıkları öğretti.

O performansını sergilerken, konsantre olabilmesi için kafamda sessiz kalıyorum, ama sahneden indiği anda kafamda sesini duyuyorum ve gülümsüyorum.

"Nasıl görünüyordum?"

"Mükemmelliğin vücut bulmuş hali."

O sahnede son selamını vermeye geldiğinde, tüm sıramız ayağa kalkar. En öndeyiz ve bir kolumda ay gülleri, diğer kolumda yiyecekler var. Takım elbise giymişim, ona söz verdiğim gibi onu şehre götürmeye hazırım.

Kız kardeşleri, babalarımız, hatta Aster ve Barrett bile onu görmeye geldi. Gerçi, muhtemelen itibar için, diye tahmin ediyorum. Arkadaş değiliz, ama

ben artık konsey üyesiyim ve Aster Olivia'nın hayatını kurtarmama yardım etti, farklılıklarımızı aşmaya çalışıyoruz.

Aster bana baktığımda bana orta parmak gösterir ve Barrett bana ters ters bakar. O sadece onu desteklediklerini gösteren fotoğraf çekimi için buradadır. Her gösteriye gelip balet topluluğunu parayla desteklemek, *uyuşturucu skandalıyla hiçbir ilgim olmadığını kanıtlamaktan* daha iyi bir yol olamaz. Onlar sürekli olarak onlara finansman sağlamakla yükümlüdürler.

Onları gelecek hafta kahvaltı masasında göreceğimi bilerek el sallıyorum.

Gavin ve grubu arkamdaki sırada oturuyor ve destek olmak için omzuma dokunuyor. Ve sonra benim grubum var...

"Arabanız geldi, Alfa." Ryker telefonundaki bildirimi gösteriyor. "Ve otel rezervasyonunuz onaylandı."

"İçine küçük bir hediye koymuş olabiliriz." Chase gülümser.

"Sonra bana teşekkür edersin." Ryker kıkırdar.

Hiçbirimiz onu seçmedik. Haberler henüz duyulmamışken Olivia'yı hastanede görmek için şehre kadar geldiler. Benimle bağlantı kurduklarını hissettiler, tehlikeyi sezdiler ve bir sonraki trene bindiler. Sürüler her zaman seçilmez. Bazen onlar seni bulur. Belki de Olivia'nın dediği gibidir. Dışarıda, benim Alfa olarak öne çıkmamı bekleyen yalnız kurtlar var.

Hâlâ buna alışmaya çalışıyorum. Yavaş yavaş eklemeler yapıyorum, ama muhtemelen bir sonraki sömestr daha fazla üye alacağım. Şu anda ikisi de benim yardımcım olarak çalışıyor, çünkü bu mantıklı. Sağ kolum olarak iyi bir ekip oluşturuyorlar. Onların bana yardım etmesi garip geliyor, ama çoğu zaman ortamı çok eğlenceli hale getiriyorlar ve bu da garip durumları hafifletiyor. Zant, Rage antrenmanları sırasında onları kızdırmak için onlara "yardakçıları" diyor ve onlar da haklı olarak ona cehennemi yaşıyorlar. Bence tüm bunlar takımı daha güçlü hale getirdi. Ay festivali gelecek hafta, kız arkadaşım ile baş başa vakit geçirmek için sadece bir hafta sonu daha var.

Kadife koltukların arasından geçerek sahne arkasında onunla buluşuyorum ve o da kollarıma atlıyor.

"Çiçekler, yiyecekler ve bizi götürmek için bekleyen bir araba var."

Menekşe ve altın rengi gözleri parıldıyor, saçları ışıltılı bir topuzda toplanmış ve saç spreyi ile kaplanmış gibi görünüyor. "Ayaklarım ağrıyor, beni taşıyor mısın?"

"Taşıyabilir miyim? Çok isterim." Onu omzuma atıyorum, hala eşyaları tutuyorum. "Çantalarını almaya arkadaşlarımı göndereceğim."

"Tebrikler." Darien, ben dönünce ortaya çıkar ve Olivia'nın buketini bana uzatır. "Çimlerde saklanan paparazzilerden kaçınmak istiyorsan, ormandan kestirme yolu kullanmak isteyebilirsin."

Gittikçe daha fazla kişi kapıdan geçiyor.

"Yardımcı olmak için mi geldin?" diye soruyorum, onun niyetini anlamak için etrafa bakıyorum, sonra elinde kamera olan bir adam gelip üçümüzün fotoğrafını çekiyor.

"Vviveren'in en iyi arkadaşları gibi görünmeyeceğiz."

Onu iterek tiyatronun arkasına doğru ilerliyorum. Şu anda Darien'in sosyal statüsünü umursamak için bana para verseniz bile umursamam.

"Umarım ikiniz de dinlenmiş olarak geri dönersiniz. Owens'a bakılması gereken birçok konsey işi var."

Sesi, sahne arkasında duyulan seslerin uğultusu içinde kaybolur.

Kadife perdeler ve çeşitli insanlar yanımdan geçip, o benim omzumda olmasına rağmen onu tebrik ediyorlar. Cebimde bir yüzük yanıyor ve bu beni sürekli gülümsetiyor.

"Parker, elin kışımnda. İnsanlar bakıyor." "İyi. Tam da istediğim gibi."

EPILOGUE

EMMA

"*Doxlothia'nın Güçlü Çifti Dünyayı Fırtınaya Sürüklüyor*. Vay canına, ne manşet ama," diyorum, telefonumda gezinirken. Stadyumda alkışlar patlıyor. Buz, ay festivali sezon dışı maçı için mavi ışıkla aydınlatılıyor. Büyük bir olay olduğunu düşünmezsiniz, ama burada her şey büyük bir olaydır. Kısa etekler ve buz pistinde oturmak pek uyumlu olmadığı için battaniyeye sarılmış durumdayım.

Spor hiç benim ilgi alanım olmadı, ama Olivia ve Parker'ı desteklemek şu anda benim için bir hobi gibi.

"Her zaman abartırlar," diyor Olivia.

Elleri eldivenlerle kaplı. Buz pistinde hava soğuk olduğu için olduğunu iddia ediyor, ama bence herkesin fotoğrafını çekmeye çalıştığı elindeki yüzüğü saklamaya çalışıyor.

"Evet, tamam. Sadece kız kardeşimin nişanlısıyla öpüşme fotoğraflarıyla dolup taşan feed'imden bıktım."

Onun adına mutluyum. Olivia bunu hak ediyor. Seksi bir kurt adamın beni istemesini ister miydim? Elbette. Hayalimin peşinden gidip aşçılık kulübüne girmek ister miydim, ama konsey üyesi Dacre Everhart bu konuda pislik gibi davranmaya karar verdiği için bunu yapamıyor muyum? Kesinlikle.

Şimdi adı her yerde. O bir eşleşmiş eş. Herkes onun performanslarına takıntılı. Tek söylediğim, sevgini paylaş kardeşim. Belki başkalarının da senin sahip olduğun o sihirli şansa biraz olsun sahip olmasını sağla.

Ünlü olmaktan nefret ediyor. Nedenini anlamıyorum. Yabancıların seni sevmesi ve sana hediyeler getirmesi ne kadar kötü olabilir ki? Kaçırılma olayından bu yana hala hediye almaya devam ediyor. Şanslarına, üniversite halka kapalı ve basın kampüse sadece katı kurallar altında girebiliyor.

Parker puck'ı geçirir ve birini yere indirir, tüm stadyum ayağa kalkar. Olivia nefesini tutar ve elini cama bastırır.

Ünlü olmanın avantajları da var. Doxlothia şirketi ve Rage takımı, yasalar gereği tarihlerini koordine etmek zorundalar, böylece ikisi her zaman birbirine yakın olabiliyor. Kısacası, asla ayrılmıyorlar. Asla.

Şu anda en sevdiğim avantaj, stadyumdaki en iyi koltukları alabilmek. Parker, şehirde daha büyük bir turnuva olduğunda özel lüks kulüp koltuklarında oturabileceğimizi söyledi ve ben oradaki yemekleri denemek için sabırsızlanıyorum. Keşke Eva da burada olsaydı da bana eşlik etseydi, ama o Stelliea'nın sosyal gruplarından biriyle meşgul. Onlar ürün satış alanını yönetiyorlar.

Parker Owens hayatıma girmiş durumda ve o ve arkadaşları tam anlamıyla yirmi dört saat benimle birlikte. Yakında kayınbiraderim olacak birinin olması güzel, özellikle de denemem gereken tarifleri denemeyi seven birinin.

Maçı kazandıran anı izlemeye dikkat etmiyordum, ama Parker takımı tarafından kucaklanıyor ve stadyum gürültüyle çınlarken onun adını haykırıyorlar.

Olivia, onların kutlamalarını izlerken gülümsüyor. Kupayı getiriyorlar ve Parker onu görüyor ve hemen cama koşuyor. Muhtemelen bir öpücük bekleyerek buzun kenarına gidiyor. Bunun yerine, Parker onu kaldırıyor ve Olivia bacaklarını Parker'ın beline doluyor. Parker kanlı olmasına rağmen, merkezine doğru kayarken Olivia onun yanağına öpücük konduruyor.

Kameralar arka arkaya flaşlar patlatırken öpüşürler. Tüm stadyum çığlık atmaktadır ve ikisinin de yüzleri kanla lekelidir. Yurt arkadaşlarımin yapacağı konuşmaları şimdiden duyabiliyorum:

"Onu kaldırıp öptüğünü gördün mü? Ah!"

"Birlikte çok yaklaşıyorlar. Olivia her zaman çok düzenli."

"Onu hemen aradığı an, gördüğüm en tatlı şeydi."

Çok acı çekiyorum ve yalnızım. Yatağımı paylaşacak birini bulmayalı çok uzun zaman oldu. Ve şimdi sürekli onlarla birlikteyim. Vviveren'in en popüler çifti, *her zaman*. Olivia'ya maç sonrası akşam yemeğinde görüşeceğimizi bildirmek için kısa bir mesaj atıyorum.

Terleyen ve bağıran insan kalabalığının arasından geçiyorum ve bir adamın göğsüne çarpıyorum. Onun bir erkek olduğunu biliyorum çünkü fırından yeni çıkmış ekmek gibi kokuyor ve kaya gibi sağlam.

"Yürümeye dikkat et," diyor. "Dacre."

Dacre Everhart sadece birkaç santim daha uzun, ama sanki ayakkabısının tabanına yapışmış sakızmışım gibi bana tepeden bakıyor. Neden güzel insanlar bu kadar kötü olmak zorundadır? Şaka yapmıyorum, konseydeki herkes çok yakışıklı. Dacre'ın kestane rengi saçları kısa ve gözlerini kapatmıyor, ama kollarını kaplayan dövmelelere bakmadan edemiyorum.

"Dikkatli olmalısın," diyor ve ben yolunu kesmeye devam ediyorum. "Hayır, sen. Sen *benim* alanımda duruyorsun."

"Sen ne dersen o, hırsız." Onu nefret ediyorum. Onu nefret ediyorum...

"Senin tarifin zaten berbattı," diyorum.

Cesaret için salondan bir tarif defteri mi çaldım? Evet. Ama kulağa geldiği kadar kötü bir şey değil. Tüm iyi tarifleri aşçılık kulübü için saklıyorlar.

"Ne?"

"Kitaptaki tarifine baktım, çok fazla un koymuşsun." "Denedin mi?"

"Tabii ki denedim. Hepsini deniyorum."

Koyu renkli kaşları seğirdi, sonra parmağıyla işaret etti. "Boynunda krema var."

Parker ve ekibi için bu akşamki akşam yemeği için zafer kekleri yaptığımı hatırlayana kadar kafam çok karıştı. Dilek kekleri.

Bir santim eğildi. İki. Üç. Başparmağının yavaşça sürtünmesi omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık yaydı ve parmağını ağzına sokup kremayı tattığında bu sıcaklık yüzüme yayıldı.

"Çok tatlı."

"Olmaz. Bu annemin tarifi. Mükemmel."

Omuz silkiyor ve eliyle beni uzaklaştırıyor. "Sen ne dersen o, hırsız."

Ağzım, esprili bir cevap vermek için açılır, ama kapatırım. Daha fazla açıklamaya gerek yok. Dacre Everhart'tan nefret ediyorum.

ACKNOWLEDGEMENTS

Aileme, özellikle de kocama, bu kitap üzerinde çalıştığım geç saatlere ve uzun saatlere katlandıkları için teşekkür ederim. Hayal kurarak geçimimi sağlamama izin verdiğiniz, her akşam en iyi yemeği pişirdiğiniz ve su içmemi hatırlattığınız için teşekkür ederim.

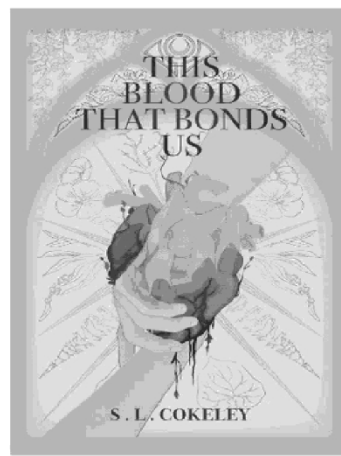
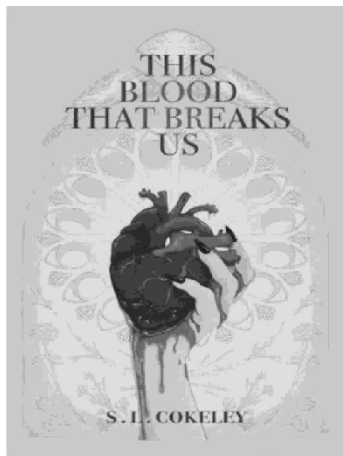
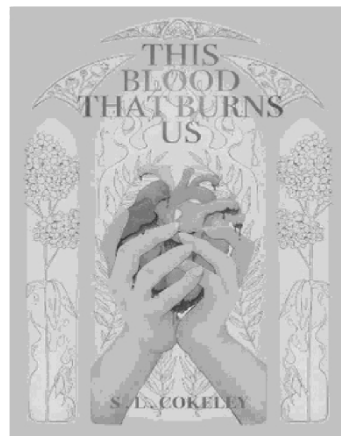
This Blood that Binds Us serisini okuyan ve beni desteklemeye devam eden herkese, sizi görüyorum. Size minnettarım ve burada olduğunuz için mutluyum.

Danielle, bu kitabın her aşamasında beni sonuna kadar destekleyen arkadaşım. Bu kitabı ve karakterleri ne kadar sevdiğini kulağıma haykırmasan, bunu nasıl başarabilirdim bilmiyorum.

Yazar arkadaşlarım, günün her saatinde uzun sesli notlarımı ve krizlerimi dinlediğiniz için. Sizler benim küçük köyumsunuz.

Other books by S.L. Cokeley

THIS BLOOD THAT
BINDS US SERIES

A complete series

S. L. Cokeley

Büyürken, her zaman aktif bir hayal gücü ve el işlerine ilgi duymuştur. Üniversiteden sonra anime ve fan kurgu ile tanışınca yazmaya olan sevgisini keşfetmiştir. Resim yapmaya veya tığ işi yapmaya zaman ayırmadığında, Kyle adındaki domuzu da dahil olmak üzere ailesiyle birlikte vakit geçirir. Vampirler ve kurtadamlar, kalbi ısıtan aileler ve daha fazlasını içeren romantik hikayeler bekleyebilirsiniz.

FOLLOW ME

'da z›te'yi takip edin, böylece hiçbir yayını kaçırmayın.

Patreon

Instagram

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

